

มหาสมุทร

เชิญอ่านเรื่องของ

พันธมิตรงาม

ศรีวิศิครา

พันธมิตรโพธิ

ชาาเหนือ

พรปรีชา

ค. จ.

มังกรมลิทิตตามพระราชบัญญัติ

ธันวาคม

๒๔๖๘

ระเบียบการของหนังสือรายเดือน "ไทยเชรม"

กำหนดเวลาออกของ "ไทยเชรม"

หนังสือ "ไทยเชรม" จะออกในวันที่ ๑๕ ของเดือนทุก ๆ เดือนไป หากระศาลาเคลื่อนไปบ้าง โดยขอปรับราคาต่าง ๆ คณะที่จัดจะพยายามไม่ให้เกินกว่าในเดือนที่ออกทุก ๆ เดือนไป

ฉะนั้น ท่าน ผู้ใดที่ได้ออกรับยารังหนังสือ "ไทยเชรม" ยังไม่ได้รับหนังสือ "ไทยเชรม" ภายในกำหนดเวลาที่แจ้งไว้ข้างบนนี้แล้ว ขอได้ โปรดเตือนไปยังสำนักงานด้วย

อัตราค่าบำรุง

๑ ปี	(๑๒ เล่ม)	เป็นเงิน	๑๐ บาท
๒ ปี	(๒๔ เล่ม)	เป็นเงิน	๒๐ บาท

การบอกรับ

ถ้าไม่สะดวกที่จะส่งคนไปขอรับที่ สำนักงาน "ไทยเชรม" เลขที่ ๑๒๒๑ ถนนเฟื่องนคร โปรดเขียนจดหมายแจ้งความประสงค์, นาม และคำขอลงชื่อให้ชัดเจนส่งไปยังบรรณาธิการ ณ สำนักงานที่ใดก็ได้ว่าไว้ข้างบนนี้แล้ว โดยทางไปรษณีย์

ส่วนเงินค่าบำรุงจะส่งโดยทางธนาคารไปพร้อมกับจดหมายขอรับที่เดียวกันได้ ถ้าท่านอยู่ใน กรุงเทพฯ จะให้ไปรับที่บ้าน พร้อมด้วยนำหนังสือส่งท่านที่เดียวกันจะเป็นพระคุณที่สุด

อัตราค่าลงแจ้งความ

ก. ในแผ่นกระดาษหลังปก	พิมพ์ด้วยหมึกสี	เต็มหน้า	บิลละ	๖๐ บาท
ข. ในแผ่นกระดาษสีต่าง ๆ	สออยู่ภายในเล่ม	เต็มหน้า	บิลละ	๕๐ บาท
		ครึ่งหน้า	บิลละ	๓๐ บาท

โรงพิมพ์ไทยเชรม เจ้าของ, ร. อ. ต. ไข่ เรืองศิริ บรรณาธิการ

สำนักงานเลขที่ ๑๒๒๑ ถนนเฟื่องนคร ตอนหน้าวัดราชบพิธ

พิมพ์ที่โรงพิมพ์อักษรศรีลิมิต หน้าประตูวิเศษไชยศรี

พระนคร

คะติสาร

“อย่าดูเยี่ยงบุรุษผู้ถึงแล้วซึ่งความทุกข์”

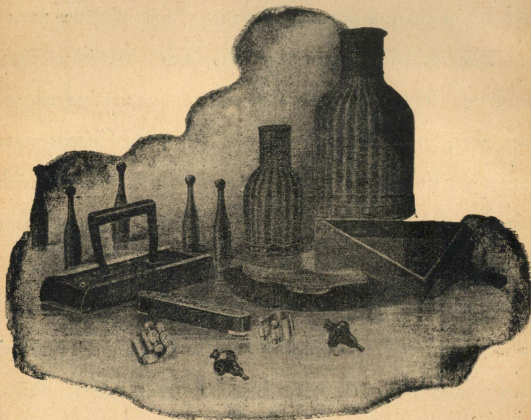
คือเมื่อราว ๓๐ ปีล่วงมาแล้ว มีชายผู้หนึ่ง เป็นผู้ยอมไปทวยทรมานอันก็เทียบด้วย
เครื่องมือ แต่ภายหลังจะเนื่องด้วยกรรมใดก็เหลือเถา ไก่ ย่นกาลให้ชายนั้นหลงนิยม
มักมากไปในทางประเวณี ชอบคบหาหญิงอันประพฤติก็นิยม นำมาทำลายทรัพย์ของ
คนอยู่เนื่อง ๆ มีชำนานคนของตนเองก็ล้มเจ็บเป็นโรค..... (ทุกท่านย่อมทราบดี)
มีการ เข้าข้อ, ปวด, เมื่อย, ขวม, ไป, หูตึง, คาฟาง, หนักเข้าก็พ้ออกภายนอก
ความที่ต่าง ๆ จะหายาใดหรือผู้ใด ช่วยรักษาพยาบาลก็หาไม่ เพราะทรัพย์สมบัติสิ้น
ตัวเสียแล้ว นับว่าเป็นอันสิ้นชาติยศอิศราของตนปล่อยให้เป็นไปตามยถากรรม ไว้ด้วย
อาหารแลสดานที่พิกัดด้วยทุกอย่าง

หลังจากหกล้มกรรม จึงละอินมิตานผู้เฒ่า นำมามาให้ทาน กระทำการรักษาพยาบาล
บาล ไม่ชำนานโรคต่าง ๆ ก็จงกล่าวแล้วก็หายสิ้น ข้าพเจ้าจึงพยายามขอคำหยาบนั้น
มากทดลองรักษาคคนทั้งหลาย นับเวลาได้ ๘ ปีเศษ เห็นว่าชานานนี้มีคุณก็จริง ก็อริยา
หายทุกคน หาเป็นอย่างทั่วว่า “लग्नोऽस्य मया” ไม่

มีคนข้าพเจ้าใด ทำออกขายเพื่อประโยชน์ยังความสุขให้กับผู้ที่มีทุกข์ทั่วไป ฉะนั้น
ถ้าท่านเริ่มเป็นหรือเป็นมาแล้วนานปี ยังไม่หายขาด แม้ มีประสงค์อยากหายก็อย่าล้ม
บาชื่อว่า ถึงหารกิมิชาติ ข้องห่างขายยาไฟทักวิมิตร์ เลขที่ ๘๘๘-๘๘๘-๘๐๓ ถ้าบล
ประจักษ์ สรรพคุณพิศการโคธิบายไว้ ที่กลางบักขวก ความความวิ่งซึ่งเคยทดลองแล้ว
ทุกประการ

ตกเข้ามาใหม่ห้างได้รับแล้ว

โต๊ะบิลเลียดขนาดใหญ่ หินอย่างดีหนา ๒ นิ้วฟุต รับรองได้ว่าเวลาหรือชนวมจะไม่แตกหรือโค้งงอ
ที่ตกเข้ามาคราวนี้มี ๓ ยี่ห้อคือ อิมพีเรียล สเปกซ์เชียนคลับ อันเดอร์ ไซค์คลับ กับมีโต๊ะบิลเลียดขนาดย่อม
กว้าง ๔ ฟุต ๔ นิ้วยาว ๘ ฟุต ๔ นิ้ว มีไม้ข้างบนทำเป็นโต๊ะรับประทานอาหาร หรือโต๊ะบังปอง โปเบอร์จี้ โป๊กเกอร์
ก็ได้อีก กับมีของสำหรับบุคเขียนอย่างคือของห้างออร์แมนชั้นตกเข้ามา ๑๐ ชุด มีทั้งขนาดใหญ่และขนาดย่อม

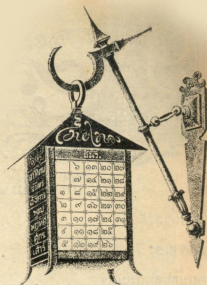

มีไม้ข้างซึ่งแซมเบสนในยุโรปได้รับรองแล้วว่า มีส่วนขนาดเหมาะคือ สมควรนักกับโต๊ะบิลเลียดชั้นแซมเบสนไซ
โคตกเข้ามา ๔ ชนิดคือ ยี่ห้อ ออร์แมนชั้น อี. เอ. ลินส์ อี. บรูซ ทอมแพคเมอร์. กับสรรพเครื่องประกอบ
ในการบิลเลียดทุกอย่าง เช่นลูกบิลเลียด ลูกสนุกเกอร์ ชีร์ก หักคิว กาวติดหักคิว เครื่องอัดหักคิว ที่
เสียบคิว แปรง เตาเร็ด ระดับน้ำ กับเครื่องเล่นตีฟรอม เช่นแท่น น้ำเบอร์ กระปุกสานสำหรับใส่ไม้เบอร์
แผ่นผ้าสำหรับทำจุดตั้งลูกและตั้งแท่น ฯลฯ

กับมีช่างฝีมือชำนาญในการซ่อมและแต่งโต๊ะด้วย ถ้าท่านต้องการขอเชิญไปทำความเข้าใจ

หลวงนรเศรษฐสนธิ เจ้าของและผู้จัดการ

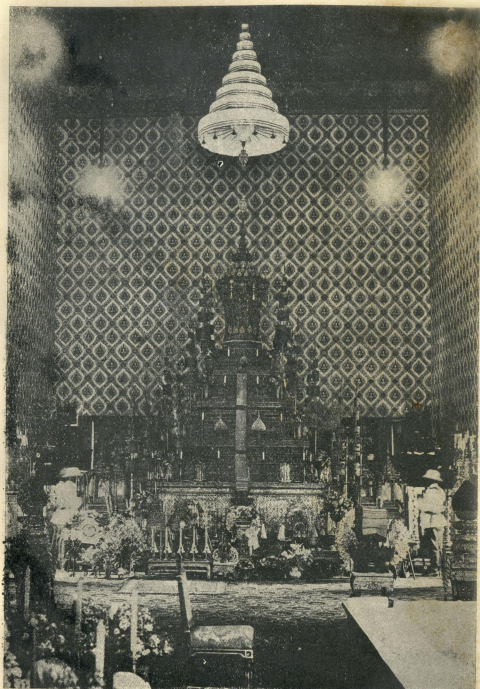
ห้างสรรพานิชตโรว์ โทรศัพท์เลขที่ ๓๖๓ ถนนเจริญกรุงตอน ๔ ใกล้ประตูสามยอดในพระนคร

(ปีที่ ๒ เล่ม ๘ วันที่ ๑๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๖๔)

ไทยกำสรวก	คณะ ไทยเขมม	นำ พิเศษ
มาศานสร	"ศรีชัย"	,, ๑๒๑๓
คุณนัชัยอินแสนสุข	ถ่านางศรีอัสรา	,, ๑๒๑๔
ภาพภัย (ต่อ)	จ. วาฑณะกุล	,, ๑๒๑๕
รถที่หรือไม	"ศรีอัสรา"	,, ๑๒๑๖
สตรีคือผัวขาว	"มรดก"	,, ๑๒๑๗
คนตายแล้วจะกลับมามีชีวิตหรือไม่?	ด. จ.	,, ๑๒๑๘
สนทนาคามร	ร. อ. ท. พล้อย พรปรีชา	,, ๑๒๑๙
คมในฝัก	"พินธุจาม"	,, ๑๒๒๐
เงาหรือขาไก่	ขุนวิจิตรพาหนะการ	,, ๑๒๒๑
ปรโลก	นายเทพ มหาเปารยะ	,, ๑๒๒๒
ลูกนอกคอก	"ชาวเหนือ"	,, ๑๒๒๓
กรรมของหญิง	อ. ภาคสุวรรณ	,, ๑๒๒๔
เหยื่อความรัก	"นาคเรศ"	,, ๑๒๒๕
ประเพณีแต่งงานของชาติต่างๆ	"เรื่องศิลป์"	,, ๑๒๒๖
ลัทธิของเห่า	นายประจักษ์ พันธุมโพธิ	,, ๑๒๒๗
ครัวของไทยเขมม	"หัตถานแม่ครัวหัวป่าก์"	,, ๑๒๒๘
วิชชานำรู้	"นวลฉวี"	,, ๑๒๒๙
สารเขมม	"ฉงน"	,, ๑๒๓๐
ฉันทวาที		,, ๑๒๓๑

พระบรมศพ
ประดิษฐานพระที่นั่งดุสิตมหาปราสาท

พระบาทสมเด็จพระรามาธิบดีศรีสินทรมหาวชิราวุธ
พระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว

ไทย คำ สร ด

อินทรวชิรฉัตร

๑ โอ้ มิ่งมกุฏบิน
มาด่วนเสด็จจร

๑ สรรพสำพสกสยาม
แต่ดับผดียงเสียง

๑ ฤาการพระทรงภพ
พลกาชธำไ

๑ ทอดทั้งประชาชาว
ชีพโดยเสด็จจง

๑ ตั้งแต่จะแลกลับ
น้ำเนตรจระนองอา

๑ ออกเฝ้าสยามราช
มีแต่จะเสว้าใจ

๑ เคยทรงผดุงสุข
คุ้มครองและป้องกัน

๑ ตั้งดวงทิพการ
ส่องแสงสว่างใน

๑ ส่วนสุวิโยภาศ
รุ่งวันก็คั่นวน

๑ แต่เบื้องพระบาทไท
จากภพสยามปรา

๑ นับแต่จะโหบทน
ยังแต่จะขึ้นขง

๑ กุ่ นามสยามชาติ
จารึกพระคุณแสน

บิษะจอมประชากร
คลฟากสวรรคเวียง

อุระหวามะวาทเพียง
สุรเสว้าสดใจ

จะประสมมรดกภัย
บมิชูปมิชิตทรง

ชนราวจะเปลืองปลง
กชเสว้าอรุททา

บทนมมีคั่นมา
ดุริโอ่อนาถใจ

ฎูรทั่วพะไทไทย
วิประโยชน์และโสภศลย์

นิรทุกข์มีราวัน
บมิต้องละอองภัย

จรแผ้วนภาลัย
นกดับประตายนคล

สินิราศพะโยมทน
และนิวัตประเวศกลา

อริราชรามา
รภาไจจะคั่นคง

บมิยลพระบาทหงส์
ปรมาภิรัชแทน

วรบาทกระเดื่องแดน
ผิจจะนับอเนกา ฯ

- ๑๖
๑ พระองค์ทรงพระเมตตา การอุปัชฌา
กรบิ้องพิบัติบดบุง
- ๑ ทรงสรรพคุณบำบวง เทพทั่วเม่นสรว
ทุกสำประจักษ์ทิพพยาน
- ๑ พระผ่องกมลเสลโฉปาน ไตเกื้อธรรการ
ผดุงบำรุงศาสนา
- ๑ เสริมชาติโดยพระปรีชา กระเดื่องศักดิ์
นุกาพรูปุยาเยง
- ๑ ปราศเชิญเพ็ญสุขบรรเลง มวลหม่อมมิตรเกรง
อำนาจพระราชมารมี
- ๑ เกริกเกียรติเกริ่นทั่วธานี สยามรัฐมัยศรี
วิลัยยิ่งกว่าก่อนกาล
- ๑ โดยพระราชปรีชาญาณ ดำริห์เลิการ
พนันให้ราษฎรรู้เรื่อง
- ๑ เสด็จดับพิษผดเคือง เพื่อให้พลเมือง
มุ่งทางอาชีพชอบธรรม
- ๑ ผดุงเผดิมเริ่มแรกชักนำ ให้ชาวไทยกำ
หนดนามสกุลสมญา
- ๑ แพร่หลายใจทั่วกันมา พัน้องพ้องสา
โลหิตชิดห่างต่างกัน
- ๑ บำรุงพิทยาสารพัน ทรงดำริห์สรรค์
อักษรขึ้นใหม่คล้ายเดิม
- ๑ ใดขาดพระช่วยทรงเสริม แก่ไขเพิ่มเต็ม
เพื่อให้กุลบุตรศึกษา
- ๑ แพร่หลายในกิจพิทยา อันปวงประชา
กรลดลาปราชณาเขลาคลาย

- ๑ ผดุงการกวีพากย์ทุกฝ่าย โดยวาโยนาย
ระเบียบกลบรรณณัณฑ์โคลง
- ๑ อาศัยพระราชจรรโลง เป็นเครื่องชักโยง
มิให้กวีเสื่อมทาม
- ๑ เป็นเฉลิมหลักโลกแหล่งสยาม บรรลือพระนาม
ในเรื่องพระราชนิพนธ์
- ๑ ต่างต่างหลายอย่างนำยศ เป็นเรื่องปริชากล
ประพันธ์ โคลงฉันทกัณฑ์กลอน
- ๑ ร้อยแก้วลิลิตโชนละคอน บทเพลงทุกตอน
ไพเราะแต่ล้วนชวนชม
- ๑ ทำนุการคมนาคม สดวกดีสม
ประเทศบรรเจิดเลิดวิไล
- ๑ การเกษตรทรงแก้ไข บัณฑิตอุทกภัย
สรรพเชื้อนทาหลวงทศธาร
- ๑ ระบายชลลอบบริบาล พืชัญญาหาร
ยังผลให้งอกงามดี
- ๑ พิพิชชาติเจริญราชไมตรี สัมพันธ์พร้อมทวี
ยังความสันติภาพเพิ่มพูน
- ๑ รังษีสัญญาเมื้อบนูล ชาวไทยไพบูลย์
ในความเสมอภาคเพียรธรรม
- ๑ ประกาศไฉ่แผ่พาดิษย์บรรพ หันหนึ่ง,สอง,สาม,สรรพ
สฤษดิ์ระเบียบบูรณกาล
- ๑ ส่วนในหน้าที่การทหาร ทรงเอื้อเออาการ
ทัพภักที่โปรดปรอปรัง
- ๑ ทัพเรือธเอื้ออำรุง นาวาศผดุง
ให้มากให้มั่นวิมา

๑ อีกทรงตั้งกองอาสา
มาตั้งให้ชำนาญการรบ

๒ บกเรือเสือบ่าไม่ครบ
ประโยชน์แก่ชาติบ้านเมือง

๓ คุณูปการนองเนื่อง
เป็นไทยคงไทยสมนาม

๔ พระองค์ผู้ร่มโพธิ์งาม
ได้ฟังได้พักอาศัย

๕ เป็นที่รักของผองไทย
พระคุณพระทรงอุปการณ์

๖ เสด็จพระอนุชานุสร
สนององค์สมเด็จพระเจ้า

๗ ค่อยสร้างห่างเสรำโสภา
ปกเกล้าผดุงกรุงไทย

๘ ขอเดชรัตนชาติไตร
อันสิทธิ์ศักดิ์ศักดิ์ดา

๙ จงแผ้วผดุงรักษา
นุภาพพระให้ ยิ่งยง

๑๐ จงจัดอุบ้ทวเปลืองปลง
พ่ายแพ้อานาจาราฤทธ

๑๑ สรรวมเกียรติเกริกทั่วทศทิศ
ดุจดวงสุริยันจันทรา

๑๒ พระเดชคุณฟ้าถาวร
พระชนมัญญ์ไยยิ่งเทอญ

ปลูกเหล่าเสวกา

ลูกเสื่อสมทบ

สยามรัฐรุ่งเรือง

ประชาชนสยาม

มีวายอาลัย

เกล็ดกลวลิ้นบัว

หวังพระกรุณา

อีกทั้งเทพไท

เสริมสิทธิดेहा

มวลงมิตรจง

เทอดเด่นเป็นนิตย์

พระคุณขจร

ระ

ข้าพระพุทธเจ้า คณะหนังสือพิมพ์ ไทยเซหม

มาศานุสร

ฉันทาควม

ปรโลโกสุติ วาโนวา ตยาชุษเมวา ศุภํ พุโ
ยทินาสติ ก็ ปุณสสุยาสติ เจตนาสุติโกหต
(จาก วุยาการศคกมฺ ยทที่ ๕๖)

“ โลกหน้จะมีฤจะมีมี ชะนะกิมิพิงทรอง
ควรแต่ะหล็กมละมีปอง ทูระกรรมะไท ๆ
เพราะเมื่อนราประพิภพ ก็ะเรบและแล้วไป
หากมีและผู้ นียมะนัย ยมิมิจะยัยเป็น

“ ศรีเชย ”

คุณน้อยอันแสนสุข

(เป็นประวัติตอนหนึ่งของชายหนุ่ม)

โดย ถนอมศรี อิศรา

เมื่อแสงศรัทธาจากสายตา ของปวง
สัตว์ทั้งหลายในโลกนั้นแล้ว ไม่ต้องสงสัยว่า
แสงอันทรงกันจ้าม คือ แสงของจันทร์เจ้าจะ
ไม่กระทำหน้าที่แทน รุ่งทึงนั้น, พระผู้ทรง
ธรรมค้อย ๆ แยมพระแสงออกจากมณฑลหมู่
เมฆที่ล้นนอย ในมีขากัลยาวัคมของพระองค์
ปลดปลิกความมืดมนอันเสียหมกสน

อา! พระองค์ มีความ เมตตา กรุณาต่อ
สัตว์สาวซึ่งนั้นอยู่ข้างกรอหน้าต่าง มือซ้าย
อันเรียวเล็กขาวสอาดยืนคาง เฟ่งสายตา
อันมีแววแห่งความเศร้าตรงไปทางเบื้องหน้า
ด้วยอาการอันเหม่อมอง แล้วสาวก็ซยศีรษะ
สั่นให้อยู่ฮัก ๆ แน่แล้ว พระองค์ มีความ
กรุณาการุญต่อสาวผู้นี้มาก

ภายในมือของสาวเจ้ากำกระต่าย ขาวไว้

ขยับเป็น กระต่ายขาวนั้น กระมังที่ ทำให้เจ้า
หล่นถึงซึ่งความปรีดี โดยคุณให้

ในกระต่าย ขาว แผ่น นั้น จะมีพิษสงร้าย
แรงเพียงไรหนอ ?

สาวเจ้าขึ้นทรวงด้วยความข้า้ซุระ ถอน
หายใจยาว แล้วลุกขึ้นไปสวมมอกคลูกน้อย
๖ เดือน ที่นอนร้องกระแว! กระแว! ด้วย
อาการอันโผล่กำสรวลเศร้า พลงเจ้าหล่อน
ก็เอ๋ยพจนปลอยประโลมลูกน้อยด้วยสำเนียง
อันสิ้นระวี

“ลูกรักของแม่ เจ้าอย่าร้องไห้ ไปนัก
เลย กรรมของแม่แล้ว พ่อของเจ้าเขาไม่
รักเจ้า เขาทอดทิ้งแม่เสียแล้ว” เจ้าหล่อน
กอดบุญลูกน้อยด้วยความรัก แล้วเห่กล่อมให้
นอนพร้อมด้วยอัสสัสนุททยคย้อย ต้องลูกน้อย

ไทย มี รุ่ง สักตัว

เมื่อเห็นกลุ่มคน จนน้อย หลับแล้ว เข้า
หล่นลุกเดินไปทีแสงไฟ บรรจง กด กระดาษ
ขาวแผ่นซึ่งอยู่ในกำมือขึ้นอ่าน เป็นคำรับรอง
จดหมายฉบับนั้นแล้ว ก็ยังความทุกข์ระทม
ครมครมให้บังเกิด ขึ้น ภายในหทัยประเทศ
เจ้าของสาวอย่างน่าสงสาร จดหมายฉบับนั้น
มีถ้อย แสดง ดัง ต่อไปข้างล่างนี้

เขียนที่คุนน้อยบนแดนสุข

วันที่ ๒๕ พฤษภาคม พระพุทธวราศ ๒๔๖๖
แม่ประภา.....

ฉันหวังว่า เธอคงมี ความประหลาดใจ มี
ใช้น้อย ที่ได้รับจดหมายฉบับนี้จากฉัน ซึ่ง
เธอไม่ หวังว่า ฉัน จะ มี หน้า เขียน มา ยัง เธอ
อย่างไรก็ดี, ฉันต้องขอความกรุณา ต่อเธอ
โปรดอ่านให้ คลอกล อย่ายึด, อย่ายึด เสีย
ก่อนเมื่อยังอ่านไม่จบ ขอเธออย่าเห็นว่า เป็น
จดหมายของคนซื่อๆ ธรรมดาเลย จงถือเสีย
ว่าเป็นจดหมายของเพื่อนผู้ซื่อสัตย์ของเธอคน
หนึ่งเถิด

จดหมาย ฉบับนี้ ซึ่ง เขียน ด้วย หินสอคำ
กระดาษ อินคว่ำครี เพราะเขียน ด้วย ฝุ่นลอมอง
และ ทั้งลายมือ ก็ หยาบหยาบกว่ากระดาษนักคำ
คงจะเป็นเหตุให้เธอผู้ทรง ใจ ซึ่งความสัจรัก
วราษักกันนี้ เป็นได้ ถ้าฉันนั้นเธอเป็นเช่นนั้น

จริงแล้วฉันจะรู้สึกเสียใจมิใช่น้อย และจะไกร
ขออ้อนวอนต่อเธอให้เธอกรุณาต่อฉันปราศเสีย
ซึ่งความโกรธแค้น เพราะเป็นจดหมายฉบับ
เดียวโดยแท้ ที่เขียนมาจากราช ซึ่งถึงพร้อม
แล้วด้วยความรักเธอโดยความจริงใจ และ
ฉันอาจทำได้ ว่าไม่มีชายคนใดเป็นแน่ ที่จะ
ทรงความรักไว้ในหญิงเสมอเหมือนอย่างฉัน

แม่ประภาจำ, ประยูรवासานน้อย ประยูร
ไม่เคยทำบุญร่วมกับประภามาแต่ก่อน จึง
ทำให้เธอเดินทางแยกจากฉันไปคนละทิศ
ละทาง แต่ฉันจะไม่ถือโทษเธอเลยในข้อนี้

เพราะเธอไม่ใช่เป็นผู้ ที่ก่อขึ้น

ความจริง, ฉันได้ กำนัดใจ ในใจของคน
เองว่า ฉันจะไม่ หลง อยู่ในชายแห่งความ
สวาทของสตรีใดที่จะมีศรัทธาหวงวิญญู
ของฉัน ก่อนที่ฉันจะมีเงินเดือนพอที่จะรับ
เลี้ยงเขาได้ เพราะฉันระลึกอยู่เสมอว่าเงิน
เดือนของฉันยังน้อย ถ้ารับเลี้ยงให้ด้วยความ
รักใคร่อย่าง และถ้า ความรัก นั้น สมประสงค์
แล้วเธอจะอะไรไปเลี้ยงดูกัน ถ้าเป็นเช่นนั้น
จะมีความสุขได้ฉันใด แต่แม่ประภาจำ, ที่
ฉันกำหนัดใจ เช่นนี้ มีประโยชน์แก่แต่เมื่อ
ฉันยังไม่ประสบเธอ แต่เมื่อ ฉันพบ เธอ แล้ว
โอ! ฉันจะพูดอย่างไร ?

เธอยังจำได้ ไหมจ๊ะ, วันนั้น- วันที่เธอลง

เรือจ้างไป เทียวในงานไหว้พระ ที่ วัด พนัญ
เชิง ขณะนั้น ถ้าเธอใช้ ความสังเกต แล้ว
เธอจะเห็นฉันพายเรือตามเธอไปแต่ห่าง ๆ

การที่ฉันทำเช่นนั้น เธอคงประหลาดใจ
เมื่อได้ฟัง คำบอกเล่า เป็น ครั้งแรก แต่
สำหรับคราวนี้ไม่ใช่เป็นครั้งแรก ที่ฉันได้เล่า
ให้เธอฟัง แทนที่จะเป็นครั้งที่ ๑ กลับกลายเป็น
เป็นครั้งที่ ๒ ไปเสียแล้ว ฉันจะมีผลอันใด
เล่าที่จะยังให้เธอยังเกิดความพิศวง นอกจาก
เธอจะคิดว่าฉันเป็นอ้ายบ้านี่ลายนั่น

อย่างไรก็ดี ฉันต้องขออนุญาตกล่าวซ้ำ
อีกเป็นครั้งที่ ๒ เพื่อจะให้เธอทราบว่าฉันมี
ความรักเธอเพียงไร

แม่ประภา— ในทันใดออกรู้สึก ขวยใจใน
ความดีของคุณเหลือเกิน ทว่าคุณจะต้อง กล่าว
ซ้ำอีกว่า หนึ่งแรก เมื่อฉันได้พบเธอเพียง
แวบเดียวเท่านั้น ฉันก็รักเธอแล้ว โอ! เธอ
ช่างสวยเหลือเกิน สักฉันพินเพื่อนเล่นลอย
คล้ายกับตกอยู่ในภวังค์ ก็ไม่ปาน

ความรัก โอ, ความรัก แม่ ประภาเจ้า
ใครเล่าที่จะ คง คน อยู่ได้ โดย ปราศจาก
ความรัก ชื่อนี้ใครปฏิเสธฉันก็จะยอมเยาะ
ให้ทีเถียว เพราะฉัน ผู้ซึ่งไม่เคย รักใคร
และฉันไม่เคยคิดจะรักใคร ได้ ตกหลุมแห่ง
ความรักอันลึกแสนลึกเสียแล้ว

วินัส, เทพธิดาแห่งความรักได้ประ
สิทธิ์ประสาท ศรกรรมเทพ ครั้ง ครา ดวง จิตต์
ของฉัน ฉันนั้นฉันจะหลีกเลี่ยงไปไม่ได้ ฉันใดเล่า
นอกจากฉันจะดำเนินตามความรัก แห่งกามา
รวมแห่งเธอที่ประสิทธิ์ประสาทให้เท่านั้น

โอเอ๋ย, วินัส, เทพธิดาผู้ทรงความรัก
เจ้าข้า ความรักที่ประสาธให้จะเป็นผลแก่
ฉันน้อยใดใจเธอหรือ? (ฉันฉันทิ้งมือแรกประ
สยเธอ)

“หล่อลอยอยู่ที่ไหนหนอ?” นี่เป็นข้อนูหา
ข้อแรกที่ฉันรำพึง “และเป็นลูกเท่าเท่าใคร
หนอ? ทำไฉนจะได้ รู้จัก มักคุ้น กับ หล่อน
หนอ? แต่ฉันใจหาเธอ, เราเป็นคนยากคนจน

เราคงไม่เหลือवलคนเช่นเรา เราคงเป็น
ลูกผู้ มีทรัพย์แต่เดียว” เรือเธอห่างออกไป
ฉันเพ่งตาค้วยสติอันเลือนลอย พอได้ สติก็
พวยเรือตามด้วยดวงจิตอันวาวหวม ‘โอ!
แม่เทพธิดาของฉัน’

ขอ ขอน คุณ พระเจ้า! ขอ ขอน คุณ วินัส, ผู้
ประสาท ความรัก ท่านกรุณาต่อฉันบัดนี้กาล
ให้เธอ เคารพที่ร้าย เธอ จง ยกโทษ ให้
ท่านด้วย เสียงเธอร้องกรีกและเสียงของผู้
ที่ ประสยเหตุอย่าง น่าสพึงหวาดร้องไว้กรวัก
ให้ช่วยเหลือ เรือจ้าง ของ เธอ ลมลง ด้วย
อำนาจ ของ เรือกลไฟ อันมหาอุบายที่แสน

ท้ายเรือ ของเธอ ด้วย ความ สะเพวระของนาย
ท้ายนั้น

เมื่อฉันค้นจากวังค์ ฉันเห็น เธอ ถูก
กระแสน้ำคลื่นเขี้ยวพิกพาไปอย่างแรงเร็ว โอ!
แม่ประภา, เป็นหน้าที่ของฉันโดยแท้ที่จะต้อง
ช่วยเหลือเธอ ใจฉันหายด้วยความทนเห็น
กลัวเธอจะได้รัยอันตราย ขณะนั้น ถ้า เธอ
ทราบได้ โดยญาณวิจิ เธอจะเห็นฉันกระโดด
จากเรือบนคาน้อยวิ่งว้ายไปยังเธอ ประตูของเธอ
ว้ายเข้า หาค้าง ที่หากทราบ ข้าง บ่า สะเมาะ
ห่างจากหน้าวิกมาไกลทีเดียว

ฉันเกือบหมดแรงแล้ว แต่กระนั้นก็,
ฉันยังอุตสาหพยายาม โยธมม์ร่างอันปราศจาก
สติของเธอซึ่งตัวอ่อนแออันอ่อนเพลียปราศจาก
เรี่ยวแรงด้วยความรักอันสุวิธ พยายาม
พาชนอนหากทราบห่างจากน้ำได้ ทั้ง ๒-๓ วา
เวลานั้นเธอคงไม่ทราบความเป็นไป เพราะ
เธอหลับแล้ว ฉันเฝ้าเพราะ หักเธอไม่เห็น
การกระทำอันพยายามซ้ำของฉัน

แม่ประภาจ๋า, ฉันยังจำได้ก็ ฉันทอด
เธอด้วยความรักอันแรงกล้า วินัส, เทพธิดา
แห่งความรักอาศัยวิเศษคุณจิตต์ของฉัน ฉัน
หน้ามุก ฉันก้มลงยอเธอ เธอกำลังปราศ
แล้วซึ่งสติเธอจึงมิได้ คึกคึกฉัน ฉันนอนฉันผิด
มากทีเดียว แม่ประภาจ๋า, โปรดยกโทษ

ให้ฉันด้วย แต่เธอก็ได้ยกโทษให้ฉันแล้ว
เมื่อฉันบอกเธอครั้งกระนั้น

อาทิตย์หนึ่งให้หลัง เราทั้งคู่รักและชอบ
พอกันสนิสนมกมลเกลียว เนื่องจากวินัส,
แม่เทพธิดาแห่งความรัก ยินยอมให้ เธอ
เรื่อลมต่อหน้าฉัน และฉันช่วยเหลือได้ โดย
ปราศจากภัย โอ! วินัส, แม่เทพธิดาที่รัก
ของฉันเอ๋ย ฉันจะไม่ลืมคุณอันของเธอเลย

ราตรีหนึ่งอันเต็มไปด้วยความ สงบเงียบ
แม่ประภาจ๋าว่าฉัน ฉัน จะลืม เสียไม่ได้ เลย
ฉันยังจำได้ ก็, ดวงศศิธรอันอยู่เหนือเรา มี
ใจช่วยเรา ส่งแสงเล็ดลอดกึ่งฟากยงชาติ
มาถืองเราซึ่งกำลังนั่งคุกเข่าน้อย เสียงจึงทวี
ดังอยู่หวั่ง ๆ โอ! ยามนี้ละ ชีพนาประภาจ๋า
ยามที่เรามีความสุข

“แม่ประภาจ๋า—ของฟ้า” นี่เป็น
คำแรกที่ฉันได้ เขี่ยขึ้น

“พี่ยากทราบกันว่า นังรักที่หรือเปล่า?”

“อ้อ, คุณฟ้าไม่พูดเช่นนั้น” เธอกล่าว

ตอบ และยังใช้มืออันเรียวเล็กหยิกฉันเบา ๆ

“โอ, ยอดรัก ถ้าเช่นนั้นน้องจะให้พี่
พูดอย่างไรเล่า?”

“คำพูด อย่างอื่น ของ คุณพี่ ไม่มีแล้ว
หรือคะ?” เธอกล่าวตอบเสียงเย็นละมุน

“มีจ๊ะ” ฉันเขี่ย หน้าเข้าไป กระซิบ

แก้มเธอ “ทราบแล้วน้องรักพี่ บกโทษให้
พี่นะพี่แม่บอกรัก” ขณะนั้น เอียง หน้า
กล่าวขอโทษฉันยังจำได้ จนเคี้ยวนม แม่ประภา
ฉันจูบเธอที่แก้มหนึ่งครั้ง ต่อจากนั้นเธอซบ
ศีรษะอยู่ในระหว่างทรวงอกของฉัน ฉันกอด
รักเธอด้วยความรักอันจริงใจ อ้อ! ฉันยังลืม
เหลือแสน แม่ประภาจ๋า เธอทราบไหม?

ขณะที่ความทุกข์ระทมจะมาถึงฉันต่อเว
ทั้งสองก็คือฉันได้ กล่าวถามเธอฉันว่า

“แม่ประภาฉันรักของพี่ น้องจะสัญญา
ไว้ไหมที่จะว่าเราจะแต่งงานกัน และน้องจะ
ไม่เป็นของคนอื่น”

“แน่นอนที่เคี้ยวคุณพี่ น้องจะไม่เป็น
ของคนอื่น นอกจากคุณพี่แล้ว โอ๊ย,
น้องลืม.....”

ยี่สิบสองปีหลังจากนั้นก็บังเกิด ขึ้นแก่เธอ
อา, ความทุกข์ เข้ามาที่ข้อมือเธอแล้ว ฉันนั่ง
เมื่อใด เห็นเธอ เปลี่ยนแปลงไปเช่นนั้นโดย
ฉับพลัน ฉันกอดเธอประคบประพันและปลอบ
ถามเธอด้วยเสียงอันสั่นเครือ แม่ประภาเธอ
คงจำได้ ที่ เธอไม่อำพราง เธอคอย เธอขอก
ฉันอย่างตรงไปตรงมา อนิจจาแม่ประภาจ๋า,
วาสนาของประยูรช่างอาภัพเสียเหลือแสน

บิดาของเธอไม่ยอมให้เธอแต่งงานกับฉัน
เพราะ ฉัน เป็นคนจน เป็น เสมียน ศาลได้ เงิน

เดือน ๆ ละ ๔๐ บาท ส่วนเธอเป็นลูกเศรษฐี
เป็นเจ้าของตลาดหัวรอ ถ้าเธอแต่งงานกับ
ฉันท่านจะตกจากพ้อลูก รวมใจความก็
คือท่านเห็นฉันเป็นอ้ายกระยาจกเสียใจ หรือ
อ้ายลวงโลกหรืออ้ายแมงอะไรตัวหนึ่ง ซึ่งไม่
สมควรที่คนอย่างเธอจะผูกพันรักใคร่ ทั้ง
ก็เพราะกรรมของฉัน

ความประสงค์ของท่านจะให้เธอแต่งงาน
กับนายประวิศ กรรณกุล ทนายความผู้มี
ชื่อเสียง มีทุนทรัพย์พอที่จะขอเธอมาร่วมหอ
ได้ พูดย่างง่าย ๆ ท่านจะให้เธอเปลี่ยนจาก
นามสกุล เศรษฐีวิทย์ เป็น กรรณกุลแทนที่
จะเป็น ‘อิคโรวาส’ คือนามสกุลของฉัน ผู้
ถึง พร้อม ด้วย ความ รน ขากไว้ อ้อ, แม่
ประภาจ๋า.

ถูกแล้ว, ฉันเป็นคนอาภัพไร้ทรัพย์ อัย
ขัญญาว่าสนา ไม่ เกื้อกูลเหมือนนายประวิศ
เขา

พระเจ้าองค์เดียวเท่านั้นที่ท่านเล็งเห็น
วิญญาณของฉัน แม่แม่ ไส้ดวง ใจ เต็ม ไป ด้วย
ความรักที่ไต่ย็นเธอกล่าว ว่า “น้องจะ
ไม่ยอมแต่งงานกับชายใด ๆ ทั้งนั้น นอกจาก
คุณพี่แล้วน้องยอมตาย น้องจะไม่เปลี่ยนใช้
นามสกุลอื่นนอกจากนามสกุล ‘อิคโรวาส’”
แม่ประภาจ๋า, วาจาของเธอที่กล่าวเช่นนั้น

ประยูรจะไม่มันล้มเลย คราวทำสวน
แห่งชีวิต ถ้าฉันจำไม่ผิดก็เหมือนฉันได้
ปัญญาจนกับเธอไว้ว่า “พี่เหมือนกันนอกจาก
น้องพี่จะไม่ขอวิวาทกับหญิงใด ขอพระจันทร์
เจ้าจงเป็นทิพย์พานด้วยเถิด” แล้วเราก็ก
กอดกันฟุ้งฟายด้วยอิสระสุขแห่งความกำสรบ
เศร้า

ยี่นวันเช้าก็เหมือนเมื่อโยแห่งความ
สัมพันธ์ของเราถูกกักกันต่างๆ แทนที่พี่จะ
ได้ประจักษ์ประจักษ์กันยังเป็นสุขสำราญ กลาย
เป็นนายประวิศทนาย ความขึ้นเอกคน ไปร
ของบิณฑาเธอ

ความน้อยใจใครเล่าจะเปรียบปาน เมื่อ
ทราบดีว่า ผู้มาขอยกความรัก ความโกรธ
ใครเล่าจะทักเทียมยามเมื่อเห็นความรักนั้นเคียด
คู่กับชายคู่ประยูร แต่แม่ประภา ฉันจะเชื่อ
อย่างไรได้ ว่าเธอจะกลายเป็นคนเช่นนั้น
เธอไม่เป็นเช่นนั้น—เธอถูกบังคับต่างหาก

สายตากลางหนึ่งอันระนำความทุกข์มาสู่
ฉันอย่างมหันต์ ฉันเห็นเธอเดินคู่ไปกับเจ้า
ประวิศทนายความหนุ่มเจ้าเล่ห์ในสวน และ
นั่งคู่กันที่เก้าอี้ตัวเดียวกับที่ฉันขอความรัก
เธอ กษณะนั้นฉันเคยอยู่ข้างหลังเก้าอี้โดย
เธอกับเจ้าประวิศไม่ทราบดี

ฉันได้ขึ้นเจ้าประวิศ ขอความรักต่อเธอ

ด้วยน้ำเสียงอันหวานปานเคลือบด้วยน้ำตาล
แม่ประภาเจ้า—ฉันแทบทนฟัง วาจาที่มันอ่อน
หวานเธอไม่ได้ ใครจะกระโดดข้ามเก้าอี้
ขี้คอมน คอมนั้นเคมันเสียให้ล้ม กับความ
แค้น

แต่แม่ประภา—ความ ยากรู้ว่า เธอจะ
คอยมันอย่างไร จะยินยอม รัก ความ รัก
ของมัน หรือจะปฏิเสธ เราใจให้ฉันทนนั้น
อยู่ ฉันขมด้วยความปราโมทย์ว่าเร
ยรเท็จใจที่ไ้ฟัง วาจา ของ เธอ คอยปฏิเสธ
อา! แม่ยอกรักของประยูร สมความประสงค์
ของฉัน ถ้าฉันไม่กลัวเธอจะถูกฉันจะผูกโคย
ความจริงใจว่าฉันแทบเอาเธอทนกระหม่อม
ที่เคียด

ความไม่ สม ประสงค์ ย่อม เป็น เหตุ
ขึ้นกาลโทษะ อันใครจะกล้าเถียง ฉัน
คนหนึ่ง, ยอมเห็นด้วย เมื่อประวิศทนายเอก
ไ้ ฟัง เธอ ปฏิเสธไม่ โย ก็ ต่อเธอ เสียเลย
เช่นนั้น ถ้าฉันไม่แปรปรวนฉันได้ยินเขา
พูดว่า—

“แม่ประภา เธอหมายความว่าอย่างไร
เธอรู้อหรือเปล่าว่าบิดาของเธอยินยอมให้เธอ
แต่งงานกับฉัน—เธอเป็นของฉัน”

“คุณประวิศ” เธอขึ้นเสียงกึ่ง “นั่นมัน
เป็นสมัยโบราณไม่ใช่รึ? วิถีพ่อบังคับลูก

กิดินจะไม่ยอมเป็นอันขาด”

“เธอซัดคำสั่งบิดาเธอ เธอรักเจ้าประยูรกระยาจกหรือ?”

“คุณไม่มีสิทธิ์จะถามกิดินเช่นนั้น คุณถืออย่างไร?”

“หมายความว่าเธอรักเจ้าประยูรนะซี”

เขาตอบอย่างหน้าค้ำ

“รักประยูร-แน่นอนกิดินรัก คุณประยูรคุณจะทำไม? เขาช่วยชีวิตกิดินไว้ จำเป็นอยู่เองที่กิดินต้องรักเขา”

“ชะ! ชะ! ช่วยชีวิต รักอ้ายประยูร อ้ายเสมียนตอกล้อ อ้าย.....”

“หยุด! คุณถืออย่างไร?”

“ชะ! ชะ! แม่ประภา เจ้าประยูรมันช่วยเหลือไม่ได้หรอก” มันพูดแล้วก็โถมเข้ากอดเธอ “ถ้าหล่อนไม่รังเกียจ ฉันขออนุญาตขย เพื่อ เป็น เครื่อง ทำขวัญ ที่ เธอ ปากแข็งสักฟองคนจะแม่ประภา”

อา! แม่ประภา, เธอจะรักละ หรือว่าฉันผู้เห็นเหตุการณ์จนตลอดจะทนนิ่งดูกายอยู่ได้ ฉันเห็นเธอพยายามขึ้น แต่แรงเธอน้อยสู้เขาไม่ได้ เขาโน้มตัวก้มลงรับเธอ ก็พอที่ ฉันกระโดดออกจากที่ซ่อนด้วยความโกรธ และกระซอกควมมันเข้าไปแล้วฉันจึงตรงเข้าประคองเธอ แต่เธอ

ปราศจากสติถึงวิสัญญีภาพเสียแล้ว ฉันเลี้ยวเธอลงบนเก้าอี้

เจ้าประยูรเมื่อมันรู้ว่ามันมีความรักและเมื่อมันทราบว่าศัตรูของมันคือใคร ย่อมเป็นธรรมดาอยู่เองที่มันจะระงับโทษไว้ไม่ได้ มันคำรามและโถมเข้าใส่ฉันอย่างสนักขึ้นตรอก ฉันหลบและตอยมันกระเด็นไป มันป่วนเข้ามาอีก ฉันก็ย่นมันเข้าด้วยเท้าลงไป กลิ้งไคว่โล้อยู่อีก มันกลิ้งลุกขึ้นร้องเรียกให้คนอื่นช่วยเป็นจำละทวน และขยับมีคอออกจากเข็มขัดตรงรเข้ามาแทงฉัน

ฉันตกถึงแค่พอได้สติ มันก็ถลึงถึงตัวและแทงฉันโดยแรง แต่เทพยเจ้าท่านยังช่วยชีวิตฉันไว้ ยังเอนฉันล้มลงบนเตียง ผูกมัดอย่างงามและมันก็ล้มลงเหมือนกัน จึงเกิดปล้ำปลุกกันขึ้น ฉันแย่งมีดได้แล้วขว้างขว่มมันและแทงมันโดยกำลังโทษเพื่อแก้แค้นแทนเธอก่อนปราศจากสติอยู่ เสีย มีดลงหน้าอกถึงหัวโอบ! มันกระเด็นกระเด็นไปมา ก่อนที่ฉันจะหนีก็พอดีกวคนไข้ในย่านของเธอกับกันเข้ามาจยแขนฉันไว้แน่น แม่ประภาจำฉันตกเป็นนักโทษแล้วนักโทษฐานพยายามฆ่าคนตาย โอบ! รัวการเหลือเกิน

ฉันเหลียวหน้าของเธอกับด้วยความ ซาลย์

ไต่เพียงแว้งเดียวเท่านั้น ก็ถูกคว้าห้อย
จากสถานที่นั้น โดยมีคอกอันมาตามถนน
อย่างน่าอับอาย ฉันตกเป็นจำเลยต้องถูก
ชักโซ่ไว้เสียเลย ฉันก็คิดว่าฉันแทบจะ
ช็อกกันทีเดียว แต่ไม่มีประโยชน์ เขาไม่เชื่อฉัน
เพราะพยานของโจทก์เห็นฉันควม เขาแทง
เขาเป็นยาแสบสาหัสที่หน้าอกเบื้องขวา ฉัน
ตัวคนเคียวพังไม่ขึ้นเกือบทั้งวันจนความท้อ
ทรายอยู่แล้ว เหตุนี้ฉันจึงต้องตกอยู่ในที่
คุมขังในกรงเหล็กสำหรับผู้กระทำความผิด
โดยปราศจากผู้ประกัน โอ! แม่ประภาเจ้า
ฉันจะหันหน้าไปพึ่งใครก็ไม่มีแล้ว เขายัง
นำหน้าฉันไปหมด เขาเห็นว่าฉันเป็นคน
โหดร้าย

ระหว่างที่ฉันถูกขัง ฉันโทษให้คิดถึง
เธอทุกขณะลมหายใจเข้าออก หวังว่าเธอ
ผู้ที่ฉันหลงรักและบูชาจะไปเยี่ยมฉันข้างตาม
อาการความเป็นไปของฉันฉันก็รักทั้งหลาย
ฉันจึงไว้ว่าจะแสดงความจริงใจให้เธอทราบ
ทั้งมวล และยังกระหายใจอยู่เสมอว่าคงจะ
ได้ของไว้ดูต่างหน้าจากเธอมีอะไรก็อะไรสัก
อย่างหนึ่ง แต่ฉันใจเสีย ถึงที่ฉันฝันเป็น
อากาศธาตุไปสิ้น แทนที่จะเพิ่มความรัก
คำนึงนัก กลับได้รับจดหมายของเธอแสดงว่า
เขียนอย่างรีบร้อน ผ่ากฟอมดู เพือนทัก ของ

ฉันไป ไหวความในนั้นเพิ่มให้ฉันกำลังเศร้า
ยิ่งขึ้น

“บอกทักของน้องๆ เขาจะรักการฟ้อง
คุณพี่ในวันนี้นะแล้ว น้องจะช่วยคุณพี่ได้
อย่างไรบ้าง” ไม่ได้, น้องจะช่วยคุณพี่ไม่ได้
แล้ว จึงอ้าทักมันหน้าไปถามเวรของคุณพี่
ที่ได้กระทำมาเถิด

คุณพ่ออย่าได้เป็นทุกข์เป็นร้อนไปนักเลย
น้องจะคอยจนกว่าคุณพี่พ้นทุกข์ ทรมาณ
ขอให้เห็นในข้อเถิด”

ถ้อยคำของเธอฟังจับใจยิ่ง เธอจะคอย
จนกว่าฉันจะพ้นทุกข์ ทรมาณ รอคอยสักชั่ว
เวลา, ฉันจะลืมนางาประโยชน์ของเธอเสียไม่ได้
เลย ฉันบอกตรงๆ แม่ประภา ฉันปลื้มเหลือ
ที่จะพรรณนา ฉันแทบลืมนึกฉันว่าอยู่ในที่
คุมขังที่เคียว ฉันคอยๆ บรรจงยกจดหมาย
ของเธอขึ้นดูด้วยความรักอย่างซื่อๆ แต่
เมื่อฉันหวนมามองถึงเธอพูดว่าช่วยฉันไม่ได้
ให้หันหน้าไปถามเวร ทำให้หัวใจของฉัน
หลุดเหลือทีละปริมาตร

ฉันสอถึงเมื่อพ่อมดเตือนถามฉันว่าจะสั่ง
มาถึงเธอว่าอย่างไร ฉันหวังว่าเธอคงทราบ
ตลอดแล้วที่ฉันสั่งกำชับพ่อมดมาว่า ฉันจะ
ถือตามคำมั่นที่ฉันได้ให้ไว้ในสวน และยัง
กำชับให้พ่อมดเอาใจใส่ในเธอให้มาก ๆ

เมื่อคืนนั้นสุดสลด ฉันอ้างตัวเองเป็นพยาน
โทษต่อผู้ว่าจ้าง กับตัวเหมือนอย่างเมื่อให้
การที่โรงพัก มิได้เจตนาจะฆ่าเขาแม้แต่น้อย
อนิจจา! แม่ประภา, คำของฉันจะมี
ประโยชน์ถึง กับลยล้าง ข้อหาของโรงพักได้
อย่างไร เพราะฉันไม่มีพยานอื่นประกอบ
ด้วยเลย ทั้งพยานของเขาก็ เบิกความ
ประกอบกันอย่างแน่นอน เห็นฉันจนกระทั่ง
เจ้าประวิศกดขี่เจ้าประวิสและงอมักฉันแห่ง
เจ้าประวิส ส่วนคำให้การของเธอนั้นเล่า
แทนที่จะเป็นประโยชน์แก่ฉันกลับตรงกันข้าม
คือ ช่งชีวิตว่าฉันกระโดดออกมาจากที่ซ่อน
เมื่อเชปล่าเธอ เพื่อช่วยเหลือเธอ แสวงให้
ศาลเห็นว่า ฉันแทงเขาด้วยความอาฆาต
มากร้าย เพื่อแก้แค้นแทนหญิงที่รัก เมื่อ
กรณีย์แวลลัมเช่นนี้ ฉันก็ถูกศาลตัดสิน
จำคุกอย่างหนัก มีกำหนด ๗ ปี ฐานพยายาม
ฆ่าคนตายโดยสัญญาเจตนาตามที่เธอบรรยายอยู่
แล้ว

อย่างไรก็ดี, เธอจงเข้าใจเถิดว่า ประยูร
ไม่หนักใจโทษเธอเลย ที่เธอให้การตามความ
สัจสุจริตของเธอเช่นนั้น แต่กลับเป็นผลร้าย
แก่ฉันถึงนี้ เพราะฉันระลึกอยู่เสมอว่า เธอ
รักฉันแต่หากเธอช่วยเหลือฉันไม่ได้เท่านั้น

๑ เดือนให้หลังพ่อมณูไปเยี่ยมฉันและ

กล่าวว่า เธอได้มันกับเจ้าประวิสแล้ว บละ
ระแต่งงานกันไปใน ๒ เดือนข้างหน้า แม่ประภา
จำ, ฉันไม่เชื่อหูของฉันเลยที่ได้ยินพอมณูบอก
เช่นนั้น “เป็นไปได้” ฉันคำนึงถึงแรง
และเสีย กิรียา แสวง ความโกรธ ซึ่งพอมณู
เสียใหญ่โต ทว่าเธอแกล้งใส่ร้ายเธอ แต่
เมื่อเธอแสดงความจริงใจ และอธิบายเหตุผล
ที่ควรเชื่อ ฉันจึงได้เชื่อ

แม่ประภา เธอคงนึกกลัวว่าฉันคงโกรธ
เมื่อทราบเรื่อง แต่ โอ! ถ้าแม่ประภาคิด
เช่นนั้นก็เป็นความเข้าใจผิดคิดผิด เพราะฉัน
มิได้โกรธแค้นแม้แต่น้อย ฉันกลับหัวเราะ
เมื่อพอมณูอธิบายเหตุผลให้ฟัง จนแหม่มแจ้ง
ด้วยความเป็นห่วงใยของเธอ ฉันจึงกำชับให้
พอมณูเพื่อนผู้ซื่อสัตย์เขาใส่ใจในเธอให้มากขึ้น
คอยดูความเป็นไปของเธอ เนื่องจากฉันคาด
การล่วงหน้าว่า เธอคงจะระงอกกันไปไม่ยั้ง

จริงดังคาด แม่ประภา พอมณูบอกฉัน
ว่าเธอเริ่มขาดหวังกันแล้วเมื่ออยู่ด้วยกันได้
เพียง ๓ เดือน พ่อประวิสของเธอกลายเป็น
คนขี้เมาหยาบ ไม่ไปก็เธอเสียแล้ว เขา
พาลทะเลาะกับเธอทุกวัน

เวลาล่วงมาไ้ ๑ ปี เธอก็เกิดบุตรด้วย
กันเป็นหญิง พอมณูบอกฉันว่าเธอไม่มีความสุข
เลย ถูกเขาถ่มเหยาะและคำวร้ายร้ายสัพ

อย่าง หนึ่งว่าไม่ใช่ลูกของเขา เธอทำชู้กับ
ชายอื่น เขาจึงพาลไล่เธอให้ไปจากบ้าน
ของเขา ครั้น เธอ อ่อนนอน พอร่ำวันเช้า
กลับหาว่าเธอหนีบ้านอยู่ด้วยเขา

อย่างไร ก็ตาม เมื่อ เธอ คลอดบุตรได้
เพียง ๓ เดือน เธอก็อยู่คนเดียวไม่ได้ ต้องขน
ของพร้อมด้วยลูกน้อยกลับมาอยู่กับบิดาของ
เธอโดยบิดามีได้ว่ากล่าว นอกจากนั้น
ทำกาบวิธ ๆ นึกถึงความผิดที่บิดากระทำไป
โดยพลคนเอง มิได้เห็นหัวอกของเธอผู้
เป็นบุตรคนเดียวเสียเลย ทั้งนี้ก็เพราะแก่
มิได้ถือภาสักคำว่า

รักทรัพย์ ระลึกให้ ดิยหาย

รักทรัพย์ ระพาศาย เมื่อหนา

รักทรัพย์ ระสยาย เมื่อทรัพย์ คงนา

รักทรัพย์ รักใช้ซ้ำ รักนั้นมลายสูญ

แม่ประภา เฝ้าที่ฉันทว่าพร่ำรำพันมานี้
เธอก็จะหาว่าฉันผิดอย่าทะเลาะเขี้ยวหรือแคะ
แผลด ทัก ตะเก็กให้ไว้ ฉันอันหา ประโยชน์
มิได้ เพื่อหวังให้เธอเข้าใจโดยใช่เหตุ
เปลี่ยนใจ ฉันไม่ผิดเช่นว่านเลย เฝ้าที่ฉัน
รับกินสอซึกเขียนมายังเธอ ความหมาย
มีอยู่อย่างเดียวเท่านั้น ก็คือ ให้เธอระลึกได้ว่า
ฉันมีความรักเธอเพียงไร

ความทุกข์ ของฉันเธอคงไม่เห็นนะ แม่

ประภา โอย! เวรกรรมของฉันทันกาลให้ฉันท
เป็นเช่นนี้ ฮา! วินัส แก้วชา เธอผู้เป็นคน
แห่งความกาน้ำหนัก เป็นผู้ประสาทความรัก
ให้ยังเกิดขึ้นแก่ฉันทน้อย ทำไฉนเล่าเธอจึงไม่
ประสาทความสำเริงให้สมกับความสวาทที่
ประสาทให้บ้างเล่า

ฟัง! แม่ประภา เมื่อฉันทว่าเธอ
แต่งงานกับพ่อประวิสงแล้ว ขณะนั้นก็เหมือน
คุณน้อยอินแสนทุกขที่ฉันทผู้ของเธออยู่คนเดียว
พลันยังเกิดเป็นคุณน้อย อินแสนสุข ขึ้นทันที
ทันใด เพราะฉันทไม่ตั้งประสงค์ที่จะออกมา
เห็นโลกมนุษย์ภายนอกอีก เมื่อปราศจาก
เธอเสียแล้ว

ฮา! วิชชาจิตศาสตร์ที่ฉันทผู้สำเร็จเรียนมา
นับว่าเป็นผลสำเร็จแล้ว เพราะฉันทสามารถ
ข่มดวงจิตที่สงัดใจไม่ให้กระวนกระวาย เมื่อ
ทราบความเปลี่ยนแปลง ของเธอเป็นครั้งแรก

ทำไมจึงเป็นเช่นนั้นเธอคงนึกประหลาด
ใจ แต่อย่าประหลาดเลย แม่ประภา เพราะ
ฉันทจะบอกเธอเห็นว่า ฉันทจะระลึกได้ว่าฉันทเป็น
คนค่าศรัท เป็นผู้ที่ยากไว้ กุญแจกระยาจก
เชิญใจ เปรียบประดุจกระต่ายอินทนิลน้อย
ตามฆ่าตามคง ควรหรือจะมีความหวังใน
ดวงจันทร์อันสูงปลั่งอยู่ในเบื้องอากาศ เพียง
แต่จะแจ้งแสงมณเฑียรน้อยอยู่เท่านั้นก็เป็น

บุญนิกหาอยู่แล้ว ถ้าจะมีความหมายยิ่งกว่านั้นก็จะไต่ถามความทุกข์ระทมกรรมกรรม ไก่ก็มีคำกล่าวไว้ว่า

กระเชือกกระคาย ใจมุ่งหมายจันทรามา
ถนอม ช่างแสนเชยไยละเอื้อไปหมายทอม
เจ้าก็ทรมไยเปล่าไม่เข้าถว เหมือนคนจน
ชวคเฒอมนะม่อน ทำเหินผลวกวิสมัก
สมาน ร่วมภิรมย์ชมเชยกับนางควาว ที่เขา
ปานนางฟ้าไม่นำ เอย

แม้ประจักษ์, เธอคงไม่ทราบดีว่าคำกล่าวที่ฉันได้ ทราบความเปลี่ยนแปลงในชีวิตของเธอแล้ว ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมาฉันไม่ได้เห็นแก่เห็นเหมือน เธอเล่าที่ปฏิบัติภาระงานในคุกเหมือน คุก เป็นบ้านของเธอ หรือยิ่งกว่าฉันพยายามลืม โลกมนุษย์และเธอเสียสิ้น ถือว่าฉันอยู่คนเดียวในโลกใหม่ ที่ฉันไปเกิดฉันเคยพูดกับพ่อมดว่า ฉันไม่ยอมออกจากคุกนี้ฉันเห็นความสุขของฉันเลย เขากล่าวว่าฉันเป็นข้าศึกฉันเพื่อกลัววิปลาศไปเสียแล้วอา! คุณแปลกพิลึก แม่ประจักษ์ แต่ความจริงจะเป็นอย่างไรฉันไม่กล้าจะถาม

นับเวลาทีฉันติดคุกได้ ๒ ปี ๖ เดือน ฉันรู้สึกแปลกประหลาดที่ผู้คุมใหญ่ คุณพระเจนการควย มาหาฉัน ท่านบอกว่าท่านเห็นฉันถูกคุกคุกก็ประหลาดก็ต่อออกมา อ้อ, ฉันลืมบอก

กับเธอไปว่าก่อนหน้านั้นเจ้าบอกให้ฉันเป็นผู้คุมนักโทษมีครัวแก่ที่ฉันมีและซื้อหาให้ควยคุมคน ๒๐ คน

ในความประหลาดที่ปฏิบัติการเรียบร้อยของฉัน ท่านบอกว่าท่านชอบนัก ท่านแสดงความประสงค์จะ ขอ ไปยังเจ้าคุณ ผู้ เป็นนายเหนือชอลทที่ย่อนอ่อน โทษฉันถึงอีก คุณของท่านนั้นจะไม่มีความลืมเลย

แม้ประจักษ์ เธอคงนึกแปลกที่ฉันจะบอกต่อไปว่า แทนที่ฉันจะยินดีที่ฉันกลับสลักใจ ฉันไหว้วานท่านด้วยความเคารพ และตอบท่านว่าฉันไม่พึงประสงค์ที่จะให้เป็นเช่นนั้น ฉันต้องการจะสิ่งอยู่ในคุกน้อยนี้ตลอดชีวิต ฉันไม่พึงประสงค์จะออกจากคุกน้อยอันแสนสุขของฉันเลย สัมมุว่าเมื่อฉันพ้นไทยแล้วฉันจะดูหน้าเพื่อนทั้งหลายเขาอย่างไรได้ หากเธอไม่เป็นของคนอื่น การออกจากคุกทุกทีนั้นหากที่คุมขังฉันจะยินดีที่ฉันน้อย ไม่ และจะมองดูหน้าเพื่อนทั้งหลายได้ควย และจะรอคอยเขาไว้ว่าภรรยาของฉันชื่อเพียงไร แต่เมื่อเธอเป็นของคนอื่นเช่นนี้ฉันจะคอยเขาอย่างไรเล่า แม่ประจักษ์

คุณพระผู้คุมใหญ่ผู้มีใจกรุณาจึงบอกควยความพิสดารที่ฉันกล่าวเช่นนั้น เมื่อเป็นเช่นนั้นฉันก็เลยเล่าความเป็นไปให้ท่านฟัง

หมดสิ้น คือ ตั้งแต่ฉันช่วยเธอรอดพ้นจากอันตรายเนื่องจากเรือล่ม แล้วเราก็กักกันและบิดาของเธอไม่เต็มใจให้เรานางงานกัน กระทั่งฉันต้องติดคุกจนทุกข์ทรมานตลอดจนเธอไปแต่งงานกับคนอื่นเสีย

คุณพระผู้มีใจกรุณาท่านถอนหายใจยาวเมื่อฉันเล่าจบลง “ฉันสงสัยนัก” ท่านกล่าว “เมื่อแรกทราบว่าเราไม่รักแก่เขาไปแต่งงานกับคนอื่นเสีย แกร่เสียใจไม่อาลัยในชีวิตเจียวหรือ พ่อคุณ”

“กระผมรักเจ้าหล่อน” ฉันตอบ “แต่เมื่อเจ้า หล่อน หลีก พ้น วก เงอม มี ของ กระผมไปแล้ว โทษเจ้าหล่อนมีคิดถึงคำพูดของเจ้าหล่อน ๆ กระทำให้กระผมต้องติดคุกติดขัง กระผมก็ยังรักเจ้าหล่อนอยู่ กระผมยังนั่งอยู่เสมอว่าจะไม่ขอไปจากคุณ ไม่ขอเห็นโลก มนุษย์ อีก กระผม ไม่ เคย นึก เชื้อ คำโอราณที่ท่านพูดว่า หากนารี ๓ วัน เป็นอื่น แต่เดี๋ยวนี้กระผมเชื่อเสียแล้ว กระผมเกลียดผู้หญิง กระผมออกจากคุกกระผมก็เจอผู้หญิง ผู้หญิงไม่มีสัดขี้ กระผมไม่อยากจะเห็นหน้า ให้ทำให้กระผมออกจากคุก ให้ทำให้ กระณา ไปรอกอย่า กระทำ เช่น นั้น เลย กระผมขออยู่ในคุกเป็นชั่วขั้วให้ของใดที่ำนตลอดชีวิตหาไม่” ฉันพูดแล้วก็มกรายเท้า

ท่านด้วยความเคารพพินัยถือ

ท่านหัวเราะหาว่าสติฉันวิปลาศสะระสม ความรักถ้าปล่อยของหญิงไว้มากเกินไป และท่านยังว่าในโลกนี้มี หญิง คน เกือบแต่แม่ประรา เท่านั้นหรือ? หญิง เป็น เช่น นั้น ทุกคนหรือ?

“ฉันไม่ยอมเป็นขี้ไปด้วยแก่” คุณพระผู้มีใจกรุณาตอบ “ฉันสงสัยสารแก่เหลือเกินเถอะถึงแก่จะไม่ต้องการออกจากคุกที่แก่ว่าแสนสุขของแก่ก็” ฉันจะไม่ให้แกอยู่เกินกว่าที่แกอยู่ เพราะฉันตั้งใจไว้ว่าจะขอตกโทษแก่ลง ๖ เดือน เมื่อฉันได้ฟังเรื่องที่แกบรรยายอย่างน่าสงสาร แทนที่ฉันจะกระทำตามคำขอร้องของแก ฉันจะขอตกโทษแก่ลงเป็น ๑ ปี ถึงแก่จะคิดคำนึงอย่างไรฉันจะไม่ฟังเสียงแกทั้งนั้น ฉันมองไม่เห็นเลยว่าผู้กระแสนสุขที่ตรงไหน กินข้าวแกงดิบ ๆ สุก ๆ น้ำแกงใสแฉ่วแฉ่ว มันเป็นเรื่องที่ผิดหรือ ประยูร เอ๊ย, ถ้าเป็นอย่างฉันบ้าง ฉันก็อดไม่ได้เหมือนกัน ซอนฉันเห็นใจแก่ ทวีจิง, คนที่มีความรู้จบหลักสุตวิริยคุณอย่างแก่ไม่ควรจะคิดอย่างนี้เลย เชื้อเถอะแก่เอ๊ย, อย่าฟังทศบาลย์ในชีวิตอันมีค่าเสียเลย แก่ ไม่ใช่เป็นผู้ที่มีโทษร้ายตามที่ฉันเข้าใจแล้วทั้งนี้ก็เพราะเป็นคราวเคราะห์กรรมของแก่

จงหันหน้าไปก่อนเถิด เมื่อพ้นแควระพี พระ
ราชเจ้าพระเสาร์แซกแล้ว ก็ประสพความสุข
เอง คนเราชอบมีทุกข์และสุขเป็นของคู่กัน
เสมอ ประยูร แกล้งเข้าเฝ้าว่าหญิงไม่ซื่อ
สัตย์ไปเสียหมดทุกชี หญิงที่ก็ซื่อสัตย์รักษา
วาทะก็มีมากเหมือนกันแต่แกล้งไม่ได้ประสพ
เท่านั้น เพราะแกล้งมีความรักเคี้ยว และ
พึงแรกประสพด้วย คือ พึงแรกรักแต่แม่
ประภา คนเคี้ยวเท่านั้น”

“เมื่อฉันยังหนุ่ม—ประยูร ฉันเคยเข้าใจ
อย่างแกล้งเหมือนกัน แต่ภายหลังฉันต้อง
กลบใจกลบความคิดที่เขวขึ้นใหม่ เนื่องจาก
ฉันได้เห็น ความซื่อสัตย์สุจริตของหญิงแล้ว
หญิงบางคนฉันก็ชอบบูชาเขา”

อย่างไรก็ดี แม่ประภาจำ ฉันไม่มีความ
เห็นสอดคล้องด้วยเลย ฉันคิดอยู่เสมอว่า
ถูกขำความสุขให้แก่ฉัน ฉันต้องการอยู่
ในศุภณ้อยอันแสนสุขของฉันทลอกลวดาแห่ง
สัณณูณ ไม่อยากประสพหน้าสวามีไม่อยาก
มีความรักอีกต่อไป แต่ฉันจะถือใครหรือไม่
ฉันก็ไม่สามารถจะพยากรณ์ความเป็นไปใน
ชีวิตได้ แต่ฉันยังระลึกอยู่เสมอว่าวิเศษ
จิตตาศาสตร์ของ ฉันสามารถรู้ใจของ ฉัน
ได้แล้ว

แม่ประภาจำ, เธอคงจะว่าคณูณะที่จะที่

ฉันบรรยายมาอีกยาว ถ้าเช่นนั้นฉันก็จะขอ
ยุติเสียที ฉันจะทิ้งใจรักหม้ายมาซึ่งเธอ
เล่าความลำบากของฉันที่ทันทิรภาครวญอยู่
ในคุกให้เธอทราบมานานแล้ว แต่ฉัน
เห็นว่าแทนที่ เธอจะส่งสารระกลาย เป็นซึ่ง
นำหน้ากระลาหวัณฉันไปจึงได้คงไว้ และอีก
ประการหนึ่ง เกรงว่า สามี ของ เธอ จะ ระวัง
เธอจะได้รักความลำบาก แต่เมื่อเธอเกิดขัด
ข้องหมองใจกับสามีของเธอจนเป็นเหตุถึงกับ
หย่าร้างกันแล้ว ฉันจึงได้ถือวิสาสะรักหม้าย
มาถึงเธอ

แม่ประภาจำ, เธอคงจะให้ไปสุขเถิด
แม้ว่าเธอจะมีสามีใหม่จงทำให้ดี อย่าหลง
กรรมอันอ่อนหวานของบุรุษจนเกินไปนัก ก่อน
ที่เธอจะมอบกายเข้าสู่ในวงแขนของเขา จง
หยั่งทราบน้ำจิตของเขาให้เห็น ถ่องแท้เสีย
ก่อน แต่นั่นแหละเราทราบได้อย่างไรว่า
เขาจะรักเราจริง เพราะชายโดยมากเจ้าเล่ห์
เจ้าถลนก็มิได้ประสพมาแล้ว ไปรคญเป็น
ตัวอย่าง วาจาของเขาถ้วนแต่อ่อนหวาน
ก่อนเมื่อยังใหม่ จงระวังนะ แม่ประภา

ฉันออกจะเห็นใจสวามี, โดยมากเลี้ยง
โชคเลี้ยง บุญวาสนา ปล่อยไป ตามเนื้อหา
เพราะไม่ทราบว่าชายคนใดที่รักโดยความ
จริงใจ ๐ ๑ เป็นกรรมมะเกิดมาเป็นสวามี ถ้า

โกนชายที่คมีใจกรุณาต่อเพศที่อ่อนแอก็ไป
เป็นสุขได้ แต่ถ้าโกนชายที่โหดร้ายชั่วช้า
สามัญแล้ว ก็ไ้รับแต่ความทุกข์ระทมไป
ตลอดชีวิต ชายที่หล่อกลงหญิงออกจะมี
มากสักหน่อย ทั้งนี้เพราะเขาถือคามหนึ่งสื่อ
ที่มีชายตามรันทั่วไปเล่มละ ๑๕ สตางค์ ซึ่ง
มีผู้แต่งขึ้น ส่งสอนชายให้เป็นผู้ลงโลก
แม่ประภาเธอลองอ่านดูก็จะรู้กลอุบายอันร้าย
แปลกของชายที่คิดล้างผลาญสตรีคือ สภา
สิทธิมนุษยชาติที่กล่าวนี้เป็นอุปาทานให้ชาย
ที่มีใจคิดกระทำความชั่วที่ลงกระทำ
เป็นสมมุติฐานอันดีของผู้ที่กระทำสำเริงจากกัน
อันลงโลกของผู้ที่แต่งที่เกี้ยว คนเช่นนี้ไม่
น่าจะอยู่ในหิ้งโลกเลย มีแต่เขาจะแต่งขึ้น
ให้ผู้คนทั้งหลายกระทำความดี แต่คนแต่งขึ้น
ให้กระทำความชั่วกว่าที่เพศที่อ่อนแออย่างน่า
อึดใจ อนิจจาเอ๋ย มนุษย์เรานักประพันธ์
อนิจจา!

แม่ประภา ถ้าเราหลวมตัวไปแล้วหมาย
ความว่าเราเป็นภรรยาเขา เราจงระวัง
คามใจเขาให้มาก ๆ แต่ชั้นนี้เขาคงรัก
เพราะเธอก็เป็นนักเรียนชั้นสูงเป็นนักเรียน
ครูอยู่แล้ว ด้วยความหวังดีของคุณ คุณขอ
ฟังความรู้สึกต่อเธอ คือ ให้เธอรักว่า สามี
ของเธอเข่าเป็นนายเธอแล้ว โดยพร้อมมูล

ขอเธออย่าถือว่า “หญิงเป็นนายชาย
เป็นยาว” เป็นอันขาด เพราะถ้าเธอถือ
เช่นนั้น อาจนำความไม่พอใจมาสู่สามีของเธอ
ได้ ข้อสำคัญอีกอย่างหนึ่งของเธอจงระวังรักษา
หน้าที่ “แม่เรือน” ไว้ให้มากๆ อย่าไ้ปล่อย
ปละละเลย เพราะเป็นหน้าที่ของเราโดยตรง
เมื่อเราจะระวังรักษาอยู่เสมอแล้วจะทำให้สามี
ของเรารักและสงสารขึ้นอีกมาก

จริงนะ, แม่ประภา ภรรยาทุกคนไม่
ควรแสดงความรู้เท่าสามิ เพราะจะเป็น
เครื่อง ขาดหมางใจกันไ้ อย่างง่ายดาย อย่า
ลืมนะอย่าอวดกันว่า “ฉันรู้ คอกหนา ฉันไม่ใช้
คนโบราณที่ว่า หญิงเป็นควายชายเป็นคน
อย่ามาตบตาฉันเลย” เป็นอันขาด

เมื่อยามเราลถดงเท่าให้เขา หรือ ถอด
เสื้อให้เขา เมื่อ เวลา เขากลับจากทำงานมา
เห็นเหนื่อย เราควรพุดหาโลมเอาใจเขา
สิ่งใดที่เขาชอบเราควรกระทำ พุดเข้าพุด

หยอกตามประสาภริยาสามิให้เขาคลายจาก
การเห็นเหนื่อย เราอย่าหน้าเง้าหน้างอน
เมื่อเขากลับมาเวลาเห็นเหนื่อยเป็นอันขาด
เชื้อฉันทึก แม่ประภา

ยามเมื่อเราเหนื่อยหยอกเข้า เมื่อเห็น
เขาหน้านี้หัวขมวดเราจงพุดขี้ ยอกระทำ
ต่อไป และเชื่อว่าเราเมื่อกระทำไม่ถูกใจ

อย่าเลี้ยง บอมแพ้เขาไว้ก่อนดีกว่าที่เรา
จะเลี้ยงเพื่อหวังชนะ เพราะการเลี้ยงกันคน
ละคำสองคำอาจเป็นเรื่องใหญ่โตขึ้นได้

ถ้าเราปฏิบัติได้เช่นนี้ เหตุอันเกิดจาก
การหย่าร้างน้อยนักที่มี โอ๊ะ, แม่ประภา
ฉันออกจะพุกมากเกินไปเสียแล้ว ฉันจะไป
กระมัง สักวันเพื่อนไปแล้วหรือ คำใดที่ฉัน
ได้พำรามาคุณศศิวิมลาค แม้ว่าจะแสดง
แก่โลกประสาธของเธอ โปรดยกโทษให้ฉัน
ฉันยอมรับผิดชอบทั้งนั้น

ระหว่างที่ฉันเขียนจดหมายไปแก่นี พอ
มณูเขาส่งโคลงกระทู้ตั้งคำว่า รัก, หน้าท้าย
รวม ๘ รัก. ยินมาให้ฉันแต่งต่อ ฉันปฏิเสธ
แต่เขายืนยันขอร้องฉันขัดไม่ได้ก็เลยแต่งชู้ๆ
ไปให้ว่า—

รัก กันจริงเลิกแพรว รัก เกิด

รัก ย่น่ายอาจเกิด รัก ให้

รัก ริงย้อมพาเชิด รัก ชีพ ชูแม่

รัก รักน้ำใจไซ้ รัก แล้วเกิดผล

พอมณูชมว่าถูกกับความประสงค์ของ
เขา เขาเกี้ยวเขาไว้ เขาเข้าใจว่าเขามาให้เธอ
ดู เขาว่าเป็นสวัสดิสอนหญิงกลาย ๆ สม

กับผู้ที่รักสลายแต่งงาน แล้วเขาหัวเราะ
ฉันหน้าแดงด้วยความกระตาคออาย โอ๊ย!
แม่ประภา ฉันออกจะพุกไม่เข้าเรื่องมากเกินไป
เสียแล้ว

ประภาจ๋า, ประยูรवासณน้อย ต้องก้ม
หน้าทบทวนไปตาม วาสนาของประยูรที่ได้
กระทำไว้แต่ชาติปางก่อน แต่ส่วนเธอ แม่
ประภา ระวังกับยุตรีน้อยคู่ส่วที่ذنอมกล่อม
เกลี้ยเกลี่ยกันให้เป็นสุขเถิด

เธอมีบุตรหญิงกำพร้า ทำให้ฉันนึกถึง

วินัส, แม่เทพธิดาแห่งความรักผู้ต้นตระกูล
แห่งกามารมณ ผู้กระทำให้นมยุรมีความ
รักซึ่งกันและกัน ฮา! วินัส, ร่ายการมาก
วินัส, ประสาธให้เธอมีบุตรหญิงเป็นกำพร้า
ก็เพื่อจะให้เหมือนตัวของเธอ (วินัส) เท่านั้น
เพราะวินัสเธอก็มีบุตรเป็นหญิงแต่ปราศจาก
บิดา ให้ชื่อว่า “คิวีต” เธอไปทำสิ่งเดียวกับ
เทพบุตรองค์ใดไม่ปรากฏ เหตุที่มีบุตรวิไม่มี
บิดาของเธอนั่นเอง จึงมีนาคาลให้เธอเหมือน
เธอยัง

กรรมของเธอและกรรมของฉัน แต่ส่วน
ฉันจะจดก้มหน้าอยู่ในคุกนัยอันแสนสุขนั้น

พ.ศ. ๒๔๘

๑๒๓๔

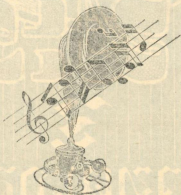
คุณน้อยอินแสนสุข

กว่าจะพ้นโทษตามที่คุณพระท่านกรุณา แม่ ไปตามกรรมของเราตามที่ วินัส เอลลิกโส
ประภาจำ, ประยูร ขอ ออก ให้ เจอ ทราบ โดย
ความบริสุทธิ์ที่แท้จริงว่า ถึงแม้ ประยูรจะพ้น
แล้วก็ตาม, ประยูรจะไม่ ขอ มี ภิริยา เป็น อัน จาก
ประยูรจะ คำนึง คำนึง สัญญา ของ ประยูร ไว้ ใน
วิญญู สำนึก จน กว่า สรีระ ร่าง ของ ประยูร นั้น จะ
แตก ทำลาย กลายเป็น เจ้า ด่าน ไป ลื่น

อา! ประยูร ขอ ลา ประภา ก่อน แล้ว.....

เมื่อสาวเจ้าอ่านจบก็ โผล่มา เซว้าง อัน อ่อน
ระทวย ไป บัง ที่ นอน แล้ว ก็ ชบ ศีรษะ สอน ให้
ข้าง ๆ ลูก น้อย คอย ความ โศก กำ สรค อัน เหลือ

ประภาจำ, เราต่างเดินไปคนละทาง เกิน จัก ประมาณ.....

๑๐๑. ถ้าไม่แน่นอนแก่ใจอย่างแท้จริง ท่านอย่าเพื่อปฏิญาณก่อน เพราะท่าน
อาจทำคำปฏิญาณของท่านเองให้ล้มละลายได้ ในเมื่อท่านพ้นเกณฑ์เช่นนั้น
ไปแล้ว.

ของ ผ. ส. พิชชญาทิ

ราวี

แฮร์รี เจ้าคิด

ว่า การ จะเป็น อย่างไร
เจ้า คิดว่า จะมี หวัง ย่าง
ไหม เจ้า ได้ ยิน คน ชื่น
เชื่อว่า อย่างไร ย่าง คน
ที่ เจ้า ได้ ยิน เขา พุด ๆ กัน
ถึง เรือง นั้น เจ้า คิด ว่า
มัน ค่ะ มี ผล หรือ ยัง ไง ?

เข็น วัน นั้น ชดเชย
มัน ค่ะ มี วน พลัค พัง คำ

วชฌณกล
แปล เลเรียน

(ต่อจาก หน้า ๑๐๗๖ ฉบับ พฤศจิกายน)

บทที่ ๒๕

คำพิพากษา

พิพากษา อยู่ใน ศาล
แคล้วคลาด นิ่ง กำยำ
กาย อยู่ใน ห้องหนึ่ง ภายใน
ในห้อง ของ เซอแกน ยี่
ท่อน ตอน เพื่อ คอย ฟัง
คำพิพากษา ของ ชาย ที่
เจ้า หล่อน แส่นรัก เจ้า
หล่อน ได้ ขอ อนุญาต
ลา มา จาก โรงพยาบาล
ควีนสฟอร์ท ทุก วัน ส่วน

เธอโดยความกระหาย ที่จะเป็นมิตร กับน้อง
ชายเจ้าหล่อน ก็ไต่ขอให้แสร้งมาพักที่บ้าน
เขาตลอดคืนที่หน้าของแสร้ง ไประบับย่านนอก
ทั้งนั้น ก็คงอับ อันน่าสังสาร ซึ่งเกี่ยความลับ
ของแคล้วอย่างมีคชิต จึงได้ มีเวลาแสน
ปลื้มที่ได้มาอยู่กัยพิลาศชั่ววันเกียวันนั้น สอง
พี่น้องนั่งคอยฟังข่าวด้วยความร้อนใจว่า เขา
จะนำข่าวดีหรือข่าวร้ายมาให้

“ฉันก็ไม่ทราบว่าจะเป็นอย่างไรรกับเขา
ต่อไป เรารู้แน่แล้วว่าเขาเป็นผู้ยวาทจาก
มณฑล แต่สำหรับคนอื่นที่เขาไม่รู้ก็คิดว่า
กลัวอยู่ ความเสี่ยงที่เขาพอกันทีฉันนี่
ใคร ๆ ก็ลงความเห็นว่า มัลลก็มีผลทั้งสิ้น
และต้องเสียคนแน่ เขาถูกห้ามมิให้ออกไป
ยังสนามรบ ซึ่งเป็นการนำอาชยที่สุด เพราะ
เขาเคยเป็นคน ฉันยังขอกนกรักเขา พ
ก็มีใช้หรือ?”

“พก็รู้ว่า เจ้ารักมัลล” แคล้วพูด
พลางก็น้องชายเข้ามาแนบไว้กัยอก แล้ว
ทั้งสองก็นั่งคอยฟังข่าวของเขาแค้นยว ซึ่ง
กำลังเกิดมาตามระเบียบด้วยความกระหาย

เสียงฝนเทที่เกิดมานั้นหนักกว่าเคย ทำ
ให้หัวใจแคล้วแสบระแแบออกไป พอประศ
เข้เจ้าหล่อนเห็นหน้าเขา เจ้าหล่อนก็รู้ ได้
ทันทีว่าคำพิพากษาเป็นอย่างไร เจ้าหล่อน

ไม่ต้องให้เขาออกก็ได้ แต่เธอกลัวว่าก่อน

“แคล้ว เขาเห็นว่ามัลลมีผล และ
สัตว์ของเขาเป็นใครก็ดี ฉันยังเรื่องฉันจน
ไม่มีทางที่จะนำสังสัย มัลลก็มีผล วินผลก็เอง
ก็มีผลแก้กัน ต้องนั่งอื่นไม่รู้ว่าจะแก้ตัว
อย่างไร คอยคน สักวันฉันคงจะรู้ว่าใคร
เป็นคนทำเหตุขึ้น คอยดูเถิด”

หน้าอันน่าดูของเขา ขณะนี้กลายเป็น
หน้าอันน่นและเสียใจ มือของเขากำแน่น แล้ว
วางมือหนึ่งลงบนข่าของแคล้ว

“อย่าฟังหมกหัวเลยเธอ พวกเราไม่
เคยยอมแพ้ใครง่าย ๆ เราสู้จนถึงที่สุด
และ ฉันจะ สู้กับ เรื่องนั้น ถึงที่สุด เหมือนนั้น
เลือกฉันกำลังเกิด และเมื่อเลือกของเขา
แค้นยวเกิด แปลว่าเขาไม่ยอมแพ้หรือไม่
ยอมเล็ก มีใครก็ใครคนหนึ่งจะต้องถึงซึ่ง
ความพินาศ แคล้วเธอต้องช่วยด้วย เรา
จะต่อสู้กับความอยุติธรรมจนกว่าจะ สิ้นกำลัง
ของเรา แสร้งจะช่วยด้วยไม่ใช่หรือ?”
แสร้งมีความรู้สึกเช่นเคยวัน มืออื่น
เล็ก เรียว ของ เขา กำ แน่น แล้วพูด เป็น
เสียงสั่น

“ถ้าฉันเป็นคนแข็งแรง และ โทเหมือน
คนอื่น ฉันจะช่วยได้บ้าง”

แคล้ว ส่อสั่น แล้วถามว่า “ศาล

พิพากษาว่ากระไรละ ?”

“ให้รักทุกสิ่งแปลเคื่อน”

“สียแปลเคื่อน” เจ้าหล่อนยกมือทั้งสองขึ้นขยันท่า แล้วก็ปล่อยโฮใหญ่

“กิดิน พอ อะ ระ ยิบ ไค ย่าง ถ้า เขาจะ อนุญาตให้ กิดิน พก กั ย มัล คัล ม แต่ เขา คง ไม่ ยอม กิดิน จะ ไม่ มี วัน พก ทน ามัล คัล ม อีก กิดิน อาย การ ขอก มัล คัล ม ว่า กิดิน ยัง ไว ไ ใน เขา เสมอ ถ้า กิดิน ไค เห็น ทน ามัล คัล ม และ ไค พัก จา กั ย เขา กิดิน คง สบาย ใจ ย่าง เล็ก น้อย”

แคล้ว นึก แล้ว คำ เหล่า นั้น ออก มา ทั้ง ยัง สึก สิ้น อยู่ เชอ เห็น กั ย นน ามัล คัล ม ยอก กั ย เจ้า หล่อน อย่าง มี หัว ัว

“เธอ คง จะ ไค พก กั ย เขา ยอก ไป ที่ โรง พยาบาล คั ย น พอ ว่า เธอ คง ลา พัก อีก หนึ่ง วัน เขา คง ไม่ ขัด ข้อง เปน แน่ ไค ยเห็น แก่ ทุก สิ่ง ที่ เธอ ไค ทำ ให้ กั ย เขา แล้ว ก็ แง แ่ง ทัว ไว ให้ พ้อ ม อีก สอง ชั่ว โมง ฉะนั้น จะ พา เธอ ไป พก กั ย มัล คัล ม วัน พัด ค

บทที่ ๒๖

ความรักที่แท้จริง

เมื่อ เชอ แคน บูรี ออก ไป พ้น หอ ง แคล้ว น พก กั ย ทัว เอง ว่า “เรา จะ ไป หา พัด ลี ย สัน ก่อน เพราะ กลั บ มาก มี เวลา อีก ดม ไป”

เจ้าหล่อนจะพูดว่ากระไร ถ้าเจ้าหล่อน พก เขา เจ้าหล่อน ยัง หา ทว ย ไม่ น้อ จาก วิสั ก ว่า ต้อง ไป หา เขา ให้ ไค เพื่อ จะ ไค ทว ย ย่าง ส่ง จาก เขา ที่ จะ ทำ ให้ คน วิ ก ของ เจ้า หล่อน หม คม ฉล และ เจ้า หล่อน คง ไป เสี้ย ก่อน ที่ จะ ไป ทา มัล คัล ม กั ย เชอ แคน บูรี แคล้ว น นึก จาก เก้า อื่น ที่ ไค หม ก แล้ว พิศ โลม ใน กระ พก ยาน ใหญ่ ที่ ตั้ง อยู่ ภายใน หอ ง นั้น

“นั่นนะ ขาว รพ ม อ ร จะ คง ไป สัก คั ง ชั่ว โมง ถ้า มี ส เค ร แคน บูรี มา ละ ก็ ขอก แคน ว่า พะ มา ให้ ทน ไป กั ย แคน”

ส่ง เสี้ย เสี้ย แล้ว เจ้า หล่อน รีบ ทร ง ไป ยัง ที่ ทำ การ ไป รณ ธิ ย ไท เรล ซ ก่อน เพื่อ ส่ง ไท เรล ซ ไป ให้ แม่ ยาน ที่ โรง พยาบาล คั ย น พอ ว่า ขอ ลา อีก หนึ่ง วัน หรือ ถ้า จำ เปน สัก ก สอง วัน แคล้ว น ทว ย ว่า การ ลาน นั้น คง ไม่ คิ ก ขัด อย่าง ไค และ คง ไม่ คั ง คอ ย รั บ คอ ย เสี้ย แล้ว เจ้า หล่อน เข้า รด คน หนึ่ง ให้ ขั ย ทร ง ไป ยาน เขอ ราล ค์ พัด ลี ย สัน ฉะ คำ ยล แซ ม สะ เคค

แคล้ว น ทว ย ว่า ถ้า เชอ แคน บูรี ัว ัว เจ้า หล่อน จะ ไป หา เขอ ราล ค์ พัด ลี ย สัน เขา คง ไม่ ให้ เจ้า หล่อน ไป เปน แน่ ฉะ ทร ด ล่น ไกล เข้า ไป จะ ถึง ยาน พัด ลี ย สัน แคล้ว น ยัง รั สึก แน่ ว่า เจ้า หล่อน มา ดู ทว ย แล้ว ที่ จะ

โคทรวาย ความหวังว่าใคร เป็นผู้ ก่อเรื่องให้
มัลลิกัมโคทรวายทุกข เจ้าหล่อนทอด้วยความ
กระหาย ที่กระหายเรื่องใน เมื่อได้ย่างเท้าเข้า
ไปภายในประตูแห่งคฤหาสน์โฮฐาน ซึ่งจะ
เป็นของเจ้าหล่อน ถ้าเจ้าหล่อนประสงค์ คน
ใช้ เชิญ แคลร์วิน นั่งใน ห้องสมุด และ บอกว่า
ประเทียมิสเคอร์ พัลลิสตันจะลงมา

เยอราลท์ พัลลิสตัน ขึ้นเหยยอยู่บนอกประต
นาทหนึ่ง เขาเห็นแคลร์วินเดินไปเดินมาอย่าง
ไม่เป็นสุข และนึกชมเจ้าหล่อนเมื่อเห็น
ความงามและท่าทางอันสง่างาม ในหน้าอัน
กลม กับ หมวกนางพยายาล ที่ เจ้าหล่อนได้มา
เขยของเข้าไปโดยไม่ให้เจ้าหล่อนได้ยินกวี
ประคึกไม่ให้งง โดยหวังจะชมเจ้าหล่อน
ต่อไปอีก ด้วยคา อันเป็น ประกาย แห่ง ความ
แสนสวาท. ทาสน์นั้นเขาได้เคยใช้เพื่อก
บรรณาสถิตที่หลายมาแล้ว ขณะที่เขายัง
ดำรง ตำแหน่ง อัยย มหา ใจ อยู่ใน บัว อีส
เคเรเลีย

เขาเคยถูกเรียก ย้อย ๆ ว่าเป็น ผู้ร้าย ที่
สวดยที่สุดในอีสเคเรเลีย และในขณะที่เขา
ขึ้นอยู่ในห้องนั้น เขาได้แต่งตัวด้วยเสื้อผา
อย่าง ที่ ซึ่งถ้าใครได้เห็นเขาแล้วคงต้อง
ชมว่า สวดยจริง

แม้ว่า ยัง หมก มุ่น อยู่ ด้วย ความ คึก

ทาง ๆ ก็ที่ แคลร์วิน เซล ตกคลั่งด้วยความ
สวดยของเขา ในเมื่อเจ้าหล่อนหันมาเห็นเขา
ขึ้นมือตรงมายังเจ้าหล่อน รูปร่าง อันสง่า
ผ่าเผย ท่าทางอันคมคาย ผิวกำแกง หน้า
ตา อันราว กับ นกอินทรี ที่ คอย จิบ สัตว์ เป็น
อาหารนั้น ถ้าใครได้เห็นแล้วจะไม่มีวันลืม
เลย เขา ยิ้มอย่างหวาน ขณะที่เขาไปใกล้
แคลร์วิน

“แหม มิสเซล คุณไม่ได้สนใจเลยว่
เธอจะใจถึงกับยกธามาเยี่ยมฉัน ดังที่ยาน”

“โปรค อย่า เรียก คิดฉันว่า มิสเซล ท่าน”

แคลร์วินพูดพลาง มองไปที มุมห้องใหญ่ ด้วย
ความไม่ไว้ใจ

“อาจะมีใครได้ ขึ้นเข้าได้ โปรคเรียก
คิดฉัน มิสเตอร์คไม่ได้หรือคะ ?”

“ตามใจเธอ แต่ให้เรารู้จักกันก่อน”

แคลร์วินสั่นศีรษะ

“คิดฉันยังไม่ยืนยันกว่าท่านจะคอยคำถาม
ของคิดฉัน คิดฉันมาเพื่ออะไรท่านคงทราบดีแล้ว
ไม่ใช่หรือ เพราะท่านคงทราบดีว่าอะไรเกิด
ขึ้นแก่มัลลิกัม วินพลด์”

“จะ ฉันเพิ่งได้ ยืนยันว่า เขาถูกจำคุกสิบ
แปดเดือน ฉันขอแสดงความเสียใจสำหรับ
เธอด้วย เพราะเขาได้ลงมือให้หลังรักเสีย
จนเธอต้องทุกข์ถึงเขาในเวลานี้”

แคว้นลดยหลังเมื่อไ้ ยืนด้วยคำเหล่านี้ แล้วจึงถามด้วยตัวสั้นว่า “มัลคัลมนะ หรือลวงกิดิน ท่านออกค้อย่างไรจึงมาพบกับ กิดินเช่นนั้น ท่านคิดว่ากิดินคงเลิกรักเขาใน เมื่อเขาไ้รับ ความ อธิบาย ดังกับ ตึกตก ตึก ขวางเช่นนั้นกระมัง เมินเสียเถอะท่าน กิดิน ยังคงรักและไว้ใจในเจ้าเสมอ ท่านคิดว่าฉัน จะเชื่อ หรือว่า มัลคัลม มีภรรยา อยู่ แล้ว และไ้เลิกร้างกันจนมารักกับกิดิน กระทำให้ กิดินเห็นเขาเป็นสัตว์ที่เลว ๆ อะไรตัวหนึ่ง เปล่าเลย มีสเตอร์ฟัลลิสสัน ความรักของ กิดินสอนให้กิดินรู้จักดีกว่านั้น แม้ว่ามนุษย์ ทั้งโลกจะร้องขึ้นพร้อมกันว่า มัลคัลม ผิด และสมควรไ้รับโทษจริง กิดินก็ยังรัก และเชื่อในเจ้าเสมอจนคราขอदान ความที่ ปรารถนาอยู่แล้ว กิดินก็ไม้อ่านินหาว่าร้ายผู้ ตักสินทั้งหลายแหลไ้ไว้ เขาตักสินไม่ถก แต่ถักถักถักถึงความจริงแล้ว มันเป็นการ ย่นน่าเป็นขวัญสั้น ”

“ข้าพเจ้าเป็นตัว เธอที่รัก เธอพคะไร เธอหมายความว่ากระไร จึงพูดไ้ว่าข้าพเจ้า เป็นตัว ”

“กิดินหมายความว่า คงมีใครสักคน หนึ่งที่เกลียดชังมัลคัลม แล้วและไ้ ตึก แต้เงื่อนงำ ชน เพื่อทำลาย ชื่อเสียง และ

เกียรติยศของเขา คือเรื่องที่ว่าเขามียศ และภรรยาแล้วไ้ละทิ้งไป กิดินเชื่อมั่น เป็นเรื่องโกหกทั้งเพ และที่กิดินมาหาท่าน ดังนั้นก็เพื่อจะถามว่า ท่านเป็นผู้ใดที่การอัน น่ายินหรือเปล่า ? ”

“ฉันนะหรือเป็นผู้ใด มีส—มีสเตอร์กิดิน เธอพคะไร ? ”

“เสียงของ เขอรากค์ แหะลาง ขณะที่เขา จ้องหน้าเจ้าหล่อน แล้วพูดต่อไปด้วยน้ำ เสียงอันเรียบและเบาตามเคย ซึ่งไ้เคยพูด หลอกลวงมนุษย์มามากค้อมากแล้ว ตั้งแต่ ครั้งยังเป็นหัวหน้าโร

“แน่นอน มัน ก็น่าระ กระทำไห้เขามี ความสงสัยเลือนลดยไปเช่นนั้น จนเธอต้อง การปฏิเสธเสีย โดยหาว่าคนอนันเรื่องจน และที่เธอมาหาฉันก็เพื่ออยากทราบว่า ฉัน มีส่วนเกี่ยวข้องในการอันน่าเกลียดกันยั้งหรือ เปล่า แทนที่จะระลึกลงไปของคุณของฉันใน การที่ฉันไ้ช่วยพี่ชายเธอไว้เมื่อวันก่อน ”

หน้าแคว้นแกงักด้วยความเจ็บใจ เจ้า หล่อนถามว่า

“มีสเตอร์ฟัลลิสสัน ท่านมองกิดิน ครก ๆ ไ้ ไ้ใหม่ แล้วบอกกับกิดินว่า ท่านมี ส่วนเกี่ยวข้องในเรื่องที่ทักกับมัลคัลมจนผิด หรือเปล่า ? ”

“ทำไมฉันจะมองไม่ได้ เธอเอ๊ยเธอ เธอ
 นึกหรือว่าฉันทำตำแหน่งสูงอย่างฉัน ซึ่ง
 ต้องวนอยู่กับกิจธุระสำคัญทั้งวันทั้งคืน
 เสียเวลานั่งคิดการที่จะโค่นคนอื่น นอกจาก
 นั้นฉันจะต้องไป คอย คิด ของ ร้าย เขา เพื่อ
 ประโยชน์อะไร แน่นนอนแต่ก่อนฉันเคยดูยา
 เขา เพราะเขาแย่งเอาไปจากฉัน แต่ฉัน
 ไม่เคยคิดที่จะทำร้ายเขา ฉันเต็มใจคอยจน
 กว่าเธอจะเห็นว่า เขาเป็น มนุษย์ชนิดใดมาก
 กว่า บั๊ก เธอที่ทราบดีจะแรงกล้าแล้ว ฉันก็ไม่
 มีอะไรที่จะเสียใจอีก แต่อย่ามาโทษว่าฉัน
 เป็นผู้ก่อการมีคิมร้ายขึ้นกับแล้วกัน อ้าย
 เรือราวของเขาน่ะมันจริงเสียยิ่งกว่าจริง ไม่
 น่าเชื่อว่าใครจะยืนยัน มันไม่อาจเป็นไปได้
 เลย เธอก็ควรทนอายุไปเพราะมันจริง เขา
 จะต้องไปไกลจากเธอโดยไม่มีวันที่จะได้อยู่
 ด้วยกันอีก และเมื่อเธอจะไม่ได้เห็นเขา
 ค่อยไป เธอ กับ เขาก็ ต้อง ขาด กัน เสีย ที่
 จริงไหม?”

แคลร์ยืนพยายาม กลืนก้อนน้ำตา ที่ปากกัน
 ะหลั่งไหลออกมา แล้วร้องว่า

“กิดินะไม่เชื่อว่าเขาผิดเลย นอกจาก
 เขาจะบอกกับกิดิน ที่วัยริบ ี่ฝ่าย ของเขาเอง
 ว่าเขาผิดจริง กิดินจะไปถามเขา เชื่อว่า
 เขาคงบอกความจริงแก่กิดิน”

เขอรอสต์ พัลลิสสัน หัวเราะ “เธอนะ
 จะไปถามเขา เธอจะไม่มีโอกาสได้เข้าไป
 ใกล้เขาเลย จนกว่าโทษของเขาจะพ้นไป
 เธอคิดว่า เขาจะอนุญาตให้คนแปลก ๆ หน้า
 เข้าไปหานักโทษใหม่ ๆ วั เขาจะให้เธอ
 พุดกับมัลลิสสัน ก็โดยเธอบอกเขาไว้ว่า เธอ
 คือ แคลร์ วิน เซล ภรรยา ใน อนาคต ของ เขา
 แต่เธอก็จะบอกเช่นนั้นไม่ได้ ดังนั้นเธอจึง
 หมก หวง เสีย เจอะ ที่ จะได้ ทอด สายตา กับ
 คนรักของเธออีก จนกว่าเขาจะพ้นโทษเสีย
 แปลกเถื่อน เธอจะต้องลืมเขา ลืมคนที่เธอ
 แล่นรักถึงกับสลักริมเสีย”

“ลืมคนที่กิดินรัก ท่านเชื่อແລະหรือ
 ว่า กิดินจะลืมเขา เปล่าเลย ถ้าไม่มีการ
 แกล้งแล้ว เธอเองก็คงมีการเข้าไปใกล้กัน
 นึกหน่อยเท่านั้น และการที่ผิดนั้นจะกลับ
 เป็นถูกได้ แม้ว่าจะเป็นไปได้และเขาจะ
 ต้องวัยโทษต่อไป กิดินก็ไม่เห็นจะประหลาด
 อะไร กิดินจะยังรักเขาและ เป็นของเขา
 เสมอไป”

“อ้อ เธอคิดอย่างนั้น จริงว้ เราคงได้
 เห็นกัน”

ถ้อยคำ ของ เขอรอสต์ มี สำเนียง แปลก
 มาก จนกระทั่งทำให้แคลร์นึกตกใจ เจ้าหล่อน
 บอกไม่ได้ว่าทำไมจึงตกใจ เจ้าหล่อนงง

หน้าขมของเขาโดยเร็ว แต่ก็ แลเห็นแววตา
ของเขา เป็นประกายลุกโพล่ง ด้วย ความมุ่ง
ร้ายยิ่งกว่าแต่ก่อน และณอกันเองความ
ไม่ไว้ใจในพลีปัสันที่เขาสั่งอยู่ในทวงไร เจ้า
หล่อนตั้งแต่นั่งอยู่ในห้องของ เซอ แคนบู้ ก็
พลันทวิช

“นั่นนะ มีสเตอร์พลีปัสัน ในเรื่อง
นะ คิดันเชื่อแน่ว่า คงมีผู้กระทำความ
แน่นอน คิดันขอรู้สักว่า ท่านเป็นหัวแรงใน
ในเรื่องนี้ไม่ได้เลย มีอะไรสิ่งหนึ่งคอยสักก
หัวใจ คิดันขอไม่ หยุคหย่อน ว่า ท่าน นะและ
เป็นหัวการ ความรู้สักอันนี้เองที่กระทำให้
คิดันต้องมาหาท่าน และแม้ว่าท่านจะพบแก่
ตัวมา แล้วต่าง ๆ นานา คิดันก็ยังไม่ว่า
สงสัย ท่านเองไม่ใช่ คนอื่น ทักอเรื่อง ชน
กระทำให้คนรัก ของคิดันได้ รับทุกข์ ถึงกับมี
โทษทัณฑ์ ท่านคิดการนี้ทำไมคิดันก็ไม่อาจ
เขาได้ ท่านคงไม่ต้องการคิดัน จนถึงกับ
คิดให้ร้ายมีลัทธิมันผิดๆ เพราะคิดันเลือก
เขาแทนที่เลือกท่าน”

การ มองอย่าง ประหลาด ซึ่ง กระ ทำให้
แคล้วคลาดใจนั้น บัดนี้กลายเป็นหัวเราะ แต่
สำเนียงมันย่นเขินเขิน

“แกล้ว ฉันจะทำกับคิดันเช่นนี้เห็นดีแล้ว
หรือ ที่เรารู้กันว่านี่เป็นหัวการที่ก่อเรื่อง

นั้นขึ้น” บัดนี้ คิดันก็เห็นแววตา
เลี้ยวอันปราศจาก ความจริงนั้นยิ่งเขิน
ทุกที จนกระทั่งทำให้แคล้วเห็นไปว่าคงเป็น
ความจริง ของ เขา ย่าง เจ้าหล่อนเชื่อ ว่า
มนษยทุกคนมีสติและเกียรติกาย เจ้าหล่อน
มิได้ ทราบว่าใน ขณะนี้ เจ้าหล่อน กำลังผจญ
อยู่กับผู้ร้ายที่ เขมร โหด ทุส และเร้นภัย
การหลอกลวงทุกอย่าง ซึ่งเป็นที่หวาด
เลี้ยวของมหาชนมาแล้ว

เจ้าหล่อนยื่นมือออกให้เขา

“ไปรักไปชกไทยให้คิดันเถละ นะ ค
มีสเตอร์พลีปัสัน คิดันเสียใจจริง คิดัน
รู้สักว่า คิดัน เป็น ผู้ที่คนความดี ของ ท่าน อยู่
คิดันไม่ควรจะสงสัย ความทุกข์ ของคิดัน
มากเหลือทน จนคิดันไม่อาจทราบดีว่าได้พบ
ใครทำอะไรไป เพราะสมของของคิดันกำลัง
หมก มุ่น อยู่กับ ความ คิด ต่าง ๆ ในเรื่อง
มีสเตอร์พลีปัสัน ถ้าท่านเป็นมิตรจริงไม่
ใช้สัครแล้ว ไปรักช่วยคิดันหาตัวผู้ ที่กระทำ
ผิดๆนี้ เซอ แคนบู้ ก็กำลังช่วยคิดัน ท่าน
ก็อาจช่วยคิดันได้เหมือนกัน ว่าที่จริงท่านมี
โอกาสมากกว่าเซออีก ท่านจะไปช่วยช่วย
สาวราวเรื่องอันลึกลับนี้ได้ ไหมคะ ?”

เขอรลลล พลีปัสัน ร้องทวนๆ เจ้าหล่อน
แล้วถามว่า “มีคิดันหรือไม่มีคิดัน”

“เชอ แคนบุรี สบายดีหรือเออ เกยวน
เขายู่ที่ไหน ?”

“เขา สบาย ดี ค่ะ เกยวน เขา อยู่ ใน
ลอนดอน แต่...แต่เราอย่าพูดถึงเขาเลยค่ะ”

มีอะไรหนอ ที่ห้าม เจ้าหล่อน มิให้พูดถึง
เชอ ต่อไป มิให้ บอก ว่า ค่ะ นี่ เขา จะ พา
เจ้าหล่อนไป ที่ เบิร์นลีย์ เพื่อให้เจ้าหล่อนพบ
กับชายที่รักของเจ้าหล่อน

“แต่อะไร ทำไมเราจึงพูดถึงเขาไม่ได้
เธอกำลังจะพูดอะไรต่อไป”

“เปล่าค่ะ นอกจากคิดนั้นจะต้องลาเท่า
นั้น จะอยู่ซ้ำไม่ได้”

“เธอเห็นอะไรแล้วกระมัง” เขาถาม
ขึ้น “พอใจว่าฉันไม่ได้เกยวนซึ่งกับคดีที่
เกิดแก่คนรักของเธอ”

“ค่ะ คิดฉันพอใจแล้ว คิดฉันต้องขออภัย
โทษในการที่สงสัยท่าน คิดฉันไม่ควรสงสัย
ท่านเลย มันเป็นเพราะคิดฉันกลัวและเป็น
ทุกข์เกินไป”

“งั้นก็ไปครั้น คอกกหลาย นาคฉัน
เพื่อเป็นเครื่องหมายว่า เธอหมดสงสัยใน
ฉัน แล้ว”

เยอวาลก พอลลีปสัน หยิบ คอกกหลาย ที่
แก่บุญเงินซึ่งคงอยู่ บนโต๊ะเล็กตัวหนึ่ง ส่งให้
เจ้าหล่อน แคลร์วันรับมากลัคไว้ ที่เสื้อ

ขณะที่แคลร์วันกำลังนั่งไปในรถ เพื่อกลับ
ไปยังบ้านเชอแคนบุรีนั้น เจ้าหล่อนกลับทวน
นึกสงสัย พอลลีปสัน ขึ้นมาอีก เป็นเพราะ
เหตุใด เจ้าหล่อน ก็กลัวไม่ถูก แต่ คงเป็น
เพราะ นกตัง คำพูดของ หญิงสาว ชาวควินซ
แลนด์ คน นั้น ที่พูดกับ เจ้าหล่อนในโรง
พยาบาลก่อนเขาสืบไว้ว่า

“เขา อ้ายหัวนาอะไร ต้องการเธอ แล
ในความฝันของที่ดิน เมื่อตะกั้น ก็ฉันเห็น
เขาพยายามจะ ประทมนรภัย ต่อชีวิต ของชาย
อีกคนหนึ่ง เพื่อให้ได้ตัวเธอไปเป็นของเขา
เขาจะได้ตัวเธอไปจริง ๆ ถ้าเธอไม่ระวังตัว
ให้ดี”

หญิงสาว ประหลาด อัน น่า สม เพศ ซึ่ง
กำลังจะขบขิครอยนั้น กล่าวคำเหล่านั้น กับ
แคลร์วันทำไม มันเกยวนอะไรกับเจ้าหล่อน
และคนรักของเจ้าหล่อน ทั้งเจ้าหล่อนแล
มัลคัลมก็ไม่ได้ทราบเรื่องราว ของอ้ายมหาไร
คนนั้น มันจะมากอบประทุษร้ายมัลคัลมด้วย
เหตุอันใด

แคลร์วันมิได้สงสัยว่า อ้ายมหาไรนั้น
คือ เยอวาลก พอลลีปสัน นั้นเอง แต่เมื่อเจ้า
หล่อน นกตัง คำพูด ของหญิงสาว ชาวควินซ
แลนด์ เจ้าหล่อนยังรู้สึก ว่า คำเหล่านั้น
มีค่ามากขึ้นทุกที และมันหมายความว่าถึง

เจ้าหล่อนและคนรักของเจ้าหล่อนจึง แต่
ใครมณุษย์คนไหน เจ้าหล่อนจะพยายมนไ้
อย่างไร แคลวินมีความสงสัยยิ่งขึ้น จึง
กระซอกออกทุกหลาย ที่พลลีปสันให้เจ้าหล่อน
เมื่อสักครู่ออกจากเรือแล้วขยทั้งเสีย พดาง
นั้นกึ่งสงสัยแลกลวอย่างไรวะขอยกล จนรด
มาหยุดลง ที่น่ายาน เซอแคนบูวี่ แคลวิน
เห็นรอยนค้อนโอโด่งคันหนึ่งรอกคอกออยู่ กัน
เจ้าหล่อนกับเซอไปขึ้นรถไฟ เพื่อไปเยี่ยม
มัลคัลม

ขณะที่นั่งไปในรถไฟ เซอถามขึ้นว่า

“เออเห็นอะไรหรือ จึงนั่งร้องกุกตลอด
เวลา ”

“ดูเหมือนคิดฝันเห็นอะไรสักอย่างหนึ่ง
ค่ะเจ้าหล่อนคอย ” สักนั้นก้อคำเตือนของ
หญิงคนหนึ่งซึ่งฟังคายไปเมื่อเร็ว ๆ นี้ ก็คิด
นึกถึงคำเหล่านั้นเสมอ แต่คิดฝันไม่ทราบ
ว่ามีความหมายอย่างไร และ คิดฝัน ควรจะ
กระทำอย่างไร ”

บทที่ ๒๗

หน้าในหมุกน

บุรุษผู้หนึ่ง ซึ่งนั่ง มาในรถไฟ พุกกับ เซอ
แคนบูวี่ว่า

“น่าเสียคายชายหนุ่มคนนั้น เขาเคย
เป็นคนคักก็เคยว ต้องมารวยไทย คนหมาย

ความถึงมัลคัลมวินพลค เรืองนยังไม่ได้
ปรากฏในหนังสือพิมพ์ แต่ใคร ๆ ก็รู้ว่าเขา
ฝึกและถูกศาลพิพากษาให้จำคุกเป็นเวลาสิบ
แปดเดือนนั้นแหละเป็นที่แสดงให้เราเห็นว่าไม่
มีมณุษย์สักคนเคยวที่เขาควรไว้ใจได้จริงๆ ”

“แต่ท่านไม่ควรจะเชื่อง่าย ๆ นะคะ ”
แคลวินเอ่ยขึ้นด้วยเสียงสั่น ๆ “เรารู้จัก
มิสเตอร์วินพลค แลเราเชื่อนั่นว่า เรืองนไม่
มีมูลแห่งความจริงเลย หญิงคนนั้นที่บอก
ว่ามีสเตอร์วิลพลคเปรมสามีของหล่อน คง
ผิดไปคงจำไม่ ”

แต่บุรุษที่นั่งอยู่ข้างหน้าเจ้าหล่อนสั่นศีรษะ

“ฉัน เกรง ว่า เขา หลอก โอภาส เสีย แล
เห็นะไม่มีการฝึกถึงเช่นนั้นเปนนั่น คงไม่
มีสตรีคนใดที่จำสามีของตนไม่ได้ ทั้งฟัง
วังกันมา เพียงเวลา สองยเท่านั้นเอง ถ้า
จากกันมา สักยี่สิบย หรือ สิบย ก็พอจะเชื่อได้
นอกจากนั้นพยานก็มิเห็นว่ามีสตรีจริงตลอดข้อหา
ทุกอ ย่าง ฉัน เห็น ว่า เรืองน ไม่ผิดไปก็
เป็นอันขาด ”

บุรุษผู้นั้นตั้งต้น บรรยายคักของ มัลคัลม
วินพลคคักแต่ต้นจนจบ แคลวินรู้สึกปวดเร้า
ไปทั่วกาย และ เสียใจไท เจ้าหล่อน เห็นว่า
คนทั้งหลายได้ เชื่อนั้น ก็เคยวว่า คนคัก ของ
เจ้าหล่อนก็กระทำการ อันน่ายคัสและคัธรวัย

โทษ อย่างหมกหมัว เจ้าหล่อน ยิ่งคิด ก็ยิ่ง
รู้สึกแค้นใจในทุกทีว้า ต้องมีใครสักคนหนึ่ง
เป็นผู้แก้แค้นมัลลิกัมให้ ได้รั้ความอับอาย”

ขณะที่ลงจากรถไฟ แคลวิน ตาม เซอ ว่า
“ท่าน เซอริคะว่า เรามั้หวั้ง ที่ระไ้ไ้เห็น
หน้ามัลลิกัม”

หน้าของเซอแสดงว่ามีหวั้ง เขายิ้มใน
เมื่อพบกันหน้ากับแคลวิน

“ฉันได้รั้ขออนุญาตแล้ว” เขายอก เจ้า
หล่อน “เราระไ้พิยเขาอย่างแนนอน ถ้า
เขายังไม่ถูกข้ายไปเสียท่อน และฉันคิดว่า
เขาคงยังไม่ถูกข้ายไปในคืนนี้ แต่อย่างที่ระ
ต้องถูกข้ายไปพรุ่งนี้เช้า สำหรับในคืนนี้ ฉัน
จะพาเธอไป พักที่ บ้าน นักสัยลัย ของฉัน ก่อน
และขณะที่เธอพักอยู่ฉันจะไปทักคอก เพื่อถาม
อะไรบ้าง ฉันเชื่อว่าเธอคงไ้เห็นมัลลิกัมใน
คอกเช้า”

“ท่านได้รั้ขออนุญาตอย่างไรคะ ทิฉันก็
ไม่ใช่ญาติโยมอะไรกับมัลลิกัม ทิฉันไม่มี
สิทธิที่จะพบบั้เขาเลย”

“ฉันได้ ขอกกับ เขาว่า เธอเป็น น้องสาว
ของ นักโทม” เซอ พุก แล้ว ยิ้ม อยู่ใน หน้า
โอบรั้สึกพอใจในความฉลาดของตน

“อ้าว ทำไมเธอจึงมองฉันเช่นนั้น มอง
กูเหมือน รวากับ ฉันไป ทำลิด คิกขั้ว อะไรมา

ฉัน ทราบคิ ว่า ถ้าเธอไม่ไ้พิย กับ มัลลิกัม
หวั้ใจเธอคงแตกเป็นแ่น และถ้าจะมัวยอก
เขาว่าเธอเป็นมีสธารั้ค ออรั้ค เธอก็จะไม่มี

โอกาสไ้พิยกับคนเลย ดังนั้นจึงต้องคิดหา
ทางที่จะให้เธอไ้พิยกับคนไ้ ในเมืองที่ฉัน
อยู่เราไม่ไ้รู้ ลือ สาอะไร กับ การ ปล้นคิ ๆ

หน้อย ๆ ในเมื่อมีเหตุใหญ่โตเกิดขึ้นเช่น
นี้นี้ มัลลิกัมเห็นระกลั้ว แต่ก็คงแสน
ปลื้มเมื่อไ้เห็นหน้าเธอ ระวังแต่อย่างเคียว
เท่านั้น คือเธออย่าไปพคะไรหรือทำอะไร
ต่อหน้าผู้คุม ที่ระให้เขาสงสัยว่าเธอไม่ไ้
น้องสาวนักโทมก็แล้วกัน”

รุ่งขึ้นเช้า เป็นวันที่ แคลวิน ค่อย มีความ
ศุข เจ้าหล่อนเคิน ความปลื้มไปยั้ง ท้องซ้ง
นักโทม ในใจนั้นไม่มีหวั้งเลยว้าระไ้ไ้ค้อย
พุกากับมัลลิกัมตามปรกติไ้ แต่จะเป็น
ไ้โดยการ ขออนุญาต เป็น พิเศษของ เซอ หรือ
อย่างไร แคลวินไ้เห็น เขาไซ่ ญูแ่ง ที่
ประตูใหญ่ แล้วมีมัลลิกัมซึ่งมองกูเจ้าหล่อน
กั้วยความตกต้ง และ ยินคิระคนกันจนเกือ
ยสิ้นสติ เขายิ้มออกแล้วแคลวินก็ไ้เข้า
กอกเขาพร้อมกั้วยเสียสัอกสอ

ในขณะนั้นแหละ เป็นเวลาอันแสนปลื้มใน
ชีวิตของหนุ่มสาวทั้งสอง หวั้ใจที่เคินแ่ง
นั้น เราให้ บั้เกิด ความรู้สึก อมอขาย ซายซิม

อย่างไม่เคยปรากฏเลยในชีวิต แล้วเสียงกระซิบจากมัลลิกัมก็ปรากฏขึ้น ซึ่งดูเหมือนเขาจะไม่แน่ใจว่า เขาได้กำลังกอดอยู่กับแม่สาวน้อยอีกชีวิต

“แคลวิน แคลวิน นี่เธอจริง ๆ หรือที่มาหาฉัน เธอมาได้ยังไง ทำไมเขาจึงอนุญาตให้เธอมาหาฉันได้ ฉันได้ยินแต่ผู้คุมพูดว่านี่ ๆ แต่ฉันก็ไม่เข้าใจว่าเรื่องราวมันเป็นอย่างไรงั้น”

แคลวินตอบคำถามของ ชายที่เจ้าหล่อนแสนรักทุกข้อ

“การทั้งสิ้น เซอแกนบุรี เป็นหน้าที่การให้ฉัน เพราะเขาทราบว่า ถ้าฉันไม่ได้เห็นหน้าเธอ ฉันคงต้องใจแตก ตายเป็นแน่ และที่ไ้รับอนุญาตก็โดยเขาบอกฉันว่า ฉันเป็นน้องสาวเธอ ฉันก็ไม่ทราบจนเมื่อเขาบอกฉัน เขาก็ต่อฉันเร็ว ๆ เขาได้พยายาม ที่ สุด ที่จะ ช่วย เธอ และ คอย เอาใจ เอาใจฉัน มิให้ฉันเสียใจ”

“เธออยากมาหาฉันจริง ๆ หรือ เธอไม่สงสัยฉันดอกหรือ ในขณะที่ฉันได้รับโทษอันน่าอับอายเช่นนี้”

ถ้อยคำเหล่านี้กระทำให้แคลวินอีกอับอาย โทษเป็นลมห เจ้าหล่อนแห่งหน้าชั้นประสพดวงคาอันไสยวิเศษของมัลลิกัม ซึ่ง

เจ้าหล่อนทราบที่เกี่ยวกับ เขาไม่ได้ส่งลงเจ้าหล่อนให้หลงรักเขา และ เขามีได้มีฉิกรร

“สงสัย เธอจะหรือจะ เปล่าเลย ถ้าฉันสงสัยเธอ ฉันก็ต้องสงสัยตัวของฉันเองเหมือนกัน เธอจะ ฉันก็กลับรักเธอมากกว่าแต่ก่อนเสียเข้าไป ทั้งรู้สึกสงสารด้วย ที่สุดที่เธอต้องมารับทุกข์ชดช้านั้น”

“เปล่าเลย แคลวิน ฉันรู้สึกคล้ายกับคนที่ถูกตีศีรษะ และขณะนั้นกำลังมันอย่เล็กน้อยเท่านั้น ในชั้นแรกฉันก็คิดว่า การทั้งสิ้นมันเกิดจากความเข้าใจผิด แต่ภายหลังเมื่อตรงไป ตรงมา ฉันรู้สึกแน่ว่าไม่ใช่เสียแล้ว จกหมายที่ส่งให้ฉันมาที่เขมรนี้ คงมีใครสักคนหนึ่งเป็นผู้ส่งไป ไม่ใช่หญิงที่ตัวฉันเป็นสามีของเขา ทุกสิ่งทุกอย่างคงมีใครรักแรงแบบอย่างเรียวร้อย และหญิงนั้นเป็นแค่เครื่องมืองของเขา ซึ่งแสดงบทบาทคล้ายในเรื่องละคร มันทั้งใจทำลายฉันลง ยอกวิก การสมรสของเราก็เกิดไว้ก็ต้องยุติ”

“เธอไม่ควรวีตกเลย” แคลวินกระซิบตอบ “เราคงมีโอกาสสักวันหนึ่งเป็นแน่”

“แต่ฉันสมกับเธอละหรือ ขอเสียงของ ฉันก็ได้ เสียหายลงแล้ว ใคร ๆ ก็รู้กันทั่ว เธอ จะ ต้อง มา รับ ความ อับอาย ด้วย กับฉัน

กระมัง แคลร์นที่รัก เธอควรปล่อยฉันไป
ตามยะถากรรมะดีกว่า”

“ปล่อยตามยะถากรรมะ นี่เธอพูดอะไร
คะ เธอทราบดีว่าถ้าฉันปล่อยเธอไป ฉัน
ก็ต้องตายเท่านั้น จะให้ฉันปล่อยเธอซึ่ง
เป็นหัวใจ ของ ฉันไปอย่างไร นอกจาก
ฉันเชื่อว่า เรื่องคงไม่มาอยู่ ตลอดไปนอก
ค้ำักวันหนึ่งคงได้เห็นความจริงกันเป็นแน่”

เสียงกู่แกล้งใหญ่ ที่ประตูห้อง ดังขึ้น
มัลคอล์มจึงตะกระกองเจ้าหล่อนเข้ามาแนบไว้ที่
ทรงอก

“เขามายอกว่า หมดเวลาที่จะพูดจากัน
แล้ว เราต้องลากันเดี๋ยวนี้ ยอกรัก เราคง
ไม่ได้พบกันอีกนาน”

ทันใดนั้น ผู้คุมก็ เข้ามา เร่งให้เจ้าหล่อน
ออกไป เจ้าหล่อนเกรงว่าเธอจะได้ยินถ้อย
คำที่พูดกันเข้า และรู้ว่าเจ้าหล่อนมิใช่น้อง
สาว แต่แคลร์นมีพิภพที่เธอใจใฝ่รัก เพราะ
เจ้าหล่อนได้พบ พกหา กับ ชาย ที่รัก ของ เจ้า
หล่อนแล้ว เจ้าหล่อนจึงวิ่งสาวเท้าออกไป

ในสนามนั้นมัวจรมันโทษคอยอยู่ แคล
ร์นทราบดีว่าในไม่ช้ารถคันนี้จะพามัลคอล์มไป
เจ้าหล่อนรู้สึกขมขื่นของสยงเกล้า แต่เธอ
แค้นยิ่งที่เห็นอัมมิดคงเข้ามาหาเจ้าหล่อน

“กลับเถละ เธอไม่ ยาก เห็น เขาเอา

ตัวมัลคอล์มไปไม่ใช่หรือ”

“ค่ะ คิดฉันไม่ชอบ คุณคิดแทนไม่ได้ที่เคียว
แลมัลคอล์มก็คงรู้สึกเช่นเดียวกับคิดฉันเหมือน
กัน ไปเถละค่ะ”

เธอ พา แคลร์น หลีก ผง ชน ออก ไป ที่
ประตูใหญ่อีกชั้นหนึ่ง สักครู่แคลร์นยบแขน
เข้าไว้จนเธอต้องหยุดยืนนิ่งกับเจ้าหล่อน

“อะไรกันเธอ” เธอถาม พลางมองดู
แขนวันด้วยความประหลาดใจ

“พี่ชายคิดฉันค่ะ ก๊อคเฟร์ ท่านไม่เห็น
เขาคอกหรือคะ เขายืนอยู่กลางหมู่คน พอ
เห็นเราเขาก็หลบหายวับไปทีเดียว”

“ใช่ เขา แน่วี คาเธอ ลายไป กระมัง
ก๊อคเฟร์จะมาทันทำไม”

“เขามาทำไมคิดฉันก็ไม่ทราบดี แต่คิด
เห็นเขาฉันทักทีเดียว คอยคิดฉันอยู่ทันสักครู่
นะคะ”

เธอ แคนยวียังมีทันที่จะห้ามเจ้าหล่อน
ก็ผลุนผลันเข้าไปในหมู่คน ไปยังที่ ๆ เจ้า
หล่อนเห็นพี่ชายยืนอยู่เมื่อครู่ แต่เธอก็
ได้ถามเจ้าหล่อนไป เขาคอยอยู่ทันนั้น ไม่
ช้านักเจ้าหล่อนก็กลับมายา

แคลร์น กระพืด กระหอย ออก กับ เธอ ว่า
“คิดฉันหาไม่พบเสียแล้ว แต่คิดฉันเห็นเขาที่
กลางหมู่คนจริง ๆ ไม่ต้องสงสัย แลเขา

กรมท่วย ความรัก มีก็ มีรักอะไร ลึกอย่าง
หนึ่ง มีฉันนี่เมื่อเขาท่วยว่ากลิ่นเห็นเขา ๆ
คงไม่หลยเป็นแน่”

เขมมีไค้ตอบว่ากระไร เขาเรียกกรดม
คันหนึ่ง แล้วชวนแกลวันให้ขึ้นไป

“อย่าขึ้น เลยค่ะ” เจ้าหล่อนบอกเขา
“กลิ่นอยากเกินมากกว่า เพื่อเราจะไค้มอง
หาก็ออกเฟรีไปตามทาง ท่านไม่ควรสงสัย
เพราะกลิ่น เห็นหน้า เขาจริง ๆ เขาคงอยู่
แถวนี้เอง คงยังไม่ไปถึงไหน เขามาทำไม
กลิ่นอยากท่วยเหลือเกิน กลิ่นอยากให้ท่าน
เห็นเขาที่สุด หน้าเขาจะรู้สึกละว่ากลิ่นเห็น
เขานี้ คุ้เต็มไปด้วยความกลัวและความ
อายระคนกัน”

เขม ทำคิ้วขมวด

“นี่แน่ แกลวัน ฉันเห็นว่าเธอไม่ควร
ไว้ ใ้ก็ออกเฟรีให้มากนัก เมื่อเธอรู้ว่าเขา
เป็นคนท่วยรัก ขอให้ระวังตัวสักหน่อย เอ้า
ลงกันเถอะ เสด็จที่แล้ว แล้วเธอพักอยู่ที่
โฮเทลก่อน ส่วนฉันจะไปหาหญิงคนนั้นที่ว่า
มีกลิ่นเป็นสามีของหล่อน เธอว่าฉันหา
ไค้ความจริงข้างเป็นแน่”

แทนคำคอยแกลวันมอญคุเขมด้วยตาอัน
น่ารักซึ่งเต็มไปด้วยความขมขื่น

แกลวันเข้าไปในโฮเทล ส่วนเขม ออก

เดินไปยัง เรคซอร์ คอคเคซ ขณะที่เขาถึง
เจ้าหล่อนไปนั้น เขอนักส่งสารเจ้าหล่อนที่สุด
และใน ขณะ เกี้ยว กันโทษะไค้ยัง เกิก ขึ้นใน
เมื่อเขาดามตัวเองว่า การที่มีกลิ่นกับ
โทษ ครึ่งนี้เป็นการประทุษร้ายของอ้ายมทา
ไรไรหรือไม ?

ขณะที่เขมเดินพ้นเมืองออกมาแล้ว ตาม
ทางนั้นมีบ้านน้อยหลัง และตั้งอยู่ห่างกัน

เจ้าทกที่ เขากำลังเดินไปตามทางรกราง
ซึ่งตัดตรงไปยังตำบลที่เขาตั้งใจจะไป สัก
ครู่เขาเห็นคนงานคน ๑ อยู่บนเสาเห็นอัคริระ
เขา กำลังทำอะไรอยู่อย่างหนึ่ง แต่เขามิ
ไค้สงสัยเกตุไค้ให้ถ้วนว่า ทำไฟฟ้าหรืออะไรแน่
เขามิไค้เอาใจใส่กับอะไรทั้งนั้น แต่เดินเรื่อย
ไปจนเกือบอยู่ไค้สายไฟฟ้า ทันไค้นั้นเขมมี
ความรู้สึกอย่างหนึ่ง ซึ่งยังคัยให้เขากระโคค
หลยไปเสียทันทีที่สายไฟฟ้าขาดลงมา คน
งานที่อยู่บนเสาร้องลงมาว่า “คนข้างล่าง
ไประระวุ่นหน่อย อย่าเดินเข้ามา” แต่ถ้า
เขม มีไค้ หลยเสียก่อนก็คงไม่มีตัว เขมแล้ว
เพราะเขาบอกเข้าไค้นไป

“พ่อคนดี” เขมคะโกนขึ้นไป “แ
ควบออกเสียเร็วกว่านี้ ถ้าฉันคอยคำเตือน
ของแกลวันก็ ฉันคงตายเสียนานแล้ว แต่
น่าประหลาดใจ เขามองไม่เห็นคนบนเสาเสีย

แล้ว และไม่ทราบว่าไปข้างไหน

เขาหายไปไหน และทำไมจึงไป เสีย รวดเร็วเช่นนั้น

ความสงสัยไ้แล่นสู่สมองของเชอตันที่ ว่าคนงานที่อยู่บนเสาไฟฟ้าเมื่อสักครุนั้น หาใช่คนงานที่แท้ ไม่ แต่เป็นทวิอำยมหาไร ซึ่งปลอมแปลงมา เขายืนนั่งอยู่ยักยัก นิ่งลง เหตุอันน่าอัศจรรย์ที่บังเกิดขึ้นแก่ตัว เขา รู้สึกว่าถ้าเขาไหวไม่ทัน บ้านนี้เขาจะตาย แล้ว แคลร์นเฮล คงตกอยู่ในมือของ เขอราลด์ฟิลลิปสัน

“มันเป็นการไม่เหมาะ เสียแล้ว ที่เราจะเก็บเอา ความลับ เรื่องอำยมหาวายร้าย คนนี้ไว้ โดยไม่บอกใคร” เชอตันในใจขณะที่ออกเดินต่อไป “เราจะลง ประกาศใน หนังสือพิมพ์ เสียคนนั้นแหละ แล้วเราเป็นอะไรไป มันระไกร ไม่สู้กับแคลร์นไ้”

บทที่ ๒๘

เงาแห่งความอาฆาต

“นี่เกิดอะไรขึ้นกับเรา ชีวิตของเรา มีอุปสรรคอะไรเราเป็นนักโทษจริง ๆ หรือ ๆ เราฝันไป”

มัลคอล์มถามตนเองด้วยข้อเหล่านี้ ขณะที่เขากำลังไล่จับไปยืนคัก ที่ถูกควรเรียกกรงใหญ่จะเหมาะกว่า อย่างอื่น เพราะมี

เหล็กเป็นตาตารางอยู่รอบคาน ยรวโคก้วน เวียน ก็มีสฟานทำด้วยเหล็ก ยนจากระเบียงข้างหนึ่งไปอีกข้างหนึ่ง เขาเห็นภาพของ แคลร์น ปราภาอยู่ยักยักที่ตรง หน้า เขา เสมอในขณะ ที่สติกำลังลลย ยืนมัลคอล์ม มีไ้รู้สึกเคืองหรือโมโหใครเลย ในที่สุดเขาเห็นว่าแม้คนอันระลง โทษเขา โดยอยู่ยักยักก็ ไม่แปลกอะไร เมื่อแคลร์นยังคงรักแลไว้ใจเขาอยู่

มัลคอล์มรู้สึก ค่อยสบายใจ ขณะที่คิดถึง แคลร์นตลอดเวลาที่เขานั่งมาในรถจนถึงคุกใหม่ และเมื่อมาแล้วก็ยังคงนั่งรอว่าเมื่อไรผู้คุมจะมาบอกห้องให้มัลคอล์มมองดูรอบ ๆ คุกด้วยความกลัว

“เข้าห้องเองซิ” เสียง ผู้คุมบังคับเสียงนั้นไม่ผิดอะไรกับเสียงกันไซก ของสุนัข มัลคอล์มก็เข้าไปตามคำสั่ง ห้องนั้นเล็กมาก จนทำให้มัลคอล์ม หนาวกับด้วยความเสียใจ ในห้องเป็นสี่ข้าวโล่งไปหมด พื้นขัดสาก มัลคอล์มประหลาดใจ เมื่อเห็นเตียงที่นอนและผ้าห่มพียไว้อย่างปราณีต ที่มุมเตียงมีม่านทำด้วยไม้หนังตัว โต๊ะเล็ก ๆ หนึ่ง โต๊ะ กับหนังสือ สองสาม เล่ม ๆ หนึ่ง เป็นพระคำภีร์ มีนาถ่างเล็ก ยานหนึ่ง อยู่สูงขึ้นไป ยานน่าต่าง ก็เล็กอยู่แล้ว ยิ่งเขาเหล็กไป

ชักเป็นคาขวาง เข้าไว้ อีก ทำให้เล็ก ยิ่งขึ้น
นำทางนั้น นำแสงสว่าง เข้ามาแต่เล็กน้อยและ
ไม่อาจ มองเห็นภาพต่าง ๆ ภายนอกได้แม้
แต่สนามหญ้าก็ มีลึกลับคอบย่นไต่ ขึ้น
เสียงประทุห้องชักแล้วจึงนั่งลงชมมา คา
ก็มองเหมือนอย่างปราศจากสติ การทั้งสิ้น
ไต่เปลี่ยนแปลงไปหมด แทนที่ เขาจะโย
อยู่ ยัง สม่ำ รม เพื่อช่วย ยาน เกิด เมื่อนอน
กลีบต้อง มานั่ง ทรมาน อยู่ใน คุก ถึง ลีบแยก
เคียน กวียเรื่องอันไม่เป็นสาระ เขาเห็น
ว่ามีนเป็นการระยำที่สุด ไม่ใช้มัน เพราะ
เขาคงมานั่ง อยู่ คุกจริง ๆ สวมเสื้อนัก
โทษจริง ๆ

ถ้าเขาทราบว่าเหตุทั้งหลายเหล่านี้เกิดแต่
มนุษย์อย่าท้อว่คนเคยแล้ว มีลึกลับ ก็ระ
เขาใจซึ้งมายัง แต่นั่นเขามักแปลกค้ำไม่ทราบ
อะไรเลย

เย็นวันหนึ่งเวลา ๕ ๓ มืดลึกลับ ไต่ถูก
ยัง คับให้ออกไปทำ การใด ใครก็ นักโทษ
อื่น ๆ เป็น คราวเคราะห์ที่เมื่อเขา กลับมา
ไต่แผลง เข้าไป ในห้องฝัก ซึ่ง อยู่ทางขวา มี
ของห้องเขา ทันใดนั้นไต่มีชายรูปร่างใหญ่
คนหนึ่ง กระโจนมาที่เขาโดยแรง กวีย
อำนาจ โมโหคล้ายควัสต์ควา มีลึกลับวัน
พลัด ใจผลึก ดอยกลับโย แล้วแย้ ท่อน
เหล็กที่เขานั่งกำลังดิ้นอยู่มาเสียบ

“นี่เอง เข้ามาในนี้ทำไม” มัน คำ ราม
“ข้าคิดว่า เป็น อ้ายหมอนั่น ข้าจึงตั้งใจ
เล่นงานเสียบให้ย่อย มีลึกลับ ขักคอบมันมาหลาย
วันแล้วด้วยเหล็กท่อนนั้น แล้วมันเองตกลงเข้ามา
ทำไม”

“มัน เป็น การ คักมาก ที่มัน มารับเคราะห์
เสียบ” มีลึกลับ พุดพลาง เอาเหล็ก ท่อนนั้น
ซ่อนไว้ ในเสื้อของเขา “ที่แกทำ กับมันนะ
ไม่เป็นไรหรอก เพราะจะไม่มี ใครรู้ แต่
ถ้าเผื่อใครรู้เข้ามา และแกทำอย่างนั้นละก็
เป็นเสร็จ เทียว แกจะทำร้ายเขาด้วยเหตุ
อะไร?”

“กันเกลี้ยกมัน มัน เป็น กับ กัน เรือช่อ
มูลเล็ก มัน เคย ทำร้าย กัน ครั้งหนึ่ง มัน
เป็นพวกโจรที่เข้า ใจกลาย แกลงมาก คำรว
ไม่ทัน มันเลย กัน จะต้อง เล่นงานมัน เสียบ
ให้ไต่”

มีลึกลับมองมือลงบนยานแล้วพูดพลอยว่า

“แต่กันสงสารแก กันไม่อยากจะ
ต้องโทษอีก อย่ามัวไปคิดพยายาทเขาเลย
ตั้งใจเป็นคนก็เสียบใหม่เถอะ”

มีลึกลับ พุด พลาง ร้อง ทุ หน้า สหาย
นักโทษคนนั้น เขากำลังว่าฟังว่าอย่างที่เขา
หมอนั้น จะช่วยขบขัณฑ์หาใน เหยี่ยว ที่เกิดแก่
เขาไต่ข้าง

“รอดหรือไม่”

.....เรื่องสำหรับหญิง.....

ของ

“ศรีอศิรา”

ผู้เฒ่าชอบสนทนาทาริใน คคโลก คค
ธรรมและกิจการบ้านเมือง เก็บรักพูดถึง
ลูกหิน, จิ้งหรีด, ว่าว, ฯลฯ หนู่มพอใจ
กล่าวถึงหญิง ถ้าจะให้เพื่อนข้าพเจ้าพอใจ
ก็ต้องพูดถึงหญิง เพราะคนนั้นเรื่องผู้หญิง
ข้าพเจ้าระพู

ท่านเคยคิดถึงปัญหา สำหรับผู้หญิง บ้าง
ไหม ? ท่านเคยคิดว่าผู้หญิงควรมีสามี
โดยกาละเทศะอย่างใดหรือไม่ ? ถ้าท่าน
เคยคิดแล้วและครองตกแล้ว ข้าพเจ้าอยาก
จะถามว่า “สตรีควรรอนายถูกหรือไม่ ?”

ที่ข้าพเจ้าเวียนนายถูก หมายความว่าถึง
สามีที่หญิงเลือกได้ถูกแล้ว และที่อยู่ด้วย
กันจนแก่เฒ่าก็ไม่หย่าออกของ ตรงกัน
ข้ามกับนายผิด

“สตรีควรรอนายถูกหรือไม่ ?” ไม่ใช่
ปัญหาที่พวกผู้ชายควรตรอง และผู้ควร
ขบให้แตกคือสตรี เพราะเป็นหน้าที่ของเจ้าเป็น
อย่างยิ่ง

การ รอนายถูก ตาม ปัญหา ของข้าพเจ้า
ที่ปรากฏมาแล้วก็มีบ้างบางคน ท่านยอม
เคยเห็นมาบ้างแล้ว มีสตรีบางคนรักษา
ความเป็นสาวอยู่จนแก่ ทุกคนล้วนระบ
ภรรยาที่คิดเลวมาวคาทัก แต่สตรีสมัยนี้มี
มากกว่า เช่นนั้น นั่น คือ การเที่ยวตกปลา
ของหญิง เป็นการแสวงหาโดยหวังผล
ได้ตัวปลา แต่ท่านเคยคิดหรือว่าผู้หญิง
ไปตกปลาแล้วได้ผลอะไรกลับมามาก แม้
สักสาวสวยสักตัวหนึ่งก็ไม่มีเลย

แต่ยังมีสตรีเป็นอันมาก ที่มีความฉลาด

รอบรู้ ในนิสัยของผู้ชาย และยอมไม่ไป
เที่ยวตกปลา เพราะรู้^๑ว่า ตามชาย^๒ยัง
ชาย^๓ย้อและชาย^๔หนองเหล่านี้ ไม่มี^๕ผู้ชาย
ให้ตกได้ แต่สตรี^๖ชนิดนี้^๗ท่านจะหาไม่พบ
ในจำพวก^๘นี้มีสามี เพราะ^๙ทุกคน^{๑๐}ตั้งใจ^{๑๑}
นาย^{๑๒}ถูก^{๑๓}อยู่^{๑๔}ทั้งนั้น

ข้าพเจ้า^{๑๕}เล่า^{๑๖}ตัวอย่าง^{๑๗}ให้^{๑๘}ฟัง
เมื่อ^{๑๙}ชาย^{๒๐}ย้อย^{๒๑}แม่^{๒๒}สม เป็น^{๒๓}คน^{๒๔}สวย ผิว
พรรณ^{๒๕}ผ่อง^{๒๖} เป็น^{๒๗}ที่^{๒๘}ปอง^{๒๙}รัก^{๓๐}และ^{๓๑}รัก^{๓๒}ของ^{๓๓}ชาย^{๓๔}
ไทย^{๓๕}มาก การ^{๓๖}ที่^{๓๗}คน^{๓๘}ปอง^{๓๙}รัก^{๔๐}และ^{๔๑}รัก^{๔๒}แล้ว
แม่^{๔๓}สม^{๔๔}ก็^{๔๕}ทราบ^{๔๖} และ^{๔๗}ทราบ^{๔๘}ว่า^{๔๙}ถึง^{๕๐}เวลา^{๕๑}ที่^{๕๒}แม่^{๕๓}สม
ควร^{๕๔}จะ^{๕๕}รัก^{๕๖}ใคร^{๕๗}สัก^{๕๘}คน^{๕๙}หนึ่ง^{๖๐}เหมือน^{๖๑}กัน^{๖๒} ซึ่ง^{๖๓}เป็น
ธรรมชาติ^{๖๔}ของ^{๖๕}หญิง^{๖๖}ใน^{๖๗}วัย^{๖๘}นี้^{๖๙} แม่^{๗๐}สม^{๗๑}นึก^{๗๒}ว่า^{๗๓}จะ^{๗๔}
ต้อง^{๗๕}รัก^{๗๖}ใคร^{๗๗}คน^{๗๘}หนึ่ง^{๗๙} ต้อง^{๘๐}เป็น^{๘๑}ภรรยา^{๘๒}ใคร^{๘๓}
คน^{๘๔}หนึ่ง^{๘๕} และเป็น^{๘๖}มารดา^{๘๗}ของ^{๘๘}ทารก^{๘๙} แต่^{๙๐}
ใคร^{๙๑}คน^{๙๒}หนึ่ง^{๙๓}ของ^{๙๔}หล่อน^{๙๕}นั้น^{๙๖} ต้อง^{๙๗} เป็น^{๙๘}นาย^{๙๙}ถูก^{๑๐๐}
เป็น^{๑๐๑}สามี^{๑๐๒}ที่^{๑๐๓}ดี^{๑๐๔} เป็น^{๑๐๕}คน^{๑๐๖}ที่ถูก^{๑๐๗}ใจ^{๑๐๘}ครว^{๑๐๙}ปร^{๑๑๐}การ^{๑๑๑}แล้ว
และ^{๑๑๒}เชื่อ^{๑๑๓}แน่น^{๑๑๔}อน^{๑๑๕}แล้ว^{๑๑๖} ว่า^{๑๑๗} เป็น^{๑๑๘}นาย^{๑๑๙}ถูก^{๑๒๐} จริง^{๑๒๑} ๆ
แม่^{๑๒๒}สม^{๑๒๓} นึก^{๑๒๔}อย่าง^{๑๒๕}นี้^{๑๒๖} มา^{๑๒๗} ตั้งแต่^{๑๒๘}ชาย^{๑๒๙}ย้อย^{๑๓๐} แต่^{๑๓๑}
เพราะ^{๑๓๒}เหตุ^{๑๓๓}ที่^{๑๓๔}แม่^{๑๓๕}สม^{๑๓๖} เป็น^{๑๓๗}หญิง^{๑๓๘}ชนิด^{๑๓๙}ที่^{๑๔๐}รอน^{๑๔๑}นาย^{๑๔๒}ถูก^{๑๔๓}
จน^{๑๔๔}อายุ^{๑๔๕}ล่วง^{๑๔๖}เข้า^{๑๔๗}ย้อย^{๑๔๘}ห้า^{๑๔๙} ยัง^{๑๕๐}ไม่^{๑๕๑}ได้^{๑๕๒}ถูก^{๑๕๓}ร^{๑๕๔}เลย^{๑๕๕}
ท่าน^{๑๕๖}ยอม^{๑๕๗}เห็น^{๑๕๘}ว่า^{๑๕๙} แม่^{๑๖๐}สม^{๑๖๑}ข้าง^{๑๖๒}มี^{๑๖๓}ความ^{๑๖๔}คิด^{๑๖๕}ที่^{๑๖๖}
ล^{๑๖๗}เอียด^{๑๖๘}ร^{๑๖๙}วย^{๑๗๐}ค^{๑๗๑}อย^{๑๗๒} รู้^{๑๗๓}จัก^{๑๗๔}น^{๑๗๕}ร^{๑๗๖}ู้^{๑๗๗}จ^{๑๗๘}ร^{๑๗๙}อง^{๑๘๐} รู้^{๑๘๑}จัก^{๑๘๒}มี^{๑๘๓}
ส^{๑๘๔}ค^{๑๘๕}ีย^{๑๘๖}ยัง^{๑๘๗}ใจ^{๑๘๘} แต่^{๑๘๙}ข้อ^{๑๙๐}ยัง^{๑๙๑}ใจ^{๑๙๒}ของ^{๑๙๓}แม่^{๑๙๔}สม^{๑๙๕} แม่^{๑๙๖}สม^{๑๙๗}
เคย^{๑๙๘}นึก^{๑๙๙}อยู่^{๒๐๐}เสมอ^{๒๐๑}ว่า

๑. หญิง^๑จะ^๒ต้อง^๓ไม่^๔ให้^๕ใคร^๖ร^๗ูบ^๘ นอก^๙จาก
ผู้^{๑๐}ที่^{๑๑}จะ^{๑๒}เป็น^{๑๓}สามี^{๑๔}

๒. หญิง^๑ที่^๒ทำ^๓คน^๔รา^๕คา^๖ถูก^๗ใน^๘สาย^๙ตา^{๑๐}พวก^{๑๑}
ผู้^{๑๒}ชาย^{๑๓} ไม่มี^{๑๔}ใ^{๑๕}เลย^{๑๖}ที่^{๑๗}จะ^{๑๘}ไ^{๑๙}ด้^{๒๐}ลง^{๒๑}มา^{๒๒} ๆ

๓. หญิง^๑ต้อง^๒เป็น^๓ผู้^๔ไม่^๕ท^๖อ^๗ค^๘ส^๙พาน^{๑๐}ร^{๑๑}ัก^{๑๒}ใคร^{๑๓}
เว้น^{๑๔}ไว้^{๑๕}แต่^{๑๖}ผู้^{๑๗}ชาย^{๑๘}จะ^{๑๙}มา^{๒๐}เก^{๒๑}ล^{๒๒}อ^{๒๓}ก^{๒๔}ผู้^{๒๕}น^{๒๖}อยู่^{๒๗}แท^{๒๘}ย^{๒๙}เท่า^{๓๐}

และ^๑ แม่^๒สม^๓ ยัง^๔ เ^๕า^๖ก^๗ฏ^๘ร^๙ร^{๑๐}ม^{๑๑}ค^{๑๒}า^{๑๓} พ^{๑๔}วง^{๑๕}ท^{๑๖}้าย^{๑๗}
เ^{๑๘}า^{๑๙}อ^{๒๐}ก^{๒๑}ซ^{๒๒}อ^{๒๓}ท^{๒๔}น^{๒๕}ง^{๒๖}ว่า

“ชาย^๑มัก^๒เห็น^๓ว่า^๔ สิ่ง^๕ที่^๖ไ^๗ด้^๘มา^๙โค^{๑๐}ย^{๑๑}เห^{๑๒}็น^{๑๓}ค^{๑๔}
เห^{๑๕}น^{๑๖}อ^{๑๗}ย^{๑๘}ใ^{๑๙}ล^{๒๐}ย^{๒๑}เ^{๒๒}จ^{๒๓}เ^{๒๔}น^{๒๕}ท^{๒๖}อง^{๒๗}ม^{๒๘}าก^{๒๙}และ^{๓๐}ล^{๓๑}ำ^{๓๒}ย^{๓๓}าก^{๓๔} สิ่ง^{๓๕}น^{๓๖}
มี^{๓๗}ค^{๓๘}่า^{๓๙}เล^{๔๐}ก^{๔๑}”

แม่^๑สม^๒ เป็น^๓หญิง^๔ส^๕วย^๖ และ^๗ เป็น^๘ ที่^๙ ค^{๑๐}ิด^{๑๑}เ^{๑๒}น^{๑๓}
ค^{๑๔}อง^{๑๕}ใ^{๑๖}ผู้^{๑๗}ชาย^{๑๘}น^{๑๙}ัย^{๒๐}ค^{๒๑}ว^{๒๒}ย^{๒๓}ย^{๒๔}ี^{๒๕}ล^{๒๖}ย^{๒๗} พ^{๒๘}ัน^{๒๙} ส^{๓๐}ม^{๓๑}ม^{๓๒}ุ^{๓๓}ค^{๓๔}
ว^{๓๕}่า^{๓๖}ย^{๓๗}่าง^{๓๘}น^{๓๙}ั้น^{๔๐} ก^{๔๑}็^{๔๒}ร^{๔๓}ิง^{๔๔} แต่^{๔๕}พ^{๔๖}ว^{๔๗}ก^{๔๘}พ^{๔๙}้อ^{๕๐}ห^{๕๑}ุ^{๕๒}ม^{๕๓}ที่^{๕๔}เช^{๕๕}ิด^{๕๖}
แม่^{๕๗}สม^{๕๘}ไ^{๕๙}ว^{๖๐}เ^{๖๑}น^{๖๒}อ^{๖๓}ห^{๖๔}ว^{๖๕}และ^{๖๖}อ^{๖๗}ย^{๖๘}าก^{๖๙}ไ^{๗๐} เ^{๗๑}า^{๗๒}ร^{๗๓}อ^{๗๔}ย^{๗๕}ไม่^{๗๖}
ค^{๗๗}ิด^{๗๘} อ^{๗๙}ก^{๘๐}อ^{๘๑}ก^{๘๒}ด^{๘๓}ัง^{๘๔}ก^{๘๕}ย^{๘๖}ก^{๘๗}ย^{๘๘}อ^{๘๙}ก^{๙๐}อ^{๙๑}ก^{๙๒}มา^{๙๓}ค^{๙๔}า^{๙๕}ม^{๙๖}ด^{๙๗}ร^{๙๘}ว^{๙๙}ว่า

“จะ^๑ไป^๒ ร^๓ู้^๔จัก^๕ส^๖น^๗ิ^๘ส^๙น^{๑๐}ม^{๑๑} จ^{๑๒}น^{๑๓}ท^{๑๔}าย^{๑๕}ท^{๑๖}าม^{๑๗} ผ^{๑๘}ูก^{๑๙}ร^{๒๐}ัก^{๒๑}
อ^{๒๒}ย^{๒๓}่าง^{๒๔}ไร^{๒๕}ไ^{๒๖}” เพราะ^{๒๗}หล^{๒๘}่อน^{๒๙}ว^{๓๐}าง^{๓๑}ท^{๓๒}่าน^{๓๓}่า^{๓๔}ก^{๓๕}ล^{๓๖}ว^{๓๗}ัน^{๓๘}ก^{๓๙}
ไ^{๔๐}ม่^{๔๑}ก^{๔๒}ล^{๔๓}้า^{๔๔} หล^{๔๕}่อน^{๔๖} เป็น^{๔๗} หญิง^{๔๘} ที่^{๔๙} ค^{๕๐}ิด^{๕๑}เ^{๕๒}น^{๕๓} ว^{๕๔}า^{๕๕}ค^{๕๖}า^{๕๗}
เร^{๕๘}า^{๕๙}แล้ว^{๖๐}”

ข้าง^๑แม่^๒สม^๓ก^๔ัน^๕ง^๖ัน^๗ก^๘น^๙อน^{๑๐}ผ^{๑๑}ัน^{๑๒}ไป^{๑๓}ว่า “เ^{๑๔}น^{๑๕}
ไ^{๑๖}ว^{๑๗}น^{๑๘}อ^{๑๙}เ^{๒๐}น^{๒๑}อ^{๒๒}ของ^{๒๓}เร^{๒๔}า^{๒๕}จ^{๒๖}เ^{๒๗}มา^{๒๘}พ^{๒๙}า^{๓๐}ไป^{๓๑} ? ” แต่^{๓๒}
แม่^{๓๓}สม^{๓๔}ไ^{๓๕}ม่^{๓๖}เคย^{๓๗}ค^{๓๘}ิด^{๓๙} ว่า^{๔๐} พ^{๔๑}้อ^{๔๒}ซ^{๔๓}ุ่ม^{๔๔} ล^{๔๕}ูก^{๔๖} น^{๔๗}าย^{๔๘}เซ^{๔๙}ย^{๕๐}
ข้าง^{๕๑}ย^{๕๒}่าน^{๕๓} หรือ^{๕๔} น^{๕๕}าย^{๕๖}จ^{๕๗}ำ^{๕๘}ร^{๕๙}ัส^{๖๐} ที่^{๖๑} อ^{๖๒}อยู่^{๖๓}ห^{๖๔}่าง^{๖๕} อ^{๖๖}อก^{๖๗}ไป^{๖๘}
อา^{๖๙}า^{๗๐}เป็น^{๗๑}เ^{๗๒}น^{๗๓}อ^{๗๔}ก^{๗๕}ของ^{๗๖}ต^{๗๗}น^{๗๘}หรือ^{๗๙}ไ^{๘๐}ม่^{๘๑} และ^{๘๒}ท^{๘๓}ัง^{๘๔}ไ^{๘๕}ม่^{๘๖}ย^{๘๗}อม^{๘๘}

ให้เงาชายถูก เข้าครอบงำร่าง นายเชาวน ซึ่ง
เป็นครูหนุ่ม สอนหนังสือ ที่โรงเรียน ช้างขาน
และ ซึ่ง สอนักกรี ตก เพราะ ความ ที่ หลงรัก
แม่สม แม่สม รอแต่ว่า เมื่อไร นายถูกจะ
มาหา แต่ไม่ ได้ คิคมองหานายถูก แม่สม
คงถือตัว รอให้นายถูก มา ขอ ความรัก ก่อน
ไม่รัก ไม่สนและไม่ทราบ ว่าแท้จริงนายถูก
หลายคนได้พากันมา หมยั่วตัว แม่สมสมใน
ความร่ำพันแล้ว

แม่สม ผัน อยู่ กับ นหลาย บ และ อีก
หลายคนแม่สมก็ยัง ไม่ ได้ วิชาที่ มี ขางคราว
ที่แม่สมคิดว่า “ทำไมหนอเนื้อคู่ของเรา
ยังไม่มา” นี่โลกเรยนิคาลให้เราก็คมา
และอยู่คนเก็บวโปนตาย หรือ ?” แต่
แม่สมก็มีคำตอบใด ในตัวเอง หล่อนตอบ
ยัญหาข้อนั้นว่า “เพราะเรารอนายถูก เมื่อ
นายถูกยังไม่มาเราจะมีคู่อย่างไรได้” แล้ว
แม่สมก็ปลงใจรอนายถูกต่อไป แต่สภาพ
ของหญิง ปราชญ์ ท่าน เป็รยวไว้ แล้ว ว่า
เหมือนคนอกไม่ เมื่อแย้มกลัยยานเค็มที่
แล้วก็ร่วงโรย และแม่สมก็ถึงเวลาเข้า
ลัษณะโรยแล้ว แต่จะมีผู้ชายสักกี่คนที่
รักจะเก็บกอกไม้ โรยแล้วมาเชิดชอ ชอบ
แต่ขว้างทิ้ง และ เขี่ยโอภาศให้ตกตูม
ยานต่อไป ข้อควรจำมีอยู่ว่า

“หญิง มีความ เป็น สาว ครั้งเดียวเท่า
นั้น !”

สตรีชนิก ที่มีสติสัมปชัญญะ รอ นายถูก
เป็นผู้มีความมั่นคงอย่างหญิงแท้ จะเป็น
ภรรยาที่ดี และมารดาซึ่งปกป้องครองบุตร
ได้ แต่การวัยเก้ายัยเก้านในจำนวนพัน
ท่าน จะ พบ แต่ ที่ มีความ ร่ำพัน เช่นเดียวกับ
อย่างนี้ และ เพราะ เหตุ ที่ ไม่ มีความรู้ ใน
พวกผู้ชาย หล่อนยอมรัก นายถูกเป็น
เจ้าพระยาและพระยา หรือ เป็นผู้ ซึ่งอยู่นอก
เขตที่จะเป็นนายถูก ตามความฝัน ของหล่อน
ได้ เมื่อ นก ว่า นายถูก เป็นคนเลวแต่
ชนิกนั้น สำหรับหล่อน เธอมาเปรียบกับคน
ธรรมดาที่เห็นอยู่ ก็ทำให้มองไม่เห็นนายถูก
ที่สมควรแก่หล่อนจริง ๆ นั้น

ความจริงไม่ใช่หนทางที่ฉลาด หรือโลก
ระยกย่องว่าเป็นผู้มีปัญญาเฉลียวฉลาด ที่
สตรีจะนึกคิดว่าพวกผู้ชายเขาเอง ธรรมดา
ชาติบัณฑิตให้ชาย เกิดมา มี แข็งขาเป็นคิน
เห็นยว ก็แข้งขาเป็นคินเห็นยวที่ชายต้องมิ
ข้อควรจำมีอยู่ว่า

“ไม่ มี ชายใดในโลก ที่ ดี พร้อม ครบ
ประการ !”

ถ้าผู้ชายดีพร้อมครบประการ ผู้หญิง
ก็หาหาอยู่คู่ชีวิตได้ ไม่ เพราะ (ข้าพเจ้าขอ

อภัยที่จะกล่าว) สตรีคือศรัทธาแห่งความยก
พร่องใหญ่ แต่เมื่อผู้ชายซึ่งมีคุณสมบัติ
ทั้งนี้ไม่เป็นที่แสงไถ่แล้วทั้งนี้ ปัญหา
จึงมีอยู่ว่า

“สตรี จะยอม อภัย สติ ตัว เลิกผู้ชาย ที่มี
เกียรติคุณน้อยกว่านี้หรือไม่?”

เมื่อ ชาย ยี่สิบปี ไม่ยอม อภัย เป็นแน่ ละ
แต่เวลาหลายปีล่วงมา ความทนทรวงไว้
อย่างเลิกละกลายเป็นของธรรมดาเสียแล้ว
ผู้หญิงจะมีเวลาเลือกนานนักไม่ได้ โลก
ขึ้นกาลให้เกิดมา ยังคิดว่าเมื่อเป็นสาวเต็มท
แล้วก็ควรรีบเป็นมารดาทารก

สายตาของสตรี ที่มีแววเรียกว่า “มาน”
คืออำนาจที่เรียกนายลูกและนายผัวเข้ามาหา
แต่หากปฏิกิริยากระดากอาย สภาพเรียบร้อย
รักษา เกียรติยศ ถือ ตัว ไม่ให้ ใคร คุก หมาย
เหล่านี้ไม่ใช่อำนาจที่จะเลือกสามีได้ และ
โดยมาก สตรี ยึดถือ ตามหลัก ความนึกเห็น
แต่เดิมของตนมาหนักแน่น ต่อเมื่ออายุใกล้
ชักร่วงโรยเต็มทีแล้ว จึงค้นจากฝัน เหตุ
ฉะนั้นย่อมมีเวลาให้เลือกสามีอย่างถ้วนถี่สัก
แต่เคยมีหญิงใคอย่าง ที่ มีญาณ อันวิเศษ
ล่วงรู้ว่านายลูกคือใคร? นายลูกเป็นนาย
ลูกเมื่ออายุยี่สิบปี พออายุยี่สิบห้าหรือยี่สิบ
สามยี่สิบสี่ อาจเป็นนายผัวก็ได้ และ

ความเชื่อถือตามธรรมเนียมของหญิงนั้น ก่อน
หน้าวิวาห์ มัก เห็น ว่า ตนมีความรักอย่างแรง
กล้าสุดขีดแล้ว และชายที่ระวิวาห์ก็เลิกล
ยอกเยี่ยมสมกับความรักของตนแล้ว และ
ความรักนั้นจะทำให้คนมีความสุขที่สุด แต่
เมื่อ ผเชื้อ สภาพชีวิตจริง ๆ แทน ผเชื้อนั้น
ก็เห็นว่าความรักนั้นนำหนักเขาผิดคาด เป็น
ฟางข้าว ถูกเข่า ก็ระเบิดว แทนหนัก เป็นก้อน
ศิลา และรู้ สักว่าความสุขที่หวังว่าจะเกิด
ในเมื่อใดก็อยู่กับคนรักอย่างผ่องหวนนั้น ยึดกัน
ทางไกลพ้นจะเขื่อมถึง คู่สามีไม่เอาใจใส่
พเนืพนอนเหมือนเมื่อก่อนแต่งงาน ทั้งนี้

เพราะนิสัยของหญิงมีอยู่ว่า ชอบบทกลอง
ความรัก ของสามี ซึ่ง เชื้อแน่นมั่นคง ก่อนแต่ง
งาน แล้วนั้น ให้เห็น แท้จริง อีก ครึ่งหนึ่ง
โดย สามีไม่ รู้ตัว ซ่อน เป็น เหตุให้ นัก
โหม่นคั่นอภัยใจเมื่อสามีมีอาการรุนแรงไปบ้าง
เพราะไม่ระวังและไม่ทราบว่าจะถูกกลอง และ
เป็นเหตุให้ความรักซึ่งเป็นของแห่งความสุข
เริ่มจางลงโดยลำดับ

การให้ความรักคลานเข้าครอบงำดวงจิตที่
ยัง พัน ภัย ที่ กว่า ทกล้ม ตก ขว่งรัก และ
นายถูก ซึ่งหากินด้วยอาการลักขโมยจากตราครว
ฮารพินภัยคิดว่านายลูกที่มั่งคั่งไม่ค้องคิดถึง
การหาใส่ทองเลยก็ได้

แต่ การสนทนาระหว่างฉันกับเธอ
และฉันก็เลยเล่าให้เธอฟัง
สวัสดีตอนเช้าเธอไม่ได้เลย
ในใจว่า "ก็ทั้งสอง" ก็เธอเลิก สดวียมาก
นักเช่นกันแต่เมื่อเห็นว่าการวิวาทระหว่างตน
กับนายถูกจะไม่ดีแน่แล้ว จึงเป็นหนทาง
นำให้เลิกนายถูกได้ง่ายที่สุด และนายถูก
ก็ ตาม มาพบ ต่อ เมื่อ หล่อน ยึดประคองหน้า
ยึดหนทางเรื่อยเรื่อยแล้ว การเช่นนี้มีมาก
ที่สุด ทำนายถูกทำการล่าช้าเกินเวลาปล่อย
ให้ทั้งสองผ่านไปก่อน แต่ในทางตรงข้าม
ถ้าหญิงพบนายถูกแล้วชักช้าอยู่ ก็เป็นภัย
อีก ประการ หนึ่ง โดย นัย เกี่ยว กัน และ
นายถูก ตกไปอยู่ใน กรรมสิทธิ์ ของหญิง อีก
คนหนึ่งก่อนจะมองเห็น

ข้าพเจ้าจะเล่าด้วยอย่างให้ฟังอีก

แม่ศรีชอบพอกับพ่อชินมาตั้งแต่เป็นเด็ก
หัวถูกด้วยกัน และพ่อชินมีความหวังใจ
อย่างแน่นแฟ้นอยู่ว่า หญิงทั้งโลกนี้มีแม่ศรี
คนเดียวที่เหมาะสมจะเป็นภรรยาตน พ่อชิน
ก็ ไปขอวิวาทกับแม่ศรีหลายครั้ง แสดง
ความอุทิศชีวิตจิตใจหลายครั้ง ทั้งแต่อายุ

ยี่สิบจนถึงยี่สิบแปด แม่ศรีก็รักอยู่ ไม่
เต็มใจจะรับคำ พ่อชินเป็นคนดี น่ารัก พุค
เพราะ แสดงความซื่อสัตย์ภักดี แม่ศรีก็
ทราบดี และทราบดีอย่างซื่อตรง แต่แม่ศรี
ก็คิดว่า บางที นายถูก ของ แม่ศรี จะมี ดี กว่า
พ่อชินอีกก็ได้ และแม่ศรีจะชอบพ่อชินอยู่
ก่อน จนปรากฏว่าไม่มี นายถูก มาแล้ว
พ่อชินจะได้รับตำแหน่งนายถูกแน่นอน แต่
น่าเสียดาย ! ก่อน แม่ศรี จะ เห็น ว่า จะมี
นายถูกมาอีกหรือไม่ พ่อชินก็ไปไล่ไปคว่ำ
เอาอีกผู้หญิงซึ่งไม่ใช่แม่ศรีเสียแล้ว
สมัยนั้น ผู้ที่มีความคิดอย่างแม่ศรีมีมาก
สตรีของเราเริ่มทำงานหาเลี้ยงชีพด้วยตนเอง
แม้จะได้ สิ้นจ้างเพียงเดือนละยี่สิบบาท ก็
นึกหวังรอนนายถูกอยู่เสมอ เป็นเหตุที่ทำให้
สตรี พวก แม่ศรีเลือนกำหนด วันวิวาทช้าไว้
ก่อน เพราะไม่เห็นมีผลอันดีมาอย่างใด
ที่จะวิวาทกับผู้ที่มีรายได้ใกล้เคียงกับตน รอน
นายถูก ซึ่งมี เงินเดือนน้อยเป็นพัน ๆ มีคิดว่า
หรือ แต่โดยมากการรอนนายถูกมักจบลง
ด้วยอาการร่วนโรย และกลายเป็นหญิงโสเภณ
ตลอดชีวิต

ทั้งนี้ ขัณฐาทังมิอยู่ว่า “รอกหรือไม่ว” มีความเข้าใจ และ รวยรู้ ความรู้ลึก เห็นอก
 คำแนะนำนี้ว่า การรอนายถูกเป็นความ
 เห็นที่ผิด นายถูกไม่ได้ เทียบสยหาสคว
 และสควไม่ใช่หน้าที่จะสยหานายถูก ขอให้
 มีความตั้งใจ อยู่ว่า ผู้ที่ ขยาก็ได้ นายถูก
 ฟังหัดเรียนให้รู้จักธรรมชาติของผู้ชาย ให้

งานปริวรรต

๑๐๒. ความยากจนนั่นเอง บ่อมทำอาชีพของมนุษย์ ให้แปลไปโดยไม่เลือกทาง

ธรรมดาช่างปลักใส่ให้มนุษย์ที่ลำบากเสียจริงหนอ แม้เขาจนแล้วยังไม่เปิด

โอกาสให้เขาเห็นทางหนีจนอีก.

ของ ผ. ถ. พิชยญาติ

สตรี คือ ผ้าขาว

สตรีคือผ้าขาว สตรีบริสุทธิ์ (พรหมจารี) คือผ้าขาวใหม่สะอาด

ผ้าขาวที่เย็บแล้ว ก็คือสตรีที่ไม่บริสุทธิ์ (อพรหมจารี)

แต่ผ้าขาวแม้สะอาดก็ หากเก็บไว้นานเกินก็กลายเป็นสีเหลืองหม่นมิใช่ทำให้
ค่าต่ำลง แลสตรีแม้บริสุทธิ์ก็เช่นกัน ค่าย่อมต่ำไปตามวัย

ความวิเศษของสตรีก็คือความบริสุทธิ์ แลการรักษาผ้าขาวไม่ให้เขินสกปรกได้
ยากเพียงใด การรักษาความบริสุทธิ์ของสตรียิ่งยากกว่านั้น

ฉะนั้น ผ้าขาวซึ่งยอมสละสวยสดแม้จะเสียความบริสุทธิ์ (ขาว) แต่ค่าจะไม่
ตกต่ำเพราะถูกธรรมชาติ แต่ถ้ายอมชั่วช้ากลายเป็นสี ย่อมจะหมดสวยและหมดค่าลงเป็น
ลำดับ ฉะนั้น เปรียบเทียบความเปื้อนไปของสตรีก็ฉะนั้น.

สตรี	ศรีเคศวรแล้ว	ผ่องกาย	ใจเยย
คือ	ความพินาศ	เกียรติก็	ยัง
ผ้า	สรรพพยับเรี่ยหมาย	จิตแม่	งามนอ
ขาว	ทั้งภานิคช้อง	แซ่ทั้งโลกนิม	๑

โดย มรกด.

คนตายแล้วจะกลับมาอีกหรือไม่ ?

ด. จ.

เมื่อยังมีชีวิตอยู่ในโลกนี้ มันน้อยคนนักที่ไม่คิดถึงคำถามข้อนี้. คนโดยมากเชื่อว่าจริง คนตายไปแล้ว อาจกลับมาอีกได้ - โดยทางใดก็ตาม. ในส่วนจิตศาสตร์ และ โสยศาสตร์ ต่างก็เห็นด้วยแล้วว่า เป็นไปได้. เมื่อพูดถึงเรื่องนี้ มักจะได้ยินข้อที่ว่า "ที่ ๆ ไปแล้วไม่มีวันกลับ" ซึ่ง เป็นข้อ ที่ อยู่ในความทรงจำ ของคนทั่วไปเป็นอย่างดี. แม้แต่ผู้นั้นไม่มีนิสัยเป็นกวี เมื่อกล่าวถึงคนในสมัย ๆ ก็ถือว่าเป็นการหลอกลวงมากกว่าความจริง. บางคนรู้สึกกลัวที่จะถามออกมาว่า "เรื่องนั้น จริงๆ?" จินตกรรมมีสิทธิ์ที่จะกล่าวว่า ผู้ตายไปแล้ว ไม่อาจกลับมาได้อีกๆ ?

ประมาณเกือบ ๓๐๐๐ ปีมาแล้ว พวกคริสเตียนทั้งหลาย เคยคิด เช่นนี้ เหมือนกัน

แต่บัดนี้ เราได้เห็นว่า เรื่องราวอะไร ทั้งหมดซึ่งกล่าวกันมาแล้วเกินกว่า ๓๐๐ ปี โดยไม่มีเหตุผลที่เป็นเครื่องพิสูจน์แล้ว เชื่อไม่ได้ทั้งสิ้น. แม้แต่รากเงาแห่งศาสนาเองก็ดูเหมือนจะ มีความจริงน้อยกว่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นและปรากฏในหนังสือพิมพ์เมื่อวานนี้. คนโดยมากพูดว่า "เราต้องการเหตุผลใหม่ ซึ่ง เราอาจ พิสูจน์ได้ โดย ลำพัง" นั่นจึงทีเดียว คือ สิ่ง ที่ไม่มีเหตุผล น่าเชื่อนั้น, ผู้พูด พูดออกมาลอบๆ เท่านั้น ไม่ได้ทำ ความลำบากกันคิดว่าหาเหตุผล ว่า จริง หรือ ไม่เลย, และยิ่งกว่านั้น ยิ่งกล่าวโดยไม่มีอะไรเป็นเครื่องพิสูจน์ได้ว่า "คนตายไปแล้ว กลับมาอีกไม่ได้" ที่กล่าวเช่นนั้น ก็เพราะไม่มีเหตุผลพอที่จะพิสูจน์เลย. ตามปกติ เราจะกล่าวเช่นนั้นไม่ได้เป็นอันขาด

ด้วยยังพิสูจน์ไม่ได้.

ผู้อ่าน เรื่อง "Water Babies" ของ ชาลส์ คิงส์เลย์, นักประพันธ์ผู้มีชื่อเสียง, คงยังจำถ้อยคำที่เขากล่าวแก่ แครมเชล ได้ คือเขาสอนแก่บุคคลที่กล่าวว่าไม่มีสิ่งใดเกิด ขึ้นได้ โดยคนผู้กล่าวไม่มีความรู้เท่าใดกัน นั้น, ให้รู้จักระวังคนให้ดี.

ในหนังสืออื่น, ข้อความตอนหนึ่งมีว่า "ถ้า มีสเคอร์ราลด์ ไม่ พย สันติจึงบอกในข้า อเวอร์สเลย์ (ซึ่งที่สหายเขาคิดว่าคงไม่พย แน่), นั้นไม่มีข้อพิสูจน์ว่าในยานไม่มี สันติจึงบอกเลย; และเพราะข้าอเวอร์สเลย์ เหมือนยาทั้งหลายในโลก, น้ำที่เราเห็นก็ เหมือนน้ำทุกแห่งในโลกเหมือนกัน."

๐ ๐ ๐ ๐

มีคนจะโต้กล่าวว่าต่อไปว่า คนตายแล้ว จะกลับมาอีกหรือไม่? เหตุผลที่คนตาย ไปได้, กลับมาได้ อีกนั้น, เป็นสิ่งที่พิสูจน์ ไม่ได้, ด้วยมีเหตุผลเพียงพอ. เรื่องต่อไป เป็นเรื่องจริง, เกิดขึ้นเมื่อเร่วนเอง แกะกะพอ ที่จะเป็นน้ำหมักให้เชื้อเกิดได้ หรือ ไม่นั้น เป็นอีกปัญหาหนึ่งต่างหาก ซึ่ง ขอมิให้โต้เถียงกันได้.

เรื่องนี้ได้เขียนลงในหนังสือชื่อ "Human Personality" อันเป็นหนังสือทศมนูญที่มาก

แห่งโดย พ. ว. ช. มายเฮิร์ส, จึงเป็นอัน เชื่อได้ว่าคงเป็นเรื่องจริง.

ผู้เล่ากล่าวว่าคนวันหนึ่ง ขณะกำลังนอนอยู่ในที่นอน กำลังคิดถึงงานในวันรุ่งขึ้น. หล่อนรู้สึกแปลกใจมาก โดยที่ได้ เห็นชายคนหนึ่งมาอยู่ในที่ปลายเตียง ในห้องที่ไฟริบหรี่อยู่, หล่อนแน่ใจว่าประตูลงกลอน, ไม่มีใครอาจเข้ามาได้. ชายผู้นั้น แต่งตัว ด้วย เครื่อง แขนง นายทหารเรือ, หล่อน ยัง สังเกต เห็น กระบัง หน้า ทมวก, กำลังขยิบเขมอตัววาดเตียง, หน้าของชายผู้นั้นอยู่ในเงามืด. หล่อนเล่าว่า :-

"ข้าพเจ้ารู้สึกประหลาดใจมากกว่ากลัว และสงสัยว่าจะเป็นใครกันหนอ, ทันใดนั้น ข้าพเจ้าจึงค่อย ๆ สกิดใจใกล้สาม (ซึ่งเห็นหน้า ออกไปข้างนอก) แล้วว่า "วิลลี นั่นใคร?" สามข้าพเจ้าเห็นมาของชายผู้รักแก่เข้ามาใน อย่างแจ่มแจ้ง, ครั้นแล้วก็ยืนตัวลุกขึ้น และ พก กิ่ง ๆ ออกมาว่า "นี่เข้ามา ทำไมกัน ครี๊ว?" ยืนในสภาพชายสวมเครื่องแบบ นายทหารเรือค่อย ๆ ยกตัวขึ้นตรง และ พก เป็นเสียงหนักแน่นว่า "วิลลี! วิลลี!"

"ข้าพเจ้ามองดูสาม เห็นหน้าขาวซีด และตัวสั่นด้วยความกลัว..... เขา กระโดดลุกขึ้นจากเตียง, ทำตัวจะตรงเข้า

ไปทำคันชายแปลกหน้าคนนั้น, แต่กลับไป
ยื่นชิ่งก้นกรมเตียง กล้ายกยมีความกลัว
หรือมีความฉงนอย่างใหญ่หลวง. ยักนั้น
ชายแปลกหน้า ค่อย ๆ เลื่อนไป ที่ฝาห้องที่
ละนัย ๆ..... ขณะทีผ่านตะเกียง
ไปนั้น ทำให้เกิดเงาขึ้นใน ห้อง, ทุก
คนธรรมดาเดินผ่านตะเกียงยังแสงไฟ แล้ว
ชายผู้นั้นก็หายไปข้างฝา. สามีข้าพเจ้า,
ผู้มีความกลัวนั่งงออย่างขึง, รีบตรงไปยก
ตะเกียงขึ้น, หันมาพูดกับข้าพเจ้าว่า “ฉัน
จะค้นให้ทั่วบ้าน ว่า เขาไป ทางไหน.” ว่า
แล้ว ก็ไข ประตูห้อง และ ออกไปค้น ข้างนอก
โดยเร็ว”

ผู้เล่า กล่าวว่า หล่อน คิดว่า ชายคนนั้น
คือน้องชายซึ่งประจำการอยู่ในกรมทหารเรือ.
หล่อนยังเป็นทุกข์คือไปว่า ภาพที่ปรากฏนั้นจะ
เป็นลางร้าย ของเหตุ อัน เกิด แก่เขากระมัง.
สักครู่หนึ่งสามีหล่อนจึงกลับเข้ามา, หน้าตา
ซีด, เหงื่อโชกกาย, นั่งลงยังเตียงแล้ว
ถามว่า “หล่อนทราบไหมว่าเราเห็นอะไร
เมื่อ?”

หล่อนตอบว่า “ทราบค่ะ, ฌ, อฉัน
คิดว่าคงเป็นซาเออร์ แต่ไม่ทันเห็นหน้า”

สามี หล่อน ร้องว่า “โอ! ไม่ใช่—
คุณพ่อฉันต่างหาก!”

หล่อนกล่าวต่อไปว่า หล่อนเองไม่เคย
เห็นบิดาสามีหล่อนเลย, ทั้งเพราะท่านถึง
แก่กรรมสัก ๔๕ ปีมาแล้ว และในอุ้งคืบ
ท่านเป็นคนอ่อนแอ, มิโรภักย์มาเยี่ยเยียน,
จึงลาออกจากราชการเสีย แต่เมื่อยังหนุ่ม ๆ,
สามีหล่อนเคยเห็น ท่าน อยู่ใน เครื่อง แต่งตัว
ครึ่ง ๓ หรือ ๒ ครึ่งเท่านั้น.

หล่อนแถลงต่อไปว่า สามีของหล่อนนั้น
ไม่เคยเช็ดถู ในเรื่องภูตผีศาสดาเลย, และ
เมื่อเล่าเรื่องนั้นให้แก่ลุงและย่าฟง เขาแสดง
กิริยาหวาดกลัวมาก. ต่อมาไม่ช้าก็ล้ม
เจ็บลง, จึงสารภาพแก่หล่อนผู้ภรรยาว่า เขา
ขาดแคลนในเรื่องเงิน. หล่อนกล่าวว่า :-

“เมื่อ สามีข้าพเจ้าได้ รับ คำแนะนำ จาก
ชายผู้หนึ่งซึ่งเขาทำให้เขาถึงแก่ความฉวย
ล้มจมได้แล้ว, ในคืนวันนั้นเองบิดาเขาจึงได้
มาหา. อาศัย เรื่อง อัน เกิด ขึ้นนี้ จึง
พิเคราะห์ให้เห็นได้ว่า วาหา ที่ บิดาเขาเปล่งออก
มา กับภาพที่ปรากฏซึ่งเขานับถือและเชื่อ
ฟังที่สุดนั้น เป็นการขอลงโทษร้ายล่วงหน้า.”
สามี หล่อน เขียน ข้อ ความ เพิ่มเติมไว้
ดังนี้ :-

“ข้าพเจ้าไม่ปรารถนา จะ เสริม ข้อความ
ใด ๆ อัน ภรรยาข้าพเจ้าได้ บรรยายไว้แล้ว;
แต่ขอรับรองว่าเป็นเรื่องราวถูกต้อง และเกิด

ขึ้นยั้ง ๆ ใดกล่าวนั้นทุกประการ”

ผู้ที่เคยทราบถึงเรื่อง “การส่งความรู้สึก
ไปให้ผู้อื่น” คงถามว่า มีข้อควร
ระวังไหมว่าผู้ที่กำลังจะตาย อาจส่งความรู้สึก
หรือความรู้สึกไปให้แก่ ผู้ที่ตนรัก หรือชอบ
พอกันได้. นี่เป็นคำถามของหนึ่งซึ่งคนโดย
มากพากันสนใจ.

ถ้าเราขอให้ละความรู้สึกอันนี้ อาจ
ส่งเข้าไปในหัวใจของคนอื่นได้ โดยคนไม่
ต้องใช้ความรู้สึกอันนี้, ทำไมวิญญาณของ
ผู้ตาย จะยัง คง ลอยล่อง นาน กว่า ความตาย
ของร่างกายไม่ก็เจ็วฤ? และทำไมเขา
จะไม่อาจส่งความรู้สึกต่าง ๆ ไปให้ผู้อื่นได้
เล่า? ถ้าเขากำลังจะตาย และ ถ้าดวงใจ
เขาอาจ ทำการติดต่อกับ เพื่อน ที่ อยู่ใกล้ กัน
หรือหากเขาอาจรู้ล่วงหน้าได้, ทำไมเขาจึงไม่
ทำการติดต่อกับในเมื่อทราบได้ ค่ะแล้ว ว่า ตน จะ
ต้องตายไปเล่า?

แต่ผู้ที่อาจมีปัญหานั้นว่า ถ้าเป็นเช่น
นั้นแล้ว ทำไมคนเราทุกคนจึงไม่ทราบเรื่อง
เหล่านี้?

ถ้าจะคอยให้เต็มความแล้ว, ก็ระกั้นนำ
กระคายมาก, ฉะนั้นเราขอพูดสั้น ๆ ซึ่งจะ
ทำให้เข้าใจข้อนี้แจ่มแจ้ง,

สิ่งที่ได้ สืบสวนมา ปรากฏว่า ไม่ใช่
ทุกคนไปทราบความรู้สึกถึงว่ามานั้นไปให้
ผู้อื่นได้. การส่งความรู้สึกไปติดต่อกับผู้
มีชีวิตนั้น ไม่ใช่เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นพว่เพราะ
ทุกวันนี้ หรือแม้เกิดขึ้นก็เป็นส่วนเล็กน้อย
ที่สุดซึ่งไม่อาจพิสูจน์ได้. เมื่อตายไปแล้ว,
วิญญาณก็เลยล่องลอยไปมา ข้างที่ส่ง
ความรู้สึก เข้าไปในจิตใจ ของผู้ มีชีวิตอยู่.
อย่างไรก็ดี การศึกษาวิชาชนิดนี้ไม่ควร
ละเว้นเสีย, ด้วยเป็นของน่าเอาใจใส่อยู่.

บางขณะปรากฏว่า มี ผู้ ได้รับความรู้สึก
อันประหลาดนี้ อย่างน่าพิศวงที่สุด, และบาง
ครั้งไม่อาจสืบได้ว่าใคร เป็นผู้ส่งความรู้สึก
นั้นมา, แต่บางทีก็พิสูจน์ได้ว่ามาจาก ผู้ใด.
ในบาง ราย ปรากฏว่า เป็น ความรู้สึก ของ
คน ๆ หนึ่ง ซึ่ง ตายไปแล้ว ทั้ง หลาย ๆ วัน
หรือหลาย ๆ ปี, และยิ่งกว่านั้น ข้อความ
ที่ปรากฏออกมานั้น ผู้เขียนไม่เคยรู้โดยสั
กนิกเลย.

เรื่องชนิดนี้มีมานานแล้ว ทั้งบรรยายไว้ข้าง
ล่างนี้, สภาแสงวิจิตศาสตร์เป็นผู้พิมพ์.
สัตว์ ผี แดงแว่น เป็น ผู้ มี ข้อเสีย และน่า
เชื่อถือ ทั้งสารบัญของแล้วว่าจริง.

ผู้เล่ากล่าวว่าการหนึ่ง ขณะทีห่อ
นั่งเขียนจดหมายอยู่นั้น, มีห่ออื่นเขียน

ไปเอง, โดยไม่มีความรู้สึกอะไรในใจเลย และจดหมายนั้น เขียนถึงสหยาผู้เริ่มรู้จักกัน คนหนึ่ง. ในนั้นเขียนชื่อเขาเรียกอย่างกันเอง, ซึ่งหล่อนไม่ทราบมาแต่ก่อนเลย, ในท้ายจดหมายเขียนชื่อคน ๆ หนึ่ง ซึ่งหล่อนไม่เคยรู้จักเลยสักคนเดียว! อันที่จริงหล่อนตั้งใจจะเขียนจดหมายถึงสหยาผู้นั้น เหม่อนกัน, แต่ใจความในจดหมายไม่ตรงกับความประสงค์ของหล่อน, อย่างไรก็ดี เมื่อเขียนเสร็จแล้ว หล่อนจึงฉีกทำลายเสีย โดย คิด เสีย ว่าเนื่อง มา จากความคิดอันพึงสรวนของหล่อน. เมื่อฉีกแล้ว, หล่อนรู้สึกแปลกประหลาดอย่างยิ่ง, ส่วนมือที่ฉีกกันเขียนจดหมายไปใหม่, เขียนไปเองโดยหล่อนไม่มีความรู้สึกอะไรเลย อย่าง เช่น เติม. เมื่อเขียนแล้วจึงฉีกและส่งไปพร้อมกันกับจดหมายละบ่อน ๆ ซึ่งเขียนโดยอาการอันประหลาดนี้เหมือนกัน. ต่อมาไม่ช้าผู้ที่ได้รับจดหมายจากหล่อนแจ้งแก่หล่อนว่า ลายเขียนนั้นเป็นลายมือของคน ๆ หนึ่งซึ่งตายหลายมาแล้ว, และเรื่องราวที่กล่าวไปในจดหมายก็เป็นเรื่องที่รู้จักกันเฉพาะคน ๆ นั้น กับ ผู้ที่ได้รับจดหมายเท่านั้น, ลายมือที่เขียน ก็เหมือนกับลายมือคนตาย.

หล่อน กล่าว คือไป ว่า ค่อย ๆ เห็นไป,

หล่อน รู้สึกว่า มี ผู้ ไม่มีตัวคนใช้อำนาจ ชนิดหนึ่ง ส่งข่าวคราวไปให้ผู้อื่น. โดย เจ้า ศล ไหล่ หล่อนอีกทั้ง ๓ คราว หล่อนแสดงว่า :-

“ในเรื่องหนึ่ง ๆ ข้าพเจ้าไม่เคยทำการคิดต่อกับคนเหล่านั้นเลยเป็นความสัจ, และทำให้ ผู้ใด ได้รับจดหมาย เหล่านั้น มีความผ่องใสเห็นอย่างยิ่ง, พวกเหล่านั้นไม่เคยรู้จักกับข้าพเจ้าสักคนเดียว..... ข้าพเจ้าไม่เคยถูกสกดกดจกจก, ข้าพเจ้าไม่เคยไปถูการทรงจำ.”

ผู้ไม่เคยศึกษาวิทยาศาสตร์ บ่อมไม่อาจทราบได้ว่าเรื่องเช่นนั้น มี อยู่ ที่ไหน. บางที “ข่าว” มาถึง ผู้มีชีวิตอยู่ได้ โดยไม่ต้องไปแสวงหาให้ลำบาก, แต่อย่างก็ขึ้นอยู่กับยากต่าง ๆ ก็อาจ ค้นหาได้ โดยใช้วิธีทดลอง. แม้ว่าในบางราย, ไม่อาจทราบได้ว่า “ข่าว” นั้นจะสำคัญหรือไม่ และเป็น “ข่าว” ของผู้ใดกันก็มิได้ ในบางรายก็ยังคงคิดว่าได้ส่วนหนึ่งทราบความจริงได้ และทั้งยังมีเหตุผลอย่างแน่นแฟ้น อันจะทำให้เห็นว่า “ข่าว” นั้นถูกต้องด้วย. การที่จะเชื่อหรือสงสัยลงไปว่าสิ่งใดใช้สิ่งใดไม่ใช่นั้น เป็นการยาก, แต่ก็มีเหตุผลเพียงพอที่จะทำให้ผู้ศึกษาวิทยาศาสตร์ลงความเห็นเชื่อว่าถูกต้องได้. อย่างไรก็ดี,

นอกจากผู้ตายไปแล้วสามารถส่ง “ข่าว” มาให้คนเป็นได้แล้ว, ยังมี การ เข้าคลไคลอีกเหมือนกัน ซึ่งมีข้อพิพาทว่าเป็นสิ่งแน่นอนหรือไม่.

เมื่อ คนตาย กลับมาทำการติดต่อกับคนเป็นได้แล้ว จึง เกิดมีขบวนการแปลก ๆ ขึ้นเป็นต้นว่าคนตายอาจแก้เรื่องผิดๆ ในระหว่างคนเป็นให้ถูกต้องขึ้นได้หรือไม่ ?

การที่คนตายกลับหันมาเอาใจใส่ต่อคนเป็นจนถึงกับแก้ไขข้อผิดต่างๆ นั้น บางทีเป็นด้วยคนตายผู้นั้นยังเกิดความเสียใจในเรื่องที่ผิดก็เป็นได้, แต่การที่เขาแก้ไขถูกต้องนั้นเป็นไปด้วยอำนาจเขาเองฤ ? ผู้เขียนเชื่อว่าบางทีเป็นเช่นนั้น, คราวหนึ่ง หล่อนรู้สึกมีอำนาจอะไรชนิดหนึ่ง มาบังคับความรู้สึกให้เขียนข้อความตอนหนึ่งซึ่งหล่อนไม่เคยนึกถึงเลยสักนึกเดียว, ข้อความนั้นแหละได้แก้ไขเรื่องต่างๆ ที่ผิดนั้นให้ถูกต้อง โดยหล่อนไม่มีความสงสัยมาแต่แรกเลยแม้แต่น้อย.

นางอันเคอร์วูด, ภรรยานักอักษรศาสตร์เรื่องนามแห่งสหปาลีรัฐอเมริกา, กล่าวไว้ในหนังสือ Automatic Writing ถึงเรื่องนี้ว่า เธอ คอย หนังสือพิมพ์กรรมไม่ อยู่ในอำนาจของหล่อนอย่างใดก็ตาม, หล่อนจึงไม่อาจเปลี่ยนแปลงข้อความในพิมพ์กรรมนั้นได้, “ข่าว” นั้นมาจากเพื่อนของสามีหล่อน

ซึ่งหล่อนเรียกว่านายชอนสมิธ.

เมื่อ นายชอนสมิธ พยสามีหล่อน คริส์ตีย์ ท้าย นั้น เขา แจ้ง ว่าใครจะ เปลี่ยนแปลง “หนังสือสำคัญ, อันเกี่ยวแก่ไวโอเล็ต.” ต่อมามือของหล่อน เขียนข้อความต่อไปนี้เอง โดยหล่อนไม่ใ้่ ตั้งใจว่า “จงชี้แจงอย่างแจ่มแจ้งถึงความประสงค์ของข้าพเจ้าว่าไวโอเล็ต บุตรสาวข้าพเจ้า, ได้รัย มฤตูก เท่า ๆ กับบรรดาพี่น้องสาวทั้งหลาย”

เมื่อได้สวนศุ จึง ทราบดี ว่า ไวโอเล็ต แต่งงานกับชายหนุ่มคนหนึ่ง ซึ่งเป็นการผิดความประสงค์ของบิดา และโดยเหตุนี้เองบิดาหล่อนจึงยกทรัพย์สินมรดกให้เป็นมฤตูกแต่เพียง เล็ก น้อย เท่านั้น. นาย และ นาง อันเคอร์วูด ไม่ทราบดีเรื่องเลยสักนึกเดียว จนเมื่อไครย์ “ข่าว” นั้น, อันที่จริง “ข่าว” นั้นไม่อาจส่งมาได้ และก็เป็นการเลวความอย่างยิ่งที่จะคิดแก้ไขพิมพ์กรรมโดยเหตุเล็กน้อยเท่านั้น หล่อนกล่าวต่อไปว่า :-

“ข้อความอันเกี่ยวแก่เรื่องนั้นเขียนไปเองหลายนำโดยความริษยา, เมื่อข้าพเจ้าจะไม่เขียน ก็มิอำนาจชนิดหนึ่งมากระทบความรู้สึกให้จำเขียน และรู้สึกสั่นเทิ้มได้เห็นนาม นายชอนสมิธ ย่นน่ากระคาย..... ข้อความที่เขียนนี้ สามีข้าพเจ้าก็ หรือ

ตัวข้าพเจ้าเองก็... หาได้ทราบความจริง
มาก่อนไม่."

อย่างไร ก็ ตาม, วิทยา ษณินันท์ ยัง เป็น
หนทาง ที่ให้ พวก แสดง ตัว เป็น คน เก่ง และ
เจ้าเล่ห์ ทั้งหลาย หากิน ในทาง ทริค ไค เหมือน
กัน. พวก เหล่า นี้ เอา ใจ ใส่ คอย ทดรว ทรา ทาย
ทุก หั ว ระ แห ง ว่า นัก จิต ศาสตร์ ไค ลึ บ สว น
ความ จริง ไป ไค เพียง ไค. ไม่ ใช่ แต่ การ ล้อ
ลวง อัน บุ คคล สามี นัย เหล่า นั้น แสร้ง ทำ ขัน
อย่าง ใดๆ ก็ มา ชัก ขว้าง ความ เจริญ ใน การ
แสวง หา ผล ผล แห่ง จิต ศาสตร์ ไค นั้น ยัง
มี พวก ที่ ไม่ ใจ ไม่ เชื่อ ถือ ใน วิทยา ษณินันท์ อีก ด้วย.
ถ้า ผู้ ไค ศึกษา วิทยา ษณินันท์ โดย ความ เชื่อ ถือ และ
ศรัทธา ก็ ย่อม ได้ รั บ ผล สัม ความ ทั้ง ใจ, แต่ ถ้า
เรียน เห็น เป็น ของ สนุก แล้ว ก็ ะ กลาย เป็น
ของ เหลว โลด และ บาง ที่ ให้ ผล ร้าย ภัย เหมือน
กัน. บุ คคล ษณินันท์ ที่ กล่าว ตอน หลัง นั้น ย่อม ไม่
เชื่อ ใน "ข้าว ที่ เข้า ไค ใจ," และการ เสีย หาย
ที่ ะ บัง เกิด ขึ้น นั้น ย่อม เป็น ของ ทรา ย ไค ง่าย.
แต่ สำ หรับ ผู้ ที่ พ้อ ใจ คน หลา ทิ อธิ ย่อม ปรະ สย
ความ สำ เร็จ ไค ย่อม มี แสง หา ผล ผล ต่าง ๆ.

ใน บท นี้ ไม่ มี นั กระ คาย พ้อ ใจ ะ ให้ ข้าพ เจ้า
แฉ ลง ถึง ผล ผล ต่าง ๆ ใน ลิ ทิ อธิ ซึ่ง ค่อน ข้าง
ระ สุก ขน ทุก ที่ เป็น ลำ คับ, จึง คง ขอ อย บง

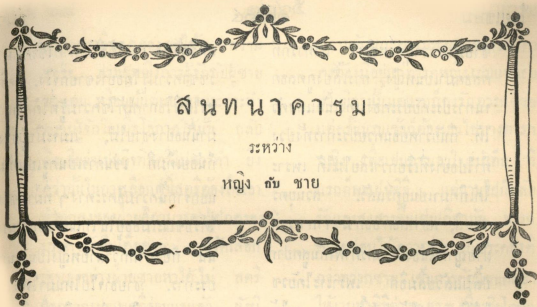
โดย คัก เขา ความ เห็น ของ ผู้ คัก ญา วิ ท ศาสตร์
ซึ่ง ไค พยายาม ศึกษา เป็น เวลา หลาย บ.

เซอร์ วิลเลียม ครักสซ์ "ข้าพเจ้า ไค
พิจารณา ใน กรณี ต่าง ๆ ซึ่ง ใน ที่ สุก ญ เหมือน
ซึ่ง ตัว แทน แห่ง โลก, ไม่ ใช่ บุ คคล ที่ มี
ชี วิ ต อยู่ ใน โลก นั้น."

ศาสตราจารย์ โฮลล์เนร์ แห่ง มหาวิทยาลัย
ลั บ ลิ พ ซิก "เรามี ข้อ พิ ฐ ณั ์ แห่ง การ เป็น อยู่
ใน โลก ซึ่ง ทำ การ คิด ค่ อ ย มี มนุษย์ เรา ไค."

ริชาร์ด ค็อกสัน (แอล. แอล. ที.) "ภาย
หลัง ที่ ไค พยายาม ค้น หา ทิ อธิ แห่ง การ รั บ ความ
รู้ ลึ ก จาก ผู้ คาย เป็น เวลา หลาย บ แล้ว นั้น
ข้าพ เจ้า อาร กล่าว รั บ รอง อย่าง แน่ นอน โดย
ทันทิ ว่า 'วิญญาณ' ลิ ทิ อธิ ไค พิ ฐ ณั ์ ว่า รั บ
และ ถูก คง แล้ว โดย อา คัย ผล ผล ทั้ง หลาย.
ข้าพ เจ้า ไม่ มีความ สง สย เลย ว่า ผู้ ที่ ไค ทำ การ
คิด ค่ อ ย มี มนุษย์ นั้น ะ ไม่ เป็น รั บ, ทั้ง ข้าพ เจ้า
ไค รั บ รั บ ใน นั ค่ อ ย ไค. และ พวก ที่ ทำ การ
คิด ค่ อ ย นั้น คือ พวก ที่ เรา เรียก กัน ว่า คาย
แล้ว แต่ ยัง มา ทำ การ คิด ค่ อ ย มี เรา ไค"

เซอร์ โฮลล์เนร์ ลอช "ซึ่ง เรา ะ กล่าว ก็
คือ การ รั บ รอง ถึง การ ค้น หา ทิ อธิ แห่ง ความ
เป็น อยู่ ว่า รั บ หรือ เกือบ รั บ ว่า เมื่ อ ก่อน นั้น.
อัน ที่ รั บ ทั้ง ใน โลก นี้ และ ใน โลก ยัง มี การ
คิด ค่ อ ย กัน อยู่ เสมอ."

ล้นทนาการม

ระหว่าง

หญิง กับ ชาย

ของ

ร.อ.ท. พริ้งพวง พรประเสริฐ

คืนนั้น เกือบมืดแล้ว เสียงจิ้งจก
และจิ้งหรีดขลุ่ยเสียงดังขึ้นอยู่เรื่อย
แล้ว ข้าพเจ้าจะเข้านอนอยู่แล้ว แต่นึก
อยากจะไปลูบทูเลียมสักหน่อย จึงเดินไป
ย่อน้ำทิ้งมิด ๆ ข้างย่อน้ำพุ่มไม้เป็นกอหนา
ทึบ เหมาะแก่การนั่งตากอากาศในยามเย็น
ถ้าเป็นเดือนหงาย ก็จะได้เห็นปลาวายอยู่
เป็นฝูง ๆ พอข้าพเจ้าเข้าไปถึงบริเวณย่อน้ำ
ก็ได้ยินเสียงคนพูดกันอยู่ ข้าพเจ้าชอบฟัง
เขาคุยกัน ทั้งลึกลับและตลก ๆ ฉะนั้นใน

วาระนั้นข้าพเจ้าจึงไม่ยอมให้ โอกาศผ่านไป

อย่าถามข้าพเจ้าเลยว่าผู้ที่สนทนากัน คือ
ใคร เพราะมันมืดแต่ต้องมองที่ข้าพเจ้าบรรทม
ได้จากการสนทนากันนั้นเกิด

หญิง การเกิดมาเป็นผู้หญิง จะนับว่า
เสียที่โลกก็เห็นจะได้ เพศหญิงเป็น
เพศที่อ่อนแอ เปรียบประดุจกิ้งก้านม เสีย
เปรียบเพศชาย อันเป็นเพศที่แข็งแรง
ตั้งแต่คลอดออกมาจากครรภ์มารดา
บิดามารดาโดย มาก ชอบ หรือรักบุตร

ชายมากกว่าบุตรหญิง ถ้าทารกที่
คลอดมาเป็นหญิง การเลี้ยงดูตลอด
จนการประคองประคองแห่งเนื้อแห่งตัว
ให้ ก็นับว่าหย่อนด้วยประการทั้งปวง
ทำไปอย่างที่เราเรียกว่าเสียไม่ได้ เพราะ
ได้เกิดมาเป็นบุตรแล้ว. ส่วนบุตร
ชายสิ, พอคลอดออกมา จากครรภ์
ฝ่ายญาติพี่น้องบิดามารดาพากันสูกปาก
ปลื้มแล้วปลื้มอีก เพราะจะได้ยวช
ไ้เรียน จะได้เป็นผู้สืบทอด จะได้
ทำมาหาเลี้ยง บิดามารดาจะได้พึ่ง.

ความลำเอียงได้เริ่มบังเกิดตั้งแต่
ยังเป็นทารก ทั้งบิดามารดาได้กล่าวมานั้น,
แต่ยังได้มีอยู่เรื่อยไปจนกระทั่งเติบโต
มีอายุสมควรที่จะรับการศึกษาได้.
ฝ่ายชายนั้นบิดามารดาส่งเข้าเล่าเรียน
วิชาความรู้ ก็โดยหวังจะให้เข้ารับ
ราชการ หรือเป็นพ่อค้าหอบหิ้ว
เสียงเป็นทาสเชลยตระกูลในภายภาคหน้า
ฝ่ายหญิงการส่งเข้าศึกษาวิชาความรู้
ก็ยังมีน้อย นับว่าเป็นของใหม่มาก.
แต่ก่อนมาถือเสียว่าสตรีไม่จำเป็นต้อง
มีความรู้อะไร นอกจากการเย็บปัก
และหุงเข้าคัมแกง ซึ่งมารดาเฝ้า
สั่งสอนให้ที่บ้านเท่านั้น. แม้สมัยนี้

สตรีทั้งหลายจะได้มีโอกาสเข้าศึกษา
วิชาความรู้ได้อย่างชายก็จริง. แต่ก็
หาได้มีโอกาสได้ใช้ความรู้ที่ได้ศึกษา
มานั้นอย่างชายไม่, แม้จะมีอยู่บ้าง
ก็น้อยเต็มที่ เช่นการเป็นครูเป็นต้น.
นอกจากนี้ความอิสระต่างๆ ที่ฝ่ายชาย
ได้ริยชดเชยเมื่ออยู่ในเกณฑ์ เป็นหนุ่ม
นั้น ก็ยังมากกว่าฝ่ายหญิงเป็นอัน
ประการ. ชายอาจไปไหนมาไหนได้
ตามความพอใจ ส่วนหญิงเมื่อมีอายุ
เข้าเขตรเป็นสาวแล้ว เท่ากับว่าความ
เป็นอิสระได้ หลุดลอยไปแล้วก็เช่นกัน.
ต้องดกักตัวอยู่กับบ้าน อย่างที่เรียก
ว่าไม่มีเวลาได้เห็นโลกภายนอก. จะ
ไปไหน ได้บ้าง ก็แต่เมื่อไปกับบิดา
มารดาหรือผู้ปกครองเท่านั้น

นอกจากนี้ การบ้านทั้งหลายแห่ง
ต้องดกเป็นหน้าที่ของฝ่ายหญิงทั้งสิ้น
ตลอดจนการปฏิบัติบิดามารดา, ส่วน
ชายนั้น นอกจากเวลา कुछ สัปดาห์
แล้ว ก็ไม่มีอะไรที่นับว่าเป็นหน้าที่ของ
ฝ่ายชายโดยตรง

ยังการเลือกคู่ก็อีกอย่างหนึ่ง ใน
การที่ฝ่ายชายไปไหน มาไหนได้ เป็น
อิสระ จึงทำให้ตนได้รู้ ได้เห็นมาก

สามารถเลือกคู่ของคนได้ ตามความพอใจ. ส่วนผู้หญิงการรู้จักกับผู้ชายหลายคน หรือแม้แต่พยายามจะกระทำความรู้จักในเมื่อโอกาสให้มัน กลับถือเสียว่าเป็นกิจที่สตรีไม่ควรทำ ยิ่งกว่านั้นในการเลือกคู่สตรีต้องถือเอาคำตกลงของฝ่ายบิดามารดาผู้ปกครองเป็นคำที่ตัดสินเด็ดขาด จะรักเลือกเอาเองอย่างฝ่ายชายหาได้ไม่ สตรีนอกจากเป็นเพศที่อ่อนแอแล้ว ยังมีข้อบังคับลัทธิอยู่โดยรอบ แทบจะกักตัวไม่ให้.

ถึงเหตุผลที่ ได้บรรยายมาแล้วนี้ ก็ฉันขอเน้นอีกครั้งหนึ่งว่า หญิงเป็นฝ่ายที่ลำบากกว่าชายมาก.

ชาย : ด้วยเหตุผลที่เธอได้กล่าวมาแล้วนี้ ฉันขอค้านดังต่อไปนี้.

จริงอยู่ได้ มีการลำเอียงเลือกบุตรหญิงและบุตรชายในบิดามารดาบางคน แต่ถึงกระนั้นก็ยังมีความจำเป็นที่ชายที่ซอมซ่อ หญิงไม่น้อยกว่าที่ซอมซ่อชาย เพื่อให้เห็นชัดเจน ฉันขอชักอุทธรณ์ดังต่อไปนี้.

สมมุติว่าบิดามารดาคนหนึ่ง ได้บุตร ฝาแฝด เป็น ชายหนึ่ง หญิงหนึ่ง

ความรักและความสงสารของมารดา คงต้องมีอยู่แก่ทารกหญิงเป็นแน่นอน ส่วนบิดานั้นแต่แรกก็คงรักทารกชาย แต่ครั้นนานเข้าก็ต้องเอนไปทางทารกหญิง เพื่อเป็นทางเอาใจแม่เด็ก ที่แรกก็พอเป็นพิธี แต่ผ่านไปก็กลับรักและสงสารขึ้นเช่นเดียวกัน ทารกหญิง ย่อมได้ ความ ประคบ ประครองดีกว่าทารกชาย เช่นการกักกันกักขังให้งามทำพิธีต่างๆ เพื่อเคียดเคียดจะให้ มีรูปร่างสะสวย ทารกชายนั้นไม่จำเป็น จะเลี้ยงอย่างทั้งๆ ขว้างๆ

ก็ได้ ด้วยเพศชอยู่แล้วไม่อ่อนแอ แต่แท้จริงในขณะที่เป็น ทารก อยู่ นั้น ความ ผิด แผลงระหว่าง เพศ หา ยัง ได้ ยังเกิดขึ้น ไม่ เสีย ชาติ ที่ใช้ ห่อ หุ้ม ร่างกายนั้นแล้ว ทางฝ่ายทารกหญิง

ย่อมได้รับสภาวะที่สวยหรือห่วยห่วยมากกว่า เสีย ก็ ต้อง คิด ลูกไม่ ตึก โย. ส่วนทารกชายเสียเปรียบๆ พอให้ความสุขได้ก็พอแก่ความประสงค์แล้ว.

ครั้นเคียดเคียดมีวัยอย่างเข้าเขตรที่จะไปโรงเรียนได้ ฝ่ายบุตรหญิงก็ยังเป็น ฝ่ายได้ เปรียบ อยู่ นั้นเอง การแต่งกายเสียชาติใช้มักเป็นลัทธิอย่าง

กงาม เครื่องประดับกายเช่นเครื่อง
เพชร เครื่องทองก็มีมากกว่าฝ่ายชาย
ฝ่ายชายมีแค่เพียงเสื้อผ้าอย่างธรรมดาเท่านั้น ส่วนเครื่องประดับกาย
เพชรหรือทองอย่าไ้หมายเสียเลยว่าจะไ้แต่งกะเขาบ้าง ในตอนนั้นความ
เอาใจใส่ฝ่ายบิดามารดามักจะมารวม
อยู่ที่บุตรหญิง ส่วนบุตรชายนั้น
ปล่อยตามมโนสำราญ จะขึ้นเขาลงห้วย
อย่างไรก็ช่าง ความสรวลเยาะแหยะ
ความมึนเมาหรือการพนันแต่ละวัน
เหตุแห่งความลำเอียง บิดามารดา
ย่อมถือว่า การมีบุตร เป็นศรีหรือสง่า
แก่บ้าน จึงเพิ่ม ความเอาใจใส่ใน
บุตรมากขึ้นเป็นลำดับ จนเกิดจะ
นับไ้ว่า ไม่อินังต่อบุตรชายเสียเลย
ทว่าอย่างที่จะเห็นไ้ง่าย ๆ ก็คือจำนวน
บุคคลที่เกกมะเหรกหรือซีกซิมะโมย
ประพาศสำมะเทเมตต่าง ๆ นั้น เป็น
ชายไทยมาก และที่ต้องโทษทัณฑ์
ของจำคุกนั้น ก็มีจำนวนชายมาก
กว่า หญิง เมื่อ เป็นเช่นนั้น คนขอ
สันนิษฐานเอาว่า เกิดจาก ความ
ลำเอียง ในการ สังสนของ ฝ่าย บิดา
มารดาตนเอง การที่ชายมีอิสระไป

ไหนมาไหนไ้กันนั้น จะนับว่าเปนกำไร
แก่คนที่เกี่ยวหาไ้ไม่ ดังนั้นว่า
เป็นทางเสื่อมเสียด้วยเหมือนกัน ถ้า
จะให้เห็นจริง ลองปล่อยสตรีให้มีอิสระ
เช่นชายเถิก ฉันเชื่อว่า จะไ้เห็น
จำนวน สตรีที่ ต้องเสียความประพฤติ
ไม่น้อยกว่าชาย ยิ่งตอนที่มิอาจย่าง
เข้าเขตร ที่ เรียก ว่า เป็นหนุ่ม นั้น แล้ว
ฝ่ายชายมีโอกาศที่จะ ทำลายชื่อเสียง
เกียรติคุณของคนไ้มากที่สุด ถ้า
คนไม่ระวังให้พอ และการที่ต้องเสีย
เกียรติคุณเช่นนั้น ไทยมากก็เนื่อง
มาจากสตรี.

ฉะนั้น ที่กล่าวว่าฝ่ายชายเป็นฝ่าย
ที่สยบกว่าหญิงจึงฟังไม่ขึ้น.
หญิง เกิดมาเป็นคู่หญิงนั้นมันแสนยาก
ตลอด จน การ แต่ง, จะขึ้น, จะเดิน, ก็
ต้องระวังทุกฝั้ว.

ชาย การนั่ง, ยืน, เดิน, เหล่านั้ ไม่เห็น
จะต้องแตกต่างกันที่ตรงไหน ?

หญิง ทำไมจะไม่แตกต่างกันคะ ? ฝ่าย
หญิงเป็นเพศที่อ่อนแอ และเมื่อเดิน
ก็ต้อง ระวังเท้า ระวังกิริยา จะซอกซาก
คั่งคั่ง เช่นฝ่ายชายอย่างไรไ้ และยัง
เมื่อรู้สั้วว่าใครมองตัวเข้าแล้ว ก็ยัง

เกินทั่วชีวิตแทบจะหมดสิ้น.

ชาย ถ้าจะถือ ว่า การ ที่ ฝ่าย หญิง ต้อง
ระวังกิริยาเช่นนั้น เป็นความลำบาก
ส่วนหนึ่ง, ฝ่ายชายก็มีความลำบาก
เช่นเดียวกัน กล่าวคือมิใช่ว่ากิริยา
ของชาย จะระคาย ถึงทั้งข่มขืนเสมอ
ไปเมื่อไร.

หญิง ถึงกระนั้น หญิงก็ยังเสียเปรียบ
ชายอยู่อีกข้อหนึ่ง ชายอาจแสดง
ความรักของตนแก่หญิงก่อนได้, แต่
หญิงจะทำเช่นนั้นแก่ชาย ไม่ได้เลย,
มันให้กระตัก—กระตัก.

ชาย ถ้า หล่อน จะ นับ ว่า ความกระตัก
และ ความอายอันเป็น สมบัติของสตรี
พิเศษ โดย ตรง เป็น ความลำบาก
หรือเคืองหนักใจอย่างหนึ่งแล้ว, ชาย
ก็ควรระมัดระวังว่า ความรักซึ่งชายทุกคน
ต้องมีแก่สตรีนั้น เป็นสิ่งที่ลำบาก
หนักใจเหมือนกัน.

หญิง ลำบากก็อย่ารักชิตะ ก็ฉันนี้
ไม่อยากจะใครมารักฉันหรอก ก็ฉัน
อาย—อาย. ถ้ารู้ว่าใครมารักแล้ว
ก็ฉันก็แทบจะเป็นลมเสียจะ

ชาย มันเป็นความลำบาก แก่ฝ่ายชาย
อย่างยิ่ง ที่กว่าจะเลือกคู่ได้แต่ละคน

ก็ต้องใช้ความพยายามอย่างสุดกำลัง
แต่ส่วน สตรี กลับ ตรงกันข้ามนั่งอยู่
เฉยๆ แค่งตัวไว้แข็ง ๆ ทำกระตัก
และอายให้มากหน่อย ก็จะมีผู้ชาย
มาทอมกันกลุ้ม เป็นโอกาสให้เลือก
คู่ได้ตามสบาย.

หญิง ไม่สบาย เลย เทียว, คุณนี่
หรือไม่ว่า ผู้หญิง ที่มี คน มา ทอม
มาก ๆ นั้น จะต้องรู้สึกอย่างไร?

ชาย จะ รู้สึก อย่างไร นอก จาก เป็น
เกียรติยศอย่างสูง แก่ตนเอง เท่านั้น,
ที่มีผู้ชายมารักตนมาก.

หญิง ยิ่ง มี คน รัก มาก ก็ ยิ่ง หนักใจ
ลำบากใจมากขึ้นอีก, เพราะจะต้อง
ทำ ความ พอใจ ให้ แก่ ตน หลาย คน,
หาไม่ระว่าก็ฉันฉันนี่ชิตะ

ชาย นั่นแหละ เขาเรียกว่า “หน้ากาก
ของสตรี” หรือ “มายาสตรี” ซึ่ง
ทำให้ ฝ่ายชายต้องลำบากขึ้นอีก อเนก
ประการ เพราะจะต้องเวียนรู้เป็นคน ๆ
ไปว่า “หน้ากาก” ของ ใคร ยาง
ใคร หนา เพียงไร.

หญิง ตาย—ตาย ทว่าก็ฉันสวมหน้า
กาก ก็หน้าของฉันออกแข็งอย่างนั้น
จะต้องไปซื้อหน้ากากมาสวมให้เสีย

สทงค์ทำไม.
ชาย ฉันไม่ไ้ไ้หมายความเช่นนั้น. ฉัน
หมาย ความ ว่า การ ที่ สตรี ประพฤติ
คลุมเครือ ไม่แสดงให้ชาวออกมา
ว่าคนพอใจใครนั้น เป็นผู้ที่สรวม
หน้ากากอยู่.

หญิง ก็จะให้มองอย่างไรละคะ ทิดฉัน
บอกแล้วว่า ทิดฉันซ้า—ชาย บอกใคร
ไม่ไ้ไ้เลย ว่า ทิดฉันรักใคร, และถ้า
ฉวยบอกออกไปว่ารักคนนั้นคนนี้ เกิด
ฉว่ร้นพันแทงกันขึ้น จะไม่ร้นมาถึง
ทิดฉันด้วยหรือคะ? โอ! เกิดมาเป็น
สตรี มีมันหนักอกหนักใจอย่างนี้แหละ
ชาย ถึงกระนั้น ก็ยังไม่ล้ายากเช่นฝ่าย
ชาย ด้วยจะต้องพยายามที่ ‘หน้ากาก’
ที่สตรีสรวมอยู่นั้น ให้แตกเสียก่อน แล
การพยายามนี้ ใช้ว่ากระทำคนเคียว
ย่อมมีหลาย ๆ คนแข่งขันกัน.

หญิง อ้อ! ถ้าเช่นนั้น ทิดฉันมีแม่หรือคะ
ที่ทุกคนมารุม “ติ” หน้าทิดฉัน
เกิดมาเป็นสตรี นี่ มันล้ายาก อย่างนี้
แหละ คุณเอะละ.

ชาย ความ ล้ายาก นั้น จะ นัย เพียงหนึ่ง
ในสิบ ของความล้ายากฝ่ายชายก็หา
ไ้เท่าที่ไ้พักมาแล้วทั้งหมดนั้น ก็แค่

สำหรับ เมื่อ ฝ่ายชายไ้ มีโอกาสพบ
และโลมทาทามฝ่ายหญิง, ถ้าหา
โอกาสไ้ไ้แล้ว ความรักนั้นเอง
ก็ จะ ยัง คับ ให้ ฝ่ายชายพยายามหา
หนทางอย่างอื่น ซึ่งทำอย่างไรเสีย
ก็ต้องล้ายากแทบเลือกตากระเด็น.

หญิง ถึงกระนั้น ฝ่ายหญิง ก็ยังล้ายาก
กว่า ฝ่ายชายนั้น เมื่อรักใคร่หญิงใด
ก็สำแดงความรักนั้น ออกมาไ้คลอ
จนการพยายามให้สม ความ ประสงค์
ของตน แต่ฝ่ายหญิงมีพักต้องพักถึง
ความพยายาม เพราะแม้ไ้รักใคร่
ก็ต้องเก็บนิ่งไว้ ในใจ ในอกเสียแล้ว
ทั้งนี้ ก็เนื่อง จาก ความ อาย ความ
กระดากนั่นเอง.

ชาย ถ้าเช่นนั้น หล่อนเห็นว่าผู้ชายหน้า
ก้าน ปราศจาก ความ อายหรือคะ?
หญิง ก็ควรจะเป็นเช่นนั้น.

ชาย หล่อนเข้าใจผิดมาก, ผู้ชายรู้จัก
อายในสิ่งที่ควรอาย แต่ผู้ชายยอม
ไม่อายเลย เมื่อแสดงความรักของ
ตน ให้หญิง ทราบ ด้วยชายไม่มี
มายา, ไม่มีหน้ากากอย่างสตรี,

หญิง ถ้อยคำของชายนั้นแหละ เป็น
หน้ากากอยู่ในตัว เวลาที่หน้าผากก็

ว่าหวาน, เวลาโกรธน้ำตาลแท้ๆ
ก็ว่าขม, ครั้นเมื่อได้สัมผัสความประสงค์
ของคนแล้ว ก็ทั้งขำทั้งทำให้ไ้ อาย
ต่างๆนาๆ ผู้ชายไม่เสียหายอะไร
แต่ส่วนผู้หญิง ความเย็นพรมจรรย์นั้น
จะเรียกกลับคืนมาอีกไม่ได้ เกิด

มาเป็นผู้หญิงนะ มันหนักใจลำบาก
ใจเช่นนั้นแหละ เพราะฉะนั้นก็ฉันจึงได้
ยอม ครอง ตัว เป็นโสครมากกว่า ๒๐ ปี
แล้วณะะ พรมจรรย์เที่ยวละ?

ชาย ถึงกระนั้น หญิงก็ยังเป็นฝ่ายได้
เปรียบชายในส่วนความดีมีโทษ สมมุติ
ว่า หญิงชายคู่หนึ่งอายุเท่ากัน, หญิง
จะเป็นสาวแล้วเมื่ออายุได้ ๑๖-๑๗ ปี
ฝ่ายชายเวลานั้น ยังคงเป็นเด็กอยู่ใน
โรงเรียน, กำลังศึกษาวิชาความรู้ ก็
ถ้าว่าล้มเสียในเวลาเพียงปีเดียวเท่า
นั้น ฝ่ายหญิงอาจเป็นคุณหญิงคุณนาง
อะไรไปแล้ว ชาย, ครั้นจะนำเวลา
เล่าเรียน ความรู้ ไปใช้ในเชิง คติพิน
หญิง ก็เป็นผลร้ายแก่ตนเอง เพราะ
คนจะไม่มีความรู้เลย เมื่อออกจาก
โรงเรียน ครั้นจะรอคักเมื่อเสร็จการ
ศึกษา หญิงที่คนปองหรือหวัง ก็
จะหนีไปเป็นคุณหญิง, คุณนาง, คุณนาย

เสียก่อนแล้ว นี่ก็นับว่าเป็นความ
ลำบากส่วนหนึ่งของชาย.

หญิง ส่วนหญิงที่ต้องเสียพรมจรรย์ไป
เพราะถ้อยคำของชายนั้น คุณเห็น
ว่าไม่สำคัญหรือคะ? คุณจึงไม่พูดถึง
เสียเลย.

ชาย ผู้ชายมิใช่เหมือนกันทุกคน และ
คราวใดที่สตรีต้อง ถูก ชม หลอก ลง
เช่นนั้น ฉันอยากระนกว่า เป็นด้วย
ความผิดของตนเอง ที่มีได้ใคร่ครวญ
ดูเสียก่อน และชายที่ต้องเสียความ
ประพฤติไป เพราะฝ่ายหญิงเป็นเหตุ
ก็มีตัวอย่างอยู่เหมือนกัน.

หญิง ก็เป็นความผิดของตนเอง ที่ไม่
ใคร่ครวญดูให้ ก็เสียก่อนณะะ.

ชาย หญิง มี หน้ากาก กัง ใด กล่าวมา
แล้ว จึงเป็นการยากที่จะแลซึ่งเข้าไป
เห็นภายในได้.

หญิง ชายก็มี หน้ากาก กัง คำพูดของ
คนอยู่ด้วยเหมือนกัน โด! ลองคิด
ถึงอกหญิงข้างซ้ายะ เมื่อเสียความ
บริสุทธิ์ซึ่งไปแล้ว เท่ากับเสียคุณ
สมบัติอัน มี ลักณณ ประเสริฐ ที่เกี่ยว
ฝ่าย ชายไม่มีอะไรเลยที่จะต้องวิตก,
ไม่มีอะไรที่จะต้องลี้ภัยหรือ,

ชาย ถ้าเธอลืม เขาจะเกิดความเสีย ห่วง
เป็นเครื่องวัดความลำบากระหว่างหญิง
กับชายแล้ว ฝ่ายชายนั้นแหละจะต้อง
เป็นฝ่ายลำบาก เพราะมีส่วนที่ต้อง
เสียหายนี้นอกจากหญิง.

หญิง อู๋—ตาย อะไรเสียหายนะ?

ชาย ก็เงินนี่ซิยะ หล่อนนึกหรือว่า
การพยายามคิดผู้หญิง จะไม่ต้อง
ใช้เงินเลย.

หญิง ถ้าคุณพูดเช่นนั้น ก็ฉันก็กล่าว
ไว้ว่า ฝ่ายหญิงก็ต้องเปลืองเงิน
เช่นเดียวกัน ในการซื้อเครื่องแต่ง
กาย เพื่อประดับกายให้งาม ต้องค่า
ทองใจชาย นับว่าเป็นความลำบาก
ยิ่งกว่าชาย, เพราะชายทำมาหา
ได้เอง, ส่วนหญิงทำงานทำการอะไร
ไม่ได้, จะต้องการเงินบ้าง ก็ต้องขอ
ยืมมาจากราคา คุณแต่ก็ฉันซิคะ ยังต้อง
แต่งเสียออกแรง.

ชาย นั่น เป็น ความ ผิด ของ หญิง เอง
สตรีงามไม่ได้งามเพราะเครื่องประดับ
กาย, แต่งงามด้วยมารยาท, ด้วย
คุณสมบัติ ในกายตัวหญิงเองต่างหาก,

หญิง ก็ฉัน ยัง มั่นใจ อยู่ ในภาคนี้ ที่ว่า
“ไถ่งามเพราะชน คนงามเพราะแต่ง”
และสำหรับสตรีแล้ว จะต้องเสีย
ไม่ไถ่เลย.

ชาย ฝ่ายชายยังมีข้อลำบากใจอีกอย่าง
หนึ่ง กล่าวคือชายโดยมากรักตัวหญิง
โดยตรง ในส่วนที่มีจิตกิริยาหรือ
วารารูปโฉม ในมโนพรัญ เป็น ที่ต้องค่า
ทองใจ แต่ส่วนสตรีแล้วมักรักกระเช้า
ของชาย, ฉะนั้น ของ ชาย มากกว่า
รูป ร่าม ธรรมชาติ ไถ่ ตก แต่ง มา ให้
ฉะนั้นก่อนที่ชายจะเริ่มรักหญิงใด ก็
ต้องรู้ใจหญิงเสียก่อน และกว่าจะรู้
ชาย ก็ รวมจะหมดความพยายามเสีย
แล้ว.

หญิง จำเอน อยู่ เอง ที่ หญิง จะต้องเป็น
เช่นนั้น ก็เมื่อฝ่ายชายยังมี ฉะนั้น
เพียงเลี้ยงตัวเองไม่ได้ แล้วจะมา
เลี้ยงภรรยาได้อย่างไร ยิ่งคิดแล้ว,
ก็ฉันไม่ แกล้ง อู๋ น้อย คน นึก ที่ จะ
เลี้ยงก็ฉันไถ่ เพียงแต่เห็นคิดกินข้าว
ก็ส่ายหน้าเสียแล้ว.

พ.ศ. ๒๔๘

๑๒๗๑

ต้นทนายคารม

ชาย มีหน้าแล้ว จึงเป็นโสตร์มาถึง ๒๐ ปี หญิง เมินเสียเถอะที่ติดันระยอม คุณ
เรือนด้าะขึ้นเคียงกันไป ฉันเห็นว่า ต่างหากที่ควรระยอมแพ้วัดฉัน.
อีก ๓ วันก็ไม่แพ้ชนะกัน เพราะฉะนั้น ชาย เถอะ แพ้วักแพ้ แต่นิสัยเราแพ้
ทางที่สู้ๆ ฉันเห็นว่าหล่อนควรระยอม ประเคี้ยว เคี้ยว กลั้วอะไร, ฉัน ขอ
แพ้ฉันเสียเถอะ เพราะทำอย่างไร อโหสินะระ เมื่อว่าได้ล่วงเกินไปยัง.
เสีย ผู้หญิงก็สู้ผู้ชายไม่ได้. หญิง อโหสิตะ.

๑๐๓. หน้าสรรเสริญบุตรคนจน แต่ก้าวน้ำขึ้นสู่ความเป็นเสรมฐิได้ หน้า
ชมเชยบุตรคนเขลา แต่พยายามเป็นบัณฑิตได้ แลทั้งหน้ายกย่องอย่าง
ยิ่งด้วย.

ของ ฉ. ถ. พิชยญาติ

คมในปาก

แปลประพจน์การณิตอน
แปลของ นายเขียนพินิจศิริ

พินิจวิกรม
ผู้ผูกเรื่อง

นายอำเภอ บ้านพรานกระต่าย ถึง แก่
กรรมลงใหม่ ๆ นาทันทีว่างอยู่ แต่เมื่อ
๒-๓ วันขึ้นทางกระทรวงไค้ มีคำสั่ง ออกไปว่า
ให้นายเขียน พินิจศิริ ปลัดขวา เป็นนาย
อำเภอรักษาการแทนของพระเกษพระคุณสืบไป
เขียนเป็นชายหนุ่มอายุราว ๓๐ ปี แลได้
รับตำแหน่งปลัดขวาอำเภอบ้านพรานกระต่าย
มา ๕ ปีเศษแล้ว เขาเป็นคนปากเพียรมีความ
ออกทนบกบั่นอย่างน่าสรรเสริญ ดวงตาอัน
คมคายของเขา แสดงให้เห็นว่าเขาเป็น คน
ฉลาด มีไหวพริบ เฉลียวแหลม -- วิมลปาก
อันหนาภายใต้หนวดซึ่งตกคางแต่กระเบียด
เรียวร้อยยาวเท่ากับความยาวของปากแสดง
ว่าเขาไม่ใช่เป็นคนช่างพูด แต่ว่าเป็นคน

ช่างคิด -- ช่าง ตรึก ตรอง หากจะ กล่าว
ถึงน้ำใจของเขียน คนภายนอกย่อม ทราบที่
ว่าเขาเป็นคน มีน้ำใจ เอื้อเฟื้อเย็น เต็มไปทั่ว
ความโอบอ้อมอารีต่อเพื่อนบ้านแลเป็นที่เคารพ
นับถือของชาวบ้านพรานกระต่ายทั่วไป

เหตุฉะนั้นย่อมเห็นได้แล้วว่า ตามที่ทาง
ราชการไค้เลือกเขียน ขึ้นเป็นนายอำเภอบ้าน
พรานกระต่ายนั้นชอชแล้ว

เขียนไค้พยายาม ทำหน้าที่ราชการ โดย
เคร่งครัดมิไค้เห็นแก่ เห็นคเห็นอยุ่ทุกคำคั้น
เขา พยายาม ออก เกิน ครอบ ท้อง ที่ อยู่ มี
ไค้ซำค ตามปรกตินั้นชาวบ้านพรานกระต่าย
อยู่กันมาด้วยความร่มเย็นเป็นสุข ต่างคนก็
ต่างก็หมั่นทำมาหากินของตนไปโดยสุจริตมิ

ให้คิด เขี่ยเขี่ยน ช่มเหลง กันให้ไ้ด้วย ความ
เกือกร้อนอย่างใด นั่นแหละ, คัดคิด
ฉกรรจ์ฆ่าฟันกันตายจึงไม่มีปรากฏขึ้นเลย

เนี่ยนมีสมุทปกเล้ม หนึ่งทำสำมะโนครัว
ในท้องที่ ของคน ตึกกระเป๋าวัว เสมอ เขา
บรรทึก ประวัติดลชกนการ ทำมาหากิน คิด
ไว้ด้วย ส่วนพวกที่เป็นคนหลักลอยไม่มี
การหาเลี้ยงชีพเป็นหลักแหล่ง ก็กา แคง
หมายไว้ ถ้าเกิดเหตุขึ้นเขาก็คุมตัว คน
จำพวกนั้นไว้ และไล่ส่วนก่อนคนอื่น ๆ แล
หากเคราะห์ผู้ไ้วาระหว่างที่หมู่ใหญ่ไปตาม
ตัวไม่พบ เนี่ยนก็แล้ง ชู้ สักทีย ชักถามหา
ความจริงเป็นการข่มขู่ผู้นั้นไว้ ที่หนึ่งก่อน

เนี่ยนได้ปฏิบัติหน้าที่นายอำเภออย่างเรียบร้อย
มาไ้ สัก ๓ เดือน ก็เกิดมีคดีฉกรรจ์
ลกลบเกิดขึ้น !

วัน นั้นเนี่ยนจำไ้ว่าเป็นเวลา สักทุ่มเศษ
เขาเองพริบประพานอาหารเย็นเสร็จ เติ้วม
ตัวจะออกไปกินเล่นตามแถวหม้อย่าน แต่
ยังไม่ทันไร นายร้อยตำรวจตรีอำสุทธอลักษณ์
ก็วิ่งหน้าคาตั้นเข้าไ้หา

“คุณเนี่ยน !” เขาวิ่งเรียกแต่ยังไม่
ทันเข้าประตู “เกิดเหตุใหญ่แล้วมีผู้ถูก
ฆ่าตายที่เขานางทอง !”

เนี่ยน เดินมา รีบ นายตำรวจ กว๊ว ฮากว

ปรกติ แต่ยังไม่ทัน ชักถามอย่างไร นาย
ตำรวจก็เอ่ยขึ้นอีกว่า

“อย่าช้าเลยครัย เราไป กัน เค็ยวัน
แหละ ผมเตรียมม้า มาให้ คุณด้วย แล้ว ”

เนี่ยนหัวเราะ “ผมมุ่งทางเกงจันอยู่
ขอให้ผมไป สักเสี่ยก่อน นาที้เค็ยเวเท่านั้น ”

แล้วเขาก็ผล่หายเข้าไปในท้อง รว
สักอีก ใจใหญ่ ๆ เขาก็สวม กางเกง ขี่ม้า
กระทักเกิดออกมาโดยเร็ว เนี่ยนไม่ไ้
สวมรองเท้า รีบชวน นายตำรวจขี่ม้าท้อไป
มีผลตำรวจขี่ม้าตามไป กว๊วสองคน

ประมาณ สัก สักเศษ คณะ กรม การ
อำเภอก็บรรลุดังที่เกิดเหตุ เวลานั้นชาวบ้าน
ปักบ้านปักวัน เข้านอน หลมดแล้ว เหลืออยู่
แต่ นายบุญมาก ผู้ใหญ่บ้าน กับ ชายฉกรรจ์
๒-๓ คนเฝ้าอยู่ ที่เกิดเหตุมี ไ้ครุ้งโรนอยู่

เนี่ยนแล่อำ เค้นไป ยังศพ ของผู้ตาย นาย
บุญมาก ค้อน วัค ทั้งสอง อย่าง อ่อน น้อม
แล้วอธิบายให้คนทั้งสองว่า

“เมื่อเวลาโพลเพล นายล่วนผู้นี้ ”
เขาชี้มือไป ยัง ชาย ผู้หนึ่ง ซึ่งนั่ง อยู่ ข้าง ๆ

“กลัยจากนาที่ค้ายเขาแล้ว แลเดินผ่าน
มาทางเขานางทองนี้ ยังเ็นไ้ไ้ ยินเสียงคน
ร้องให้ช่วยคำหนึ่ง เขาจึงวิ่งมาไ้ไ้พยผู้นั้น
นอนกลิ้งอยู่ตรงนั้น ผู้ตายนั้นผมไม่รู้จักว่าเป็น

ใคร ให้สืบถามชาวบ้านดูก็ไม่ไ้ความ”

“นายล้น !” นายตำรวจร้องเรียก
“แกไ้เห็นผู้ตายคนเกี้ยวหรือ ?”

“ครับ ผมแ้เห็นคนเกี้ยว” ชายผู้
นั้นกอบ ก้วยท่าทางองอาจ ไม่มีกิริยาอย่าง
ไ้แก่แก่ให้นายตำรวจเห็นพิว “เมื่อผม
วิ่งมาถึงชายผู้ นั้นสนใจเสียแล้ว ผมจึงนำ
ความไปแจ้งแก่นายบุญมาก”

นายตำรวจพยัก หน้า แล้ว บ่นอะไร อยู่ใน
ลำคอ ส่วนเนี่ยนนั้นมิไ้เอาใจใส่ต่อใครหมก
เขาขันสูตร์พลีกศพิจารณาง่วนอยู่ยู่เดียว
“มีไ้ใครไ้ตำรวจกศพบังแล้วหรือยัง ?”
เนี่ยนหันมามออย่างเฉื่อย ๆ

“ผมตรวจแล้ว แต่ไม่พ้เห็นมีรอยบาท
แผลก ทั่วทั้งไทนเลย” นายบุญมาก คอย
“ท่านเห็นรอยบาทแผลกหรือครับ ?”

“ไม่พ้เห็น” เนี่ยนว่า
นายตำรวจ แสกด อกการพิศวง กล่าวว่
“แปลก ! ไ้ไหน ขอใ้ผมตรวจดูข้างสิ”

ผู้ตายเป็นชาย อายุอยู่ในราว ๓๐ ปี ส
หน้าของเขาดำคล้ำและผิวเนือหยาบแต่ว่าไ้
หน้าก็อ้อมเรียบ แสกด ใ้เห็น ว่า แม่เขา ะ ต้อง
ทำงานกรากกรว่สัักเพียงไร แต่หัวใจของเขา
ก็เป็นสุข อยู่เสมอ เขาสวมเสื้อ ชัน นอก
เก่า ๆ นุ่งผ้าพันสัศกรม ไ้ดำ ๆ ว่องกายน

หมวกใบลานกลิ้งอยู่ไ้หนึ่ง เมื่อนเนี่ยนแ้
อ่มาถึงนั้น เห็นผู้ตาย นอนเหยียค ขาว แขน
ทั้งสอง กางออกไปข้าง ๆ คอชัค และ หน้า
แดงเหมือนไ้สัลลักันมา

นายร้อย ตำรวจ ครี้อ่า พลิกศพ ตรวจ หา
บาทแผลกอย่างละเอียค ปล่อยใ้เนี่ยนพุกอยู่
กับนายบุญมาก

เนี่ยนล้งสุมศพกชันมาเบ้ค แสกดใ้ช้น
สว่างทำให้เขาแ้เห็นตัวอักษเล็กกเขียนไว้
ไ้สัศกวก เนี่ยนสั่งนายบุญมากใ้ ไปตาม
ตัวชาย ๒ คนซึ่งไม่ปรวกฏ หลักฐานการท่า
มาทากินไปซ้งไว้ ที่บ้านกำนันล่ก่อน แล้วเขา
ก็หันไปตรวจศพอีก

“คุณเห็น อย่างไร ?” นาย ตำรวจ
เงย หน้า ขึ้นเมือ ตรวจหา บาทแผลกไม่พ้ผล
ล่ำเรว “ผมก็กว่จะเสีย เวลาเสียแล้ว”

“ทำไม ?” เนี่ยนถาม “คุณเข้าไ้
อย่างไร ?”

“ผมเข้าไ้ว่าชายผู้ นั้นเป็นลม” เขา
คอบอย่างเชื่องมัน

เนี่ยนอ้งไม่ปรียากคอบ

“ชายผู้ นั้นเป็นลมตาย” นายตำรวจบ้

“แต่ ไ้เกี้ยว คุณ เนี่ยน ถ้าตายไ้
ถูก ตำรวจ ก็ คง มี ร่องรอย แล้ว บาทแผลกใ้
เห็นยัง”

“คุณว่าเขาคิดเหมือนกัน” เนียนตอบ
“แต่ผมสงสัย”

“เสียเวลาเปล่า ผม เห็นว่า ไม่มี
ประโยชน์” นายตำรวจพูดอย่างแน่นแฟ้น
“เราควร ระวัง บ้านเถอะ ผม ง่วง นอน
เต็มที่แล้ว”

“ผมยังติดใจนักคุณอ่า” นายอำเภอ
ตอบ “ขอให้ผมค้นหาวงรอยอีกสักหน่อย
แต่เมื่อคุณอยากกลับไปก็เชิญก่อนเถิด”

นายตำรวจไม่พูดว่าอะไร เขากล่าว
อำลาเนียนแล้วก็พา ตำรวจอีกสองนายห้อมม้า
กลับไปที่พัก ทั้งให้ เนียน พลิกศพตรวจ
ง่วนอยู่

ระหว่างทางต่าง ถิ่นทาเนียน ถิ่นไป จน
ตลอด อำพันไป ตาม พลตำรวจ ผู้หนึ่ง ว่า
“แกสังเกต รู้ยังหรือไม่ว่า ผู้ตายนั้น ถูกทำ
ร้ายหรืออย่างไร ?”

“ผมไม่เห็นจะมี เค้าเงื่อนอะไรให้เข้าใจ
ไปอย่างอื่นนอกจาก มันเปนมลาย” พลคำ
วผู้หนึ่งกล่าวตอบ “เปนมลาย เป็นง่ายกว่า
ไรก่อน ๆ และตายง่ายด้วย”

“ฉันก็คิดอย่างแกว่ำนั่นแหละ” นาย
ตำรวจกล่าวแล้วหัวเราะ “เนียนเป็นคน
ขยันเกินไป ฉันอยากว่าเขาเป็นคนประมา
ดพลอ เขาอยากจะทำหน้า”

“ช่างเขาเถิดครับ” พลตำรวจอีกคน
หนึ่งสอ “เขาจะเสียใจภายหลัง ถ้าผล
สุดท้ายไม่ได้ร่องรอยอะไรอีก”

ขณะเดียวกันนั้น เนียนได้ ทบย เอาไฟฟ้า
เค้นทางออกมาจากกระเป๋ แล้วเสียบขลุ่ย
คาบให้กว้าง ปลดสายไฟพุ่งเข้าไป ใน
ขลุ่ยและก้นหม้อลงมองอย่างพิถีพิถัน

แสงไฟอันสว่าง ฉายให้เห็น ภาพ ภายใน
ขลุ่ยนั้นได้ฉับ - - ปรากฏแก่ตาของเนียนใน
ขณะนั้นว่าหนึ่งข้าง ๆ ในขลุ่ยทั้งสองข้างขาด
เย็บหมด และน้ำขลุ่ย ไหลซึมอยู่

เขายมเล็กน้อยแล้วพยักหน้า พลาญเก็บ
กล่องไฟฟ้าลงไว้ ในกระเป๋ ขาวบ้านซึ่งถือ
ไค้อยู่ได้ ร้องถามเขาว่า

“เปนมลายใช่ไหมครับ ?”

“ยังไม่แน่หรือ บางทีอาจเปนมลาย
ก็ได้” เขาตอบแล้วลุกขึ้นขึ้น ทันใดนั้น

นายบุญมาก ก็ กลับมา พร้อม ด้วย ลูก บ้าน
เนียนจึงถามว่า

“ไม่มีใคร รู้จัก ผู้ตายนี้ ยังเลย เจ็บ
หรือ ?”

“จริงจริงครับ” นายบุญมากตอบ
“ผม เอง ยัง ไม่ เคย เห็น หน้า ชาย คนนี้
สักครั้ง”

เนียนกลับขลุ่ยลงข้างศพ แล้วขึ้นสู่

พลิกศพอีก ยังเป็นสายตาอันคมของเขา
ทอดไปเห็นข้อมือข้างขวาของผู้ตาย ทรง
เส้นโลหิตหลังมือ มีรอยแผลเป็นขนาดเท่า
เมล็ดถั่วเขียว ปรากฏอยู่

“ผู้ที่ไม่ได้อยู่ในห้องที่ของเราแน่ละ”
เขากล่าวลอย ๆ “เอาเถอะ, พอแล้วทำ
กิจการฝังเสียเก็บวนก็ได้”

“เขาถูกทำร้ายหรืออย่างไรแน่ครับ ?”
กาน์ดถาม

“เห็นจะเป็นลมตาย” เขาตอบอย่าง
ขมขื่น “อ้อ, ท่านไปตามตัวชายสอง
คนพบไหม ?”

“พบ คน เคียว ครับ — อีก คน หนึ่ง ได้
ทราบว่ามันไปไหนเมืองแต่เมื่อเช้า”

“เอาเถอะ กลับไปปล่อยเขาไปเถอะ”
หลังจากนั้น เนียนก็ ชน มา กลับไป บ้าน
เมืองนั้นเป็นเวลาราตรี ๓ ยาม พอเปลือง
เครื่องแต่งตัวอันน่าเศร้า เขาก็รีบเดิน
กลับ

เนียน ค้น แต่เช้า รีบแต่งตัวเสร็จ แล้ว ก็
ขี่ม้าออกเดินทางไปในเมือง เขาไปหานาย
อำเภอหลายคน สืบถามหาบ้านและนาม
ของผู้ตายในที่สุดก็มีความว่า

นายจรัสพ่อค้าขง บ้านตำบลบ้านโคก
เมืองกำแพงเพชรมีคำหุน รวยผล เป็นหลัง

ข้อมือขวา !

ผู้ใหญ่นาน ๆ โคน เล่า ให้ เนียน ฟังว่า
นายจรัสผู้ไม่มีญาติพี่น้อง อยู่บ้านริมหาด
ทรายกับคนใช้ ผู้หนึ่ง ตามปรกตินายจรัส
มักไม่ ค่อยได้ อยู่บ้าน เขาต้องไป กิจธุระ
เนื่องด้วยการค้าขายคราวละนาน ๆ

เนียน ได้ ไป ตรวจ ดู ถึง บ้าน นายจรัส
และสืบสวน ข้อความจาก คนใช้ ซึ่ง เป็น ลาว
ได้ความว่า คราวสุดท้ายนั้นนายจรัสมีเงิน

ติดตัวไปราวพันบาทเศษ นอกจากนั้นยังทราย
เรื่องลึกลงไปอีกหนึ่งข้อว่า นายจรัสมีคูรัก
อยู่คนหนึ่งอยู่ที่ ข้างวัดบ้านพราน กระต่ายโต

ประวัติของผู้ตายที่ปรากฏในคราวหลังนี้
เนียนรู้สึกว่าได้ทำเรื่อง ราวคลุมเครืออันเป็น
อันมาก เขาใช้สมองคิดค้นควหาเค้าเงื่อน
อย่างลำบากยากเย็น แต่ผลที่สุดก็เหมือน
จะมีแค่ปาก

คืนนั้นเขาพักผ่อนอยู่ที่บ้าน ผู้ใหญ่ บ้าน
รุ่งแจ้ง ได้ กลับอำเภอ ทำงาน ของ เขาต่อไป
โดยปรกติ

เนียน ได้ ไป สืบ ถาม ชาว บ้าน พราน
กระต่ายโต อีก เพราะเหตุที่หมู่บ้านนำวิกมี
ราวสักสิบกว่าหลัง เนียนจึงทราบนามของ
ผู้ที่รัก นายจรัสผู้ตายในเวลารวดเร็ว มี
ชาวบ้านหลายคนให้ การแก่ เขา ว่า ชาว

หนุ่มมีใบหน้าน้ำกลมแบน ผิวเนื้อดำคล้ำ แดง
 กายนุ่งผ้าพันสรวมเสื่อชั้นนอกเสมอขึ้น เคย
 ใต้ผ้านำเข้าเขาเสมอ คุเหมือนอาทิตย
 หนึ่ง ๒-๓ ครั้ง เนียนตามตามบ้านลึกเข้า

ไปใต้ความซัดขึ้นว่า นายจรัสเป็นคนเร่ขาย
 ร้อยน้ำไผ่ โอ้ม ชาร์ ใต้มาคิด ผู้หญิงอยู่ที่
 เรือนแม่คง เขาจึงตามไปลงเรือนนางคง
 และสยดามแกยอย่าง

“มีอะไรหรือหรือเจ้าคะ ?” เข้ายัน
 ปรายสยด้วยอาการอ่อนน้อม

“จะ มีอะไรคะน้อย” เขาตอบ “ย้า
 ักชายหนุ่มที่มีชื่อนายจรัสอย่างใหม่จะ ?”

“รู้จักก็เกี่ยวกับเจ้าคะ” นางคงตอบ
 โดยเร็ว “ทำไมเจ้าคะ มีเรื่องอะไรหรือ ?”

“เปล่าหรือหรือ” เนียนตรงนิกหนึ่ง
 แล้วกล่าวตอบ “ไม่มี เรื่องอะไรหรือ คุณ
 อยากจะทราบว่าเขาเคยมาทนมัสมอหรือ ?”

“เจ้าคะ, เขามาเสมอ อาทิตยหนึ่งราว
 ๒ ครั้ง”

“เขาเป็นญาติสนิทของข้ากระมัง ?”

นางคงยิ้มแล้วตอบว่า “มีใต้เจ้าคะ,
 อฉันขอเรียนตามตรงว่า เขามาติดนังสธาค
 ลูกสาวอฉัน แลความจริงก็ไต่ตกลงกันแล้ว
 เขาบอกว่าวันขึ้น ๑๒ ค่ำเขาของหมั้นมาหมั้น
 ครั้นวันขึ้น ๑๒ ค่ำเขาก็ทำไต่มาไม่”

เนี่ยนองคิทยอยู่ ครู่หนึ่ง แล้วจึงถาม อีกว่า
 “ข้าเห็นจะทราบดีถึงความประพฤติของเขาได้
 ักกระมัง ?”

“เจ้าคะ, ตามที่ฉันสังเกตเห็นว่าเขา
 เป็นคนเร่ขายร้อย มีน้ำใจเยือกเย็น แหม,
 ทานตามเสียดเสียดละซอทำให้ อฉันสงสัยว่า
 พ่อจรัสไป มีเรื่องราว อะไร ชื่นวัยแรง ทน
 หรืออย่างไร ?”

เนี่ยนหัวเราะแล้วพูดเย้ยไปว่า “อย่าง
 ไรไม่ทราบแน่ แต่ฉันเข้าใจว่านายจรัสคง
 ไม่มีเรื่องอะไร นั้นทางอำเภอ บ้าน โคน เขา
 ขอ ความช่วยเหลือให้คนช่วย สืบสวน ความ
 ประพฤติของนายจรัสไปให้ เธอ, ฉันเห็น
 ะต้องลาบ้ายเสีย”

ระหว่าง ทาง เนียน ก็ ใช้ ส้มอง ทรวง
 มาเรื่อย

“นายจรัสอา ถูกฆ่าเองจากมีผู้ หึง
 หวงก็ไต่” เขานึกในใจ “แต่ผู้ฆ่าอา
 เป็นคนในท้องที่ ของเราไต่ หรือมาจากท้อง
 ที่ไต่ แต่ เห็นจะเป็น คนใน ท้องที่ ของ เรา
 เสียมาก เพราะ คนท้อง ที่ไม่มี ใคร รู้ ว่า
 แม่คงมีลูกสาวเป็นแน่”

ทันใดความก็คดอย่างหนึ่งแล่นขึ้นสู่สมอง
 เนี่ยนเมื่อออกจากบ้านนางคงแล้วเขาก็หันมา
 มุ่งไปยังเขานางทองอีก

เนียนได้ตรวจดูบริเวณที่เกิดเหตุ และรอบ ๆ เขาทางทองอย่างเอาใจใส่ ที่ ๆ นายจำรัสนอนตายไม่มีเค้าเงื่อน อย่างไร ที่พอจะนำเขาไปสู่ความสว่างได้ แต่ว่าคงกอหลัวเชิงเนินทางทิศใต้ เนียนได้พบร่องรอยอื่นหนึ่งซึ่งทำให้ความมั่นใจของเขาหนักขึ้น

บริเวณนั้น มีต้นพุทธรักษา ใหญ่ อยู่ ต้นหนึ่งพวงใหญ่ซึ่งชนอยู่แถบ นั้นหักลุเป็นรอยเหยียบย่ำ และเนียนพบขวงคน้ำหอมเล็ก ๆ ตกอยู่ใบหนึ่งเมื่อไ้ลองดมก็ไ้กลิ่นฉุน อ่อน ๆ เนียนข้มและขยับพมพำค้วยความดีใจ อ่า ! เขาเดินเข้าไปในทางอันสว่างแล้ว

นอกจากนี้เนียนได้พบเค้าเงื่อนอะไรอีก แต่เท่านั้นก็ดูเหมือนว่าเขามีความพอใจแล้ว ดังนั้นมีข้า เขาก็ กลัย ที่พัก เนียนชายน้ำวิประทานอาหารเสร็จและพอสมองไปวังสยายก็แล้วเขาก็ ค้นเอา สมุก ทะเบียนสำมนโครวีออกมาค้น

สำมนโครวีใบหนึ่งปรากฏว่า

“นายสุข วรรณณัฒิ อายุ ๑๘ ปี บุตร นายสังข์ วรรณณัฒิ อยู่บ้านตำบลวัดพรานกระต่ายใต้ หมู่ที่ ๓ ๑๔๖”

อีกใบหนึ่งปรากฏข้อความดังนี้

“นายเฉลิม ชาญเวทย์ อายุ ๒๐ ปี บุตร นายเจริญ ชาญเวทย์ อยู่บ้านตำบลบางพาน

หมู่ที่ ๖ ๑๔๖”

ในสมุกพกของเนียน มีประวัติของคนทั้งสองว่า

“นายสุข วรรณณัฒิ ได้ศึกษาวิชชามาจากโรงเรียนวัด เทพศิรินทร์ สำเร็จ ชั้นแปด เวลานั้นช่วย บิดา ทำการ ค้าขาย เป็นคนมีนิสัยขยันหมั่นเพียร แต่กิริยาอาการเรียบร้อย กลัยมาริ ๒๖ แล้ว”

“นายเฉลิม ชาญเวทย์ ได้ศึกษาวิชชามาจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย แพทย์ แพทย์ ศาสตร์แต่ไม่สำเร็จ กลัยมาริช่วยบิดารักษาโรคภัยไข้เจ็บเมื่อครั้งนั้น เป็นคนเรียบร้อย ยังไม่เคยปรากฏความผิดอย่างไร”

เมื่อเนียนตรวจดู แล้วก็นั่ง อดคิด อยู่เป็นเวลานาน แต่ผลที่สุดเขาก็ได้ สมุก ลงไว้ในโต๊ะหยิบบ กลัย ยามา รุกสับ พันคว้นไข่มอง รุ่งขึ้นอีกวันหนึ่ง เนียนได้ ใช้ ให้คนไปตามนางคง กัย นางสาว สดากบุตรสาวมหาที่ ๆ ว่าการอำเภอ เมื่อคนทั้งสองได้เข้ามาใน ห้อง ความ คำสั่ง ก็มี สัณหา ค้นค้น แสวงหาว่ามีความ วิตก หนักใจ ที่ไม่ ทราบ ว่า นายอำเภอ เรียก ตนมา ค้วย เรื่อง คือ ้วยประการใด

เนียนนำคนทั้งสอง เข้าไปในห้องส่วนตัวของเขาเชิดเชิญให้นั่งเป็น ชั้นที่ เขาพิศดู

หน้าตาของนางสาวสาธิตอยู่เป็นครูใหญ่

ความจริงลักษณะรูปร่างของนางสาวสาธิต
เนียนเตี้นว่าไม่ใช่ ขีวขีวโพกชายหนุ่ม ๆ

ระเมนหน้าหน้าเลย หากจะกล่าวโดยแท้แล้ว
หญิงสาวชาวบ้านพรวนกระต่าย ทั้งหมดไม่มี
ผู้ใดที่มีความงามเท่าเทียมคนอื่นใด

เนียนเอ่ยขึ้นว่า “ขอโทษเถอะ มี
บางสิ่งซึ่งเกิดแก่หัวที่ราชการทำให้ฉันต้อง
ล่วงเกินเธอสักเล็กน้อย หวังว่าคงไม่เป็น
ทรงเกีย”

“ถูกแล้วเจ้าค่ะ” นางคงกล่าวตอบ
“สำหรับ ราชการ แผ่นดิน แล้ว เธอ ไม่มี การ
รังเกียจแก่อิฉันและนังหนูเลย”

“ขอใจ” นายอำเภอกล่าว “ฉัน
อยากจะชอถามแม่สาวว่า เธอมีความรัก
ใคร่นายจ้าวส้อย่างแท้จริงหรือ ? ขอโทษ”

แม่สาวงาม มองดูนายอำเภอ ด้วย ความ
ปลาบปลื้มและฉงนระคนกัน แต่มีวิชาคาร
นั้นก็กลายเป็นขวยขอย หล่อนตอบทั้งก้ม ๆ
หน้าว่า

“จริงเจ้าค่ะ อิฉันรักนายจ้าว”
เนียนถอนหายใจยาว นั่งอยู่ครู่หนึ่งแล้ว
ถามอีกว่า

“เธอสังเกต ย่างหรือเปล่า ว่านอกจาก
นายจ้าวแล้ว ยังมีใคร แสดง ทิวิชา ให้เธอ

ทราบว่าเขารักเธออีกบ้าง”

นางสาวสาธิตนั่งอยู่นาน นางคงจึงพูด
สอคนว่า

“อิฉันปลาบใจเจ้าค่ะ ทำไมท่านจึงถาม
ถึงข้อความที่เกี่ยวข้องกับนายจ้าวสนัก ?”

เนียนยิ้มตอบว่า “ฉันต้องขอยกให้
บอกให้ ยารู้เคียวนี้ไม่ได้ แต่อย่างไรก็ตาม
ข้าคงจะทราบบ้างหลัง มันเป็นเรื่องสำคัญ
อยู่ อย่างไรเล่าจึงแม่สาวใด ใครบ้างที่เธอ
ทราบว่ารักเธอ ?”

“มีอีก ๒ คนเจ้าค่ะ” แม่สาวงาม
ตอบภายหลังเมื่อใด คิดแล้ว “คนหนึ่งชื่อ
นายสุข อีกคนหนึ่งชื่อนายพุก”

“เขา ทั้ง สอง เคย บอกกับเธอ บ้าง หรือ
เปล่า ? ขอโทษ” เนียน ถาม ต่อ ไป
“ไปรทอย่ากระดากเลย บอกให้ ฉันทราบ
ว่า เขา ทั้ง สอง เคย บอก ว่า เขา รัก เธอ หรือ
เปล่า ?”

นางสาวสาธิตอยู่นาน ผลที่สุดจึงตอบว่า
“นายพุกเคยบอกกับอิฉันหนึ่งคนเจ้าค่ะ แต่
อิฉันปฏิเสธ”

เนียน “เขา ทราบบ้าง ว่า นาย จ้าว
รักเธอ ?”

นางสาว “ทราบเจ้าค่ะ อิฉันบอกกับ
เขาเอง”

ทันทีที่สีหน้าของหญิงทั้งสองเปลี่ยนเป็นสีซีด

“อนิชา,” นางคงกล่าวต่อไป “ใคร

เป็นผ้าไหม ?" (เสียงตอบ) "ใช่"

“นั่นนะสิ,” เข็ญว่า “ฉันกำลัง

“ไต่สวนอยู่เดี๋ยวนี้”

นางสาวสาธิตสนออยู่ในลำคอ จากดวง
ตาของหล่อนเนิ่นนไ้สังเกตเห็นน้ำตา คละ

เนียนซึกต่อไปว่า “ก๊นายสขเล่า ?”

“นายสุขไม่เคยออกปาก กับฉันทน์เลย”
 หล่อนตอบ “แต่อาการ ที่ เขาเอาใจใส่ ต่อ
 ฉันทน์ เช่น ซื้อเสื้อมาให้ เป็นอาการนอกความ
 รัก ของ เขา อยู่ใน ตัว อย่าง นั้น ไม่ใช่
 ภาวะ ?”

อยู่ไหนแล้ว ส่วนนางคงนั้นนำตาลถึงกับไหล
ออกมากล้นไต่ยว นิ่งกันอยู่สักครู่หนึ่ง ครั้น
แล้วนางคง และ บุตรีสาว ก็ยก มือไหว้กล่าว
อำลากลับไปด้วย อากาญ วรรณระทวยเศร้าไว้

เนียน พลิก สมุค สำมะโนครัว ค้นหาข้อ
นายพจนนพ ปรากฏในนั้นว่าชายผู้^๕นี้เป็น

เนียน พัก หน้า พร้อม ค้วย ชาการ ถอน
หายไ ผดที่สคกกล่าวว่

“ขอบใจจ้ะ, เท่านั้นพอแล้ว กลับไ้
ล่ะจ้ะ”

ลูกชายนายพองเจ้าของนาตำบลบ้านหนองแคน
ในสมัยบรรพต ของโยน เอง ก็มิได้ ความ
ว่านายพองเป็นคน เก่งมะเหวกร เกเร อดพึ่งน้ำ
ไฟใจอย่างไร เขาย่นพึมพำว่า

หญิงทั้งสองจึงหันหน้ามายังอำเภอด้วยความ
หนักใจ นางคงออกอยู่ไม่ได้จึงถามว่า

“ถามจริง ๆ เกิดใจค๊ะ มีเรื่องอะไร
เกิดขึ้นกับพ่อจ๋ามั้หรือ ?”

“นายพลเป็นผู้ฆ่า นายจำรัส จึงล่หรือ
แต่ถ้าเป็นความจริง เขาจะมีความรู้ฆ่าคนได้
เจียบ ๆ เช่นนั้นเจียวฤ ?”

เนี่ยนึงคิด แต่ไม่เข้าใจกล่าวตอบอย่าง
ขมขื่น

“ตายแล้ว !” นางคงทวนคำ และ

เนียนไคซอร์จึงให้นายจวนเสมียนอำเภอ
ซึ่งเนียนทวาย นิสสัยอัน สุจริต และเห็นความ
สามารถของเขา มาแล้วให้ช่วย เหลือใน กิจ
บางอย่าง ซึ่งนายจวนไค ยินดีกระทำตาม
ด้วยความเต็มอกเต็มใจ เนียนไคสั่งให้เขา

สกรอตามนายสุกขกับนายพุกคนใดคนหนึ่ง
ไว้แต่ให้มารายงานอาการเคลื่อนไหวของคน
ทั้งสองทุก ๆ เวลาเย็น

อาทิตย์หนึ่งผ่านไปแล้ว นายจวนมิได้
มีข่าวแปลกมารายงานให้เขียนทราบบ้างไร
เลย คนนี้จึงยังเจียวย้อย แต่เขียนมิได้
เจียวย้อย เขายังพยายามคิดครึกครองค้น
หาเค้าเงื่อนอยู่เสมอ

ชาวบ้านพากันล้ม คดเรือนนี้ หมก แล้ว
ไม่มีใครพบเรือนจีนมา เล่ากันเลวเหมือน
อาการท่งนี้ จะทำให้ เนียน เป็นฝ่ายได้เปรียบ
เล็กน้อย

หลัง จาก วันเกิดเหตุราว ๒ สัปดาห์
นายจวนได้มารายงานว่า เขาได้เห็นนายพุก
ไปหา นายเฉลิม ชาวญเวทที่ เขา นางทอง
ขาวดำให้เขียนอยู่เป็นนาน แต่เมื่อพลึก
กบรตลกของนายเฉลิมอีกครั้งหนึ่ง ความ
สงสัยของเขาที่มีอยู่โครงจีน ดังนั้นพอรุ่งขึ้น
เนียนก็ไปหานายเฉลิม ที่บ้าน บางพาน ทันที

นายเฉลิม ชาวญเวทียิกานายเฉลิม เคย
รู้จักมักคุ้นกับเนียนอยู่ และเนียนยอมทรา
ยนิสัยใจคออันสุจริตโดยอ้อมอารีของนายเฉลิม
ไว้ก็ บรรดาชาวบ้านบางพานหรือตำบลอื่น ๆ
พากัน นัยถือ ความสามารถ ของแก ทั้ง ทั้ง
เทพพยา ต่างก็พากัน ยกย่อง เรียกแถวว่า

คุณหมอทุก ๆ คำ
เมื่อเนียนไปถึงบ้านของนายเฉลิมนั้นเป็น
เวลาราว ๓ โมงเช้า ประจบกับนายเฉลิม
ไม่ได้ อยู่บ้าน เพราะไป รักษาไข้ ที่ แห่ง นั้น
และนายเฉลิมผู้รักใคร่ไม่อยู่เหมือนกัน เหลือ
อยู่แต่คนใช้ ผู้หญิงอายุราว ๔๐-๕๐ คนหนึ่ง
ซึ่งแกยชกกับ เนียนว่า นายเฉลิม ถูก เพื่อนผู้
หนึ่งชวนไป เทว ยิงนก และ แกได้กล่าว
เชื่อนายเฉลิม เนียน ให้เข้าไปพัก ข้างใน บ้าน ก่อน
เนียนรีบถือเอาโอกาส นั้นตามหลัง แกเข้าไป
นั่งที่เตียงนั่งนอน ยายคนใช้ ไต่ถามนำชา
มาให้พร้อมก็ยกกล่าวว่า

“ถ้า ท่าน จะขอ อีกสัก หนึ่งย ก็ คง พย
คุณหมอ อีกฉันคิดว่าคุณหมอจะกลับมานี้
ไม่ช้า”

“ขอบใจนะ” เนียนตอบพลางรินน้ำชา
“ฉันจะรอ”

ระหว่าง ที่ ยาย คนใช้ นั้น อยู่เนิ่น ไค
พยายามซักไซ้ ซื่อความ บางอย่าง ซึ่ง เกียว
แก่นิสสัยใจคอของนายเฉลิม แต่ยายคน
ใช้ ไม่ได้คอยพิศการ อย่างไรนอกจากว่าเห็น
นายเฉลิม เป็นคนเคย ๆ ทั่วก็เรียบร้อยก็ค่อย
แก ซื่อ ที่ นาย เฉลิม อยุ่ให้ เนียน ดู แล้ว
กล่าวว่า

“คุณเฉลิมไม่มี นิสสัย เจ้าผู้ เลวเจ้าค่ะ

แม่เอะอะอยู่คนเก็บกวาดสักสามารถจักห้อยปาก
กวาดสักอว เรียบร้อยก็ นำสรวเสริญ นะ
เจ้าคะ”

เนียน มองตาม มือที่แก ชี้ เห็น ห้อง
นายเฉลิมอยู่ทางสุดเคลือบ แลประตูก็ยังมี
อยู่แต่ไม้ไผ่ ใส่กุญแจ ครึ่งนำห้องมีหิ้ง
ชั้น บนหิ้งเรียบรายไปด้วยชวคยบรรจง
ประสมยาทรสน เนียนได้สังเกตเห็นบางช่อง
ซึ่งวางชวคว่างอยู่ แสดงว่าเจ้าของคนนำเอา
ไปใช้ ที่แห่งใดแห่งหนึ่ง เขากระหายที่จะ
เข้าไปตรวจในห้องนอนของนายเฉลิมอย่างยิ่ง
แต่เขาจะมี หนทาง อย่างไรในเมื่อ ยายคนใช้
ยังนั่งเป็นก้างขวางอยู่ตรงหน้า

แต่บางทีจะเป็นโชค ดี ของเนียน กระมัง
เพราะ มี ชั่ว ยาย คน ใช้ ก็ ปลัก ตัว ออก ไป
ข้างนอกโดยกล่าว่า

“คุณไปคร่นั่งรอ อยู่ สัก ครู่ เด็ด เจ้าคะ
อันจะออกไปดึกไฟดิมนี้สักครู่หนึ่ง”

“คุณหมอสเห็นจะกลับเร็ว ๆ นี้กระมัง?”
เขาถาม

“เวลานั้นแหละเจ้าคะ” ยายคนใช้ตอบ

“ส่วนคุณเฉลิมเห็นจะกลับเย็น”

ภายหลัง ท้าย คน ใช้ ออกไป สัก อกใจ
หนึ่ง เนียนก็ลัก ขมิขมิ้น เก็บประตูห้องนอน
นายเฉลิมเข้าไป

จึงมายายคนใช้ว่า ห้องนั้นสะอาดสอาด
แลงดงามตา ทางคานหนึ่งเป็นท่อนซึ่งมีจัก
ไว้เรียบ อีกทางคานหนึ่งมี โต๊ะเขียนหนังสือ
ตั้งอยู่ ทันทีนั้นสายตาของเขาที่ทอดยาว
ไปพบชวคยคนย้อม ๆ ๓ ใบ และชวคเล็ก
อีกใบหนึ่ง เนียนรีบ คุกเข่า ลงยก ชวค
เหล่านั้นขึ้นพิจารณา

ปรากฏว่า ชวคใบหนึ่งมีเกล็ดฉรรมกา
ยรวอยู่ ใบหนึ่งมีผงแมงกาน้ำโตออกใช้
อีกใบหนึ่งมีน้ำ แต่ทลลากลเขียนไว้ว่า กว
ก้ามระถัน ส่วนชวคใบเล็ก เขียนลลากล ว่า
น้ำมันสน

นอกจากนี้แม่เนียน ยังเกล็ดชวคเล็ก
ห้อยไว้ตรงกลางแท่น ที่ปลายเหล็กนั้น
มีห้วงเหล็กอันหนึ่ง ทำเป็นคาน เข้ามาคิดกับ
เสาเหล็ก แล มีตะปู เกลียว สำหรับ หมุน ให้
คลายออกหรือให้แน่น ที่ห้วงยังมีชวคทั้ง
เป็นกระพังก้อย แลได้ชวคมีชวคซึ่งทำ
เป็นตะเกียบนำมาวางไว้ จากทุกชวคนี้มี
หลอดแก้ว โกง ลงไปทางหนึ่ง ซึ่งมีด้วยแก้ว
ใบหนึ่งวางไว้ชวค เนียนแลเห็น ภายในชวคนั้น
มีผงสีคำย้อมอยู่ แลเมื่อถอดดูก็ไม่ ก้อออก
คมก็ได้สำสัดกับกลืนเหม็น ซึ่งเนียนรีบขัด
เสียดามเค็มในไม้ช้า
ข้อที่ควรปลากใจอีกก็คือ เนียนได้พบ

ชวน้ำหอมเล็ก ๆ ออกไปหนึ่งซึ่งมีลักษณะไม่
ถูกเขียนกับ ชวน ที่เขาเก็บได้ ที่เขานางทอง
นั้นเลย !

เนียนเข้กจากชวน และยกชวนรอกหมก
แต่ห่าง ๆ แต่ไม่ทันถึง อกใจ เขาก็ ต้อง
เขยหน้าหิน รวยก็กรกชวนเสียทันที !

“อา ! มันเป็นกาสซึ่งมีพิษ มันคือ
คลอรัน !” เขาย่นพึมพำ ทันใดนั้นสีหน้า
ของเขา ก็ เปลี่ยน เป็นยิ้ม คงคา ของเขา
แผ่มาได้

เนียนก็เฝ้าเงา ซึ่งนำไปสู่ ความสว่าง
แล้วกระนั้นหรือ ?

เขากลับออกมาข้าง นอกและจับประตูไว้
เสียตามเดิม อกใจก็โหม่งยายคนใช้ ก็กลับ
เข้ามา เนียนจึงว่า

“โอ, คุณหมอกว่าพระกลัยเห็นพระยายณ์
ฉันก็เก็บๆ คอยเสียแล้ว”

“รออีกสักครู่ซิเจ้าคะ” ยายคนใช้
ท้วง “ฉันนึกว่าเกี่ยวกับกัณภัย”

เนียนทำท่าลังเลไปแล้วกล่าวว่า “ข้าง
เจ็ดริ้ว, ฉันยังมีอะไรจะทำอีกมากนักเห็น
จะต้องกลับละ ถ้าคุณหมอกล้วยช่วยช่วยบอก
ก็แล้วกันว่าฉันมาเยี่ยม”

เขาฉวยหมวก สรวนหัวเราะ ก้าวเท้า ออก
จากบ้านนายเจิญไปด้วยความมีทีนทีคลอคล

ทางเขินนั้นเขาก็กวักครองหาทางที่จะรับความ
จริงให้มันขึ้น

ขณะ เมื่อนั้น เกือบ จะถึง วัด พรวน

กระต่ายไค้นั้น เขาได้พบชาย ๒ คนเดิน

ทางสวนมา เมื่อใกล้จะถึงกัน เขาแลเห็น

ชายผู้หนึ่งเข้กหมวกแสดงถึงความเคารพ อีก

คน หนึ่งยืนมองเนียนเฉยอยู่

“คุณหมอนั่นเอง” เนียนร้องทักและ

เข้กหมวกตอบ “เห็นพระกลัยจากวัดพรวน

กระต่ายไค้กระมัง ?”

“ครั้น เขา ไปตาม มา รักษาไข้ ชาย

ผู้หนึ่ง” นายเจิญยิ้มตอบ “นี่คุณกลัย

จากพระที่ไหนมา ?”

“ผม นะ หรือ ?” เขาตอบ แล้วยิ้ม

ชายตาปรวก็ไปพุดกับชายอีกคนหนึ่งซึ่งยืนก้ม

หน้าก้มเท้าซึ่งเข้กทรายเล่นอยู่ “ผมไปพระ

ที่เมืองเก่าจากล้วยเลยแะบ้านคุณหมอกหมาย

ว่าจะเยี่ยมและสนทนาลเล่นสักเล็กน้อย”

“แต่ไม่พบ” หมอกกล่าวแล้วหัวเราะ

อย่างสนกลสนาน “ผมต้องขออภัย ที่มิได้

อยู่ ดันรีบคุณ อ้อ—”

นายเจิญหันไปทางชายอีกคนหนึ่ง แล้ว

พูดต่อไปว่า “นี่เจ้าเฉลิมบุตรผมแน่, ให้

คุณเนียนเสียใจเจ้าเฉลิม”

ผู้ นั้นยกมือให้เนียนตามคำสั่ง กิริยา

อาการของชายผู้นั้นมีอยู่อย่าง ๑ ที่ทำให้เนี่ยนพิจารณาอย่าง เขาใจได้ นายเฉลิม มิได้พยายามจะให้สายตาของเขา ผจกัยสายตาของเนี่ยนเลย นอกจากเนี่ยนยังสังเกตเห็นอีกทีหนึ่งว่า ที่หัวแม่มือข้างขวาของ นายเฉลิม มีสีน้ำตาลไหม้ เป็นรอยอยู่เกือบทั้งนิ้ว !

ทั้งสาม ยืนพูด กัน ค่อยไป อีกสัก ครู่หนึ่ง นายเฉลิมกับนายเฉลิมก็กล่าว อำลาแยกทางไป เนี่ยนยืนมองตามหลังคนที่สองไปจนลับตา

“เจ้าหมอนเอง เป็นคนฆ่า นายจำรัส” เขานึกในใจ “ถ้าไม่เป็นคนฆ่า ก็ต้องเป็นผู้สมรู้ร่วมคิดด้วย”

เนี่ยนย่างเท้าเข้าไปในที่ ว่าการ อำเภอนั้นย้ายราวสัก ๓ โมง เนี่ยนได้พยานรายตำรวจที่อำเภอสุดถลันหนึ่งคนคอย รออยู่ที่หน้าโต๊ะทำการ

“แหม, ผมมารอคูณนานแล้ว” นายตำรวจกล่าวพลางลุกขึ้นยืน แสวงอาการเยื่อหยิ่งไว้ ครู่หนึ่งเห็นได้ “คุณไป ไหน มาไม่ทราบ ?”

“ไปธุระที่บ้านข้างพาน ฟังกลับมาเดี๋ยวนี้” เนี่ยนตอบอย่างเฉย “ทำไม, คุณมีอะไรหรือ ?”

“ผมจะ มาถามคุณ ด้วย ข้อราชการ” อำพวงข้อ “เรื่องการเกณฑ์ทหารสำหรับปี พ. ศ. ๖๘ จะอย่างไร ?”

เนี่ยนยิ้ม “อย่าเพิ่งไปคิดถึงมันเลย คุณอำ เวลาชั่งยังอยู่อีกนานนัก นพงคงเดือน มกราคมเท่านั้น”

เขาตอกเสื่อออกแว่น แล้วชักกายลงนั่งกล่าวต่อไปว่า “นั่งก่อนเถอะคุณอำ ผมมีเรื่องสำคัญอยากร้องเรื่องหนึ่ง”

นายตำรวจนั่งลงบนเก้าอี้ตรงหน้าโต๊ะของเนี่ยน เวลานั้น ภายในห้อง ทำการ นอกจากเนี่ยนและอำแล้วยังมีนายจวนเสมียนนั่งเขียนอะไรอยู่ข้างทางหนึ่ง

“เรื่องอะไรคุณอำ ?” อำถามขึ้น

“เรื่อง คน เป็น ลม ตาย ที่ เขา นางทองนะสี” เนี่ยนตอบและยิ้ม

นายตำรวจทาลูกโป่ง แนนท์เคี้ยว เขาไม่ได้คิด หรือว่า เรื่องนี้ จะผ่านมากระพทุเขาอีก เพราะเขาไม่ได้สังเกตว่าเนี่ยนได้เขาใจได้ในเรื่องนี้อย่างไรก็ไม่นับแค้นเกิดเหตุนี้ขึ้นมา อันที่จริงใคร ๆ ก็คิดว่าเรื่องราวมันเป็นอาการสาหัสไปเสียแล้ว

“ทำไม ?” อำถามเสียงกัง “คุณลง ความ เห็น ด้วย ผม แล้ว หรือ ว่า ผู้ ตาย เป็นลม ?”

เนียน “มิได้ ผมนี่อยู่เสมอว่าผู้ตาย
ต้องตกใจคนหนึ่งลงอย่างร้าย และบันทึก
การนี้ไว้เป็นความจริงดังที่ผมว่า”

อ่า “เป็นจริงดังคุณว่า ! นั่นคุณพูด
เล่นกระมัง ?”

เนียน “เปล่า, ผมได้ความจริงแล้ว
จริง ๆ นัยจากวันนั้นผมมาพยายามสืบสวน
อยู่เสมอ ผู้ตายชื่อนายจำรัสอยู่บ้านตำบล
บ้านโคก ?”

อ่า “ทำไมคุณรู้ ?”

เนียน “อาศัยแผลเป็นหลังขี้นมของ
ของผู้ตายซึ่งผมตรวจพบ”

อาน้องอยู่เป็นนาน ในที่สุดก็เปลี่ยน
เสียงกล่าวอ้อ ๆ ว่า “ถ้าเช่นนั้นใครเป็นคน
ฆ่าเล่า ? เขาทำด้วยอาวุธอะไรผมจึงไม่
เห็นร่องรอย ?”

เนียนยิ้ม “ผมอยากจับตัวไว้ก่อนใน
เรื่องอาวุธที่ทำร้าย แต่เดี๋ยวนี้ขอให้ส่งตำรวจ
ไปจับนายเฉลิมชาญเวทย์บุตรหม่อมน้อยบ้าน
ตำบลบางพานหมู่ที่ ๖ คุณคว้ามารับเด็ก ส่วน
เรื่องราวต่าง ๆ นั้น ผม จะเล่า ให้ คุณ ฟัง
ภายหลัง

อ่าถามอย่างสงสัย “นายเฉลิมเป็น
ผู้ฆ่านายจำรัสกระมัง อ่า, คุณแน่ใจแล้ว
หรือ ?”

เนียนเน้นคำ “แน่เสียยิ่งกว่าแน่ เขา
เด็กเคยไปขโมยข้าวกับแล้วกัน” เขาก็ลง
กระซิบข้อความที่หูของอ่า ครู่หนึ่งอ่าก็ออก
ไปจากอ่าเถกด้วย ถิริยาอื่นทำให้เนียนเห็นว่า
เขาไม่ค่อยพอใจที่จะกระทำเลย อ่า, อ่ายัง
ไม่เชื่อว่าการนี้จะเป็นจริงดังเนียนเข้าใจ

เนียนเรียก นายจวน เสมียน มาหา แล้ว
ถามว่า

“แกยังมีของนายพุกอยู่หรือ ?”

“ครี๋ย วันหนึ่งวันผมยังคิดมอมเงาอยู่
ฟังกลับมา อ่าเถก เมื่อ ก่อนหน้า คุณ สักครู่
เอง” จวนตอบ

เนียน “มีอะไรแปลกอีกหรือไม่ ?”

จวน “ไม่มีครี๋ย นายพุกอยู่บ้านทั้ง
วัน ๆ นี้”

เนียน “แล้วมีใครแปลกหน้าไปหาเขา
บ้างหรือเปล่า ?”

จวน “ไม่มีหรือครี๋ย แต่เมื่อตอน
สายราว ๓ โมงผมเห็นนายเฉลิมไปหา”

เนียน “ขอใจแถมมากก็เดี๋ยว ต่อไป
นี้แกไม่ต้องคอยคิดมอมเงาคนนายพุกอีกแล้ว”

เนียน นั่ง ทานทางที่ ระบิ ให้นายเฉลิม
สารภาพอยู่กันนั้นจนเวลาพลบ นายจวนได้
กลับบ้านเสียเมื่อตอนห้าโมงเย็น เนียนลุก
ขึ้นไปจุดตะเกียงแขวน แล้วก็กลับไปยัง

ที่เก่า
เมื่อเวลาราวทุ่มหนึ่ง ข้าก็ใกล้เข้ามา
พร้อมด้วยเครื่องมือผสมธาตุที่เขียนใต้ดวง
มาแล้ว แลเบื้องหลังของเขามีตำรวจ ๒ นาย
คุมนายเฉลิมตามเข้ามา ข้าผลักตัวนาย
เฉลิมให้ ไปยืนตรงหน้าเขียน แล้วข้าก็ซุก
นั่งลงบนเก้าอี้ตัวหนึ่ง อาจารย์วิชาของข้า
ยืนเห็นได้ว่าเขาเชื่อความสามารถของเขียน
จนแล้ว

อันข้าก็วิชา ของ นายเฉลิม ขณะ นั้น
แม้ ผู้ ซึ่ง ไม่มี ส่วนรู้ เห็นในคดี ขาวๆ กรรม
แต่มาไ้เห็นตัวนายเฉลิมเข้า ก็เห็นก็เกี่ยว
ยอม เข้าใจ ได้ว่า นายเฉลิม คง คง ไป ทำ
กิจการอัน สำคัญและลึกลับ มา อย่าง หนึ่งเป็น
แน่ มาครว่านายเฉลิม จะ พยายาม ระวัง
สิทธิารมณ์ ให้ สงบ เวียบ ร้อย ทุน สุข ความ
สามารถ แต่ก็ทวงหาของเขายังหนึ่ง สัก
หน้าอีกอย่างหนึ่ง ยังให้เห็นชัดว่าเขาสนใจ
คนให้เป็น คน กล้าหาญ ไม่ ทวาด ห้วน สัก
สะเทือนแท้ ๆ นายเฉลิมกล่าวว่า

“คุณรับผมมาด้วยเหตุอันใด ? ผม
ไม่รู้ในอริตัว -- แล ไม่รู้ เรื่องราว อะไรทั้ง
หมด ว่า เหตุไร ผมจึง ถูก คุณอ้า และ คำว่า
เหล่านี้จับตัวมา คุณพอจะบอกให้ไหม?”
เขียนหัวเราะร้องสั่งให้ตำรวจผู้หนึ่งเดิน

เกาะมาให้นายเฉลิมนั่ง แล้วพูดว่า
“นั่งสินายเฉลิม คุณพอจะบอกอะไรต่อก
หรือ ไม่ก็ช่างท่านเถิด” แต่เขียนมันมึนคึก
เกียจข้องอยู่กับแก้อย่างหนึ่ง บอกกันตรง ๆ
เจ็ดนายเฉลิม แก่ได้สัมผัสกับนายพุกลอย
เข้ามาจับรั้วที่เขาทางทองหรือเปล่า ?”
นายเฉลิม ลูกขึ้นจาก เก้าอี้โดย รวดเร็ว
“นั่นคุณหมายความว่าอะไร ? คุณหมั่น
ประมาทผมหรือ ?”

เขียนหัวเราะอีก แล้วโยกมือให้เขานั่ง
“อย่าทำเลิศจนเช่นนี้นะสิ นั่งลงเสียเถิด
ฉันถามแกอย่างทวน ๆ ถ้าแกไม่ได้ทำก็ค่อย
ปฏิเสธสิ”
“ผมไม่ได้ทำอะไร” นายเฉลิมตอบ
เสียงสั้นนึ้ ๆ แต่น้ำเสียงหนักแน่น “ทั้ง
นายพุกเป็นใคร รูปร่างเป็นอย่างไร ผมก็
ไม่เคยรู้จักเห็นหน้า”

“ศาลจะลือโทษ ผู้ร้ายสาวะภาพโดยกิจให้
เขาลง” นายอำเภอกล่าวตอช ๆ “ถ้า
หรือผู้กระทำความผิดเป็นครั้งแรก ก็จะได้ รับโทษ
จำคุกเขาลงกว่านั้นอีก แม้จะนายเฉลิม ฉัน
ขอถามซ้ำ อีกคำเถิด ถ้อยที่ แก ว่านั้น เป็น
ความจริงแท้แล้วหรือ ?”

“แน่นอนทีเดียว” ผมสาบานได้ว่าผม
ไม่ได้ร่วมมือกับนายพุก และผ่านับใจรั้ว”

นายเฉลิมตอบอย่างหนักแน่น “คุณทำไม
มาทะเลาะสงสัยตัวผม ?”

“เฮลละ เมื่อแกปฏิเสธก็แล้ว” เนียน
พยักหน้าไม่มีริมฝีปาก “คุณจับตัวนายพุท
ไธเมื่อตอนกลางวัน เขาให้การสารภาพว่า
เขากับแกได้ร่วม มีอกันกัก นายจรัสโดย
นายพุท มีความ หึงส์ หวง ที่ นายจรัส ไป รัก
แม่สีอาท - -”

“ไปรักหุยก ! ผมฟังไม่ได้ !!” นาย
เฉลิมร้องตะโกนเสียงอันดัง “อ้ายพุทกล่าว
เท็จ - - มันโกหก !”

“ฟัง ก่อน” เนียน ว่าพลาง โยกมือ
“เขาว่าเขากับแกได้ไปรอคอยนายจรัสตรง
โคนต้นพุททราเชิงเขานางทอง เมื่อได้ทราบ
ว่านายจรัสจะมาหาแม่สีอาทอย่างแน่ เมื่อ
ข้านายจรัส ควบแล้วคันตัว ผู้ตายได้พบเงิน
พันบาทเศษในใต้ และแกกับเขาก็กินกัน”

“คุณเนียน - - คุณเนียน !” นาย
เฉลิมพูดปากสั้น มีอาการให้เนียนเห็นว่า
เขาโกธร “คุณเป็นผู้ปกครองคน” แต่
คุณไม่ได้ ก็กล่อย่างผู้กระทำการผิดยอมขำขำ
ไปให้ ใคร ๆ ก็ได้ในเมื่อสย โสกาต”

เนียน “แต่นายพุทเขาไม่รู้ จักแกไม่
ใช้หรือ ? ทำไมเขาจึงไปปล่อยขำขำได้แก่
คนอื่น ๆ มิได้ไปทำไม่เขาไม่แก้ถึงขำขำ

ผิดให้”

“คุณโง่มาก” นายเฉลิมว่า แต่
เนียนยิ้ม “นายพุทอาชู้ จักผมข้างเกี่ยว
ก็ได้”

เนียน “อือ, จิ้งของแก เฮลละ, ฉัน
โง่ไปหน่อย แต่ขอถามอีกคำเถอะว่า ใน
ซอกแถวนี้แกผสมอะไร แกทำอะไร ?”

นายเฉลิมเหลือวไปมองเครื่อง มีผสม
อาชู้ซึ่งวางอยู่ตรงหน้าเนียน เขานั่งลงอยู่เป็น
ครู่ ทันใดนั้นเนียน ก็กระโดดถามถึง ๆ ว่า

“แกทำอะไร ?”

“คลอ - - เอ๊ย, แอมโมเนีย” นาย
เฉลิมตอบเร็วปรือ “คุณพ่อสั่งให้ผมทำไว้
ท่านจะเอาไปให้ แม่อะไรก็ได้ ทุบายที่ แกเป็น
ลมวิงเวียนบ่อย ๆ”

“หมายความว่า แกใช้ ผงแอม กานิส ไค
ออกไซค์ ทำ แอมโม เนีย อย่าง นั้น หรือ ?”
เนียนถามพลางหยิบ ขวดน้ำหอมใบเล็กดูขึ้น
“แล้วใน นี้ แก คงเก็บ กลิ่น แอมโม เนีย ไว้
กระมัง ?”

“คุณก็พิกลจริง” ถิ่นนั้นมันซอกเยลว่า
ไม่ใช่หรือ ?” เฉลิมว่า

เนียนหัวเราะก๊ากใหญ่ “แกช่างถูก
ฉันเสียจริงเถอะนะ เมื่อแกพลั่งปากออก
มาคำหนึ่งแล้วว่า คลอ ทำไมแกจึงไม่พลั่ง

คำว่าวินออกมาอีกคำหนึ่งเล่า ?”

“คุณช่างจับคำพูดนัก” นายเฉลิมว่า
“แต่คำว่า คลอ มี คลอวิน คำ เกี้ยว เท่านั้น
หรือ ?”

เนียน “แกอย่าดีสำนวนมากไปเลย
แกคิดผสมก๊าส คลอวิน แล้วใช้ รือ หมกนาย
จำรัส มี ช่างขวา ที่มีสี น้ำ ทาล ใหม่ แสดง
ว่าแกได้ใช้กรรทกามะถัน ผงคำ ๆ ในขวดนี้
เป็นแมงกานีส โคชอกไซค์ ไม่มี นัก ผสม
ธาตุคนโตจะผสม ผง แมงกานีสโคชอก
ไซค์, เกลือ และกรรทกามะถันให้เป็นแอม
โมเนียไคแทนที่จะโคคลอวิน ฉะนั้นจะพิสูจน์
ให้แกดูเดี๋ยวนี้ว่า ในขวดใบเล็กนี้จะมีก๊าส
คลอวินหรือไม่”

เนียนเปิดขวดใบเล็กออก แล้วและเท
น้ำมันสนกรอกลงไป ในขวดนี้คหนึ่ง ทวงตา
ทุก ๆ คู่พากันจ้องอยู่ที่ขวดใบเล็กเป็นตาเคียว
กัน และชั่วขณะฉีกใจหนึ่งอาการเปลี่ยนแปลง
ของธาตุภายในขวดก็บังเกิดขึ้น กล่าวคือ
มีประกายไฟแลบแผลบหลาย มีควันพลุ้งออก
จากขวดซึ่งทุก ๆ คนได้กลิ่นเหม็น กระหลย
ไม่ช้าภายในขวดก็ปรากฏเป็นสีดำ

“ฉนั้น ทวี ว่าแก คงตาย แล้วว่า นี่ เป็น
คลอวินหรือไม่” เนียนกล่าวขบขันด้วยอาการ
ขมขื่นแหม่มใส “ที่เหล้อยู่ในขวดนี้เป็น

แอมโมเนียมคลอไรด์หรือไม่ใช่ ?”

นายเฉลิมมีอาการ เปลี่ยนแปลงโดยเร็ว
ความแขงกระด้าง ที่มีอยู่หายไประวากับปลิด
ทิ้ง ร่างกายของเขาสิ้นเต็ม เหนือกาฟไหล
ซิก ๆ ฮา ! เขาพึงรู้สึกตัวว่าเขากำลัง
ประจันหน้ากับเชื้อร้ายตัวคอย

“แกปฏิเสธฉันว่าแกไม่ได้ทำคลอวิน”
เนียนกล่าวต่อไป “แกว่าแกทำแอมโมเนีย
แต่เมื่อมีความจริงว่ามันเป็นคลอวิน ฉันท
อยากถามอีกว่าคลอวินนั้นเป็นสิ่งที่แกและ
คุณพ่อของแกใช้ผสมยาด้วยฤ ? เขาใช้
ทำเป็นน้ำละลายฉีดล้างเชื้อโรคตามบ้านเรือน
ไม่ใช่หรือ ?”

“ผม แพ้ คุณ แล้ว - - ผม แพ้ แล้ว”
นายเฉลิมพูดเสียงเครือเขายกมือทั้งสองขึ้น
ปิดหน้า “ไม่มีอะไรชนะอะไรที่ผมจะยก
บังคับอีก ฮา คุณฉลาดกว่าผม”

“แกพึงระวังตัวไว้ด้วยครั้งนี้เป็นครั้งแรก”
เนียนว่า “แกยังอ่อนหัดอยู่”

“จริงแล้วขอรับ” นายเฉลิมรับคำ
สีหน้าเศร้าสลด “เป็นด้วยผมโลภเกินไป
ผมเห็นแก่ เงิน คำจ้าง เพียง เล็กน้อยเท่านั้น
ฮา, นายพลเป็นคนจ้างผมให้ฆ่านายจำรัส
เป็นเงินพันหนึ่ง ผมโง่ - - ที่ไม่ได้คิดลึก
ลงไปว่า ในอำเภอบ้านพรวนกระด้างนั้นออก

จากผมแล้วจะมีผู้รู้วิชาเคมีสตรียอีก "

"สารภาพความจริงเสีย" เนียนกล่าว พลางเลื่อนขลุ่ยไปทาง "เล่าให้ละเอียด"

"ครับผมจะเล่า" นายเฉลิมกล่าว พร้อมก้มถอนหายใจ "เป็นจริงดังที่นายพัก ขัฏทศมาดถึงผมทุกอย่าง เขาก็เคยเคย เป็นเพื่อน เล่นหัว กันมา แต่เดี๋ยวก่อน มีความ สนิท สนมมาก วันหนึ่งเขาไปหาผมปรึกษาคำให้ ผมฟังว่า เขารักแม่สอาก แต่หล่อนไม่รัก คอยเขา เพราะหล่อน รักอยู่ กับนายจรัส พ้อคำที่บ้านโคน เขาว่าความจริงแม่สอากก็ รักเขาเหมือนกัน ถ้าไม่คิดขี้ก๊วยแม่ของ หล่อนยังค้ำไว้รักษานายจรัสหล่อนก็จะรักเขา เพราะฉะนั้นเขาปรึกษาผมว่า ทำอย่างไรจึง ระวัง ถ้าจรัส ออกไปให้พ้น ทาง ไก่ ผมก็บอกความเห็น ให้เขาว่าถ้าแม่สอากรัก เขาก็ให้เขาพาหนีไป แต่เขาไม่ชอบความ เห็นของผม แลเขาก็กลับบอกกับผมว่าถ้าเขานายจรัสเสียเป็นเหมาจะดีกว่านี้ เขาได้ขอ ให้ผมช่วยเหลือ แลถ้าได้เร็ว เขาจะให้รางวัล พันบาท เวลานั้นเรากำลังเสพยากันอยู่ ก๊วย พิชสุราทำให้ผมหน้ามืดเห็นผิดเป็น ชอบ ผมคิดว่าเงินพันนั้นคงจะทำให้ผม เป็นสุขไปได้นาน ผมจึงรับคำเขาแลส่งเขา ว่าถ้าจะลงมือเมื่อไรก็ขอให้บอกผมรู้ ตัวก่อน

"วัน"

นายเฉลิมส่ายศีรษะช้าๆ กล่าวต่อไปว่า "อา, ผมขอยกให้ ได้ ประหารชีวิตของเขา หลังจากวันนั้นหลายวัน คืนวันหนึ่งนายพัก ไก่มาหา ผม แลบอกว่า เขาเสียใจ ความ ว่า นายจรัสจะมาหาแม่สอากพรุ่งนี้เวลาเย็น ๆ ผมจึงสั่งเขาว่าให้มาหาผมใน วันพรุ่งนี้เวลา บ่าย ๔ โมง แล้วผมก็ จัดแจง ทำกล่อวัน ใช้กรรก้ามถัน เกลือและผงแมงกานีสไป ออกใช้ดักเข้านั้นให้ละเอียด ดังที่คนทราบดี แล้วนั้นแหละครั้น กล่อวันเป็นกาฬมี พิช ถ้าหายใจเข้าไปก็จะตายในทันที ผมเห็นว่า การใช้กล่อวัน ผ่านนายจรัส จะทำให้เรื่องราว เจ็บเขยิบไต่ คืบคลาน ผมเก็บกล่อวันไว้ ใน ขวดน้ำหอมเล็ก ๒ ใบ แลผมอ้วนรุ่งขึ้นนาย พักมาบ้านผม ๆ ก็พักใส่กระเป๋เข้าไปด้วย ผม ไก่ อธิบาย คุณสมบัติ ของ เครื่องมือ ที่ จะใช้ ประหารนั้นให้นายพักฟังอย่างละเอียด เขา แสดงความพอใจเป็นอันมาก"

หยุดครู่หนึ่ง นายเฉลิม ถอนหายใจ เชื้ออกใหญ่แล้วและเล่าต่อไปว่า "เขาและ ผมพากันไปยังเขานางทอง โดยเห็นว่าเป็น ที่เปลี่ยววคน แลเป็นทางที่นายจรัสซึ่งมา จากบ้านโคน จะไป วิกพรานกระต่าย ะ ต้อง ผ่านมาทางนี้ ผมรออยู่ที่ใต้ต้นพุทราตามที่มี

นายพุกเล่า รอยุ่จนเวลาเกือบพลบค่ำ ทัน
 โคนั้นนายพุกกระซิบบอกผมว่า นายจรัส
 มาแล้ว ผมจึงลุกขึ้นวิ่งไปแอบข้างคันถนนแล
 นายพุกก็วิ่งตามหลังผมมาด้วย ผมได้เห็น
 ภาพ ของชาย ผู้หนึ่ง คำตะคุ่ม ๆ เถิน มาใกล้
 ระวัง ๆ ผมซ่อนอยู่แล้ว พอเขา เดิน คล้อย
 หลังไป นายพุกก็กระโดดเข้าคว้าคอทางข้าง
 หลัง ทันทีนั้นผมก็ตรงไปทางหน้าเขาหยิบ
 ขวดยกล้อวัน เอาปาก ขวดยกเข้าไปใน รูมูก
 นายจรัส ร้องคำเดียว ก็ทำ อาการ ผงะพวย
 ล้มลงสิ้นใจ ผมกับเขาจึงก้มลงค้นตัวนาย
 จรัสได้โพยเงินพันหนึ่งกับห้าสิบบาทอยู่ใน
 ใต้ ผมจึงรีบเอาเงินนั้นไว้เสีย ทันทีนั้นผม
 เสี่ยงใส่เท้าคันวิ่งมา ผมกับนายพุกจึงวิ่งกลับ
 ไปแอบอยู่ที่ใต้ต้นพุดซาอีก มีข้าผมก็ได้เห็น
 ชายผู้หนึ่งวิ่งมาหยุดอยู่ตรงคพผืนตาย ผมเห็น
 ว่าไม่เหมาะที่จะซ่อนอยู่ต่อไปอีก จึงชวนนาย
 พุกวิ่งไล่ตลอด ทนไป ทาง หลังเขา นางทอง
 นายพุกได้ ร้องขอ ส่วนแบ่งเงินของนายจรัส
 คนละครึ่งผมก็ยินยอม เขาวิ่งเงินไปจาก
 ผมห้าร้อยสิบห้า พอรุ่งขึ้นอีกวันหนึ่งเขาก็
 ไปหาผมที่บ้าน แลให้เงิน คำจ้าง ผม พันหนึ่ง
 ตามที่สัญญาไว้”

“แกล้มเสียข้อหนึ่ง” เนียนร้องท้วง

“แกรู้ตัวใหม่ว่า แกได้ทำขวดยกล้อวันนั้นตก

หายที่ตรงใต้ต้นพุดซา”

“จริงครับ ขวดยกล้อนั้นได้ตกหาย แต่
 ผมไม่ได้เอาใจใส่ เพราะนึกเชื่อมั่นว่ามันจะ
 เป็นร่องรอยให้ใครสงสัยผมไม่ได้” อ่า, ถ้า
 นายพุกไม่ สารภาพกับคุณ ผมเชื่อนั่นที่
 เกี่ยวว่าคุณจะไม่ได้อะไรเลย เจ็บใจนัก
 -- ทำไมนายพุกจึง ทำใจเสาะเช่นนั้น --”

เนียนยิ้มด้วยความขบขัน “แกเข้าใจ
 ผิดเสียแล้ว นายเฉลิม ความจริงฉันยังไม่
 เคยจับตัวนายพุกมา แลนายพุก ยังไม่ได้
 สารภาพความจริงแก่ฉันเลย”

สีหน้าของ นายเฉลิม เปลี่ยน เป็น สี ซีด
 ดวงตาลูกโหล่ง ใบหน้า ของเขาค่อยจะ
 ร้องไห้ เขากล่าวถามว่า

“คุณเนียน คุณ -- คุณ โอ, คุณ
 ฉลาดมากนัก คุณพุดล่อลวงจนผมตายใจ
 เชื้อ เป็น ความ จริง โอ๊ย, ผม เสีย รู้ คุณ
 แล้ว --”

เขาพยับหน้า ลงกับโต๊ะ พลัง ครางคล้าย
 กับได้ รับความเจ็บปวดแสนสาหัส

“เอละ เรื่องราวแหม่แหม่ทั้งหมดแล้ว ที่
 นี่เป็นหน้าที่ของคุณละคุณอ่า” เนียนหันไป
 พุดกับนายคำวระ ซึ่งกำลังนั่งเฝ้าคอยฟังเรื่อง

ราวอยู่ “คุณเอาตัวหมอนไปชิงไว้ก่อน
 แล้วเลยไปจับตัวนายพุกเสียเถิดวนที่เถิด”

นายตำรวจจึงบัญชาให้พลตำรวจทั้งสอง
คุมตัวนายเลียมไปยังโรงพัก และสั่งให้ไป
รับตัวนายพุกโดยรวดเร็ว เมื่อตำรวจทั้งสอง
กลับไปแล้ว อำเจิงเดินไปนั่งเก้าอี้ตัวนาย
เลียมนั่ง เขาจึงหันอันเบิกบานแจ่มใสของ
เนียนครูหนึ่งแล้วจึงกล่าวว่า

“คุณเป็นนายอำเภอ ทมึ่ ความสามารถ
ฉลาดไหวพริบก็เหลือเกิน ผมต้องขอนับถือ
เขาไว้เป็นตัวอย่าง โอ, โปรดยกโทษให้ผม
เด็กขี้ขี้ ครึ่งหนึ่ง ผมได้กล่าวคำ ประมาท
คุณว่าคุณจะหาตัวผู้ร้ายรายนี้ไม่ได้”

เนียนยิ้ม “ผมไม่ถือในข้อนั้น เพราะ
ความจริงเมื่อผมยังไม่ แสดง ความ สามารถ
ให้ปรากฏ ก็ย่อม เป็นที่ถูกถูก ของคนทั้ง
หลาย”

อ่า “น่าสรรเสริญนัก ต่อไปช่วยบ้าน
พรวนกระต่ายคงนอนตาหลับ ผมยังติดใจ
สงสัย -- ผมกระหาย อยากจะรู้ เรื่อง รว ที่
คุณกระทำไปเจียง ๆ นั้นจริง ๆ คุณจะถูกดูดา
เล่าให้ผมฟังบ้างได้ไหม ?”

เนียนล้ง นาฬิกาพก ขึ้นมากแล้วกล่าวว่า
“ฟัง ๓ หุ่มนเท่านั้นเอง ได้ สนิมยิน
ก็จะอธิบายให้คุณฟัง คุณสงสัยอย่างไร ?”

อ่า “ทำไมคุณจึงทราบว่าผู้ตายไม่ได้
ตายด้วยเป็นลมถึงที่ผมเข้าใจ ?”

เนียน “คุณขาดความรู้ไปหน่อย อา
การตายของ คน ถ้าตายโดยธรรมชาติก็มีอา
การเป็นปรกติ ผมไม่ได้ สังเกตศพนายจาร์ส
เห็นเขาตาย ด้วย อาการปลาก คือ คอของ
เขายึดหน้าแหงนเชือกเห่มน้ำลึกน้ำ มัน
เป็นอาการบอกให้ทราบอย่างแน่ชัดผู้ตายมิได้
ตายด้วยเป็น ลมหรืออย่างอื่น ๆ ตามปรกติ
ผมคาดใน ยศนั้นว่า ต้องตาย ด้วย กิน ยาพิษ
หรือไม่ก็สูดก๊าซที่มีพิษเข้าไปทางรูจมูก อา
การตายของเขาจึงน่าเกลียดเช่นนั้น อนึ่ง
ภายหลัง ผมได้ ไป สืบ ถาม หานาม ของเขา

ตามอำเภอต่าง ๆ โดย อาศัย รอย แผลเป็น
หลังมือขวา ของเขา เป็นหลักก็ได้ทราบนาม
แลบ้านของเขา คนใช้ที่ข้าน ยบอกกับผม ว่า
นายจาร์ส มีเงิน ติดตัว ออกจากบ้าน เป็นครั้ง
สุดท้าย พินยาทเศษ ก็เลยทำให้ผมมั่นใจ
หนักขึ้นว่านายจาร์สติดถูกผู้ลอบทำร้าย ซึ่ง
ระว่าเงินพินยาทนายจาร์สอาจเอาไปใช้ที่แห่ง
ใด แห่งหนึ่ง เสียก็ได้ นั้น ย่อมเป็น ไป ไม่ ได้
เพราะทางจากบ้านโคนถึงเขา นางทองไม่มีที่
ใดทำการค้าขายของแพง ๆ นอกจากตลาด
๒-๓ แห่ง อย่างไรก็ดีตามความเป็นอันแน่เช่น
นั้นจึงผมได้ สืบถามแม่คงแม่นางสาวสวาท
ผู้รักของนายจาร์สได้ความว่า นายจาร์สพูด
ว่าในวัน เกิดเหตุ นั้น จะนำของ หมั้น มาห่ม

แม่สาวแต่ในวันนั้นแม่คงก็หาได้ รัยไม่ แล
ไม่ได้พบตัวนายจำรัสด้วยซ้ำ ก็ดำนายจำรัส
เป็นลมตายจริงแล้ว ทำไมเมื่อเราไปชันสูตร
พลิกศพจึงไม่ได้พบเงินจำนวนนั้น เหตุผล
เหล่านี้ทำให้ ผมมั่นใจยิ่งนักว่า นายจำรัสต้อง
ถูกฆาฏกรรมเป็นอันแน่ เป็นฆาฏกรรมอัน
เร้นลับ”

อ่า “แล้วอย่างไร เล่า ครัย คุณทำ
อย่างไรจึงได้ตัวผู้ รัย ?”

เนียน “ผมได้ ชันสูตร พลิก ศพ อย่าง
พิถีพิถะเพราะ วันนั้นผมได้พบร่องรอยอันหนึ่ง
คือในรูปมุกผู้ตายนั้นแคงกำด้วยโลหิต แล
หนวยาง ๆ ในมุกขาดเยื่อหุ้มก อากา
รเหล่านี้แลรวมทั้งอาการคอบกหน้าเชิดแครง
นั้นด้วย เป็นทางชี้ให้เห็นได้ว่านายจำรัสไค
หายไ้ เอากำส มีพิษ ชนิดโค ชนิด ๑ เข้า ไป
กำสนั้นไม่ตองสังสย, ย่อมเป็นกำสที่มีพิษ
ร้ายแรงที่สุด ชั่วขณะที้องขอความช่วยเหลือ
ออกมาไคคำหนึ่งก็สิ้นใจ เมื่อนายส่วมาถึง
ก็เห็นเขาอนนึ่งไม่สามารถจะช่วยเหลืออะไร
ไคเสียแล้ว มันเป็นความรู้พิเศษของผมซึ่ง
รกจำไ้ แด่ ครัย ยัง เป็น นักเรียน อัน อาการ
ของ ผู้ตาย เหล่านี้ เป็น เพราะ อ่า นาง ของ
คลอวัน กำสมีพิษอย่างแรงชนิดหนึ่ง ซึ่งถ้า
ใครไคหายไ้เข้าไปโดยแรงแล้วไม่ทันหายไ้

กลัยออกมา ก็จะทำลักและลงหายไ้หาย
เสียทีไคตนเอง คลอวันเป็นกำสซึ่งหนัก
กว่าอากาศ เพราะฉะนั้นจึงสควกสำหรับผู้รัย
ใช้หนัก คุณลองคึกเถิดว่าความรู้ชนิดนี้เป็น
ความรู้ชั้นสูง ผู้ไม่เคย พยเคยเรียนจะมี
ความรู้ไคอย่างไ้ ในอำเภของเรามีคน
๒ คน เท่านั้น ที่ ไ้ไป คึกษา วิชชา มา จาก
กรุงเทพ ๑ คนหนึ่งชื่อนายสุข เวียนยศชั้น
มัธยม ๘ อีกคนหนึ่งคือนายเฉลิม เวียนวิชา
แพทย์ศาสตร์ ผมมั่นใจว่าต้องเป็นคน ๒ คน
นี้เท่านั้น ที่จะมี ความรู้ ไ้คลอวันไค”

“อ่า “ซ้ำก่อน คุณไคไค คึกกรรมัง
ว่า คนในอำเภอื่น ๆ อาจมาไ้สถานที่ใน
อำเภเราลอบฆ่านายจำรัสเสียไคไค”

เนียนหัวเราะ “จริง, แต่คุณควรระ
ทราบดีสาเหตุ เสียก่อนว่า ผู้รัยมี ปรวณ
อะไรในตัวของนายจำรัส ? ผมทราบนิสสัยความ
เป็นอยู่ของนายจำรัสมาว่า เขาเป็นคนมีน้ำไ้
โอบอ้อมอารี ความประพฤติเรียบร้อย ไม่
เคยมีสาเหตุคุกคามงไคกับใคร เป็นอันเชื่อ
แน่ที่เคียวว่า นายจำรัสจะไม่ถูกทำร้ายด้วย
ความพยายามมากร้ายของผู้ ไค มีหัวข้อ
สังสยอยู่ ๒ ข้อเท่านั้นคือ ผู้รัยอาจทราบดีว่า
นายจำรัสมีเงินคึกคึกมาประการหนึ่ง กับอีก
ประการหนึ่ง น่าจะ เกียว ด้วยความ หึงส หง

ในเรื่องเงินนั้นผมเห็นว่าเงินไม่ได้ คนใช้นายจำรัสออกกับ ผมว่าเขาคนเดียวกันที่ทราบว่านายจำรัสเอาเงินคิกตัวไปด้วย เพราะเขาได้แต่เห็นโดยบังเอิญ ตามปรกติ นายจำรัสไม่เคยบอกเล่า ให้คนใช้รู้เห็นเลยว่าเขาเป็นคนมีเงินพอต้นจะกิน นายจำรัสไม่ใช้เป็นคนโอ้อวด ผมคิดว่าเขาคนไม่ควักเงินทั้งพัน ออกมานั้นใน ที่ แห้ง โคน แห้ง หนึ่ง เพราะเขาเองก็รู้เขายำมันเป็นอย่างนี้แล้ว ส่วนในข้อ ๒ นั้นผมได้ สืบสวนจนได้ความว่า เขา มาคิก นางสาวสาธิตอยู่ ผมพยายามฟังเสียงในข้อนี้จริงจริง นางคงได้เล่าให้ผมฟังว่านายจำรัส จะเอา ของ หนึ่ง มา หนึ่ง ในวันเดียวกันนั้น ซึ่งทำให้การของแกเป็นเรื่องราวตรงกับคำของคนใช้นายจำรัสจริง ๆ ทำให้ผมกลับสงสัยไปว่าอาจะมีผู้ใดที่รายงานว่านายจำรัสมีเงิน คิกตัวมาเพื่อ หนึ่ง นางสาวสาธิตนั้นอีก ผมได้ ไปตรวจบริเวณที่เกิดเหตุอีกครั้ง ๑ ได้พบร่องรอยได้ ค้นพบขาเชิงเขานางเขานางทองอีกอย่างอย่าง เป็นคันวารถยนต์ ซึ่งเรียบหักขยี้เป็นแฉกของว่ามีคนไปขึ้นหรือหนึ่งกับขบวนหอนซึ่งบรรพจรลอรันอีกโดยหนึ่ง แต่ร่องรอยไม่ได้ให้ความเข้าใจของผมให้กระตือรือร้นเลย ผมก็ักใจยกเอาข้อ ๒ เป็นหลักคือเหมือนนางสาวสาธิตซึ่งเป็นหญิงสาว

และมีคนคิดพันอยู่มาก มันน่าจะเป็นเพราะความหึงหวั่นมากกว่าอย่างอื่น ผมเรียกตัวแม่ลูกมาซักถาม ว่าถ้า นอกจาก นาย จำรัสแล้วมีใคร รักหล่อน อยู่อีก ก็ได้ ความว่า มี นาย สขคนหนึ่งกับนายพุกคนหนึ่ง คุณลองคิดเถิดว่าอารมณ์ของ เราไม่มีสถานที่ใดจะน่าเทวเตว นึกเทียบ จาก ท่อน โดยมาก จะไม่ผ่านมาทางนี้เลย นอกจากพวกพ่อค้าซึ่งไปมาระหว่างสุวรรณโลกกับกำแพงเพชร ฉะนั้นจะมีใครที่รู้ว่าแม่ลูกสาวสวย ที่รักว่านายจำรัสมีเงินคิกตัวมาเช่นของหนึ่ง ผมเห็นว่าคนท่อนไม่มีส่วนเกี่ยวข้องในคดีนี้”

อำพุกหน้า “ต่อไปเถิดครับ”

เนียน “เมื่อทราบว่า คนรัก นางสาวสาธิตอีก ๒ คนผมก็สั่งคนให้ คอยมองอาการเคลื่อนไหวของคนทั้งสองทันที แต่ผมไม่แน่ใจเลยว่า คนทั้งสองนั้น จะเป็น คนร้าย จริง เพราะไม่เห็น เขามีความ ประพฤติ เสียหายอย่างไร ผมไม่ได้เอาใจใส่ในคนทั้ง ๒ นั้นอีก แต่หันไปพิจารณาทางอื่นใหม่ แต่ที่ว่าต่อมา ผมกลับได้ รัยรายงานว่านายพุกได้ ไป ที่บ้านนายเฉลิม ชำนาญทำให้ผมนึกอะไรขึ้นมาทันที เมื่อนึกออกว่านายเฉลิมเป็นนักเขียนแพทย์ศาสตร์ ผมจึงไปบ้านนายเฉลิมประวบรวมหาเกี่ยวกับเจ้าตัวไม่ได้อีก ผมจึงค้นหังของ

เขาได้พบ เครื่องมือ เหล่านี้ และชวคน้ำหอม
อีกใบหนึ่งซึ่งมี คลอวันบรระ อยู่ชวคน้ำหอมนี้
มีลักษณะไม่ผิด เพียงกับใบ ที่ผมเก็บได้โดย
เมื่อเป็นเช่นนี้ความแน่ใจ ของผมก็เป็นความ
จริงขึ้น แลพอจะนึกเรื่องออกว่า นายพุก
คงมีสาเหตุอันคล้ายกับนายจาร์ดี แลนายพุก
ได้ทำงานนายเฉลิมให้ ไปไม่นานนายจาร์ดี ผม
จึงนำเค้าใจอันต่าง ๆ ผูกเป็น เรื่องเช่นแลช
ถาม นายเฉลิม พอเค้าว่า ๆ ซึ่งนาย เฉลิม ก็
ยอมรับ สาระภาพโดย ชันคาถึงคุณได้รู้เห็น

แล้วเมื่อ เรื่องทั้งหมดลงเพียงแค่นี้แลทำ
ให้ผมเข้าใจอีกมาก คุณมีอะไรสงสัยอีก
หรือไม่ ?”

“คุณเนี่ยน ผมแทบไม่เชื่อว่าคุณจะ
สามารถลงเพียงนี้” นายคำวรงค์กล่าวน้ำ
เสียงสั้น “หมดข้อสงสัยแล้วครับ คุณ
เป็นคนเลี้ยกลอดแท้”

“อย่าขอให้มากนักเลย คุณอ้า” เนี่ยน
กล่าวพลางหัวเราะ “ผมเห็นจะต้องขอลา
ไปกินอาหารเสียที”

๑๐๔. ความจนทำให้ท่านติดขัดทุกอย่าง แต่ท่านจะโทษใครเล่า เพราะความ
กระทำในเบื้องต้นของท่าน แลบุรพชนของท่านก่อไว้ก่อน.

ของ น. ถ. พิษณุชาติ

เงาะ หรือ ซาโก ในมณฑลปัตตานี

ของ

ขุนวิจิตรพาหนะการ

พวกเงาะ หรือ ซาโก นั้นอยู่ตามป่า
แลเขาในท้องที่อำเภอตันหยงมาลี, ใต้เมือง
จังหวัดนราธิวาส แลอำเภอบันนังสตา, โก
ตาบารู, เบตง, จังหวัดยะลา.

รูป. ขนาดสูงต่ำเท่าชาวมลายูธรรมดา
หน้า & เหลี่ยม คางแลจมูกใหญ่ ริมฝีปาก
หนา ผมหยิก ท้องบ่ง ผิวดำกร้าน.

แต่งกาย. ปกปิดร่างกายด้วยใบไม้
(บางพวกที่อยู่ใกล้ชาวนาใช้ผ้าถุงก็มี).

การอยู่. อยู่เป็นพวก ๆ ไม่รวมกัน
พวก ๆ มีตั้งแต่ ๕ คนขึ้นไป บางทีถึง ๕๐ คน
หลาย ๆ พวกรวมกันมีหัวหน้าคน ๑. ประ
มาณพวกซาโกที่อยู่ในมณฑลปัตตานีเวลานี้
ราว ๒๐๐-๓๐๐ คน.

ที่อยู่. (อายะ มาโง๊ะ) ทำเป็นเพิง

หมาเหงาน ไม่มีฝา ชายคาข้าง ๑ อดคิน
มุงด้วยใบไม้ แลยกขึ้นเป็นแคร่สำหรับนอน
สูงราว ๑ ศอก ข้าง ที่นอน ต้อง มี กองไฟ
อยู่ด้วย เพราะพวกนี้ชอบอยู่ตามชายเขา
อากาศหนาวจึงต้องมีกองไฟสำหรับผิง.

การเลือกที่อยู่. มักอยู่ตามชายเขา
ใกล้น้ำ ก่อนที่จะตั้งเป็นที่อยู่ต้องกองไฟขึ้น
ทุกคว้น ถ้าวันขึ้นไปตรง ๆ ไม่แตกไป
ทางอื่น นับว่าเป็นโชยภูมิที่ดี อยู่ได้.

การตั้งที่อยู่ไม่ถือทิศทางเป็นเกณฑ์ จะ
เป็นทิศใดทางใดก็ได้ แลแห่ง ๑ จะอยู่นาน
เท่าใดแล้วแต่ความพอใจ เมื่อเบื่อ หรือ
หากินไม่สะดวกก็ย้ายไปหาที่อื่นอยู่ใหม่.

อาหาร. รับประทาน ผัก, มัน, หรือ
ผลไม้ต่าง ๆ หรือไม่กินเนื้อสัตว์หากินได้

ของเหล่านี้ จะเผา หรือ ค้ม หรือจะรียประทาน
คียบ ๆ ก็ได้แล้วแต่จะพอใจ เมื่อใครหาได้
มากก็แย่งกันรียประทานทั่ว ๆ กันตามที่หาได้
จะพอรียประทานหรือไม่พอก็ตาม แต่ใครมี
ต้องแย่งกันเสมอไป.

วิธีทำให้เกิดไฟ. ใช้ห้วยหินคาบให้
แห้ง ถูกันให้เป็นไฟ เอาคันเค่าร้างทุบ
คาบแห้ง ใช้ตำซุก.

อาวุธ. ๑. หอกไม้ (กู่น) ยาว
ประมาณ ๕ ศอก ยิงด้วยลูกดอกไม้ ไม้
ลูกยาว ๓ คืบ ปลายซุยยางน่องสีคำ ท้าย
ทำด้วยไม้ระกำ เมื่อยิงลูกสีทมิฬชีวิตพืช
จะแล่นไปตามร่างกาย อาจตายได้ภายใน
๒๐ นาที (ได้ถามกันว่า มียาแก้หรือไม่
ตอบว่าไม่มี)

๒. หอก (ซีกัก) ค้ำไม้ปลายเหล็ก

๓. มีด (มะเนด) หรือพร้าธรรมคาบข้าง
ที่ใช้กันตามพนเมือง.

การทำมาหากิน. นอกจาก ซด ผัก
มัน มีการทำข้าวไร่ หาขึ้นตะเคียน, ช้าง,
ช้างพวก ก็นำออกมาแลกผ้าผืนเงินทองของ
ใช้กับชาวบ้านที่อยู่ใกล้เคียง.

การรื่นเริง. ไม่มีกำหนดกฎเกณฑ์ว่า
จะมีเมื่อใด นักสนทนาก็ลือมวงกันเข้า
รื้อว่าทำเพลงกันไปตามเรื่อง เครื่องดนตรี

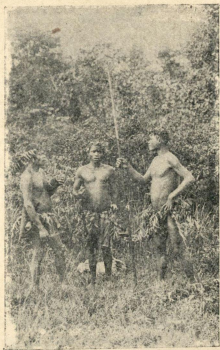
ที่ใช้ประกอบคือ ๑. กระบอกไม้ ไม้ (คนนั้น
ขาด) ตักไว้ซัดทั้งหัวท้าย เาะข้างหัวให้
กลวง กรักผิวออกเป็นเส้น ๆ ให้คิกอยู่ทั้ง
๒ ข้างใช้ห้วยถักมีคหัวท้าย รุกด้วยเคม
ไม้ ไม้ทั้ง ๒ ข้างให้คัง หรือ หย่อนตามเสียง
เล็ก หรือ ใหญ่ ที่ ต้อง การ มีอยู่ ๕ เสียง
เวลาเล่นใช้คิกที่เส้น

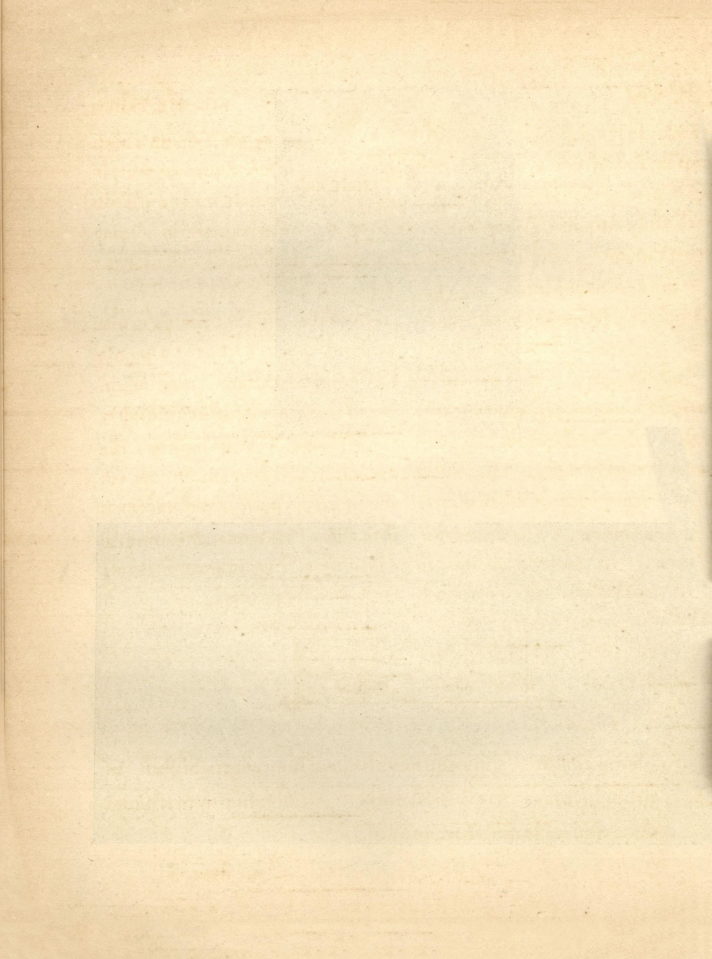
๒. กระบอกไม้ ไม้คักไว้ซัดข้าง ๓ เรียง
ว่า ตูเกน มีเนอหนา หรือยาง ค้างกันเป็น
เสียงต่าง ๆ ใช้กันโขก.

๓. กรับ (กิมล) เหมือนกับกรับละคอน
ทำด้วยไม้ ไม้ แลคเป็นจังหวะ อย่างเดียวกัน.
ศาสนา พวกนี้ไม่มีศาสนา ไม่มีรู้จัก
นับถืออะไร คลอดคนต้นไม้ นางไม้ เทวดา
พระอาทิตย์ หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่าง ๆ.

ผู้ชายชาวซาไก เมื่อชอบหญิงคนใด
จะต้องไปขอต่อผู้ปกครอง จะเป็นบิดา มารดา
พี่ชายหรือญาติฝ่ายหญิงก็ตาม เมื่อตกลง
แล้ว ต้องนำของหมั้นไปให้ จะเป็นหม้อ
สีกใบ หรือมีด หรือผ้าสีกันก็ได้ ถ้า
ไม่มีก็ไม่ต้องการ.

การแต่งงาน (นิกะ คาเนะ). เวลา
แต่งงาน ผู้ปกครองจะใด จักให้เจ้าสาวเข้าไป
อยู่ในกระท่อม พร้อมกับเพื่อนสาว สัก
๒-๓ คน ฝ่ายเจ้าชัวกับพวกญาติแลเพื่อน

แต่กันมาส่ง แล้วก็กลับ คงทิ้งเจ้าขาว
แล้วเจ้าสาวให้อยู่ด้วยกัน ๒ ต่อ ๒ นับว่าเสร็จ
พิธี แต่มีบางพวกใช้ไปเลือกหาที่ ๆ มี
จอมปลวก แล้วปล่อยให้เจ้าขาวไล่เจ้าสาว
รอบ ๆ จอมปลวก ถ้าจับได้เป็นเสร็จการ.

เมื่อแต่งงานกันเสร็จแล้ว ค่ำว่า สาว จะ
ต้องผลัดกันไปช่วยผู้ปกครองทำมาหากิน ทั้ง
๒ ฝ่าย ๆ ราว ๒-๓ เดือนเวียนกันเรื่อยไป.

การคลอดบุตร. หญิง ขาไก่ เมื่อมี
ครรภ์ เวลาจะคลอดต้องเรียกเพื่อนฝูงพี่น้อง
มาหมก คนที่มีครรภ์จะต้องขึ้นไปนั่งของ ๆ
บนกระบอกไม้ไผ่ท่อนเดียว มีไม้สำหรับ
มือยัน ๒ ข้าง ๆ ล่างปักด้วยไม้สำหรับรอง
วัยเด็กที่คลอดออกมา แล้วมีหมอสำหรัย
คลึงท้อง เมื่อเด็กออกมาแล้วหมอสำหรัย
เขาไปอาบน้ำร้อนทันที แล้วจัดการตัดสาย

สะดือ การตัด ๆ ด้วยไม้ ไม้หลาวให้คม
ไม่ต้องใส่ยาหรือให้เคี้ยวประทานยาอย่างใด
ส่วน มารดาเด็กให้รับประทานยา ราว ๓ วัน
แล้วอยู่ไฟ จะนั่งหรือนอนอยู่ก็ได้ อยู่ยาว
อย่างน้อย ๔ วัน อย่างมาก ๓๐ วัน ก็ไปทำมา
หากินตามปรกติได้.

การตั้งชื่อ. เด็กเกิดมาอายุ ๒-๓ เดือน
จะต้องตั้งชื่อ ๆ นี้ให้ตามชื่อต้นไม้ หรือ
ลำห้วยลำธารเป็นประเพณี เด็กที่โตขึ้นไม่
โก หรือใกล้ลำห้วยใดก็ให้ชื่อตามสิ่งนั้น ๆ.

การฝังศพ. ชาวขาไก่ที่ตาย เมื่อ
ตายแล้วไม่มีพิธีรีตอง อย่างไม่ นอกจาก
จัดการห่อแล้วนำไปฝัง ตายที่ไหนก็จัดการ
ฝังกันที่นั่น เวลาขุดหลุมขุดจากหัวเข้าไป
ศีรษะเป็นลึก ผังนอนตะแคงเขาข้างขวา
ข้างอเข่าขวาแล้วจึงกลบ.

๑๐๕. เมื่อท่านมีโอกาส ท่านจงรับวยเอาประโยชน์โลกและธรรมให้เต็มที่ ให้
พึงเห็นว่าเวลามีค่า สำหรับชีวิตแห่งท่าน การปล่อยให้วันคืนล่วงไปเปล่า
นั้น ท่านจะรู้สึกเสียดใจในภายหลังแท้.

ของ น. ถ. พิชยญาติ

ปรีโลก

ของ

นายเทพ มหาเปารยะ

(ต่อจากหน้า ๑๑๑ ฉบับ พฤศจิกายน)

เรื่อง ที่ผู้สยข่าวหนังสือพิมพ์ทั้งสอง
ร่วมกันแต่งลงในหน้าหนังสือพิมพ์ "กลั
กานเซต" ได้ปลุกความตื่นตัวในหมู่ชน
โดยมาก รวมทั้งฝ่ายที่มความเห็นด้วย และ
ฝ่ายปรักัน ทว่าบรรดาบรรณาธิการได้เขียน
ความเห็นเป็นเชิงติเตียนลัทธิจิตศาศตว์ลง
ในนิตยบรรณาธิการในฉบับเดียวกัน ซึ่งมี
ใจความคล้าย ๆ ว่า "ลัทธิจิตศาศตว์
ได้แพร่หลายขึ้นโดยยั้งบรรดาเรา จำต้องถก
กันมากแล้วไว้อย่าง แต่สำหรับเราท่านที่ยัง
ดำรงตนเป็นปรักติชนอยู่ ย่อมแจ้งอยู่โดยกั
ถึงความไม่ม่แก่นสารของลัทธินั้นแล้ว"

มาโลนเฮในฐานะของผู้ประพันธ์ต้องทำ
งานหนักยิ่งในการโต้ตอบ สรรพเทศมายุ อัน
แสดงความเห็นต่าง ๆ นานา ความเห็น
เหล่านี้โดยมากกักเคยเินโคเียงชาวทเขาและ
อื่นกแก่ ซึ่งบางคบัยได้เขียนขึ้นแสดงความ
ไม่ม่ภูมิในวิชิชาทเขาอย่างถึงเสียเลย ทั้งน

ย่อมส่อให้เห็นว่าวิชิศาตว์จึงแน่มอยู่ในวง
แห่งความคิดของมหาชนเพียงไร แม้เขา
เหล่านั้นจะไม่พอใจแสดงความเชื่อถือในชาว
หนังสือพิมพ์ที่ได้ลงแล้ว ๆ มา

ถึงมาโลน จะได้พยายาม เขียนข่าวโดย
ใกล้ที่สุดกัยเหตุการณที่เขได้ประสบมาทุก
ประการ เขา ก็ยังอกหยอคยดงคตณที่นำขึ้น
อันเป็นนิสัยของผู้สยข่าวแทบทุกคน ไม่
ได้ ซึ่งทำให้ยังเกิด ความไม่พอใจแก่
สมาชิกทรงฉนวนบางคน

เขาวินทงราว ๓ สัปดาห์หลังจากเหตุ
การณที่ได้กล่าวมาแล้ว ขณะท มาโลน

กำลังนั่งทำงาน อยู่ในห้องพิเศษ ที่สำนักงาน
ของเขา เขารู้สึกว่ามัยรุษที่ ๒ ซึ่งเขาไม่
อาจเห็นควอยู่ในห้องนั้น ในเวลาทได้ใช้
ประจำท ทำการได้ นำ นามยคร์ ของ มิสเคอร์
เยมส์บิลโซเวอ เจ้าของร้านโภชนาหาร
ฉะฉนโซ้ย ค่ายลแสมเมอร์สมิด ซึ่งไม่ใช

คนอื่นไกลไปจากท่านสถานายกแห่งสมาคม
ทรงฉานเลย เขาตีริบมแต่ โยทหนึ่งสี่
พิมพ์เข้ามาเป็นเชิงพิศ

“ผมว่าแล้วไม่ใช่หรือว่าท่านคงเล่นตลก
กับเรา” เขากล่าว

“แต่ท่านไม่เห็นคอกหรือว่าผมเขียนจาก
ความจริงทั้งหมด” มาโลน ตอบ

“จริงครับท่านและสหายของท่านให้ความ
ยุติธรรมแก่เราจริง ๆ แต่ท่านยังไม่เคย
เห็นชนยววมเนียบของเรา ท่านจึงเห็นทุกสิ่ง
เป็นของแปลกประหลาดไป นั่นแหละ, ยัง
คิดมันก็น่าพิศวง คนฉลาด ๆ ที่ล่วงลับ
ไปแล้ว ทั้งเขอะแยะไม่มีใคร สามารถส่งข่าว
คราว โดยอานภาพ ของเขาเอง มาให้เราทาง
โลกนี้ทราบบ้างเลย”

“และข่าวที่เราได้รับ ก็มักเป็นข่าวที่ไม่
เป็นสาระคล้ายคำพูดของเด็กไม่เคียงสาเลย
โดยมาก” มาโลน ตอบ

“แต่ท่านไม่ ควรลืมนะ คนโง่ ๆ ก็ตาย
เหมือน คน ฉลาด เหมือน กัน และ นิสสัย
เหล่านั้นหาเปลี่ยนแปลง เมื่อเขาละโลกนี้ไป
ไม่ และ อีก อย่าง ๑ เรา รู้ ไม่ ใด ี ว่า ชาว
ชนิกได้จะช่วยให้ระลึกถึงตัวผู้ตายได้จริง ๆ
เช่นเมื่อนั้น มีลิสต์เคย์ส เจ้าทรงให้พระ
องค์ ๑ ซึ่งได้ รับ ความ เคารว โศกมากโดย

ยุติสาวได้ ตาย จากไป เสีย มีลิสต์เคย์ส
ได้ บอก กับเขาว่า ยุติสาวเขา อยู่ใน ที่ สบาย
แต่หล่อนเสียใจมาก ที่เขามัวทักขิโหม่นถึง
หล่อน พระองค์นั้นไม่เชื่อเสียเลย ว่าคำพูด
นั้น จะมาจากยุติของเขา แต่ครั้น มีลิสต์
เคย์สกล่าวต่อไปว่า “ฉันไม่ชอบกาเห็นท่าน
ใช้คอกล่าแมชโรมันกับเสื้อเชิ้ตสีแดง” เขา
กลับร้องขึ้นว่านี่เป็นคำพูดของยุติเขาแน่แล้ว
หล่อนเคยล้อเขาเช่นนั้นเสมอ กะเดชะครั้น
คำพูดอื่นไม่มีสาระในทางหากินอะไรอื่นใน
เรื่องนั้น”

มาโลน สันคิระ
“นั่นมันเป็นคำพูดที่คนโง่เขลามากก็ชอบ
ใช้ ล้อพระ” เขากล่าว

บอสโซเวอร์ หัวเราะ “ท่านก็เหมือน
กับผมเมื่อก่อนนี้แหละครั้น ไม่ใคร่จะยอมเชื่อ
ง่าย ๆ ผมไม่ตีท่านคอก แต่ทว่าผมมา
วันนี้ เพราะ มีอะไร เกี่ยวกับ ท่าน เรา ทั้ง ๒
ต่างมีงานมากด้วยกันทั้งนั้น เราพูดกันตรง ๆ
ดีกว่า พวกสมัชชิกที่พอมิมีความคิดอยู่ข้าง
ทั้งหมดต่างพอใจในความเห็นที่ท่านเขียนมา
จนตัว มีลิสต์เคย์สเลยอ่อนน้อม เมลเล เองได้ ส่ง
บทความแสดงความยินดีมาที่ผม”

“เมลเล ทนายนะอะไร?”

“เมลเล ผู้ประกอบการค้าสนา ควรจะยื่น

นามที่เหมารกว่า”

“แล้วอย่างไรล่ะ?”

“ถ้าท่าน และ สภากษัตริย์ของ ท่าน
อยากจะทำให้ลูกชังในวิชชานี้ เรา ก็ยินดี
จะช่วยเหลือ แต่โปรดอย่าเข้าใจว่า เพราะ

เราอยากให้ท่านช่วยประกาศให้ลัทธิของเรา
แพร่หลายเราจึงจะช่วยท่าน จริงอยู่เราไม่
รังเกียจในสิ่งนั้นนัก แต่ที่เราช่วยท่านเพราะ

หวังก็ต่อตัวท่านเองจริง ๆ เราจะมี การ
ประชมเรียกวิญญาณเกินโดยไม่ใช่คนทรง ที่
มีอาชีพทางนี้เลย และถ้าท่านอยากจะ.....”

“ไม่มีสิ่งใดที่ผมอยากจะทำเลย”

“ถ้าเช่นนั้นก็ตกลงว่าท่านจะมาทั้ง ๒ นะ
ครับ ตามธรรมเนียมไม่เคยยอมญาติให้

คนนอกคณะเข้าร่วมอยู่ด้วย ถึงจะเป็นผู้
ศึกษาในจิตตะศาสตร์ก็ตาม เขาเหล่านั้น
มักแสดง การ ทุ หมิ่น โดย ระวัง สง สัย ไป

ต่าง ๆ นานา เขาไม่เคยคิดถึงความรู้สึก
ในใจของพวกเขาเลย สำหรับท่านอย่างน้อย
ท่านก็มีอารมณ์อยู่ในใจ ซึ่งเป็นคุณสมบัติที่เร
พอใจแล้ว”

“แต่ การ ที่ ผม ไม่ เลื่อมใส จะเป็น ที่ ชัก
ขวางด้วยไหมครับ?”

“เปล่าเลย ถ้าท่านไม่กระทำให้ชัก
ต่อการดำเนินชีวิต คือประพฤติคนใน

เวลาที่อยู่ในที่ประชุมให้เหมือนกับท่านอยู่ใน
สมาคมอื่น ๆ แล้ว ก็ไม่มีอะไร จะต้องเกรง
แต่ควรจำไว้ด้วยว่า วิญญาณที่ออกจากร่าง
แล้วก็ไม่ใช่ชอยถูกชักใจ เท่ากับวิญญาณที่อยู่
ในร่างเหมือนกัน”

“ถ้าเพียงเท่านั้น ผมให้สัญญาแก่
ท่านได้”

“บางครั้งก็น่าหัวเราะ” มิสเตอร์บอล

โซเวอร์กล่าวต่อ “ท่านควรพยายามออก
กลั้น อย่าทำให้บังเกิด ความไม่พอใจขึ้น
เรามีความรู้สึก เช่นเดียวกับเราเหมือนกัน

และ ถึง เขาจะถูกห้ามไม่ให้ ทำ อันตราย แก่

บุคคล เขาก็เคยผ่านกฎข้อนี้ มาแล้ว
ท่าน จำเรื่อง ผู้ ส่งข่าว หนังสือพิมพ์ใหม่ ที่ถูก
ขวางกั้นแถมขืนหัวแตกใน ที่ ประชุมจิตตะ
ศาสตร์ ที่ คาเวนพอร์ตได้ ไหมครับ ?”

นั่น
ผิดกฎที่เดียว แต่มัน ก็ ได้ เกิดมาแล้ว อีก
เรื่อง ๑ เกิดที่ สเตชั่น วิญญาณตน ๑ ที่

ฆ่าตัวตาย เพราะ ถูกเจ้าหนี้เร่งเงิน เห็น สัตว์
เก่า ของเขาใน ที่ ประชุม จึง เข้ามาคนคนทรง
บิ๊ยกเจ้าหนี้ เคารวะด้วย ผู้นั้น เสีย เกือบตาย

สำหรับผู้ที่ ไม่ แสดงคนเป็นปรปักษ์ กับ ลัทธิ
แล้ว ยังไม่เคยปรากฏว่า ได้ รับ อันตราย เลย
สมาคมเรากำลังมาเกียตลียแล้ว และเราเริ่ม
ประชุมกันเวลา ๘ นาฬิกา ทุก ๆ วันพฤหัสบดี

ถ้าท่านอยากจะพบกับ มิสเตอร์ เมลเด บอกให้ผมรู้ล่วงหน้าสักวัน ๑ ผมจะพยายามให้ไ้พบกับ มิสเตอร์ เมลเด เรายกขยัญหาของท่านได้ ก็คิดว่าผมมาก อย่าลืมนัดพบกันนะครับ ผมต้องลาละ”

ทั้ง มาโลนและอนิค ไ้กับความตื่นเต้นในสิ่งที่เขาทั้ง ๒ ไ้ไป เห็นมายิ่ง กว่าที่เขาพอใจแสดงให้ปรากฏแก่คนอื่น ๆ ที่จริงหนุ่มสาวคู่หนึ่งมีความเชื่อมั่นในความคึกความเห็น ของ ท่าน มหา ศาสตราจารย์ โดย มาก แต่บางครั้ง เขายังรู้สึก ว่า ความคึกคักอันเฉียบแหลม ของท่านมหาศาสตราจารย์นี้ ไม่เคยศึกษาในวิชานี้ หามิค่าเท่าเทียมความคึก ของสามัญชน ผู้ ไ้ ประสพ เหตุการณ์ มาแล้วด้วยตนเองไม่ อย่างไรก็ตามในครั้งนั้น เขาไม่มีความประสงค์เห็นตามฝ่ายใดที่มาชักจูงให้เขาลดความไป นอกจากความจริงที่ไ้พิสูจน์แล้ว จะปรากฏขึ้นเป็นลัทธิพยาน

ปัญหานี้ยุ่งยาก เนื่องจาก ผู้ มีความรู้ชั้นสูง ชอบ เอื้อมือ เข้า มา เกี่ยวข้องในวิชาที่ตนเองไม่มีความรู้ มักเป็นปัญหามาร์วิน, บรรณาธิการ แห่ง หนังสือพิมพ์ “คอน” คือ หนังสือพิมพ์ ที่เกี่ยวกับลัทธิจิตศาสตร์ โดย เฉพาะ ต้อง วินิจฉัย ข้อย ๆ มาร์วินเป็นบุรุษร่างเล็ก ๆ ที่จริง แต่เขามีสติ

ซึ่ง อาจเป็นบรรดาให้เขาทำไป สู้ความมีชื่อเสียงได้ ถ้าเขาไม่ยอมมละโซ่กันเสีย เพื่อ เห็นแก่ลัทธิที่เขาเห็นว่าควรไ้ด้วยความอุปการะ เพราะ เหตุที่ มาร์วิน เป็นบรรณาธิการ ที่ มีภูมิแน่วจริง ๆ ใน แผนกที่เป็นงานเฉพาะของเขา มาโลนจึงขอร้องให้เขาเป็นอาจารย์ช่วยแนะนำในการศึกษาจิตศาสตร์

ซึ่ง ท่าน บรรณาธิการ แห่ง หนังสือพิมพ์ “คอน” ยอมรับตำแหน่ง ด้วย ความ เต็มใจ เขาทั้งสองมักหาโอกาสสนทนากันที่สโมสรอักษรศาสตร์ เป็นเวลา นาน ๆ จนเกือบ ๆ จะทำให้คน ใช้ประจำ สโมสร จะต้อง ขอ ความกรุณาให้ลุกจากโต๊ะตัวโปรดของมาโลน คือ ตัวที่ ตั้ง อยู่ริมหน้าต่าง มุมห้อง เพราะอาจเห็นเหตุการณ์ภายนอกไ้

ทั้งไ้กล่าวมาแล้วว่ามาโลนเป็นชาวไอริช ที่มีนิสัยเป็นไอริชแท้ คือไม่ชอบการรบกวน และอยู่ติดกรรมต่าง ๆ ดังนั้นการที่มาร์วินพ่วง เคื่อนให้เขา ระวัง คนใน การ วิสาสะ กับสมาคมทรงฌานบางคณะ ซึ่งเป็นการให้ร้ายแก่เขาเหล่านั้นเกินไป จึงทำให้มาโลนไม่พอใจยิ่ง

“ คณะของบอลโซเวอร์ที่เธอจะไปนี้ เรา รู้จักที่ที่เกี่ยว แต่เขาไม่ค่อยจะยอมให้พวกเราเข้าไปปะปนเลย ฉะนั้นการที่เขาเชิญเธอ

ต้องนับว่าเป็นเกียรติยศพิเศษ แสดงว่าเขา
หวังดีต่อเธอจริง ”

“เขาคิดว่า เขาเป็นหนี้บุญคุณ ชัย กับผม
ในการที่ผมเขียนข่าวนั้น” มาโดน ตอบ

“ที่จริง ถึงข่าวที่ เธอ เขียน จะไม่ วิเศษ
พิศดารนัก ก็ยังเป็นข่าวที่แสดงให้เห็นว่า
ผู้เขียน ๆ ด้วยความไต่ร่ตรง และมีธรรมะ
เป็นเครื่องยึดเหนี่ยว ซึ่งผิดกับข่าวที่แล้ว ๆ
มามาก”

มาโลนโขกมือเป็นเชิงถ่อมตน

“การประชุมทรงฌาณ อย่างที่ บอด
ไฮเวอร์ และ คน อื่น ๆ กระทำกัน อยู่ เวลานี้
หา ใช้ วิจิ ตศึกษา จิตตะ ศาสตร์ ที่ แท้จริง ไม่
ลัทธิชนคนคล้อยกบฏากของตก ช่างถึงจะ
เป็นเครื่องยกเหนียวให้ ตัวคักทรงอยู่ พวก
ยังหาหวนคิดถึงไม่ เมื่อถึงกันสร้างเสร็จ
จนอยู่ได้แล้ว ดังนั้นสิ่งที่เธอจะมุ่งศึกษา
ควรพิจารณาเสียก่อนว่า สิ่งนั้นจะมีค่า พอกับ
ที่จะสละเวลาไปศึกษาหรือไม่ จึงอยู่การ
ประชุมชนคน ก็ มี ประโยชน์ สำหรับชักจูงให้
มหาชนใฝ่ใจ ศึกษาใน วิชาแพนกัน แต่
เท่าที่หนังสือพิมพ์ ที่เห็นแก่ข่าวโลกโชน เพื่อ
ล่อ ขยาย หนังสือ ได้ ตะโกน โพนทนา มา แล้ว
ไม่ มี ใครจะ สามารถล่วงรู้ ได้ เลยว่า จิตตะ
ศาสตร์ ผิดกับการประชุมทรงฌาณ หรืออย่า

ที่เที่ยวหลอนหลอกตามสถานที่ต่างๆ อย่างไม่
สถานที่ สิ่งชนิดนี้ ฉันได้เคยเห็นมาแล้ว
และจะไม่หาโอกาสเข้าไปดูอีกเลย แต่ถ้า
ฉันมั่นใจได้ว่ามันจะนำไปสู่ลัทธิจิตศาสตร์
ที่แท้จริง ฉันจะยินดีเสียสละทุกอย่างเพื่อ
ศึกษา”

“จริงครับ ลัทธิเหล่านี้ถึงจะมีความมุ่งหมายอย่างเดียวกันก็จริงแต่วิธีการเนิรการผิดกันคนละรูปทีเดียว สำหรับความเห็นของผม ๆ คิดว่าความสามารถที่มนุษย์จะรับข่าวสารนั้น หรือ เรียก วิญญาณ มา ประชุม จะเกินกว่าวงที่กำหนดไว้ให้ไม่ได้

“ถูกแล้ว และถ้าจะยกเอาบัญญัติของ
เซ็นต์ปอลในพระคำอัครโหมขึ้นมากล่าวจะเห็น
ได้ว่า เซ็นต์ปอล เป็น คน ทรง ผู้ สามารถ ใน
การทำนายอนาคตกาลผู้”

“โอ๊ะ! ท่าน หมายความว่าถึงตอนไหน
ครึ๊ย?”

“ฉันเองก็จำไม่ได้ทุกคำไป แต่เท่าที่
จำเค้าไ้ก็นั้นว่า การกล่าวขวัญ (คือการ
ตีเคียน หรือ สมเซยน) เป็นสมบัติของผู้ที่
ไม่ได้ศึกษา แต่การพยากรณ์ ซึ่งเกี่ยว
กับชาวสาส์นแห่งวิญญาน เป็นสมบัติโดย
เฉพาะ ของ บุคคล บางคนเท่านั้น หรืออีก
นัยหนึ่ง ผู้ที่เลือกใส่ที่แท้จริงย่อมไม่แสวง

หาเหตุพิศควา

“ผมเห็นจะต้องปลุกพระคัมภีร์ก่อน”

“ลองค้นคัมภีร์ของคอรินเธียนส์สิ” กุ
เหมือนจะอยู่ในนั้น ในสมัยนั้นถ้าสาวกศิษย์
ที่ได้ฟัง เช่นคอปอล เทคนา อรรคมยทน์ เข้าใจ
ความมุ่งหมายได้ก็ ก็จะตั้งใจมั่นว่า
สาวกศิษย์เหล่านั้น เป็น ผู้ ที่ มีความกตัญญู
ก็เถียว”

“แต่ มี ผู้ เห็นกันเช่นนั้นโดยมากไม่ใช่
หรือครับ?”

“เห็นจะจริง เพราะนี่ก็เป็นอุทาหรณ์ที่
อัน ๑ แล้ว แต่สำหรับฉันยังไม่ยอมปลงใจ
เชื่อเสียทีเดียว อย่างไรก็ตามฉันอยากจะ
บอกกับเธอว่า ลคชนองไซเวอร์นั้น เล่น
โดยนำโรอินสุรวิตรึง ๆ แต่ถึงเช่นนั้นก็
จะไม่ทำให้การศึกษาวิชาตศาตศาถ้าวหน้า
ออกไปเลย สมัยนี้เป็นสมัยแห่งการทรง

ภาณ ฉันเคยเห็นสมาชิกซึ่งโดยมากเป็น
ผู้หญิงประชุมกันไม่หยุดหย่อน ในสิ่งชั่ว ๆ
พวกร ๆ บางครั้งก็วิ่ง บางครั้งก็หลอก
แต่ก็ไม่ได้ทำให้เขาเหล่านั้นได้ วยผลอะไร
เลย ทั้งส่วนกาย หรือ ส่วนจิต. มาโดน
เมื่อเธอได้เหยียบย่ำรอยเท้าแล้ว อย่ายืน
เฉยเสีย จงก้าวขึ้นให้ถึงที่สุด.”

“แต่ผมยังยืนอยู่ที่นั่นแท้ ๆ ่นครับ.”

“เหลวไหล!” มาร์วินร้อง “แต่โอ!

ตายจริง! นี่หนึ่งข้อพิพาทระหว่างฉันกับ
เธอแล้ว ฉันเป็นบรรดาธิการของหนังสือพิมพ์
ที่ออกถึงทุกคน ฉันจะทำงานฉวยฉวยเหมือน
พวกท่านหนังสือพิมพ์รายวันไม่ได้.”

“ท่านบอกว่าอะไรอะไรผมหรือครับ?”

“อ้า! เร็วซี” หน้าของมาร์วินเปลี่ยน

เป็นเฮงวามเฮการทันที “ถ้าเธอมีเหตุผล
ที่จะทำให้เธอ ต้อง กลับ ตัว เมื่อได้ศึกษาใน
วิชาขึ้นแล้ว จงอย่าเริ่มศึกษาเสียเลยก็
กว่า มันหมิ่นค่อนอันตราย”

“อันตรายอะไร ท่านหมายถึงอะไร?”

“อันตรายที่จะไม่เกิดแก่ผู้ที่ ไม่เชื่อถือ
เพราะไม่รู้ ไม่เห็น แต่เขาจะยอมให้ผู้ที่
ได้ ศึกษาแล้ว ทำ การ ชัก ขวาง ต่อ ลัทธิ
ประเพณีเลย”

“แต่ ‘เขา’ คือใครกัน?”

“อ้า! ใคร?” พุกบาท รู้ไว้แต่เพียง
ว่าอำนาจขบถหนึ่งก็แล้วกัน อำนาจนั้นจะเป็น
ใครนั้นไม่สำคัญ แต่จงเชื่อเถิดว่าอำนาจ
นี้จริง.”

“เหลวหนะครับ”

“อย่ามันใจกันนะ”

“ไม่นานจะเป็นอย่างอื่นไปได้ นอกจากจะ
ถือโซ่ลางกันอย่างโบราณ ผมแปลกใจมาก

ทุกคนอย่างท่านก็พลอยหลงเชื่อไปด้วย."

มาร์วินยิ้ม แต่แววตาปรากฏอยู่ในดวงตา ภายใต้วัยสนักตลแก่หยาบด้วยไม่.

"เธอจะต้องเปลี่ยนคำพูดเช่นสักวัน ค
คอก ในฐานะที่เราเป็นเพื่อนกัน ฉันจะเล่า
พงษาวิชาการของบุคคลบางคนให้ฟัง"

"เชิญเถิดครับ ผมยินดีจะฟัง."

๐ ๐ ๐ ๐ ๐

กันนั้น มาร์วิน จึงเริ่มบรรยายประวัติของ
บุคคลหลายจำพวก ที่ให้ ความยอดเยี่ยม
แก่ลัทธิจิตศาสตร์ต่าง ๆ และผลสุดท้าย
ก็ได้รับยกย่องเพราะเหตุนี้ เขากล่าวถึงผู้
พิพากษาที่ตัดสินลำเอียง เพราะความซึ้ง
ในลัทธิ, ผู้สั่งข่าว หนังสือพิมพ์พยายาม
ล่อลวงคนทรง หรือบนเรื่องราวให้ร้ายแก่
ลัทธิ เพราะต้องการขายหนังสือพิมพ์ และ
ผู้ศึกษาที่รู้แน่แล้วว่า เป็นลัทธิที่จริงแท้ แต่
กลับสละเสีย เพราะตกใจ และกลับยาว
ประกาศให้ร้าย กับ ลัทธิ. ฯลฯ แต่สิ่ง
เหล่านี้หา ทำให้มา โฉน เปลี่ยน ความ คิด
เกมไม่.

"ท่านเลือก อ้างถึง เรื่องที่ มีนفع ญา
ประจวบกับเขาอย่างนั้น ผมก็ทำได้ลงไป
ถ้าสมมุติว่า มีสเตอร์โยนส์ว่าราเฟล เป็นคน
เชอะชะ และ มีสเตอร์โยนส์มีนفع ญา

ด้วยโรคหลอกลมอีกเสีย ราเฟล มีเป็นคน
วิเศษที่จะจินตนาการว่าร้ายไม่ได้ครับ? คุณเหตุ
ผลก็คล้าย ๆ กัน."

"ก็ใช่ ถ้าเธอจะคิดอย่างนั้น."

"มันลองกลักันดูบ้าง คุณมอร์เกทซิกิริย
เขาเชื่อมั่นในวิทยาศาสตร์อย่างเคียว และ
เป็นสัตว์สำคัญของลัทธิด้วย แต่การงานเขา
ก็เจริญก็."

"แน่นอนที่เคียว เพราะเราไม่รู้เห็นใน
กิจการของลัทธิเลย"

"แล้ว ก็ มอร์ แกน ผู้ ประจวบ คน ทรง
เกิ้ลส์?"

"ถ้าคนทรงนั้นปลอมจริง ๆ เขากลับทำ
คุณให้แก่ลัทธิเสียอีก"

"ฟอลโคเนอร์ละ เขาแสดงตนเป็นสัตว์
โดยตรงของท่าน"

"อ้าว ฟอลโคเนอร์ เธอรู้เรื่องส่วนตัว
เขายังไหม? เปล่า? อีกไม่ช้าคอกเขา
คงได้รับผลของการกระทำของเขา เขา
เหล่านั้นคงรู้เรื่องราวกันเข้าสักวันหนึ่ง และ
เมื่อนั้นแหละเขาจะรู้ลึกลึกและซอซ"

แล้วเขาก็เล่าถึงบุคคลผู้หนึ่งซึ่งมีความ
เชื่อมั่นในลัทธิ แต่เมื่อเห็นแก่ประโยชน์
ส่วนตัว เขาใช้ ความสามารถที่เขาได้อยู่
ผจญ กับ ลัทธิ จิตศาสตร์ โดยทาง ต่าง ๆ

และผลที่เขาได้รับหน้าสยของ รามาโลน
ทนฟังไม่ได้.

“โอ! ไปรคหุยกเกิดครึบ” มาโลนร้อง
ขึ้น “ผมจะเขียนแต่เฉพาะที่ผมได้ คิดแล้ว
และ จะ ไม่ ยอม ใน ความ กลัว ผิด สาง มา ฟัน
ปากถามผมออกจากความจริงเลย.”

“ฉันไม่เคย ขอ ร้อง ให้ เธอ เขียน ผิด ไป
จากความจริงนี้.”

“แต่ก็เกินไป. ผมเกรงว่าสิ่งที่ท่าน
เล่าให้ผมฟังนี้. เสนไปข้างนี่ยังโศกกลาง
เสียมาก. และถ้าเป็นเรื่องที่จริงก็ควรจะเป็น
เรื่องที่เกี่ยวกับกองตำรวจ.”

“แต่นั่นเป็น เรื่อง ที่ เหนืออำนาจของ
ตำรวจ, มาโลน. ฉันได้เตือนเธอแล้ว. เป็น
อันว่าหมกหมักกันที่. ถ้าต้องการพยานอีก
ใครสักที่ไปที่สำนักงานหนังสือพิมพ์ ‘คอน’
หรือพยานเสมอ. ลากที่ล่ะ.”

ถ้าท่านต้องการพิสูจน์ว่าเรามี
เลือดและนิสัย โวริช แท้ หรือไม่. ท่าน รง
พาเขา ไป ที่ ประตูลี้ลับที่ มี คำว่า “ผลึก”
หรือ “คิง” เขียนไว้. ท่านจะรู้ ได้ทันที
โดยอาการที่เขาจะเบียดเบียนนั้น. ตรงข้าม
กับวิธีเขียนไว้. การตรวจเขาหัวชนฝาซึ่งผิด
กับวิธีชาว อังกฤษ นี้. มาโลน ได้รับ เป็น
มรดกไว้ โดยเพิ่มวิธีตรวจ. คำตกเตือนของ

มาโลน กลับเป็นเพลิงเผาให้เขารับอันตราย
จะค้นคว้าหาความจริงยิ่งขึ้น. ขณะเมื่อเขา
ไปรับ อินิกไปประชุมที่คณะ ของ บอล โซเวอร์
นั้น. ความเลื่อมใสที่มียังอยู่กับเขา
ถอยลงไปอีกด้วยเหตุนี้. เซแลนเบอร์ ตาม
มาส่งเขาทั้ง ๒ ข้างนอก. หนวดเคราของท่าน
มหาศาลตำรวจราย ยืนยาว ออก มา พริ้ว ทั้ง
คาหลายี่. อันเป็นนิสัยของท่านเมื่อจะกล่าว
คำตลกคณอง.

“อินิก, คุณถ้าพบผู้ละ ร้ายความาฝากพ่อ
สักตัวนะ. ตัวเล็ก ๆ น้อย ๆ ก็ได้. พ่อมีกล้อง
รูปที่คืนและเครื่องมืออีกหลายอย่าง. พ่อจะ
ตรวจดูได้.”

เสียงหัวเราะคังคองของท่านมหาศาลตำรวจ
รายไคยีนไปกระทั้ง ไม่เกิน (ลิปต์).

๐ ๐ ๐ ๐ ๐

เหตุการณ์ประหลาดในแฮมเบอร์สมิต

ร้านโภชนาหารของ บอลโซเวอร์. เป็น
ร้านเก่าคร่ำคร่า. โดยเจ้าของมิได้นำพาตบ
แต่งให้ถูกตามแบบนิยมของชาวฮันสมัน. ทั้ง
อยู่ย่านกลางที่ชุมนุมที่สุด ใน แฮมเบอร์สมิต.
เมื่อ อินิก, และ มาโลน, มา ถึง สถาน ที่
นาฬิกาที่ โยโดใกล้เคียงแห่ง ๑. พัง คี ๗.๔๕
ทั้งนั้นเขาทั้งสองจึงเดินท่าเวลา คอยอยู่ข้าง
นอก. ขณะนั้นรด แทกซ์ ได้ หุบกสิ่งบุรุษหนวด

รุ่งรังแกกายสกลปรกฐ์หนึ่ง ขุนยี่นเมือ
ชกนาฬิกาออกเห็นว่ายังไม่ถึงเวลา จึงเดิน
ทำนองเคียวกับคันทันมั่ว จนเขาเหลือบ
เห็น มาโลน จึงตรงเข้ามาทัก.

“ท่านเห็นจะเป็นผู้ส่งข่าวหนังสือพิมพ์ที่
จะมาเข้าประชุมคณิศรมั่ง? ข้า! ผมก็นึก
แล้วเหมือนกัน พระผู้เป็นเจ้าจงโปรดกรุณา
ตามชลโซเวอร์เถิด แก้มี่ ขี้ระยิบๆ
การที่ท่านคอยเขาอยู่ข้างนอกนั้นก็ควรแล้ว”
ขุนยี่นกล่าว.

“และท่านก็จะเป็นมีสเตอร์อัลเบรอนนอน
เมลเด?”

“ครับ ผมแหละ แอลเบรอนนอนเมลเด
ผู้ที่บรรพชาญาคิมิตรีพากันตกใจ เกรงจะเป็น
โรคสติเฟื่องเพื่อน เพราะความสนใจในลัทธิ
จิตศึกษาศาสตร์.”

เขาหัวเราะอย่างขำขัน ซึ่งทำให้ผู้
ได้ยินต้องพลอยประสมโรงไปด้วย ปร่า
อันล้ำลึกถึงนักกีฬาของ เมลเด นั้น ถึงจะซบ
ผมลงบ้าง ก็ไม่มีอาการแห่งโรคจิตลจริต
เจืออยู่เลย.

“พวกเราถูกเกณฑ์ให้เข้าอยู่ในลักษณะ
๕๐๐ จำพวกทั้งนั้น” เขากล่าว “ท่านทั้งสอง
ก็คงโดนเข้าสักคนหนึ่ง ในไม่ช้าหรอก.”

“ไปรออย่าเข้าใจผิด มีสเตอร์เมลเด

เรา ยังไม่ได้เป็นสมาชิก ของ คณะทรง
ฉาดดอก.”

“ถูกแล้ว. ท่านควรใช้เวลาที่ควร
กู่ให้มาก เพราะมันเป็นเรื่องสำคัญที่สุด
ในโลก ผมเองก็ใคร่ควมอยู่ดังหลายปี.
ผู้ที่ทอดทิ้งไม่ได้คิดเสียเลย ย่อมได้รับ
ความดีเคียนได้ แต่ใครจะว่าผู้ที่พิจารณา
ทุกเหตุผลเสียก่อนไม่ได้เลย และเคียว
เมื่อผมได้เห็นความจริงแท้ ของ ลัทธิแล้ว
จึงได้ใช้ความสามารถ และ ความรู้ของผม
พยายามชี้แจงให้ผู้อื่นเห็นด้วย โทษแดง
ความจริง และ หลักฐานที่ประพจน์ความจริง

ให้ฟัง ถ้าคนฉลาดก็คงเอาหลักเหล่านั้น
มาประกอบความวินิจฉัย แต่คนโง่ที่ไม่ยอม
ใคร่ควมเสียเลยนั้น เป็นความผิดของ
เขาเองต่างหาก ผมไม่เคยสั่งสอนให้เขา
เปลี่ยนหัวเปลี่ยนความเลื่อมใส เพราะ
ความเลื่อมใสที่ไม่ได้เกิดขึ้นด้วยความเห็น
จริง ด้วยตนเองนั้น เป็นความเลื่อมใส
ที่คนหาประโยชน์ไม่ได้เลย.”

“นั่น เป็น คำ สอน ที่ ยุติธรรม จริงๆ”

อินทิด ผู้รักพอใจในคำพ้องนั้น ตรงไปตรงมา
ของสหายใหม่ กล่าว เวลานั้นเขาทั้งสาม
ยืนอยู่ภายใต้แสงตะเกียง แลวนที่นั่นตักบ้าน
ของ ชลโซเวอร์ ฉะนั้นอินทิด จึงมีโอกา

สังเกตรูปร่างอันล้ำลึกของ เมลเลได้. หน้าผากอันกว้างได้ลักษณะ, ดวงตาสีน้ำตาลมีแววแห่งความลึกซึ้งแหลม. เกราสีเทาซึ่งมีอายุแปดสิบสองปี. ที่ส่อให้เห็นความมานะหนักแน่นได้. ไกลจากลักษณะที่ อินทิ คาคะเคเนไว้ มาก. โดยที่นางเขามักปรากฏอยู่บ่อยๆ ในนาหนังสือพิมพ์. ในฐานะที่เป็นหัวหน้าของลัทธิปลาก. จึงชวนให้หลายคนคิดว่า เขาคงมีรูปร่างแปลกไปจากปรกตินักวัย. อินทิ จำได้ ที่ว่า ทุกครั้งมีนามของ เมลเลได้ ถูกเอ่ยขึ้น. ท่านมหาศาสตราจารย์ ต้องแสดงกิริยาคุกเข่าเสมอ.

“กิลินฮยาต รูนิก” หลอนกล่าวกับมาโลน “ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ถ้ามีสเตอร์เมลเลถูกยิงอยู่ห้องเดียวกับคุณพ่อ.” มาโลนหัวเราะ “อำนาจที่ไม่มีอะไรต้านทานได้. จะกระทบกับกำลังที่ไม่อำนาจใดจะทำลายได้. จริง ๆ เป็นครั้งแรก.”

“อ้อ! เธอ เป็นบุตร ท่าน มหาศาสตราจารย์ ชะแลนเยอร์ วิ? เขาเป็นผู้ที่มีเสียงหนักคนหนึ่ง. ในโลกวิทยาศาสตร์. อ้อ! ความเจริญของโลกนี้จะมีสักเพียงใด. หากว่า เขา เหล่านี้ จะ รู้ สำนึก ชักชวนความเพียรพยายามกันบ้าง.”

“ท่านหมายความว่าถึงอะไรครับ?”

“โลกวิทยาศาสตร์นี้แหละ. คือถูกคุมที่คอยด้วยความเจริญของเรา. จึงอยู่มันให้ความสวทกแก่เราบางอย่างในส่วนร่างกาย. ถ้าสิ่งนี้จะนับว่าเป็นความสวทก. แต่เมื่อเทียบคุณกับโทษอื่นพึงจะไฉน. จะเห็นได้ว่ามันไม่มีค่าควรกัน. อย่างน้อยที่สุดมันก็ทำให้ยังเกิดความเข้าใจผิดว่า. เรากำลังก้าวขึ้นสู่ความเจริญ. ซึ่งแท้ ที่จริงหาเป็นอย่างนั้นไม่. เรา กำลัง ลอย ออก ห่าง จาก สิ่ง ที่ควรเกาะทุกที.”

“ผมยัง จะ ยอม รับ รอง ความเห็น ข้อนี้ไม่ได้ มีสเตอร์เมลเล.” มาโลน ทอบ. โดยรู้สึกได้ว่า เมลเล แสดงความลำเอียงเกินกว่าที่ควร. ท่านปฏิเสธไม่ได้ว่า. วิทยุโทรเลขหรืออานันตีสัญญาอันตรายที่ส่งข้อความช่วยเหลือจากทะเลควิววินท์มี คุณแก่ มนุษย์ชาติเพียงใด.”

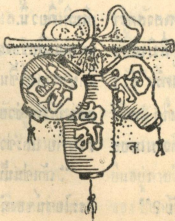
“ผมไม่ได้เถียงว่ามัน ไม่มีประโยชน์เสียทีเดียว. ผมยังรู้ สัก คุณ ของ ไฟฟ้า. อานันตีสัญญาของผมน้อยเสมอ. มันเป็นผลของวิทยาศาสตร์ขึ้น. เหมือนกัน. ผมได้กล่าวแล้วว่า มัน ช่วย เหลือ ให้ ความ สุข ใน ส่วนร่างกาย. และช่วยให้พ้นภัยได้บ่อยครั้งคราว.”

“ถ้าเช่นนั้น ทำไมท่านจึงลดค่าและคุณประโยชน์ของมันเสียเล่า?”

“เพราะมันขัดกับความจริง ที่แท้จริง สบายของว่างภายใน”
 ความจริงที่สำคัญที่สุด ในความเป็นอยู่และ “ถ้าเช่นนั้น พระองค์ประทานชีวิต เพื่อ
 ชีวิตของมนุษย์. เราไม่ได้ปฏิเสธมันมาใน อะไรเล่า?”
 โลกนี้ เพื่อชีวิตชั่วโมฆะ ๕๐ ไมล์. หรือ “เพื่อให้เราเตรียมตัวไปสู่ปรโลกเมื่อ
 ข้าม มหาสมุทรแอตแลนติกด้วย เครื่องบิน ถึงเวลาอันควร มีการฝึกหัดและฝึกสันดาน
 หรือส่งชาวสาร์ไปในสาย และโดยปราศ ซึ่งเราจะเลียบเลียบทั้งสองอย่าง ให้เป็นคน
 จากสาย. เหล่านี้ล้วนเป็นเปลือกนอก ซึ่ง โอ้มอ้อมอัวไม่เห็นแก่ตัวฝ่ายเดียว และ
 พวกนักวิทยาศาสตร์ซึ่งให้เราหลงระเริง เป็นประโยชน์แก่โลกและเพื่อนมนุษย์ จน
 ไป. จนเราลืมคำนึงถึงสิ่งสำคัญที่ซ่อนอยู่ เมื่อเผ่าชาวลง แต่โอ!” เขาเริ่มหัวเราะ
 ภายในของเปลือกนี้.” อย่างรวดเร็วอีก “ผมตั้งต้นเทศนาในถนน

“ผมยังไม่เข้าใจความหมายของท่านเลย”

“สิ่งสำคัญนั้นมันไม่ได้อยู่ที่ว่า เรา อีกแล้ว มันเกือบจะเป็นนิสัยคิดทวิสัยแล้ว
 สามารถไปได้เร็วเพียงใด หรือส่งชาวสาร์ จนยตร์ผมคิดว่า ถ้าหากการคุมเข้มที่สาม
 ด้วยวิถีโคจร แต่มันอยู่ที่สถานที่ ๆ เรา ของเสียผมๆ ก็ยังค้นพบคล้ายเครื่องกลไก
 ะไป และข่าวที่เราจะส่งค้างหาก แต่ด้วย ชาวโฆลโฆเวอร์มาช่วยท่านให้พ้นจากความ
 ความสำคัญผิดขึ้น เราจึงหลงไปว่า พระ เื่อหน่ายในการฟัง คำสอนของผมแล้วละ.”
 ผู้เป็นเจ้าประทานชีวิต เพื่อให้เราแสวงหา ท่าน พ่อคำโฆชนา ทาว เหลือบเห็น เขา
 ความเจริญในทางคมนาคม หรือความสควก ทั้งสาม ทางหน้าต่าง จึงรีบลงมาต้อนรับ
 ทั้งๆ ที่กำลังแก่ เขาก็ผูกฝักกันเขื่อนอยู่.

เด็กนอกดอก

ชวเอเชอ

มีขาทำเงาตามเงอด

หอนพ่ายหมายพรันหน้ากั้ว

ทัพแตกแยกกองสุดแก่

กัฒพันขันสู่วิสภาพ

กายเลื้อดไหลเลอะประอะทัว

คาบสนทิตตวัหวังราญ

ไผ่แพ้คาบบุทรสุดหาญ

เพื่อศักดิ์รึกสถานถิ่นไทย

ขุนหมื่นวิชัยก็มิยอมลกละผลมอใน
เพลงกาย มาทศักระซึกเหิมมีกำลังโถมมา
และนักเมืองเกรงผีหัวท้าวทศักระอย่างองอาจ
ไม่ลกละ ขุนหมื่นวิชัยก็กัฏญ์ขุนชวาก็ยัง
กัฏญ์แกว่ง กายสองข้างกาย บั พรันหมาย
ยอมให้คัฏญ์กว่าเข้ามรณะ

อา! นักรบผู้ชรา โลหิตไหลรินแทบ
ทั่วเสมือนแห่งอพรหมทั้งกำลังอันอิกโรยแล้ว

จักมันจิตคัฏญ์นักรบหนุ่มแน่นเชียวชาญไค้
หรือ เพราะ นามไทย ส้มชื่อคือ นักรบเือง
มาทว่า การประลองยุทธใน เพลงกาย จะต้อง
เป็นฝ่ายเสียเปรียบเป็นแม่นมั่น ขุนหมื่น
วิชัยก็ผู้ ไค้สัญญา นามว่า ทะแกล้ว มานาน
ในเพ็ชรบุรีก็จำไรต้องยอมสละชีวิตเพื่อไค้ลาย
ฝ่าย นัก เมืองเกรงแล้ว ถึงแม้ จะ ตะหนั๊กแน
ว่าความแพ้ต้องเป็นแน่แท้ก็ฝ่าย ก็หาลค

ละ ความ คนของ ชัก เติม ทั้งแกง พน รม วก
ประหนึ่ง ักมียอมให้ คมคาย ทาง เนอ ซึ่ง
ปรากฏ เห็นชัดว่า ขุนหมื่น วิชัยคึกคักหมก
กำลังลงลิ้ม

“เสื่อเฒ่า, ความแกละที่อายุของท่าน
ระดังที่สัก”

ถ้อยคำ เหล่านี้ ดูเหมือนว่า ถ้าขุนหมื่น
วิชัยคึก สามารถพราง ขน ได้ อีกสัก ๒-๓
อีกโร ถ้อยคำ เหล่านี้ คงจะกล่าว ออกมา ได้
เพียงครึ่งเดียว กระนั้น สันทักยิ่ง ส่อเห็นกรวย
หมื่นผู้ ที่ กำลัง เจอกะเจอ คายอยู่ เห็นอ ศรัทธา
เห็นความ คังแค่น ได้ทันที

“ความตายเป็นของข้าแล้ว เชิญท่าน
ลงมือเสียเถิด” เสียงของขุนหมื่นวิชัยคึก
แทบห้าวด้วยอ่อนเพลีย “อย่าฟังยอมให้
ข้าพักคอไปอีกเลย”

ขณะพลันมีทินระรอก ส่ายตาทั้งสอง
แห่งหมื่นนักบวชก็ออกเพ่ง เล็งคอเซลดัก
ประหนึ่งเข้าท่าย โดยหมายจะให้ข้ากกระเด็น
ไปทันควัน แต่ชั่วรอย เทพเจ้าของ สวรรค์
หรือวาลนาของนักบวชไทยกระมัง ก่อนที่คม
คายนักเมืองเกรง จักได้เนื้อชิ้นมีงสาโคนสอ
ให้ข้าก หลก จึง ปรากฏให้ค้าย อันเงือกเงือ
ของนักบวชเมืองเกรงหลกกระเด็นไปจากมือ

“ข้าเจ้า-ข้าก่อน”

เสียงนี้ ดังลั่น ขึ้น พร้อมกับ ทายของ นัก
เมืองเกรงหลก กระเด็นไป ซึ่งเป็น การบังคับ
ให้นักบวช หมื่นผู้คนอง วิชัยคึก ภาพ เจ้าของ
เสียง อันแต่งกายด้วยเครื่องนักบวชไทยอย่าง
เคยแค่น

“ข้ามาทันเวลาพอคั้น, เจ้าเอ๊ย” เขา

กล่าวอย่างเยื่อนย่ม ประหนึ่งจะเป็นพยายาม
ให้เป็นเชิงเยาะพระแค่น “มีคั้นชีวิต
พอของข้าคงไม่พ้น”

นักเมืองเกรง ร้องคู้หน้า นักบวชผู้ ไม่เคย
เห็น ซึ่ง พร้อม ด้วย ความ อองอา แกล้วกล้า
อย่างตกใจดัง มีอกถอยค้าย และกายสั่น
เพราะความโกรธ พ้นต่อพันชกกันแน่นแทบ
ว่าจะชินให้หัก แต่อาการเหล่านี้จะเป็นสิ่ง
ที่ทำให้เขา เพิ่มความ ตรีตรองขึ้นอีก ก็ทำให้
นอกจากจะสอเข้าให้ชีก กับใช้ค้าย สอง
โถมแทงไป ด้วยกำลังแรง ปรากฏผลว่า
ปลายค้ายของเขาได้เขือกแหะเนื้อโคนไล่
ซ้ายของ ข้าคึก แทบหล และแล้ว เขาก็
ผลท่างออกมาใกล้ภาพนักบวชผู้ชรา ค่อย ๆ
ถ่มกายโอบอุ้มภาพนั้นขึ้น วางก้อยซ้ายแล้ว
ก็เริ่มทำตนเคลอนทีล่อยหลังพลาภาพอันหมก
สักเข้าสู่เขตรพอันคราย

เมื่อชายหนุ่มไว้ว่างร้างของ ชิกาอันฮาย

ก้วยโลทิศ ลงบนแคว่นอน แล้วเขาก็ก๊ว โลม
 ลูบล้าง โลทิศ อัน เประเขื่อน นั้นด้วย ผ่าขาว
 สอากซุยน้อยอยู่ชั่วครู่ ภาพชายชราชาติกันรบ
 ก็ค่อยไหวกระพิก ลมเนตร ส่องขึ้นดู
 ยาสด้วยอาการอันประหลาดยังมีขอมเขื่อน ถึง
 มาทักมิกพอเห็น แสงจันทร์ส่องทอดมาทาง
 นาค่างเล็กน้อยความสังเกต ของเขาก็ก๊วซึก
 เหน และตระหนักเห็นว่าเลศส่ายตาของยิกา
 นั้นมีความหมายลึกซึ้งเพียงไหน

“วิธีที่เกี้ยว พอกำลัง ะมองคุณน้าให้
 เป็นคนนอนหรือลูกนอกคอก ” เขาพยายาม
 กล่าว ค่อย ๆ พอดี ยิน ถนัด “แต่ มัน
 ควรวาคนาของพ่อ ฉัน จึงได้ โอภาส ช่วย
 ความมรณะของพ่อไว้อย่าง ไม่นัก ”

ขุนหมื่นวิชัยก็พยักหน้าช้า ๆ แล้งว่า
 ถ้อยคำที่เขากล่าวออกมา นั้นดูก็ขบขัน

“และ ยัง ไม่นัก ว่าเจ้าจะมี ผิดขอ พอ กับ
 ข้านนถ้องด้วย ถ้าระคิดเอาเวลาถึง ๑๐ บ
 ที่ข้าสั่งให้ ไปอยู่เสียบ้านนอกก็ขลุ้งเพื่อทำไร
 โถนาตามที่เขาข่อยแล้ว ข้ายิ่งเล้งไม่เห็นว่
 คนแถวนั้นมีความรู้ในเพลงท่ายมาฝึกปรือ
 ให้เขาอีก ข้าเห็นว่ากาไรที่ข้านนถ้องนถ
 เพลงท่ายตัวสำคัญ ในทัพเขมรยอมจำนนแก่
 เจ้า ครั้นนี้ ข้างที่ กัระเป็น เพราะมันไม่ รู้ ตัว
 เสียแหลมมาก มีคณนี้ความมีใจ ได้กัญญ

กตเวทีต่อข้า ผู้สร้างความก่อกวนให้คง
 ต้องเหลวเหมือนน้ำที่เคียว ”

เขายืนฟังถ้อยคำของบิดาก้วยอาการสง
 นิ่ง ไชยมิ กล่าวตอบ ประการใด แสงสว่าง
 แห่งจันทร์ ทล่าย ทอด เข้ามาทาง นาค่างนอน
 ให้ส่ายตาทั้งสอง ของนักรบ ชราพิณ อยู่ตรง
 เลาภาวทงหน้ำของบวรชาย

“ เจ้าบุญกอง, ข้าสั่งเอกเห็นผิวของเจ้า
 คำว่าเมื่อก่อนอยู่ ๑๒-๑๓ ขวบไปหน่อย ”

ขุนหมื่นเริ่มกล่าวต่อไป และส่ายตาเหลือ
 อกในคณ อยู่ทั่วกาย ของเขา ประหนึ่งจะว่า
 กลอนชมโฉมเสียทุกลักษณะ “ กวักกับนาง
 ของเจ้าก็ช่างเหมือนกันกับแม่นักรบไร แต่ทว่า
 ทรงท่าทางมันไม่เข้าเครื่องนักรบก็คล้าย
 สักนัย อันจึงนิสัยแต่เล็กน้อยของเจ้าก็
 เห็นมีแววจะควรรับกาย นอกจากกาไรทำตัว

และใจซาลดคาขาวไปก็แม่ซึ่งเขาได้รับการ
 ยกเงินว่าเป็นเพศที่ควรแล้วด้วย ความจริง
 ข้าก็พยายามจะสอนให้เจ้าเล่นเพลงท่ายเป็น
 ดึกก็พอไม่ เทอะทะ เหมือนกัน แต่เจ้ามัน
 เป็นลูก นอกคอก จึงไม่คิดเอาถ่านเสียเลย
 ข้าก็มิถูกคนเคียดคือเจ้า เพราะฉะนั้นก็
 เลยว่า ข้ารักไม่เสียใจในสิ่งที่มีสมหวังนี้ ”

มิใช่ขุนหมื่นวิชัยก็ จะพำพิทาสวความ
 นายบุญกองก็ยกขึ้นทำดาวยิบ ๆ อย่างไม่รู้ร้อน

ซึ่งคราวก่อนว่าเราเทียบากล่าวออกมาเป็น
นันทนาคำวรพ นอกจากนั้นเขายังหวังจะ
ให้คนไข้ คือบิดาไข้ พักผ่อนความเหน็ดเหนื่อย
เสียบ้างด้วย ส่วนชนหมนนักรบชรา เมื่อ
เห็นบุตรชายคนเดียว ยืนนั่งเป็นเข็ คล้ายกับ
หิวค้อ เช่นนั้น ความเหน็ดเหนื่อย หมด
สาบสูญเนื่องศึกควมมาข้างแล้วก็เริ่มก่อรากให้
เกิดวัง ซึ่งชั่วเวลา สักครู่ ชนหมนนักรบก็
ก็ทำอาการม่อหลยไป

เขาเดินไปใกล้ กับ ชนนำค่างพร้อมกัน
ทอดสายตารับทอ้งพ้านงั่วกัจะพยายาม
ใช้มันสมองำเนินการสักอย่างหนึ่ง ในเวลา
ไม่นาน สัตว์น้ำก็เปลี่ยน เป็นขี้ม — ขี้มอย่าง มี
ความสมหมายเกิดขึ้น

“ควาโล” เขาท้องอยู่ในลำคอเสมียน
เกิดความพอใจ

ความหวังก็เป็นเช่นนั้น คนบ้านนอกก็
อาครัย การทำนา เป็นอาชีพ ย่อม เอา ควาโล
เป็นเพื่อนตอนกลางคืน ยิ่งสำหรับตัวเขาเอง
ก็ซำหนัก เพราะคาคทว่าเขายังมองไม่เห็น
ว่าใครก็เป็นเพื่อนทพอเ โดยเหตุนี้การที่
เขาหวังพึ่ง เอาควาโล เป็นเพื่อน ยามแค้น จึง
ไม่คอย ว่าควา หรือ กระวน กระวาย และ
แน่ใจว่า มีวันใด ก็วันหนึ่ง เขาคง มีเพื่อน พอ
เทียมหน้า

คลยเวลา ๑๖ วัน เขามีได้หาโอกาสพัน
ชายคายนัน นอกจากอาการนั่งซิมเขาง่วงค้อ
คงพยายาลบคายอยู่ เพราะเขาคิดว่าทั้งบ้าน
คงมีแค่ เขากับ บิดา ๒ คนพอลูก เท่านั้นเอง
และก็ใครเล่าจะเป็นผู้ประคองประทงมสนิทธิ
เชื้อเทวกับตัวเขา ยิ่งซำมคิดไปถึงเวลา ๓๐ ปี
ที่ห่างเหิน จากบิดาไปอยู่บ้านนอก เสียภัยถึง
แล้ว เขาก็กลับเศร้าใจทั้งเสียใจในเวลานั้น
คงมีวันทบิคาของเขาล้มเจ็ยลงคววหนึ่งหรือ

มากกว่า แต่อีกประการหนึ่งเขารู้สึกมีความ
ยินดีที่ได้ มี โอกาสกลับตัวเป็นคนละคน โดย
นัยน์สัหน้าทีปรากฏอยู่จึงกลายเป็นเศร้าสลด
บางครั้งและแถมขี้มอยู่บางครั้ง

รุ่งเช้าวันที่แปดของอาการไข้ ชนหมนน
วิชัยก็ลุกขึ้นรอกแคว่นชน เมื่อควาโลสาย
ตามองบุตรชายไม่พยแล้ว ก็เกิดมาควงน้า
ต่าง โดยคิดว่าอย่างใดเสียนายบุญกองบุตร
นอกคอกคงจะ ออกไป นังขี้ค้อเกียร อยู่ทีลาน
น้าบ้าน แต่ผลของความคาคคนนั้น เกียร
ทำให้ชนหมนน้องแปลกใจไม่ยอมเชื่อว่าดีที่
กำลัง ก้าวขยสามซุมท่าเพลิงคาย สอง มือ
อยู่ตรงลานนั้นคือนายบุญกองบุตรชายของตน
ทันใดนั้นชนหมนนวิชัยก็ ก็เริ่มรู้ สึกมอาการ
ค้อยกระปลักระปล่าชนทนที่ ซึ่งในที่สุดภาพ
ที่ปรากฏอยู่นั้นก็ยังคงคยสัหน้ามเเลียดผาและ

ยมแย้มออกมา ส่วนเขามิได้คิดว่าจะมีใคร มาลอบดู เพลงอาวอ ที่กำลัง ซ้อม อยู่ นอกจากจะว่า เขารู้หระ และ กวักแกว่งตาย สองเข้านองยุทจนเห็นว่าเหงอที่ไหลออก ไทรม กายนั้นเป็น เหตุให้รู้ ว่าเหนื่อย พอสมควรแล้ว เขาจึงรีบรวบคายทั้งสองเข้าในมือขวา และเก็บกมหน้ากลบชั้นเรือน

“เจ้าลูกชายของข้า” ขุนหมื่นวิชัยศึก เริ่มกล่าว เมื่อเขา เข้ประตู และนำตัวพันเข้ามาในห้อง “มิเสียแรงที่ ข้าหลวงอยู่นานแล้ว และขันทัวทำให้ข้าเฝ้ายานไต่สุก”

เขาสงบใจ นั่งอยู่ชั่วขณะ แล้วก็ กล่าวตอบด้วยเสียงเรียบ ๆ ว่า—

“จริงที่เกี่ยวพ่อ และข้าตัวฉันเองก็นึกว่าความเฝ้ายานมีมากเสียยิ่งกว่า หวังว่าในวันพรุ่งนี้ แลละที่ฉัน จะขอนำตัว ของฉันไปสมัครเป็นทหารในแผ่นดินชาติไทยเพิ่มจำนวน อีกคนหนึ่ง”

คำพูดของเขาได้สมจริงดังกล่าว รุ่งขึ้นตอนเช้า เขาก็รีบ แต่งตัว พร้อมกัน คาย คู่มือ และออกจากบ้านไป เกือบเวลาเลบ ๓ ชั่วโมง เขาได้เดินกลบเคหะด้วยสี่หนามยมแย้ม ซึ่งแสดงให้เห็นชัดว่า ความในใจของเขาได้ สำเร็จสุดสิ้นไปทุกอย่างแล้ว

“นายหนุ่ม ชาว คงจะเป็น น้าที่ไม่ ยาก

พอที่ฉัน จะทำ ไปไม่ได้ ไม่ไว้ร, พ่อ” เขา กล่าวถามเรียบ ๆ แต่ก็เฉื่อยชาน่าฟัง

นักรบเฒ่าเงยหน้าร้องคิ้วด้วยการแปลกครั้ง แต่ดูเหมือนได้เกิดความยินดีซ่อนอยู่ภายใน กระนั้นก็ยังทำให้ สีหน้าของแกซึกค่อนยม ทำทางของเขาที่ประจักษ์แจ้งอยู่นั้น เกือบเหมือนเมื่อครั้งหนุ่ม สิ่งหนึ่งยังคืบให้

สาชตาของทหาร ผู้ เฒ่าแล้ว เทอ ชมนึกหมายทายปัญหาคถก พลันสีหน้าที่ขมวดมุ่น ครอบครุขึงยังเกือบไม่เชื่อ หัวใจซึกเค้นรอน ๆ สักหน่อย เป็นจังหวะ คล้ายขวัญหาย ริมฝีปาก ที่พยายาม จะ แอ่ยถาม เพื่อให้ความ สนทน่นั้น หมกกลืน แต่คำพูดเหล่านั้นจะใช้เสียออกคงประสงคักทำไม่

“ฉันนึกไม่ผิด ที่เกี่ยว ว่าพ่อ คงจะตกใจทั้งพลอยไม่เชื่อว่า อ้ายหัวเขลยศึกกายของฉันนี่คือหัวอ้ายนักเมืองเกรง” เขากล่าว แล้วก็สู่วิษระที่หวนอยู่ มือซ้ายนั้นขึ้นพอกให้เห็นถนัด “ฉัน จะ ไม่ ไ้ ยิน พ่อ เรียก ฉัน ว่า

“ลูกนอกคอก” อีกแต่ละคราวนี้ จิงนา, พ่อ พ่อส่งฉันไปอยู่ที่ธองนา เพื่อเลี้ยงควาย โฉนาคุเป็นถาวรออกกำลังอย่างสนุก แต่ฉันมันเป็นคนนอกคอกอย่างพ่อเรียกแท้ ๆ เขาควายไปเลี้ยงควาวใด เป็นต้องไปติดกระบี่ติดกระของอยู่เสมอ ผมอดนึกเพียงงนแหละ

พ่อ แต่ฉันไม่ไว้วางใจ ว่าลุงของฉัน หวังที่
อยู่มาก เข้าคือเป็นทวนที่เกี่ยว เหตุนี้แหละ
ฉันจึงได้ คิดความรู้ อันนี้มาสนองคุณที่พ่อตั้ง
ใจ โดยแน่นอนฉันว่าน่าจะหายห่วงว่าฉันนั้นพอ
จะไม่รังเกียจ ”

“ เจ้าบุญกอง ข้าคิดไม่ผิดที่เกี่ยวว่าลุง
ของเจ้าต้องเล่นไม้โน้ตกับเจ้า ฟังรู้ สักไวได้ก็
ว่า ถ้าหนีจากเสือไปพบจระเข้เขี้ยวใหญ่ฉัน
ลุงของเจ้าเคยเป็นทหารเอก ลือชื่อมาก่อนข้า
แต่พอ มา แก่ ตัว ลุง เหมือน ยัง ข้า เขี้ยว
แก่ง ลอก เขี้ยว วางมือ ตั้งหน้า ทำทุกสิ่ง ต่อ
ไป ” นายทหารผู้เฒ่าทอกลายทากูลูกชาย

ที่รักด้วยอาการขมขื่นอีกครั้ง “ ข้ามันใจ
แล้วว่าเจ้าพ่อท่านที่ ของข้าต่อไป ส่วนข้า
นั้นแก่มาแล้ว รู้ สักว่าการเล่นกับเพลงคาย
เพียงอดใจกว่า ๆ ก็ชักเพลีย เพราะฉันนั้น
ก็มีอยู่หนทางเกี่ยวกับข้าจะต้องถวายเป็นกมล
สวดบูชาพระเจ้าอยู่หัว เพื่อลาพักราชการ ปลด
เป็นชรา และทูลเกล้าถวายเจ้าเป็นผู้สนอง
พระเดชพระคุณใน แผ่นดินของไทยต่อไป ”

เขา ลก ศรัทธา เซลยลง ข้างตัว ทางซ้าย
และคายสองคู่มือลง ทางขวาพร้อมก้มชุกเข้า
ลงนั่ง กราบงาม กว้าง เบื้องทางพระเกษียณ
ครั้ง เพื่อบรรยายของปิตักด้วยเคารพ.

๑๐๖. ท่านจะทำอะไรก็ทำให้เกิด และเร่งรัดทำสิ่งที่ท่านทำนั้นให้จริง ๆ แต่อย่าทำ
กรรมอันเป็นเหตุทำตนเล่ห์ซ้อน ตลอดจนสัตว์อื่นให้ลำบากเร่งร้อนได้.

ของ ผ. ล. พิชญากิจ

๑

“น้องหัวใหม่จะ แหม่น นี่ย่ายแล้วละ”

นายเกตุ เกตุสกุล ดามกิดิน ซึ่งกำลังนั่ง
เย็บเสื้อวัน อยู่ตรงหน้า แล้วก็ลุกขึ้นยืน
บิ๊กขี้เกียจ เนื่องด้วยเขาได้มานั่งคุยอยู่กับ
กิดินเป็นเวลา เกือบ สี่ ชั่วโมงเต็มๆ แล้ว
“คอยพี่ประเดี๋ยวนี้ พี่จะไปซื้ออะไรมาให้”
ว่าแล้วเขาก็เดินออกจากห้องไป

กิดินผู้มีนามว่า นางสาวเฉลา ชนชาติค
เป็นหญิงกำพร้า บิ๊กการคารของกิดินได้ลา
ไปสู่ปรโลกเสียแต่เมื่อกิดินยังเยาว์อยู่ ฉะนั้น
กิดินจึงได้มาอาศัยอยู่กับคุณย่า ซึ่งตั้งบ้าน
เย็บเสื้ออยู่แถวสะพานหิน

“โอ! พี่เกตุนี้ ูๆ ก็น่าสงสาร” กิดิน
ว่าฟังพลางมือก็สรวนอยู่กับยี่เย็บเสื้อที่เขาทำ

เย็บ “ແຂ່ງຂາງເຂົາໃຈເວເລີຍຈິງ ຯ ໃຜ່ວ່າຈະ
ต้องการอะไรแก่เป็นหามาให้ทุกอย่าง แก
เด็ก หากงานแล้วเป็นต้องมาถึงบ้านทุกวัน
ความจริงแกก็รักเราอยู่มาก แต่ส่วนตัวเรา
นั้นรักแกอย่างพัวพันสายโลหิตมาจริง ๆ มิได้
คิดอย่างอื่นเลย แกได้เพียรขอความรักมา
ก็หลายครั้งแล้ว แต่เราก็ดูเย็บเย็บอย่างว่า
รักอย่างพัวพันอะไรอย่าง แต่แกก็ไม่ลดทอนความ
พยายาม อ้อ! ูๆ ก็น่าเวทนาแะจะทำ
อย่างไรได้เท่า ก็เรา.....” กิดินต้อง
หยุดขงักถึงทันทีในขณะที่เหลือบเห็นสภาพ
บุรุษผู้หนึ่งเดินตรงเข้ามาในร้าน

“เชิญนั่งซิคะ” กิดินกล่าวคำเชื้อเชิญ
ขณะที่ยกมือไหว้สภาพบุรุษหนุ่มผู้นั้น

ผู้เกิดเข้ามาในห้องนี้ คือคุณสุขสวัสดิ์ เห็นหน้าเธอ ก็เห็นจะคลั่งเป็นแน่แท้”
 งามวิสัย ชายหนุ่มรูปร่างงามซึ่งเป็นคู่รักของ
 กิณีนั่นเอง หน้าตาเขาสะอาดสวย ผิวเนื้อขาว
 แดงตัวท้วมสันนิษฐานยาก แต่ถึงความเป็น
 เจ้าชู้ออกให้ป่วนอยู่เกินชก สตรีใดที่ไ้
 ผ่าน เขามักจะ ต้องซาเลียงแลดูความสวย
 ของชายคนแทบทุกคน บางคนก็เคยหลงรัก
 เขาโดยเขามิได้ รู้หรือรู้ตัวก็มิ เช่นนั้นแล้ว
 จะไม่ให้กิณีนรักเขากระไรได้ อ้อ! ท่าน
 เจ้าชู้รักเขาจริง ๆ รักในกิริยาวาจาอัน
 สุภาพแถมซื่อของเขารักความสวยของ
 เขา กิณีนรักเขาทุกสิ่งทุกอย่างจนกระทั่ง
 ชีวิตกิณีนก็อาจพล่เพื่อเขาความรักนี้ไ้ แต่
 แต่คุณสุขสวัสดิ์จะรักกิณีนจริง ตามคำพูดที่
 เคยกล่าวต่อกิณีนแทบนับครั้ง ไม่ถ้วนนั้นบ้าง
 หรือไม่ ซ่อนขี้นเป็นอันหาอยู่

คุณสุขสวัสดิ์แยกหมวกให้กิณีนแล้วก็นั่ง
 ลงบนเก้าอี้ลงใจใหญ่ ทาลอชมองเพดาน
 อยู่โดยมิได้ปรียักพุดอะไรแม้แต่คำเดียว

“เอ๊ะ! วัณนี้คุณเป็นอะไรไปคะ คุณหน้า
 ตาไม่แฉ่มเช่นเหมือนเช่นเคยเลย” กิณีน
 ถามด้วยหน้าท้ออันตกใจ “หรือคุณ
 ไม่นึกถึงมาทีน กิณีนก็มิได้บังคัยคุณนคะ”

“โอ! ยอกรัก เธอก็เห็นแล้วไม่ใช่หรือ
 ีระ ว่าฉันรักเธอเพียงไร วัณไหนฉันไม่ไ้

เขาตอบ

“ก็ฉันคุณเป็นทุกข์เรื่องอะไรเล่าคะ?”

“ทุกข์ของฉันเนอะ? เธอเอ๋ยเขาหลวง
 ก็ไม่ปาน” เขาพูดค่างไวเพียงนั้นแล้วก็ก้ม
 หน้านั่งอยู่ แสงของความทุกข์โศก อย่าง
 เหลือล้น

“บอกกิณีนหน่อยเถอะคะ บางทีกิณีนอาจ
 ช่วยเหลือไ้บ้าง” กิณีนอ่อนวอน ดวงตา
 ก็ขยับอยู่ที่ดวงหน้าของชายหนุ่มนั้น

“ถ้าเธอช่วยจริง ๆ แล้ว ฉันเห็นว่าคง
 สำเร็จ เว้นแต่เธอจะไม่ยินดีกับฉันนั้น”

“เรื่องอะไรคะ กิณีนอยากทราบเหลือ
 เกินแล้ว”

“ก็เรื่องของเรานั้นแหละจ๊ะ” เขาพูด
 ฉ่ำเช็ดหน้าออกซับเหงื่อที่กำลังผกขมมา
 เท่า ๆ เมื่อเขาโศกตามหน้าผากแล้วก็กล่า
 ท่อไป “คือฉันไ้ไปเรียนคุณแม่ถึงเรื่อง
 ที่เธอไ้ขอร้อง ต่อฉันให้มาสู่ขอ แต่.....
 แต่.....”

“แต่อะไรคะ?”

“แต่ท่านกลับโกรธและกล่าวว่า ฉันเป็น
 คนนอกคำสั่งบิดามารดา ท่านไ้ให้หมั้นหญิง
 ไว้ให้คนหนึ่งแล้ว ทำไมจึงไ้มารักเธอ
 เจ้าอีก ท่านจะทำตามคำขอจริงของฉันไ้ไ้

ฉันอ่อนวอนท่านเท่าใด ๆ ท่านก็ไม่สนใจ
ตาม กลัวยาคอโทษว่าถ้าฉันไม่แต่งงาน
กับหญิงที่ท่านขอไว้ ให้แล้ว ท่านจะไม่ให้
ทรัพย์สินกับฉันเลยแม้แต่สิ่งต่าง ๆ ทีเดียว "

" งั้นทำไมคุณไม่ยอมตามท่าน แต่ง
งานกับเขาเสียเล่าคะ ? "

" โอ! ขออภัย ทำไมเธอพูดเช่นนั้น
เล่าล่ะ เธอจะให้ฉันแต่งงานกับคนที่ฉัน
ไม่รักกันหรือล่ะ ไม่ไหว..... " เขาโคลง
ศีรษะพลางพึมพำอยู่ในลำคอ " ไม่ไหวจริง ๆ
ฉันรักเธอ ฉันจะต้องอยู่เป็นคู่ร่วมทุกข์ร่วมสุข
กับเธอ ฉันจะไม่ยอมแต่งงานกับคนอื่นเป็น
อันขาด "

" ขอพระเกษ พระคุณ ค่ะ เกษะบุญ
คุณพระ ขอให้คงให้คง ขอ คง ต่อ คิฉัน
เช่นนี้เสมอเถอะ " คิฉัน กล่าว อย่างไม่
เคียงสา " แล้ว คุณ จะ คิด อย่างไร ต่อ ไป
เล่าคะ "

" แต่ที่ต้องหนีไปอยู่เลี้ยงกับฉันนะ "

" ไม่ได้หรอกค่ะ คิฉันจะ ทำเช่นนั้น
อย่างไรได้คะ โอ! คุณ ขี้ ท่าน โค เลี้ยง
คิฉันมาตั้งแต่เล็กจนโต ก็หวังจะเป็นที่พึ่ง
ไปข้างหน้า ถ้าคิฉันทำเช่นนั้นก็เท่ากับเนรคุณ
ท่าน แล้วคิฉันจะดูแลท่านอย่างไรได้คะ
ขอให้คุณคงอยู่ให้เถอะ "

" ถูกแล้ว เธอพูดเช่นนั้นฉันไม่เถียง แต่
ถ้าเราไม่ทำเช่นนั้น เราจะไม่พ้นทางอื่น "

" ก็อยู่ไปอย่างนั้นแล้วกันนะ "

" ฉันก็คงไม่เป็นมนุษย์เป็นแน่ ฉันจะ
ต้องคงอยู่เช่นนั้นทุก ๆ วัน ถ้าคราวใดที่ยัง
สติไว้ ไม่ได้ ก็คง จะต้องเสพรูยาเมา
เพื่อระงับความคั่ง แล้วก็คงจะต้องเสียคน
ไปจนตลอดชีวิต " หมูน้อยพูดแล้วก็ถอน
ใจใหญ่ นั่งนิ่งอยู่

ความเงี้ยวสงกโคเข้า มา แทนที่อยูเป็น
เวลานาน ทั้งนั้นก็เพราะคิฉันกำลังมันคึดถึง
เรื่องที่จะเห็นตามชายที่รักไป คึดหรือไม่ คึด
แล้วคึดอีก ครกไป ครองมาหลายครั้งหลาย
ครา แต่ก็ไม่ตกลงใจประการใด เพราะจะ
ไปเลี้ยงกับใครก็หรือถึงสงสารข้า, และคึดถึง
คุณ ที่ โค เลี้ยง คุ มา กล่าว ว่า จะ ได้ รัย ความ
ที่เคียน, นินทาจาก ชาวบ้าน โกล่ เรือน เคียง
ไหนด่าจะต้องอายเขา ถ้าจะไม่ยอมไปก็
ชายที่รักหรือก็กลัวเขาจะโกรธ, กลัวเขา
จะเสียคนถึงที่เขาได้พระณามาให้พึ่ง ทั้ง
คิฉันก็สงสารเขารักเขาคับ คิฉันจึงนำหนัก
คุแล้วแต่ก็ไม่เป็นผลสำเร็จ จึงนั่งร้องอยู่ น้า
คำก็ไหลคลอหนอง แล้วก็ค่อย ๆ หยคย้อย
ลงอาบแก้ม

ในที่สุดคุณสุขสวัสดิ์ จึงถอนขึ้น " งั้น "

ถ้าเธอรักฉันเธอส่งสารฉัน เธอก็ต้องปฏิบัติ
ตามคำขอหรือของฉัน แต่ถ้าเธอไม่อาลัย
แล้วฉันก็ต้องขอลา ลาไปเสียไม่ให้เธอเห็น
หน้าคำลาไปตามชะตากรรมของฉัน ไม่คิด
ไต่ถอยไต่ถอยออกไปแล้ว”

ท่านเจ้าชายเด็กคะ-กิดัน ถูกเขาคักพ้อ,
ถูกเขาคักค้นเห็นปานแล้ว กิดันจะทำ
อย่างไรท่านสุภาพสตรียิ่งหลาย สมมุติว่า
เธอกำลังตกอยู่ในกองทุกข์เช่นนี้แล้ว เธอ
ลงมือแก้ว่าเธอจะทำประการใด เธอจะ
หักใจ คัดรักไม่ปฏิบัติ ตามคำขอของชายที่
เธอรักก็คงจะจิตหรือ ไม่ไต่-เป็นไม่ไต่
ความรัก-ความรักเป็นสิ่งที่มีอำนาจมากที่สุดใน
ระหว่างชายหญิง เมื่อคราวที่เธอตกอยู่
ในช่วงแห่งความรักนั้น เธอคงทราบว่า
ความรักมีอำนาจศักดิ์สิทธิ์เพียงใด เพียงแต่
เธอไม่เห็นหน้าคู่รักวันเดียวเท่านั้น เธออาจ
ถึงกับคลั่งใจโคธหงุดหงิดไม่สบายอกสบายใจ
ยิ่งเป็นบทรบชั่วยิ่งร้ายกว่าหลายเท่า ถ้าวัน
ไหนไม่ไต่เห็นหน้าก็ขอให้เห็นปานสตรียิ่งรัก
ก็ยังพอชื่นใจอีกชีวิตต่อไปอีกวันหนึ่ง เธอ
ทั้งหลายที่ยัง ไม่เคยตกอยู่ในข่ายแห่งความ
รัก ก็คงจะประสพเข้าสักวันหนึ่ง นั่นแหละ
เธอจะทราบว่าไต่ก็ไต่ไต่ว่าความรักมีอำนาจ
เพียงใด แต่ถ้าสมมุติว่า เธอจะหนีตามคู่รัก

ไปก็ไม่ไหวที่อีก คุณข้ามีคุณไต่สำคัญ
เลี้ยงดูมาแต่ในอ้อมอกใหญ่ มกไม่ให้อย่าง
ไรไม่ให้ยอม สู้ทนอมไว้ก็หมายจะปลุกฝัง
ให้มีย่าเรือนมีหน้ามีตา เป็นที่พึ่งไปข้าง
หน้า ถ้าเธอจะมาทำผิดความหวังของท่าน
เสียเช่นนี้ เธอก็ต้องเป็นผีในระคุณ ชาวบ้าน
ก็จะพากันนินทาว่าลูกคนนั้น หลานคนนั้นตาม
ผู้ชายไป แล้วคุณข้ามีคุณของเธอจะเอา
หน้าไปวางไว้ที่ไหน ท่านจะไม่เสียใจไม่
น้อยใจหรือ.

ความ ยาก ลำบาก เหล่านี้ กิดัน ทราบดี
แต่ถึง คราวแล้วที่กิดันจะต้องเลือกเอาข้าง
หนึ่ง กิดันบูชาความรักอันมีอยู่ในคุณสว
สวสดีเสียอย่างเลิกแล้ว เพราะฉะนั้นกิดัน
จึงบอกเธอความรักอันหักความยากลำบากอื่น
เสียทั้งหมด แล้วก็กลืนน้ำตาแล้วคอย
อย่างช้า ๆ

“คะ-กิดัน-ยอมปฏิบัติตามใจคุณเพราะ
รักเธอ”

คุณสวสวสดี ยิ้มออกไต่ด้วยควมปลื
มปีติ ลูกชายมีกล่าววว่า

“งั้นก็นั่น ฉันจะเฝ้าเธอมาวันเวลา ๒๓ นา
ฬิกาทุกวันนี้นะจะ เธอเตรียมตัวไว้
ให้พร้อมนะ ฉันลาก่อนละ” ว่าแล้วเขาก็
หยิบ หมวก จะ ออก จาก ประตู แต่ ก็ยัง ชัก

ออกจากห้องไป ส่วนคุณสุขสวัสดิ์ก็เดินตามออกไปด้วย

กิดินมีอาการเชื่อมซึมอยู่ตลอดเย็นวันนั้น เมื่อคุณย่าท่านกลับมาจากธุระกับคนใช้ ก็ไม่กระวีกระวาดเหมือนเช่นเคย และมีได้พูดอะไรกับคุณย่าเลย ทำเอาท่านสงสัยถึงแก่ถาม แต่ก็ได้ความ เพียงว่า กิดินไม่ใคร่สบายปวดศีรษะเท่านั้น ฉะนั้นคุณย่าจึงได้ให้กิดินไปนอนเสียแต่หัวค่ำ เป็นตัวใครตัวมันที่ระนอนหลับ กิดินพลิกตัวไปมาด้วยความ

อึดอัดกับไ้ด้วยความอาลัยย่าผู้รักประคองมาแต่เกิดเกล้า จนเวลาล่วงไปถึง ๓ นาฬิกาขึ้นวันใหม่แล้ว จึงนึกขึ้นได้ว่าควรเขียนจดหมายบอกความจริงให้คุณย่าผู้เป็นที่รักใคร่ นี่ยกโทษ และลาไว้ด้วย กิดินจึงได้ลุกขึ้นหยิบกระดาษกับซองมานั่งเขียน นำปากกัหยกย้อยลงบนกระดาษเป็นวงๆ

วันที่ ๒๐ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๖๐

กราบเท้าคุณย่า ที่รัก ของหลาน

หลานต้องขอลาคุณย่าผู้เป็นที่รักประคองมาแต่เกิดเกล้าของหลานในคราวนี้แล้ว หลานรู้ตัวว่าเป็นคนชั่วร้ายหาสติไร้เปรียบไม่ได้ ในโลกนี้ แต่ที่หลานกล้าทำละเมิดอำนาจของคุณย่าไปครั้งนี้ ก็เพราะว่าหลาน

รักเขามาก และ เพราะ ความจำเป็นที่จะต้องงานกันไม่ได้ โอ! คุณย่า หลานรู้ว่าคุณชั่วร้ายแกล้งซ่อนของของคุณย่าขึ้นมือปล้นศีรษะของหลาน หลานไม่ควรจะประพฤติเป็นคนชั่วช้าเลวทรามเช่นนั้นเลย แต่หลานได้กราบเท้าแล้วว่า เป็นเพราะความจำเป็นจริงๆ ขอคุณย่าไ้ยกโทษให้หลานด้วยนะค่ะ หลานต้องไปอยู่กับเขา และไม่ทราบว่าเรไ้กลับมาพบหน้าคุณย่าอีกหรือไม่ก็ไม่ทราบ

แต่หลาน

หลาน

พอเขียนจดหมายจบก็ซบหน้าลงนอนไ้อยู่กับไ้ระ อัสสุสลักไ้หลหลังหยดลงบนตัว ประคองเมล็ดฝืน กิดินค่อยๆ พับจดหมายใส่ซองผนึกสอดไว้ใต้หมอน ก็พอดีนานาฬิกา ๒ ที่ กิดินจึงชะโงกหน้าต่างมอง เห็นชายที่รักมาขึ้นคอกอยู่ข้างรถยนต์หน้าบ้าน แล้ว ก็รีบหยิบห่อเสื้อผ้าใบลงมาจากข้างล่าง แล้วก็ค่อยๆ เดินวิ้งๆ ออกไปเปิดประตู แต่แล้วก็ต้องกลับมานั่งบนเตียงอีก คิดสองจิตสองใจ จะไปก็หือไ้ไม่ไ้ไ้รู้

“ฮือ! ไ้ไปนะ-แค่ขวเขาไ้เลยเงเราจริง-เขาทั้งเง เรา แล้วเงจะกลับมาคูหน้าคุณย่าไ้ไ้ไ้ไ้-ไ้ไ้ไ้-ไ้ไ้ไ้” กิดิน

นั่งอยู่ในใจแล้วก็เอนตัวลงนอนต่อไปอีก แต่
สักประเดี๋ยวก็ได้ยินเสียงฉิวปากกังขึ้นมา
หัวใจก็เปลี่ยนไปทันทีรู้สึกขื่นเค็นออกไป
เป็กระตุ แต่แล้วก็กลับขื่นคังเสียอีก
เป็นนานกว่าจะเข็กระตุได้ ก็ฉันทักใจบี

ประต้วงไปขึ้นรถยนตร์ไปก็รักด้วยความ
อาลัยบ้านเป็นที่ง แล้วก็นอนอยู่บ้านอัน
เคยอาศัยมาเป็นเวลานานด้วยทวงคำอันคลอ
คลอไปด้วยอัสสัส จนวนพาภิกษินหายลับ
ไปจากบ้าน

๒

ห้องแถวอันเก่าคร่ำคร่าแถบสะพานผ่าน
ฟ้า ทุกๆคนคงทราบดีว่าเป็นที่ซึ่ง จิน และ
แขก เป็นผู้มีอำนาจเข้ากันคำอาศัยอยู่
เพราะค่าเช่าก็ถูกไม่เกินกว่าฐานะของพวก
เหล่านั้น ภายใต้ดวงไฟตะเกียงซึ่งระกอยู่
วิหๆในห้องๆหนึ่ง มีสาวน้อยผู้หนึ่ง
กำลังนั่งทอดเขยอยู่ครั้นน้อยน่ารักของเจ้า
หล่อนอยู่ สาวน้อยผู้นั้นก็คือคณีนางเฉล
งามวิสัย

“หนู-ใคร-ใคร-หนู-อ้อ! หนูของ แม่
หรือ-อ้อ เก่ง-หนู เก่ง บัง จัน เทียว แหม-
แหม-” ก็ฉันทักใจกับครึกครื้นแล้วก็
อึ้งขึ้นรอบ-รอบแล้วก็อึ้งอีก ส่วนเด็กน้อย
น่ารักนั้นก็ยิ้ม-หัวเราะเป็นที่สองความรักซึ่ง
มารคามแก่คนละนั้น ส่วนมีอีกกว่าชั่วฟ้า
ของฟ้าก็ต้อง ประสงค์ เมื่อใดแล้วก็อยู่
เจ็บบๆ

โลกอันกว้างใหญ่ซึ่งเราอาศัยอยู่นั้นยังไม่
หยุดหมุนรอบโลก วันคืนก็คงผลัดเปลี่ยน
เวียนไปวนมาอยู่ครานั้น ประเดี๋ยวก็วัน
หนึ่งประเดี๋ยวก็คืนหนึ่งจวนเ็นยราด ทั้งแต่
ก็ฉันทักใจกับครื้นครึกกับสุขสวัสดีก็เปลี่ยน
จากนางสาวเฉลงามวิสัย เป็นนางเฉล
งามวิสัย นเป็นหลายหนึ่งเต็มๆ แล้ว เมื่อ
แรกก็สุขสวัสดีพาภิกษินมานั้น เขาได้ไป
เข้าห้องแถวบางลำภูให้ภิกษินอยู่ ส่วนตัวเขา
ก็มาพนอนอยู่ทุกวันทุกคืน เขาออกเอาใจไม่ว่า
จะต้องการอะไรเขาเป็นทามาให้ทุกอย่าง
อา! ยามนั้น ก็ฉันทักใจกับความสุขอันเต็มเปี่ยม
แล้ว สุข ทั้ง กาย สุข ทั้ง ใจ สามิ ภรรยา ที่
แต่งงานกันใหม่ ๆ ย่อมมีความสุขที่สุดใจ
ชีวิตฉันทักใจ ก็ฉันทักใจนั้น คงหนีของ
ภิกษินคราวนั้นอ้อมเอิบเป็นนวลโยงามถึงจะเข็
พวกสตรีสาวรุ่นราวคราวเดียวกัน ฉิวเนื่อ

ก็เปล่งปลั่งขาวสะอาด แต่เคยมีคนสุข
สวัสดิ์ทางเห็นคิดนั้นมาก เมื่อคลอขยตร์แล้ว
ก็มาเข้าห้องแถวทันทีที่คิดน้อย โดยอ้างว่า
ซื้เงินทองมากจน ท่านเจ้าข้าคิดต้อง

ยอม-ยอมเพราะความรักแล้ว ยอมมาอยู่
ห้องแถวอันสกปรกเก่าคร่ำครว้น โดยมิได้
ปรึกษาใครแต่เลยแม่แต่คำเดียว คิดนั้นรัก
ผัวอย่างหาตัวจับยากเช่นนั้นแล้ว คุณสุขสวัสดิ์
ก็ถึงคิดเสียใจ เขามิได้ไปมาหาสู่คิด
อย่างแต่ก่อน เงินทองก็มีได้ส่งเสีย คิดนั้น
ต้องรับจ้างเขาซักเสื่อล้าง เย็บเสื่อล้างพอได้

สรวงศ์เลี้ยงท้องไปตาม ประสาแม่ ๆ ลูก ๆ
วันหนึ่ง ๆ แต่เคราะห์ก็ก็มีบุตรน้อยน่ารัก
พอเป็นเพื่อนแก่ทุกข์ระทมระงไปวันหนึ่งคน
หนึ่งพอประจักษ์ชีวิตไป ทั้งชาวบ้านใกล้ ๆ
สรรสารและรักขัตติ์คิด ช่วยเลี้ยงดูให้ ใน
เวลากลางวันก็คิดไปซั้กผ้า นัยว่ายังเป็นบุญ
ของคิดน้อยบ้าง เวลาที่คิดนั้นทรมานความสุข
แล้ว หน้าที่ทาที่เคยสุขก็เหวห่าง
ว่าร่างกายก็ชั้ชอม ผัวนั้นก็คร่ำไปเองจาก
การขาดการร่วมประเวณีแล้ว คิดนั้นเวลานั้นถึง
ความกายทรมานมา ถึงอย่างก็เขวเท่านั้น
เอง ถ้าคิดนั้นไม่มีบุตรอยู่ด้วยแล้ว คิดนั้นคง
กระทำชีวิตวินาศกรรมตายเสียแน่นอนแล้ว

ขณะที่คิดนั้นกำลังพิศุขบุตรน้อยอยู่นั้นอยู่

ด้วยความรักนั้น ก็แหว่ได้ยินเสียงใครมา
เรียกอยู่หน้าห้อง จึงเงยหน้าขึ้นจึงไปทาง
ภาพของ มยุรีผู้หนึ่งซึ่งปรากฏอยู่ตรงประตู
ห้อง

“ตาย-ฟ่เกิด-ฟ่เกิด ? ทำไมฟ่รู้
ว่าฉันอยู่ที่นี่เล่าฟ่ะ-เชิญนั่งซิ-เชิญนั่งซิ”

คิดนั้นร้องขึ้นด้วยความตกใจ เพราะคิดนั้น
มิได้ คิดเลยฟ่ฟ่เกิดมาตามพบ โดย
ตั้งแต่ได้ย้ายมาจากบางลำภูแล้วก็มีได้ส่ง
ข่าวคราวให้เขาทราบเลย

“แหม! น้องฟ่จำก็เคยมิได้ฟ่ว่าเป็นน้อง
ก็ฟ่-ร่างกายชั้ชอมไปมาก นั่นจึงไม่สบาย
ไปรี” ฟ่เกิดก็ตอบแล้วก็นั่งลงบนพื้นข้าง ๆ
คิดนั้น

“นั่นฟ่รู้ก็ใช้อย่างไรฟ่ะ ว่าฉันอยู่ที่นี่ ?”

คิดนั้นถาม

“ฟ่ก็สยจากชาวบ้านแถวนั้นนะซิ เขา
บอกว่ฉันย้ายมาอยู่ทางนี้ฟ่ก็เลยมาหา น
ฉันนี่เขาไปไหนเล่าฟ่ะ ?”

โอ! ฟ่เกิด-ฟ่มาสติทผลเก่าเข้าอีก
แล้ว คิดนั้นได้ยินคำพูดของเขารู้สึกเสีย
ป่วยใจในดวงใจ จึงมองดูชายที่คิดนั้น
นั้นดูอย่างฟ่ แพ้ไม่กระพริบตาแล้ว อัสสุ
ชล ก็ออกมาคลอ หน้วยอยู่พอ กระพริบหน้าตา
ก็ร้องพุดตาค้อง เต็มกับเสียง นอนอยู่บนตัก

แต่ก็ฉันก็ยังมิได้ปรีชาทออย่างใด

“เขากำลังมีอะไร ?” เขาลงกลิ้งขึ้น
ด้วยความแค้น “อ้ายชาติสิควมึง มึงคง
ได้รับการตอบแทนจากกูนี่แหละเน้อ”

“พี่จ๋า เห็นกันน้องเถอะ อย่าทำเขาเลย
การมันแล้วมาแล้ว นึกว่าเป็นกรรมของน้อง
ก็แล้วกัน”

นายเกตุกลับซุกนั้งลงนอนใจใหญ่ ทาก
เหม่อลอยของกูพินคึกแค้นอยู่ในใจ

“เฮ้—นั่นอย่างไรกันแม่เจ้าประคุณ”
คุณสุขสวัสดิ์ ฝนผลัน เข้ามานในห้องยื่นเท้า
สระเวรชิงถามกิดิน “ผิวไม่มาหา ๒-๓ วัน
เท่านั้น ช่างพาเอาชู้เข้ามาถึงในเรือนไถ่
หล่อนอย่าว่าอย่างไรกันยะ”

พี่เกตุลูกทลงขึ้น ประณหน้าชาบาทเขา
เกลี้ยก้วยความแค้น ถ้าหมักทิ้งทำจะ
ประเคนหน้าพ่อหนุ่มน้อยให้สมแค้น แต่กิดิน
ไถ่วางขุ่ยขึงมาจับมือไว้เสียก่อน

“อย่ารู้ พ่ออย่าทำเขานักว่าเห็นแก่น้อง
เถอะ” กิดินอ้อนวอนนำทากให้ลงบนของ
แค้น

“อย่า—น้อง อย่าห้ามพี่ พี่มันเสียเถอะ
อ้ายคนลงโลก เขามั่นไว้ทำไม” เขากิน
แต่กิดินก็คงยกมือไว้แน่น

เมื่อกิดินอุกพี่เกตุไปเสียทางหนึ่งแล้ว

คุณสุขสวัสดิ์ก็แค่ต่อไป

“ตั้งแต่วันนี้หล่อน กิดินต้องเลิกกัน
เป็นอันขาดจากผิวเมียกัน หญิงมีชู้ อย่างนี้
เลี้ยงไม่ได้”

นายเกตุเหลือใจระคกกลืนโทษไว้ ได้แล้ว
จึงสับก้นหลอกจากกิดินนั่งอภัยบนชนประเคนคุณ
สุขสวัสดิ์ก็เลยอย่างเต็มรัก แล้วคำรามก้วย
ความแค้น

“นั่น—มึงเห็นไหม กูก็บอกมึงแล้วว่า
มึงจะทิ้งหล่อนไม่ได้ เป็นอันขาด—เก็บวพอ—”

เขาเงือกภัยบนอีก แต่คุณสุขสวัสดิ์ทลย
วิ่งออกไปจากห้องชั้นรอยนคของเขายับหันไป
อย่างสยบใจ ทั้งให้นายเกตุชูกภัยบนคาคโทษ
อยู่ข้างหลังแต่ผู้เดียว

กิดินซบหน้าลงกับผ้ามือสออยู่ยัก ๆ
ก้วยความแค้นใจ, ความน้อยใจ, ความเสีย
ใจ, ส่วนพี่เกตุก็ปล่อยโยนเอาใจต่าง ๆ นา ๆ
แต่กิดินก็ไม่วายโศก ในที่สุดเขาจึงพูดว่า

“พี่จะไป อ้อนวอนคุณชู้ ขอให้น้อง
อาศัยอยู่ก้วย เชื่อว่าแกล่งสงสารทรอก”

กิดินเงยหน้าขึ้น มองดูหน้าเขาเป็นเชิง
วอน แล้วกล่าว “อย่าเถอะ พี่น้องยอม
ตายดีกว่า จะไปให้ท่านเห็นหน้า”

“ไม่ได้—ไม่ได้—น้องจะทำเช่นนั้นไม่ได้
เขาจะ ฟุ้งนั้ พี่จะมารบี” ว่าแล้วเขาก็

ผลุนผลันออกจากห้องไป

ท่านทั้งหลายเฝ้าข้า ท่านจงดูเถิดเจ้าคะ
กิดินหรือหลงรักเขาจนมิได้ระแวงสงสัยว่า
เขาจะเป็นคนหลวงโลก เช่นนี้ นั่นแหละทรง
กับสุภาษิตที่ว่า “ความรักทำให้ตาบอด”
คุณสุชวลลิกใจอย่างโหดเหี้ยมเสียจริง ๆ
โธ! ลูกเมียตาทำ ๆ ข้างทั้งเสียได้ โขย
มิได้มีความอาลัยรักเลยแม้แต่น้อย แต่จะ
ทำอย่างไรได้เล่า เป็นกรรมของกิดินซึ่งได้
ยอมรับมาแต่ชาติปางก่อน

“โธ! ลูกรักของแม่-เจ้าเกิดมามีกรรม
แต่ ๆ ก็เกิด” กิดินว่าพรวณกับบุตรพลาง
ก็สั่นไห้้อยู่สัก ๆ “มีพ่อ พ่อเขาก็ไม่เลี้ยง
แต่จะโทษใครได้เล่า แม่เป็นคนไม่ดี หลง
เชื่อคำพูดอันหวานประทุ น้ำตาลของพ่อเจ้า
จึงต้องมาทนทุกข์เข็ญอยู่เช่นนี้” น้ำตา
ไหลพราก ๆ ลงอาบแก้มเป็นคราย ๆ แล้ว
ก็หุบคิ้วย่นลง คิ้วร่าง อันน้อยของทารก ซึ่ง
ถูกคน มอยู่บนตัก “สันชาติชายสันไม่มี
กระดูก ยามรักก็พูดได้ต่าง ๆ นานา ๆ อย่าง
โน้น อย่างนี้ สยดสลายลง ว่าจะไม่ทั้งไม่ชั่ววัง
แต่พ่อได้ชิมสมันก็ สยดก็กลายเป็นสมัน
ไป คุไม่พอใจทุก ๆ อย่าง นั่นแหละ คำโบราณ
ท่านว่าไว้ ยามรัก น้ำตมลึกกว่าหวาน
ยามชิงชัง น้ำตาลก็ว่าเขี้ยว ลูกเอ๋ย!

เมื่อแม่ยังเป็นสาวอยู่ แก้มยัง เปล่งปลั่งเป็น
น้ำเป็นนวล เขาก็รักแม่ แต่พอแม่มีเจ้าแล้ว
หมดความสรวยเข้า เขาก็ทิ้งเยื่อหน้า
ถลาล่องซัดง่ายด้ายใจชกยาก นั่นแหละได้
แก่ตัวแม่ก็เหี่ยว ตายเสียก็กว่าอยู่-ไปเกิด
เขาชาติใหม่ดีกว่า”

เรื่องเช่นนั้นได้ แก่อกใครบ้างคงจะรู้สึก
ร้ายกาจเพียงใด แต่ทารกน้อยเจ้าเร่รู้ละ
หรือว่า มารดาผู้ยังเกิดเกล้าพุดะไรกับเจ้า
ยามเจ้าว่าเร่ก็หัวร่ออยู่คิก ๆ ยามเจ้าหัว
ก็ร้องไห้อยู่ ๆ

ในคืนวันนั้น เสียงระฆังตีห่าง ๆ-๒ ที่
ยอกเวลา ๒ นาฬิกา ก่อนเที่ยง บนสฟาน
ผ่านฟ้า ถึงแม่จะมี ไฟฟ้าสว่างไสวแต่ก็ ไม่มี
ผู้ คน สัตว์อะไร มา เลย แม้ แต่ สัก คน ก็เหี่ยว
กิดินอุ้มลูกเดินช้า ๆ ไปยืนอยู่ข้าง สฟาน โดย
ปราศจากสติอย่างสามัญชนแล้ว หัวใจกิดิน
หมกมุ่นอยู่อย่างเหี่ยว คือ “ความตาย” เท่านั้น
นั้น กิดินคิดสำเร็จแล้ว กิดินจะโยนบุตรน้อย
ทารก อันไร้เคียงสา ลงไป ใน ลำคลอง ก่อน
แล้วจะกระโดดตามลงไป ต่อไปทั้งกิดิน
และบุตรก็จะได้รับความสุข ไม่ต้องทนวิ
ความทุกข์ลำบากอีกต่อไป

นี่กิดินจะฆ่าทารกซึ่งเป็นบุตรสุดสวสดี
ซากใจของกิดินได้เหี่ยวหรือ? กิดินจะไหว

เป็นเหล็กเพชรจึงถักฆ่าคนได้ว่ ? ยังไม่
เคยปรากฏเลยว่าศิณเคยเป็นหญิงไรเค็ก
เช่นนั้น แต่ความทกขความจำเป็นอาจะมี
อำนาจ กระทำให้ หิว ใ้ อันก็ กลยกลายเป็น
โหดร้ายขึ้นก็ ได้ โอ! ศิณเป็นข่าไปแล้ว
แน่นอน ศิณมีสัญญาวิปาส มิดนั้นศิณ
คงไม่สามารถทำถึง ที่มนุษย์เขาไม่ทำเช่นนั้น
ได้หรอก

ศิณก็กลับมองกยครัน้อย ซึ่งนอนหลับอยู่
บนมื่อ แล้วก็ รุบ รุย ด้วยความรัก ความ
อาลัย

“ ข้าแต่เทพยดาอันมี ฤทธิวิธิตีศิกก็ ทั้ง
หลาย ของทรงเป็นทิพยพยานให้แก่ศิณ
ด้วยเถิด ศิณมิได้เ็จคนร้ายที่จะฆ่าทารก
นี้เลย แต่หากความจำเป็น ความจำเป็น
ยังคยศิณให้ต้องทำเช่นนั้น ศิณจะต้องตาย
ตายเพราะความชั่วร้ายของชาย ขาดิ ไค
ฉนไค ขออย่าให้ศิณได้พบประสยชายเช่นนั้น
อีกเลย ” ศิณเเยหนาขึ้นกล่าวต่อหน้า
เทพยดาทั้งหลายแล้ว ก็ยกยครัน้อยขึ้น
รุบ รุย ลาเป็นครั้งสูกท้าย แล้วก็ยกขึ้นสูง
ทั้งทำระโยนลงไปในคลอง—

ท่านทั้งหลายเจ้าข้า เธอจะมีไรวัยพอ
ที่จะฆ่าบุตรคาทำ ๆ ได้ลง คอ เจียว หรือ ?
เธอไม่รักลูกหรือ ? โอ! เธอคงทำไม่ได้—

ไม่ได้แน่นอน ฉนไค ศิณก็ฉนนั้น ศิณทำ
ไม่ได้ ศิณชูทารกน้อยขึ้นแล้วก็กลยอกค
แนยไว้กับอกด้วยความรัก เมื่อศิณหมด
ความสามารถที่จะกระทำทาร โหดร้ายได้แล้ว
จึงเียนกลับห้อง กลยด้วยความโทมนศกลย
กลุมหัวไปเป็นฉนนั้น

ในวันรุ่งขึ้น พี่เกตุ เกตุสกลุ เกิดศอก
มหาศิณ ซึ่งเป็นหญิงที่เขารักเสมอขึ้น
ดูประหนึ่ง ว่าเขามี ความ ทุกข์ โศก ะไร ลัก
อย่างหนึ่ง

“ คุณข้า ท่าน ปรุเสธ พี่ ระอ้นนอนท่าน
อย่างไรท่านก็ไม่วัย ” พี่เกตุ ดอนใจใหญ่
ทรุดตัวลงนั่ง

“ ไม่เป็นไรหรอกจะ พี่ ท่านไม่อนุญาต
ก็แล้วไป ศิณก็จะใช้กำลังที่ศิณมีอยู่
หา มา เลี้ยง ปาก เลี้ยง ท้อง ไป วัน หนึ่ง ๆ ก็
แล้วกัน ”

พี่เกตุนี้งอยู่สักครู่หนึ่งแล้ว ก็กล่าวตะกุก
ตะกักว่า

“ พี่ คิด ว่า ว่า— ฉนนั้น ไม่ วัง เกีย นื่อง
งไปอยู่เสียกับพี่เถะ ”

ศิณจึงคุกคามายเกตุด้วยแววอันแสง
ความกตัญญู แต่แล้วก็กมหน้างงอยู่โดย
มิได้ปริปากว่ากระไร ความเจียวได้เข้า

มาครอบงำอยู่อีกเป็นเวลานาน ในที่สุด
พิเภกจึงกล่าวต่อไปว่า

“ไฉน...น้องจึงเกลียดพี่? เขาเถอะ
ถ้าน้องไม่รักพี่ พี่จะขอปฏิญาณว่าพี่จะเลี้ยง
น้อง อย่างน้องร่วมสายโลหิตของพี่จริง ๆ”

อา! อย่างนี้จึงจะเรียกว่าน้ำใจชาย-
ชายอื่นควรนับถือ น้ำใจอย่างนี้ชียหายาก
บรมโกศมน้ำใจเห็นปานนี้ ก็ควรแล้วที่จะได้
รับคำสรวลเสรวน กุเดิก! หญิงสลักรักมา
อยู่เสียกับชายอื่น และชายอื่นทั้ง แล้วท่าน
จะรับเอาหล่อนมาเลี้ยงอีกหรือ โอ! ก็คน-
ก็คนทำอะไรได้ หาไฉนอีก ก็ฉันขม-ขม
ออกด้วยความพอใจ ก็ฉันรักน้ำใจเขา-รัก
ความซื่อสัตย์สุจริต และความรักอันแท้
จริงของเขา ก็ฉันเป็นหนี้บุญคุณเขาอยู่มาก

“พิเภก! เขาเถอะ...น้องยอมตามใจพี่
ทุกอย่าง...น้องเป็นหนี้บุญคุณพี่อยู่มาก
น้องจะหักความฮาย-สู่ทนการนิทาทั้งหลาย
ยอมมอบกายของน้องให้แก่พี่ พี่ผู้อารยน้อง”
ก็ฉันกล่าวแล้วก็หลยสายตาเขา

ต่อจากนั้นไปความสุขอันแท้จริงก็ปรากฏ
แก่นายเอก และคิดอีกครั้ง ก็ฉันได้มาอยู่
กับพิเภกด้วยความจงรักภักดี เกิดบุตรด้วย
กันอีก ๓ คน ถึงแม้ลูก ๆ จะแย่งเอาความ
รักของพิเภกซึ่งมีอยู่ต่อฉันไปบ้าง แต่ เขา
ก็มีใจรักที่ฉันหย่อนกว่าเคยเลย ส่วนความสุข
สวัสดิกันฉันก็ไม่ทราบว่าเขาจะเป็นตายร้ายก็
อย่างไร, เรื่องของคิดฉันมีเพียงเท่านี้ เห็นจะ
พอเป็นคติสอนใจสตรีสาว ๆ ได้บ้าง.

๑๐๗. ท่านจงทำความเย็นใจหรือใจเย็น ให้เกิดมีแก่ท่านทุกเมื่อ แม้ในการ
อันขบขัน แต่การที่จะทำใจเช่นนั้นได้ ท่านต้องคอยฝึกใจของท่าน
ให้มีส่วนหนักแน่นขึ้นไปทีละน้อย.

ใต้เงาตะวัน

“๒๒๔๖”

โรสวาท/เรืองรอง

ร.ว.เบญ.

(ต่อจากหน้า ๑๑๑๕ ฉบับ พฤศจิกายน)

-๖-

เมื่อเศษซากหายไปแล้ว อปราจิตไถ่หนึ่ง
ครองอยู่คนเดียวอย่างลึกลับซึ้ง มีดวงจิตที่
ตรึงกันกับร่างกายภายนอก เพราะอย่างหนึ่ง
ได้ถูกรบเร้าด้วยความคิดถึงและความรักใน
เกศพ, และอีกอย่างหนึ่งพอใจในความงาม
แห่งสายัณห์ภาพ นางมีนัยน์ตาผ่องใสคม
วาว ด้วยความสุข และยิ้มยิ้มไปมาไม่
หยุดหย่อน นางกล่าวแต่ตนเองว่า “ฮา!
เขาช่างมีสิ่งน่ากระไร และสมกับที่ได้เกิด
มาเป็น คนกล้าในกษัตริย์วงศ์ อันสืบเนื่อง มา
จากพระอาทิตย์ แต่คิดไปก็เป็นการง่ายกาย
และนำชายขึ้น ที่เขาทำคนให้เป็นผู้มีเสน่ห์โดย

พยายามกระทำพรตกิจ และ ประพฤติคน
ตามคำสอนของพวงขณจิต ไม่มีใครจะรักข
นถกแกวซึ่งไม่รู้ความหมาย. และเราเห็นได้
ว่า ความงามของเราได้มีเขาเช่นเดียวกับ
ปลา, แม้ที่เขยวที่เขารู้สึกตัวขึ้น แต่เขา
ยังมีความละอาย และไม่เต็มใจรับสารภาพ,
เขาได้หว่านหว่านใน เมื่อความมั่นคงของเขา
เอียงเอน และอาจของเขาได้หักสะบั้นใน
เมื่อต่อสู้ศัตรูเป็นครั้งแรก แต่เมื่อเขารู้สึก
เช่นนั้น แล้ว ก็ ไม่น่า จะ ละอาย อย่าง ไค เลย
เพราะ เขาต้อง ต่อสู้ศัตรู ผู้ที่ไม่ อาจต้านทาน
ได้” ขณะนั้นนางพูด, นางได้เอียงตัวลงไป
ใกล้สระ มองลงไป จนหน้า เกือบ จรด น้ำ

อย่าง มีความใกล้ชิด แต่ฉันได้พบว่า
“เรา เป็น คู่แข่ง ที่ควรกัน เพราะ ผู้ ที่ สว
อย่างเรา มีเพื่อนแก่เขาค้นเกือบเท่านั้น
ที่จะ เทียบเท่า และเราไม่ สามารถทนต่อ
ความรักของเขาได้ อย่างเดียวกับ เขาไม่อาจ
ห้ามความรักในตัวเรา เราทั้งสองต่างก็เป็น
ผู้ มีโชคและพ่ายแพ้ ซึ่งกันและกัน ต่างก็
ใช้ ไข่มุกกล้ำกันไว้ จึงไม่ต้องสงสัยเลยว่า
พระเป็นเจ้า จะไม่ทรงสร้าง เรามาเพื่อให้เป็น
คู่กันตาม ความคิดที่ พระองค์ ทรงจัดไว้ โดย
ไม่ให้เราพวกรากัน เช่นเดียวกับศัพท และ
ความหมาย ของมัน เขาเป็นความหมาย
ของเรา และ เรา เป็น ของเขา เพราะเขา
เปรียบเหมือนคำตอบปริศนา ซึ่งเราพยายาม
คิดมา นานแล้วไม่ สำเร็จ เพราะ ยศคน เรา
ประจักษ์แล้วว่าเหตุใดเราจึงได้เกิดมา และ
เกิดมาเพื่ออะไร ดังนั้นสิ่งที่เหลืออยู่ ก็คือ
คิดกลอุบายเพื่อสอนบทเรียนให้แก่เขา และ
ยังช่วยให้เขากลับ มาหาเราอีก ถึงแม้เขาจะ
พอใจหรือไม่ก็ตาม ถ้าหากว่าเขาได้กลับ
มาอีก ก็รู้ ใจว่าเราได้ได้รับความเข้าใจแก่กัน
และมาสารภาพรับแพ้ และครึ่งใดที่น่าโหด
ป่าทำนบ ครึ่งนั้นก็พึงทราบดีว่ามันจะพิชิต
พ่ายแพ้ให้ โหดไป และจมหายในกระแส

เชยวอนี่ไม่อาจทนทานได้ของความรักใน
ความรัก.”

ครั้นแล้ว นางก็นั่งนิ่ง และ ตรึกตรอง หา
อุบายในขณะที่ได้กำลังเป็นล้ากัย จนซาและ
แขน อัน ขาวผ่อง ของ นาง แลเห็น ชมุกงามวิ
เหมือน กับ หิมะ อัน คดโค้ง—บน ยอด บรรพต
แห่ง ยศของนาง • ในเวลา ที่เขยคืน. ใน
ทันใดนั้นมักยศที่หนึ่งส่งเสียงร้องขึ้น อปร่า
ชีวิตอยู่แล้วก็ ยัม และร้องว่า “อะไร!
เป็นแต่เสียงกยเท่านั้น แต่ทำไมเราจึงคิด
ว่าเสียงกามรูป เพราะเสียงของเขาและกย
เหมือนกันที่เกือบ ขอให้เขาไปให้พ้นเด็ก!
เพราะอย่างน้อยเขาจะต้องกลับมาอีก จึงทำ
เรากลับใจเมื่อได้ ยินเสียงทักขินิต และรู้สึก
หวน ๆ ใน การ ที่จะได้ เห็น รูป ร่าง ของเขา
ฮา, น่าอนาถ! ซึ่งเป็นการยุ่งยากจริง ๆ
เพราะผู้ ที่เราไม่ ต้องการจะมาหา แต่ผู้ ที่
ต้องการ หามาไม่ ถ้าหากว่า เรອງทั้งสองนี้
สลับเปลี่ยนกัน! —” ในขณะนั้นนางก็กระล่ง
ลุกขึ้นยืน และร้องว่า “ฮา! เราคิดเห็น
หนทางแล้ว ความลำบากสูญหายหมดสิ้น.”
แล้วนางก็กยมือด้วยความยินดี และพบว่า
“ในที่สุดกามรูปก็มีค่าอย่างเหลือล้น เพราะ
เราต้องเห็นวิถีที่จะให้เขาให้เป็นประโยชน์ได้

แต่บัดนี้ เราต้องไป เฝ้าพระบิดา เพื่อขอความช่วยเหลือเหลือจากพระองค์ก่อน เพราะยังมีสิ่งที่จะต้องประสงค์ อันจะทำให้อุบายของเรา สำเร็จ มี พระบิดา องค์ เกียวก่อนนั้น ะ ประทาน แก่ เราได้."

แล้วนางก็กำลังไปในสระ, ทำให้น้ำหนัก ภาย คล้าย กับ ศิลา รม ลงสู่ ใต้น้ำ ครบไปยัง ขาคาล. ณ ที่นั้นนางได้พบบิดากำลังนอนวาง ราบอยู่บนเตียงที่ตกแต่งด้วยทิมทั้งแท่ง นางได้ ร้องทูลทันทีว่า "ข้าแต่บิดา ราช ข้าพระเจ้า มาขอประทานอนุเคราะห์แก่พระองค์" แล้ว นางจึง นั่งลง ข้าง ๆ พระยานาค และ ทูล ว่า "โปรด ประทานคานา สำหรับเข้าใน ซากศพ ให้ข้าพระเจ้า หน่อยเถิด เพราะ ข้าพระเจ้า ต้องการเป็นอย่างยิ่ง."

บิดา ของนาง หยควาครป แล้ว มองดูนาง อย่างฉงนทั้งที่กำลังถือกินสออยู่ในมือ เขา ได้ หิวระ และ ร้อง ว่า "ฮา! อปราจิต! นี่เป็นความคิดใหม่อะไรของเจ้า? และเจ้า ะ เข้า ใน ซาก ศพ เพื่อ ประ โยชน์ อัน ไค? ร่างกายของเจ้ายังไม่สลายามพอใจอีกหรือ? และมีร่างกายที่โหดทำให้เจ้าได้รับผลกษิน ในการเปลี่ยนแปลงข้าง?"

อปราจิต ทูล ว่า "โปรด พึง ข้าพระเจ้า เล่าเรื่องดวยก่อน และโปรดอย่าซักถาม

จนกว่าข้าพระเจ้าจะเล่าจบ" แล้วนางก็เล่า ให้บิดาฟังตั้งแต่ต้นจนจบ และอธิบายถึงกลอุบายที่นางคิดจะทำ เมื่อนางพูดเสร็จแล้ว พระยานาคได้ มองดู บิดา ด้วย ความ เข้มข้ม และพูดว่า "ในที่สุดก็ปรากฏว่าเจ้าต้องการ แต่งงาน และเรื่องนี้จะเป็นอย่างใด ะมี ประ โยชน์อะไรกับ มนุษย์ ชาวพิ แม้ แต่เขาจะ เป็นถึงราชา? ควรจะให้พ่อข้าบริวารพวกเจ้า ชายในวรรณะเดียวกับเรามาให้เจ้าเลือกตาม พอดีดีกว่า" อปราจิตร้องว่า "ขอให้พวก เจ้าเหล่านั้น ห้างไกล แสน โยชน์! เขา ะมี ประ โยชน์ อะไร แก่ ข้าพระเจ้า? เพราะ ข้าพระเจ้าได้รักใคร่แล้วแล้วจะไม่รักใคร่ เป็น สวามี นอกจาก พระ ราชา มนุษย์ นั้น องค์เกียวก"

เมื่อเห็นว่านางตั้งใจจริงเช่นนั้น บิดาของ นางก็หิวระและยกไหล่แล้วกล่าวว่า "จง ทำตามความพอใจของเจ้าเถิด เพราะเจ้าได้ ข้าเพณืตัวมา แต่กำเริบอย่างเดียวกับ ลม ซึ่งไม่ต้องการใครแนะนำและใครบังคับ แต่ พ่อขอเตือนเจ้าว่า การแข่งขันพนันครั้งนี้ไม่ เป็นที่ประสงค์ เพราะการอยู่ร่วมระหว่างต่าง วรรณะเช่นนี้จะถาวรไปไม่ได้ ด้วยไม้นานนัก ราชายังคั่นกันถึงซึ่งความตาย และละ เจ้าไว้ ให้คนทุกซอกอยู่คนเกียวก นอกจากเจ้า

จะไม่ค่อยเขา โภยรู้สึกเบื่อหน่ายและทอดทิ้ง
เขาไปก่อน เพราะราชามนุษย์ทั้งหลายมี
อะไรบ้างที่เหมือนนิคาพระยานาค? ยิ่งกว่านั้น
ก่อนเวลาที่เขาจะตาย เขาจะต้องแก่, น่า
เกลียด, เหี่ยวแห้ง และ ผมหงอกขาว.”
อปราชิตถามว่า “ร่างกายเหี่ยวแห้งและ
ผมหงอก จะเกี่ยวข้อกับ เวชชะ อย่างไร?
เพราะในวัยคนเขายังหนุ่ม และยังมีเวลาอยู่
มากกว่าจะถึงคราวชรา แต่ข้อสำคัญอยู่ที่
ว่า ข้าพระเจ้า จะ อยู่ โภย ไม่ มี เขา นั้น ไม่ได้
เพราะเขาคืออภินิหารเทพ, “บ้านเกิดเมืองนอน,
ญาติมิตรของข้าพระเจ้า ยิ่งกว่านั้นก็ใช่เขา
เป็นวิญญาณที่สองของข้าพระเจ้า ดังนั้นขอ
ให้ โปรวะพรทานมนตร์แก่ข้าพระเจ้าเด็ก ข้า
พระเจ้าจะได้ ใช้มันเขาให้แน่นกว่าเส้นที่ใด ๆ
ในโลก และโปรวะให้ข้าพระเจ้าไป เมื่อ
เช่นนั้น พระ องค์ จะ เท่า กับ โภย เป็น บิดา ของ
ข้าพระเจ้าสองชาติ และ ข้าพระเจ้า เป็น หนึ่ง
ชีวิตแก่พระองค์เป็นสองเท่าอีกเหมือนกัน.”

แล้วนาง ก็อ้อนวอน จนเขา ต้องยอม ตาม
และสอนมนตร์นั้นให้ แต่เขาสั่งว่า “จง
ระวังจำให้แม่นยำ เพราะ มนตร์ นี้เปรี๊ยะ
เหมือนไฟ มันจะไหม้จนกระทั่งผู้ ใช้ถ้าไม่
ถือไว้ให้ดี ผู้ที่ไม่ชำนาญในการใช้มนตร์

เหมือนกับคนซุ่มยิง เพราะถ้าเขาหลงทาง
ก็จะตกลงไปในบ่อน้ำ และผู้ ที่เขาในซาก
ศพกว่าจะรู้ว่าการเข้าไป ง่ายกว่าการออกมา
ก็ใช้เวลา สายเสียแล้ว และตามที่เขาได้
พูดมาแล้วว่า มนตร์นั้นจะมีประโยชน์อะไรแก่
เจ้า เพราะทั้งสามโลกเจ้าจะทรงอยู่ทั้งสาม
กว่าที่เขาอยู่นั้นไม่ได้.”

ครั้นแล้วอปราชิตได้รุมพิทเขาและแสดง
ความชื่นชมในการที่เขาสอนมนตร์ให้, แล้ว
นางกล่าวว่า “ข้าแต่พระบิดาขอ โปรวะ
อย่างทรง พระวิคก ด้วยเวชชะนั้นเลย เพราะ
มนตร์นี้ ข้าพระเจ้าไม่ได้ ใช้เอง ออก แต่
สำหรับให้ คนอื่นใช้ ถูก แล้วไม่มี ร่างกาย
ใด ๆ จะเหมือนของข้าพระเจ้า เพราะว่ามี
ร่างกายที่จะ ต้องถูกละทิ้ง และเจ้าของร่าง
กายนั้น ๆ จะต้องให้วิญญาณของเขา.”

-๗-

เมื่อการมรณ ถูก อปราชิต ขยับจากสระของ
นางแล้ว เขาก็ตรงไปยังบ้านโดยไม่รู้สึกตัว
เพราะ เท่ากับเขาได้ ละวิญญาณไว้ข้างหลัง
เขาได้นิ่งนั้นพิศุณณังตรงหน้า แต่ว่าไม่
เห็น อะไร อัน นอก จาก ภาพ ของ อปราชิตได้
วถวนอยู่ ฉะเพาะคา ของเขา วถวนว่านางได้
ถูกวถาไว้กับผนังจริง ๆ เช่นนั้น เขาได้ ถม

ทุก ๆ สิ่ง เช่นการกินดื่มและนอน เลย
หมดทั้งวัยในชั่วชีวิต ผิดกับคนเคยแล้วแต่ที่มี
วิญญาณ เพราะเขารู้สึกตัวว่าไม่มีหัวใจ และ
ทุกแต่คนเองก็ด้วยเศร้าไว้ว่า “วันแล้ววันเล่า
ไม่มีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นบ้างเลย และ
คงนั้นจะมีชีวิตต่อไปด้วยเหตุใด ? และจะ
เช่นใดที่เกี่ยวพันกับคนอย่างนางจะมองคนสมัย
อย่างเรา ? และนางมีใจกลัวว่าเช่นกับ
ความจริงใจของนางออกหรือ ? แต่กระนั้น
เราก็นึกใจ สละชีวิตด้วยชีวิต แทนชีวิตเกี่ยว
เพื่อมองคน นางอยู่ไกล ๆ อันไม่อาจทำให้นาง
ชื่นเคือง หรือชวนต่อเสียไม่ให้นางรู้.”

ถึงกับว่าคำพูดของเขาเป็นแสงสว่างส่อง
วิญญาณ อันเศร้าโศก เขาได้ร้องเสียงดัง
ก้องว่า “ฮา ! แต่ทำไมจึงไม่ ? ทำไม
ในที่สุดสิ่งนั้นก็อยู่ในอำนาจของเรา มีอะไร
ขัดขวางไม่ให้ปล่อยไปส่งทั่วเวกของนางอย่าง
เฉียบ ๆ และเลือกหาที่ซ่อนให้เหมาะ เพื่อ
ชื่นชมทิพยรสในการ นางโดยไม่ให้นาง
โกรธและ ลงโทษ ? เพราะ คือนาง หายาก
ยิ่งนัก สิ่งที่ไม่ล่วงรู้ ไม่ให้เกิดขึ้นได้ ไม่
อย่างไร ๆ เราที่จะได้ชื่นนางทุก ๆ วัน.”

ความนึกคิดนั้นทำให้เขารู้สึก คุกคักด้วย
ความยินดีซึ่งตัวเขาเองแทบไม่เชื่อ เพราะ
เป็นการง่ายไม่ น่าจะเป็นได้ ในการ ที่เขาว่า

สะกดเอาความนึกซึ่งทำให้เขาเปลี่ยนแปลง
เท่าเทียมเขาให้พ้นจากห่วง แห่งความหมด
หวัง ด้วยเวทมนตร์ให้ ชื่นสุขยก แห่งความ
ชื่นชมและ ชื่น ซึ่งคล้ายกับ การอยู่ร่วม ชื่น
ความประสงค์ของเขาไม่อาจล่องให้ เห็นอยู่
ไร ๆ ทันทีนั้นเขาก็ถึงลูกช่น และขมำ
อาหารที่วางอยู่ตรงหน้า ซึ่งเขาเห็นว่าไม่เป็น
รสและเพิกเฉยมานานนั้นเข้าไป คล้าย
กับว่าระกินให้หมดได้คาเคี้ยว แล้วเขาก็ไป
ยังสระ ด้วยอาการ วังมากรกว่ากิน แต่เมื่อ
จวนจะถึงเขาได้ หย่อนผลเท้า ลงตามลำกับขัด
กับความประสงค์ของเขา ซึ่งต้องการจะไปให้
เร็วรวก ในที่สุด เขาได้ ก้มลง แล่กลาน
ต่อไป ด้วย ความ ระวัง ค่อย ๆ กลานจาก
ต้นไม้นั้นไปต้นโน้น เพื่อใช้ลำต้นเป็นที่กำยัง
เขาได้ยังคงคอยตามหาใจจนจวนจะขาดอยู่รอบ ๆ
เพราะฝ่ายหนึ่งต้องการเห็นนางโดยเร็ว, แต่
อีกฝ่ายหนึ่งเกรงว่าจะทำให้นางเห็น

ในที่สุดเขาก็มองไป เห็นนางอยู่ข้างหน้า
นางนั่งอยู่บนขอน ซึ่งลอยอยู่ในสระและหย่อน
เท้าทั้งสองลงเกือบจรดพื้นน้ำ และสวม
ทิพยาศา แห่งพระจันทร์อันอยู่คิมาเป็นสควมี
ความโสภณยากที่จะพรรณนาได้ คุกคล้าย
กับว่านางเพิ่ง ขึ้นมาจากน้ำ และเป็นจริงถึง
ว่านี้ เพราะผลึกของนาง ยังเยือกเย็น

ภายหลังที่เลิกหนีไม่อาจปกขังของรูปและนาง
 ให้เป็นตาม อรรถมาชาติได้ นางกำลังมอง
 การ กระโดด ผูก ไม้ ไป มา ของ ปลา เงิน ซึ่ง
 เหมือน กับ อุตยานทร์ อันผลปลิด อยู่ ใน หมู่
 เมฆที่เคลือบไหวเร็วววกในทิวทัศน์

เมื่อได้ประสบนาง เช่นนั้น หัวใจของ
 กามรูปเต็มแรง รวากก็ตกลง จนเขาคิดว่า
 นางจะได้ยิน เขารู้สึกสันต์ด้วยความ^๕ตนเต็ม
 จนไม่สามารถ^๕บังคับ^๕แขน และ ขาได้ จึงวน
 ลมลงท้อง^๕ขึ้น เขาน^๕เทว^๕ออกไปเทียบ^๕ยัง^๕ไม้
 แห้งโดยไม่รู้^๕สึกตัว จึงทำให้บังเกิด^๕เสียง^๕ทง
 ขึ้น ในทันใดนั้นอุปราช^๕ได้^๕มอง^๕ไปทางเสียง
 และเห็น^๕กามรูป ขณะ^๕ที่^๕เขา^๕นั้น^๕สีก^๕ด้วย
 ความ^๕ตกใจ^๕เท่ากับ^๕ตาย^๕แล้ว^๕คง^๕ทน^๕ง เพราะ
 ความ^๕หวง^๕ใจ^๕สย^๕ผล มี^๕หยา^๕ก^๕เห^๕ง^๕โสม^๕หน้า
 และ ตัว^๕เย็น^๕ซึก^๕เช่น^๕เคียว^๕ ก้น^๕น้ำ^๕แข็ง^๕ และ^๕ซึ่ม^๕
 เชื้อ^๕อยู่นั้น นาง^๕ได้^๕เรียก^๕เขา^๕ด้วย^๕น้ำ^๕เสียง
 กรวดว่า “เฮ! กามรูป จง^๕มา^๕นั่ง^๕ใกล้^๕
 ข้า^๕พเจ้า และ^๕คุ^๕ปลา^๕ศู^๕ไป^๕มา^๕ด้วย^๕ความ^๕สน^๕ก
 นั้น^๕เนะ ท่าน^๕จะ^๕ได้^๕ใจ^๕ของ^๕ฉัน^๕ค่าน้ำ^๕ขม^๕นี้^๕ การ
 คุย^๕กัน^๕สอง^๕คน^๕ก็^๕กว่า^๕คน^๕เดียว^๕มาก^๕”

เมื่อใดที่นางจะกลับมาพบกัน นางจะกลับมาพบกัน
ใจและมือของเธอจะงอแง เธอจะไม่ได้ออกมาตามนาง
แต่กลับมานั่งรอคอยนางอยู่คนเดียวดาย
นางคนซึ่งกำลังรอคอยเวลาตาย, ออกจาก

นางพูดว่า “การมรณ, ท่านไม่ได้ยินข้าพเจ้า
เรียกขานหรือ ?” จึงทำให้ข้าพเจ้าหวัหวั
มาหาข้าพเจ้า ท่านอย่ากลัวอะไรเลย เพราะ
ครั้งนี้ข้าพเจ้าจะไม่หวัหวัเพราะท่าน แม้แต่
ยมเษาก็ไม่ทำ.”

ขณะที่นางพูด, นางได้ยิ้มอย่างอ่อนหวาน ทำให้หัวใจของเขาเต้น แทบจะออกนอกกาย เมื่อเขาค่อยเกินเข้า หานางช้า ๆ, นางได้มองดูเขาฐานมิตรและพูดว่า "งั้นนั่งข้างข้าพเจ้า" และมองดูปลาว่ายวนโคกโคก ค่อยก้น เพราะปลาค้นเป็นสัตว์เลี้ยงและของเล่นของข้าพเจ้า มันเป็นเพื่อนคนเกี้ยวในท้องว่าง แต่มันเหวอะไรวะ? ดูเหมือนท่านหวาดกลัวข้าพเจ้า โอ, กามรูป ข้าพเจ้าไม่กักกันท่านดอก" กามรูปกล่าวถูกกัก ด้วยความ ยาก เห็นว่า "อะไร! นั่งข้างท่าน?" นางยิ้มตอบว่า "ทำไมจะทำไม่ได้" กามรูป ไม่มีอินทราวยอย่างใด หรือว่าท่านไม่เต็มใจ จะ สละ เวลา มา นั่ง เล่น ด้วยข้าพเจ้า?"

ถามรูปทอยว่า “ไม่เต็มใจหรือ? ข้าแต่
เทวีผู้งามเลิศ ข้าพเจ้ารู้สึกท้อใจในกา
รนั่งใกล้ท่าน เพราะคนอย่างข้าพเจ้าและอย่าง
ท่านนั้นใกล้กันดีย์ดิย ไม่ควรคู่กันเลยแม้
แต่น้อย” นางกล่าวว่า “ไม่เป็นไรก็ได้

ข้าพเจ้า คิด จะ ทำให้ ท่าน ยิน ใจ อย่าง เกียวก
 เพราะถ้าข้าพเจ้าทำไม่เลิก, เมื่อท่านได้เห็น
 ข้าพเจ้าคราวก่อนนั้น ข้าพเจ้าไม่มีเวลาและ
 ได้แสดงความเหี้ยมโหดต่อท่านมาก ถึงแม้
 ท่านจะแสดงอาการ นอย่น้อมต่อ ข้าพเจ้ามาก
 มากก็ เป็นความจริงเช่นนี้ มิใช่ หรือ ? ”
 การเปลี่ยนท่าทีโหดร้ายหน้าแล้วตอบว่า “เป็น
 เช่นนั้น แต่ข้าพเจ้าไม่อาจเข้าใจได้ เพราะ
 เป็นครั้งแรกในชีวิต ของข้าพเจ้า ที่ได้รับคำ
 ทักทายอันอ่อนหวาน จากสตรี และแน่นอน
 ที่เกี่ยวข้องกับข้าพเจ้าครั้งนั้นอยู่” อปราชิตตอบ
 ว่า “เปล่าเลย การรูป ไม่ใช่เช่นนั้น ท่าน
 มิใช่การรูป และ ข้าพเจ้ามิใช่ อปราชิต คอก
 หรือ ? แต่พระเจ้าสร้างไม่โปรดท่านจึงได้
 ประทานรูปร่างชั่วช้า ซึ่งสตรีไม่ ยากแกล้งแก่
 ท่านเพราะธรรมชาติความรักของนางย่อมดึงดูด
 และอาศัยนั้นขึ้นได้ และเป็นการลำบากแก่
 สตรีที่จะรักรูปร่างอย่างท่านนั้นไม่ยิ่ง เป็น
 แต่เพียง รูปร่าง ของ ท่าน เท่านั้น ที่ ควร ถูก
 ทำหั้น.”

ชายที่กษัตริย์อุทานใจใหญ่แล้วพูดว่า
 “โอ้เอ๋ย ! ถ้อยคำ ของท่าน จึงแท้ ที่ เกียวก
 ถึงแม้มันจะเสียดแทงแสดงให้ข้าพเจ้าเหมือน
 เข็มพิษ แต่ไม่มีหนทางอย่างใดที่จะเปลี่ยน
 รูปร่างใหม่ได้ นั่นแหละคือเหตุที่ทำให้ข้าพ

เจ้าอียศและสลดใจ” อปราชิตตอบว่า “โอ,
 การรูป ทุกสิ่งทุกอย่างย่อมมีทางแก้ ใจได้
 เว้นไว้แต่ ความ มรณะ และ เพราะเหตุนี้
 แลหะข้าพเจ้าจึงเรียกท่านมาหา เพราะภาย
 หลังที่ข้าพเจ้าเห็นท่านคราวก่อน, ข้าพเจ้า
 รู้สึกว่าท่านมีความลำบาก ใครจะรู้บ้างว่า
 ข้าพเจ้าอาจช่วยให้ท่านเปลี่ยนรูปใหม่ได้ ?
 หรือใครบ้างที่ข้าพเจ้าอาจปลงใจรัก ? ที่พูด
 เช่นนี้ท่านเห็นด้วยหรือไม่ ? ”

เมื่อได้สะกิดเช่นนั้น ทาของการรูปก็
 เกลือกกลืนด้วยความตกใจ จนทำให้เขา
 คุกเข่าลงด้วยความกลัวเกินกว่าจะลุก เขาฟังนางจึง
 อยู่สักครู่ แล้วพูดอีกด้วยความขู่ขึงว่า
 “เห็นด้วยหรือ ? เห็นด้วยอะไร ? เห็นด้วย
 เรื่องเปลี่ยนรูปใหม่นี้หรือ ? ” และทันใด
 นั้นเขาก็ส่งเสียงร้องดังก้องว่า “อา! ฮะ-ฮา!
 เปลี่ยนรูปใหม่ ! ท่านเฝ้าถูกที่เกียวก ข้าพเจ้า
 อาจสละดวงวิญญาณทั้งสี่ส่วนสำหรับแลก
 ร่างกายอันเกียวก แต่จะเป็นไปไม่ได้ ! แน่
 นอนแล้ว, ท่านได้เฝ้าเย้ย ข้าพเจ้าอีก ”
 ณ ที่นั้นเขาก็ สะอื้น และล้มพินาศ กายพิน
 แล้วพูดว่า “อนิจจา ! ไม่ไหว ! จะเป็นไป
 ไม่ได้”

ฝ่าย อปราชิต พุด ด้วย ความ กรุณา ว่า
 “โอ, การรูป ใครบ้างจะลงมือ ? แต่อย่า

เพื่อเชื่อใจให้มากนัก ขอบย่ำทำเสียงอึกทึก เพราะใครอาจจะได้ ยืนและเข้ามาชักขางเรา แต่ ในระหว่างนั้น ข้าพเจ้า ะ ชะ ตาม ท่าน ลัก หน้อย ท่านเคยเห็นราชาแห่งนครนียง ไหม ? ” การุญตอบว่า “ เห็นพระองค์ หรือ ? ข้าพเจ้าเห็นพระองค์ในเวลาเสด็จออก และเข้าเมืองแทนทกวัน ” นางถามว่า “ รูป ร้างเช่นนั้นเป็นอย่างไร ? ะสมควรกับท่าน ไหม ? ถ้าจะให้รูปพระองค์เป็นของท่าน ะ เป็นอย่างไร ? เพราะข้าพเจ้าได้ ยืนชาวเลอง ลือว่าสตรีทั้งเมืองมีความรัก พระองค์หมดค เรืองนี้ จะจริง เท ะอย่างไร ข้าพเจ้าไม่ทราบ เพราะยังไม่ เคย เห็น พระองค์ สักครั้ง แต่ ะนั้นก็ได้รับคำบอกเล่าว่า พระองค์ค้อย แทนความรัก ของพวกนางด้วยการทรงกัน ข้ามและความเกลียด และถ้าเป็นเช่นนั้นจริง ไม่ต้องสงสัยว่า พระเป็นเจ้าจะไม่ทรงสร้าง นึก เพราะดูเหมือนว่าท่านเป็นดวงวิญญาณ ส่วนพระองค์ เป็นรูปร่าง ซึ่งวิญญาณที่ท่านมี ควลงอยู่ และถ้าหากว่า พระองค์ได้รับรูป ร้างของท่านแล้ว พระองค์จะดำเนินชีวิตได้ อย่างสะดวก เพราะสตรีทั้งหลายจะสละพระ องค์ด้วยใจสมัคร ไม่ คอง สง สัย เลยว่า วิญญาณกับร่างกายของราชาองค์นี้ และของ ท่านจะไม่ สัยเปลี่ยนกัน พระองค์เป็นผู้ใด

ร่างกายของท่าน และท่านใดของพระองค์ ถ้าหากว่าแล้วลือข้าพเจ้าเล่ามานั้นเป็นจริง ”

การุญตอบว่า “ ที่ท่านพูดจริงแท้ทีเดียว พระราชาองค์นี้เหมือนกับพระกามเทพ พระ องค์ได้ชะ โหมยทองใจของสตรีทั้งนคร ”

อปราชิตกล่าวว่า “ แน่นนอนแล้ว การุญป, ราชองค์นี้ คือใครก็ได้ ชะ โหมย ร่างกาย ของ พระกามเทพ ไม่เหลือะไรไว้ ให้ท่านออก

จากนาม ” แล้วนางก็เอนกายพิงเขาค้วย ความขมขื่น และวางแขนไว้ ในมือของเธอ ทำให้มีการสัมผัส เช่นเกี้ยว กับ สตรีของหิมะ นาง ได้ ลืม ตา อัน กว้าง เฟ่ง พิศ ตา ของ เขา

ใกล้ ๆ จนกลิ่นหอมทวนแห่งลมเข้าไปสู่ม ชันในวิญญาณของเขา นางกระซิบว่า “ ถ้า ข้าพเจ้าจะสอน ให้ท่าน เรา่ ร่างกาย ของ ท่าน คินมา จากเขาได้ ะเป็นที ชื่นชม แก่ท่าน

หรือไม่ ? เพราะถ้าหาก สตรีทั้งเมืองหลง รักรูปร่างนั้น ก็ไม่ต้องสงสัยว่า ะไม่เป็นที่ เสนหาของข้าพเจ้าเช่นเดียวกัน และข้าพเจ้า อาจ ะ รัก ท่าน ได้ ใน เมื่อ ร่างกาย นั้นเป็น ของท่าน ”

— ๘ —

ขณะที่การุญฟังอปราชิตพูด แลเห็นอน ว่าพิภพหมุนแกว่งคว้างไปมา เขานั่งลงช้า ปากเพ่งคูนางทุกคนทกอยู่ในความฝัน ครั่ง

แล้วครึ่งเล่าที่เขาพยายามจะพูดแต่เปล่งเสียง
ไม่ออก ถ้อยคำ ของนางเข้าไปกวณอยู่ใน
ดวงจิตต์ ของเขา ทำให้ มีความ ชมชื่น อย่าง
เหลือคณนา เขารู้สึกวิ่งเวียน มองไม่เห็น
อะไรอื่น นอกจากไต้ ยืน แต่เสียง กระซิบ ของ
นางก็ดังก้องอยู่ในหู ในที่สุดเขารู้สึกคน
คงสติตนจากความฝัน อย่างแปลกประหลาด
เมื่อมองไปที่เห็นอปราชินันอยู่จริง ๆ, นาง
พิศมู เขาด้วย สายตา ซึ่งทำให้ เขาหัวน้ไขว
คล้ายไข่มุก และริมฝีปากอันแดงจี๋ลิ้มได้
ยิ้มนะไม่เข้าไป กักหัวใจ ของเขา รวบรวม อสร
พิชย์ ครั้นแล้วโดยไม่พูดจาอย่างใดอีก กาม
รูป ไต้ ยืน มือ ของ เขา เข้าหา กัน แน่น สนิท
พลาง พิศม นัยนา ของนาง อย่างถึยะ พูกว่า
“ไปรคกระณา ขอให้งังคังคำพอกของท่าน
เด็ก หรือ มิละนัน ก็จงสังหาร ข้าพเจ้าเสียช
ละทันทีอยู่นี้”

ก่อนมาอีกสักครู่ นางพูดว่า “นั่นแะกาม
รูป, จงตั้งใจฟัง, ข้าพเจ้าจะ สอนให้ท่าน
กระโดด ออกจาก ร่างกาย ของ ท่านไปสู่ของ
คนอื่นไต้ อย่าง ง่ายตาย เช่นเดียวกับปลาที่
กระโดดจากน้ำ ขึ้นสู่ อากาศที่อยู่ ข้างหน้าของ
เรานั้น, แต่มีส่วนคองอาศัยตัวของท่านเอง,
และจำเ็นที่ท่านต้องทำคนให้กลัว, แต่ถึง
หนึ่งของความลำบากไต้ลู่ล่งไปแล้ว, เพราะ

ท่านไต้ ยืน ร่างกาย ของ พระราชา เสมือน ว่า
เป็นทวารแห่งความมั่งคั่งใหญ่, แต่ทว่าไต้ ยืน
พระองค์ยังอยู่ใน ร่างกายนั้น ท่านจะเข้า สิ่งส
ไม่ไต้เลย, แต่ถ้าท่านจะทำให้พระองค์ไต้
ใจ, และทำให้พระองค์ออกจากร่างกายแม
แต่เพียงครู่เดียวไต้ โดยวิธีใดวิธีหนึ่ง โดย
ความตกลงใจ ของพระองค์เอง, นั้นแหละ
ท่านจึงจะฉวยโอกาสที่แยกให้ ไต้, ก็นั่นเมื่อ
ข้าพเจ้า สอนศาลา และ วิธึสาขุบาย ในเมื่อจะ
เข้าในร่างกายของคนอื่นให้ท่านแล้ว, เป็น
หน้าที่ ของท่าน ที่จะ คิดอ่าน เข้าหา พระราชา,
และทำตนให้เป็นที่ไว ใจของพระองค์, โดย
ทำให้ มีความ ตึกใจใคร จะทำ อย่างเดียว กัน
บ้าง, ข้าพเจ้าคิดว่าคงไม่ยากนัก, เพราะ
พระราชาทั้งหลาย ย่อม มีความ อหากรู้ยาก
เห็นมิไต้เว้นโดยเหตุที่ขาดความรู้พลิกแพลง,
และเต็มใจ กระทำ ตาม คนใช้ ผู้สามารถ นำ
ความเพลึกเพลินมาสู่, ซึ่งกว่านี้, พระราชา
ย่อมถูกสวังสรรวมา ให้ทำการชนิดอย่างว่านี้
โดยไม่รอรั้ง, เพราะความพิการของท่านนั้น
แหละจะทำให้ท่านมีอำนาจ, ทำให้เกิดความ
ศุค่าของผู้อื่น, ทำให้ท่านมีเครื่องยังกัน,
มันจะเป็นเครื่องมือ สำหรั้งท่าน เพื่อกำให้พระ
ราชาทรงข่มหัว, และจะทำให้ไปรคปราน
ท่านโดยเล่นตลก, ดังนั้นจะทำให้พระองค์พ้น

จากการ อยากรู้ อยากรู้เห็นโดย ชักชวนให้ทกลองวิธิตอกทวงจิตต์. และถ้าท่านสามารถทำให้ พระราชา ทำ อย่างว่านี้ ไ้ แม้แต่ เพียง กระพริบตาเดียว, ความประสงค์ของท่านก็สำเร็จ. เมื่อท่านได้ปฏิบัติการโดยเรียบร้อยแล้ว, จงกลับมาหาข้าพเจ้า, และแสดงรูปจริงของท่าน, แล้วต่อจากนั้น, ใครยังจะรู้ ไ้?”

ครั้นแล้ว นาง ก็มองดู เขา อย่างเคร่งครัด ด้วยนัยนัยวิธ, ขณะนั้นนางมองดูเขา, นางกล่าวแก่ตนเองว่า “ ยัยคนขอให้เราดูชีวิตก่อนที่จะสอนคาถาให้เขา, เจ้าข้างักผมผู้น่าสังเวชจะมี ญาณดูเหมือนกับ ร่างกาย หรือว่า จะรื้อในการที่จะประทุษร้าย เจ้านายของคุณ. เพราะ ถ้าเขา แสดงความเสียใจ และตกใจในการที่เราแนะนำให้เขากระทำซึ่ง ความจริงเขาน่าจะเป็นเช่นนั้น, โภชไม่รู้แต่สักนิดว่า เหตุใดเรา จึงคิดเวทนา สงสาร เขา และเลือกเอาทางอื่น แต่เราก็คิดว่าความทะนุของเขารจะทำให้การสำเร็จ, จะทำให้เขาตามักลุ่มลุ่มครองให้รอยคอบ, เช่นตัวอย่างเวลาที่เขามองดูเราเป็นต้น ”

ความคิดของนางถูกต้องทีเดียว, เพราะการมูบไม่ได้คิดถึงสิ่งใด ๆ ในสามภพ, นอก

จากวิถีที่จะออกจากร่างกายของคุณ แล้วเข้าสู่วางกายของพระราชาให้ เร็วที่สุดที่จะทำได้. และความประสงค์ นั้น ก็คือว่า เมื่อ ร่างกายของพระราชาเป็นของเขาแล้ว, เขาก็จะไ้ รัย ความ พึง พอ ใจ ของ อปราชิตเป็น ทำไร, ความคิดนี้ทำให้เขาเต็มไปด้วยความหวังในอนาคตด้วยความปรารถนาโมกษอันเหลือ จนไม่สามารถจะสละใจในการที่จะลอกทวงจิตต์ได้ เขากล่าวด้วยเสียงแผ่วเบาว่า “ ขอแค่บอกคาถา และความลับในการที่จะเข้าสู่วางกายว่างเปล่าให้ ข้าพเจ้าเท่านั้น, การสิ่งอื่นงนอนใจเสียเถิด, และความจริงข้าพเจ้าแทบทนอยู่ไม่ได้แม้แต่ได้ ยินเรื่องราว, เพราะข้าพเจ้าไม่ผิดกับนักโทษซึ่งจวนจะรอกจากคุกอันเหลือ ทนทาน ซึ่งข้าพเจ้า ถูก ซังอยู่ ตลอดชีวิต ”

อปราชิตพูดว่า “ จงตั้งใจฟังให้แน่น, ทำหูให้ตึง, และจำไว้ ให้แม่น, ระวังอย่าลืมแม้แต่พยางค์เดียว, มิฉะนั้นท่านจะถูกทำลาย กลางคันโดยการไม่สำเร็จ.” แล้วนางยกนิ้วชี้ขึ้นและกล่าวว่า “ นี่คือนคาถา, จง มองดู ร่างกายใด ๆ ที่ ว่าง เปล่า ซึ่ง ท่านต้องการ, และจงมองด้วยความตั้งใจจริงๆ, แล้ว ส่ายส่าย คาถา ต่อไป นี้ ข้า ก็นทำลาย ๆ

ครั้งอย่าให้ผิด: ยไป^๑พมัม, ภูคาเวรมัม^๒
ในอันนั้น ท่านจะออกจากร่างกาย และไปเข้า
ของคนที่อื่นได้^๓ และเมื่อต้องการจะกลับเข้า
ร่างกายเดิมของท่าน, จงว่าคาถานี้: คคา
โสรัสสะ, สัมรามณุตสยะ^๔ และในพริศคา
เกียว, ท่านจะกลับเข้าไปในร่างกายของท่าน
ได้. แต่จงจำคาถาให้แม่นยำ, ต้องว่าแล้วว่า
อีกหลาย ๆ ครั้งก่อนที่จะทดลอง. เพราะการ
ฝึกฝนจะทำให้ถึงขั้นชีวิต^๕

แต่ขณะที่ นางพุก, กามรูปได้หันหลัง
กลับและหนีไปโดยเร็ว เสมือนลูกศรยิง
ฉะนั้น. อปราชิตได้มองตามเขาไปด้วยนัยนา
แสดงการถูกดูและเบาะแยะ แล้วทันใดนั้น
นางกล่าวแก่ตนเองอย่างหนักแน่นว่า “เขา
ไม่รู้เลยสักนิดว่ากำลังทำอะไร, เพราะถ้า
เขารู้, เขาคงไม่รีบหนีไปโดยเร็ว เช่นนั้น.
ไชยข้านะอยู่กับเขาเพียงครู่เดียว, ความ
ขมขื่น จะเป็น อวสาน อันหลักเลียงไม้ไผ่ของ
เขา, และทั้งหมกนั้นก็ชื่อว่าเมื่อการฉกได้ล่วง
เลยเสียแล้วเขาจึงรู้ว่า พระบิดาของเรา
ตรัส เป็นความจริงใน ข้อที่ว่า, ผู้ที่เล่นกับ
ไฟมักจะลืมน้อย ๆ ว่า มันจะไหม้ มีใครได้เท่า
กับสัตว์ และยักัน, การเข้าไปในทรางคัพพี

เป็นชนิดหนึ่งของเรือน. เมื่อเขารู้จักเรา
กว่านั้นแหละเขาจึงรู้ว่า เราคือสิ่งคำตัว
ใหญ่ที่บรรพชนนำหวานของคอกไม้ไว้, แต่
ว่ามีเหล็กในติดอยู่ที่หาง”

ในทันใดที่ พระผู้ทรงจันทรีไปขึ้นทรง
เล่าอยู่, พระเทพบรรพต ทรงสอ^๖ ขึ้นมาว่า
“แน่นอนทีเกียว, อปราชิตคือตัวร้าย
ซึ่งมีใจแข็งกว่าศิลา, และไม่มี ความเมตตา
แต่สักนิด, ถ้าหากเป็นเหมือน กิ้งกือคัว
นางไชย กามรูป เป็น เครื่อง มือ เพื่อให้สำเร็จ
ความ ประสงค์ ของ นางโคย เขาการ ทำลาย
ของเขาเข้าแลก. เพราะถ้าเป็นจริงเช่นนั้น,
นางควรที่จะถูกบีบคอให้ตายด้วยเชือกซึ่งพัน
จากผมของนางเอง”

พระมหะศรทรงสำรวจและร้องว่า “ฮา!
หิมะวรรณ, นั้นางประหลาดใจในธรรมชาติ
ของ เพศเดียวกันได้ง่าย ๆ ถึงเพียงนี้ เกียว
หรือ? เพราะอปราชิตได้ กระทำตามชนิด
ของนาง ซึ่ง คุณลักษณะ เป็น การ ตรง ข้าม
ในตัวเอง. และก็เป็นสัตว์ผู้ ที่อ่อนละมุนกว่า
หน้าอกของหงส์ และละลายง่ายกว่าหิมะ
ของคนรักซึ่งถูกต้องใจของนาง, จังวางตัว
ต่อคนรัก อื่น ๆ ซึ่งทำให้นางรำคาญด้วยการ

๑. แปลว่า ‘เข้าไปในทรางคัพพี ต้องทำตามคำสอนอย่าให้ผิดเพี้ยน’

๒. แปลว่า ‘จงจำไว้ว่า ร่างกายที่ตายแล้วนี้ ในที่สุดมิได้ตายจริง ๆ’ หรือ ‘จงจำอมฤตของทรางคัพพี’

วิจารณ์ อย่างน่าเบื่อของเขา เสมือนว่าทวงใจ
ของนางทำด้วยเหล็กเพชร และน้ำแข็ง, มี
ความเวทนาต่อทวงใจของเขาซึ่งแตกกระเทย
ของนาง น้อยกว่าคิลาที่มีต่อคลื่นในสมุทรเสีย
อีก, ยิ่งกว่านั้น, ในการที่จะให้ โค่นรักที่ตึง
ใจของนาง, สตรีทุกๆ คนในพิภพยอมสละ
ตนให้ ไม่ว่า สิ่งใดๆ ซึ่งสามารถยกเข้า
อุปสรรคให้ ไปไกล เช่นเดียวกับโคลงได้ แผลง
ซึ่ง ทำให้รำคาญ และ ทำให้โกรธ เพียงเล็กน้อย
ในเมื่อคอกมาคอกมของมันเป็นนั้น และ
ก็อีกนั้นแหละ, ถ้าหากการมีไว้มีความ
เวทนา, ก็เพื่อประโยชน์อันใดก็ควรให้เป็น
เช่นนั้น ? เพราะในที่สุดก็ประชิดที่เป็นอะไร
อันอีกเล่า นอกจากเครื่องมือของพระเจ้า เพื่อ
ลงโทษเขา สำหรับ ความผิด ที่ใด กระทำใน
ชาติก่อน ? และเหตุใดนางจึงทำลายเส้น
กายของ เรืองราว ของเรา เพราะ ความผิดอัน
ไม่มีค่าเช่นนั้น เมื่อรู้อยู่แล้วว่าเรืองราวจะเป็น
ไปตามเราเล่าอย่าง ไม่ผิดเพี้ยน, ถึงแม้ว่า
ความ ประพฤติ ของเธอประชิด จะ ดี หรือ เลว
อย่างไรก็ไม่อาจแก้ไขได้. และหน้าที่ของ
ผู้ฟังก็แค่ฟังอย่างเฉยเท่านั้น, เพราะสตรี
คนใดก็ กระทำการ คอยแต่ จะรับ เห็น
เห็นชอบของคนอื่น, สตรีคนนั้นเรียกว่าไม่
ได้กระทำให้สิ่งใดเลย. ด้วยเหตุว่าสตรีที่สวย

คือข้าศึกที่ ชื่นชมของผู้อื่น, พวกนางจะคิด
ว่าผู้สวามิภักดิ์คู่แข่ง, และลงโทษตนเอง
โดยไม่ มีความจริง ใน เรื่อง กระ ทำ สิ่งใด
สิ่งหนึ่ง ซึ่ง ค่าง ก็ กระทำ เหมือน กัน ทั้ง นั้น
เพราะถึงแม้ว่าจะรู้จักสตรีอื่น ๆ, แต่นาง
ไม่รู้จักตัวเอง, ไม่เล็งเห็นสิ่งที่เหมือนกัน,
และไม่สามารถทำตนให้เป็นคนที่สาม คือ
รู้จักตนเองอย่างที่คนอื่น ๆ รู้จัก. ถึงแม้มี
โลกมา, ยังไม่มีสตรีสวยคนใดเลยเคยนึก
ว่านาง คือ ตัวอย่าง อันดีแท้ แต่ อันเคี้ยว ของ
พิภพ, เสมือนแมวที่ใช้ เล็บไม่เคย นึกว่า
แมวตัวอื่น ๆ มันก็ ใช้เหมือนกัน "

พระเทพีบรรพตคีรีว่า "ไปรกล่าเรื่อง
ให้รับเกิดอย่าได้ชักช้าอย่าอีกเลย"

ฝ่าย พระผู้ทรงจันทน์ เป็นชน ทวงสวรรค์
อีกครั้งแล้วจึงสั่งว่า "ช่างชกคิธรรมอะไร
อย่างนี้, ไม่ใช่นางเองคอกหรือคอกทำให้เรา
ทุกข์โดย การชัก ของนาง ? ความสงสาร
ของนางขึ้นหน้าความชก, เบนางร้อนใจที่จะ
ใส่ร้ายเธอประชิด โดยไม่สามารถ ทนรอให้
เรื่องจบเสียก่อน, แต่มันก็จะถึงอวสานใน
ไม่ช้านั้นแหละ"

—๘—

ในเวลาต่อมา, เมื่อเทพพรากเธอประชิด
ไปแล้ว ก็คืนกลับไปยังราชวังโดยไม่รู้ลึก

ทัว, ทำให้ใจพวกมหากเล็กซุ่มขึ้นเป็นอัน
มาก, เพราะพวกนั้นคิดว่าแกศพได้ถูกสัตว์ป่า
พาไปกิน เป็นอาหาร เสียแล้ว. เกศพรู้สึก
อย่างเคียว กับ การรูปไม้ ผิดเพี้ยน สักนิดว่า
เขาได้มารากสระ ไบละเคียวไว้ต้นเบื้องหลัง,
พา เอานิลอยบ ซึ่ง เขาถือนมาโดยไม่ อยากให้
มันตกและถ่วงไว้แน่นโดยฝ่าฝืนความประสงค์
ของเขามาแทนที่. นิลอยบคอกนั้นอยู่เฉพาะ
หน้าเสมียน ว่าระ เหยียดความ คดโกงใจ ของเขา
เป็นทำนองว่า “ถ้าท่านอาละมึนผู้ ให้ข้าพเจ้า
ไก่อีกครั้งเสียเถิด ” เป็นความจริงที่เคียว,
เขาไม่อาละมึนผู้ ให้คอกอันนั้นไก่อ. เพราะนาง
ปรากฏอยู่ในความ ทรงจำ ของเขา แม้แต่ใน
เวลานอนหลับ, และภายหลังที่ตนจากการ
ฝันเห็นนางตลอดคราวแล้ว, เมื่อเขาตื่นขึ้น
ก็นั่งนิ่งอยู่ตลอดทิวา ไบมีไก่อผูกและทำ
อย่างใดหมก แม้แต่อาหารก็กลืนไม่ลง,
เขามิความละอายใจยิ่งนักที่จะสารภาพความ
จริง แม้แต่ต่อวิญญาณของเขาเอง, ให้
รู้สึก ว่า ถูกขยักคนไบก ความจำ เหตุกาล ของ
ความหึงของเข ซึ่งสูญหายไปไหนก็
ไก่อประสพปราศิต. เขารู้สึกโกรธแค้นนาง
ประหนึ่งว่าระขย ให้ร่างกายแตกเป็นชิ้น ๆ,
แต่นาง กลับกับ เขา เขาหาเสมียนว่า ลากไป
ด้วยเชือก, และแม้ ถึงว่า ความหึง และ

ความอายไก่อ รวมกันเป็นเชือกของเกลียวบีค
เห็นขยทัวเขาไว้ จากนางก็, แต่เขาก็ไม่
คิดต่อท่านแก่สักนิด, กลับวิ่งเข้าไปหา
นางแทนที่จะหนีอยู่ ทุกขณะ, และขอมคน
เป็นทาสที่หลงใหลและเต็ม ใจรักใช้ของนาง.
ตลอดเวลา เขาเหลียวเห็น คอกขย ซึ่งกระทย
เขาอยู่เสมอนะเสมอ, และคล้ายกับว่ามัน
เป็นส่วน ผสมด้วยคอกไม้ แห่งความทรงจำ
ปนด้วยรสแห่ง ความ เหยียดหยัน อันเป็นที่ว่าระ
กล่าวว่า “จงดูเถิด, ข้าพเจ้าก็ค่อย ๆ เหยียด
แห่งไป เหมือน กับ ตัว ท่าน และ ของ ทุก สิ่ง
เพราะว่า ข้าพเจ้า ถูก พา มาจาก สระ ซึ่ง เป็น
ชีวิตสำหรับเร ทั้งสอง ”

เมื่อเห็นอาการของ พระราชาของตนเป็น
เช่นนั้น, พวกเสนาบดีที่ทั้งหลายก็คอกใจและ
กล่าวว่า “มีอะไรเกิดขึ้นแก่พระราชา
ที่ทำให้พระองค์ทรงเหงาหงอยเช่นนี้ ? ยางที่
งูอาจะเกิด พระองค์ก็ไบก, เพราะ ถึงแม้
พระองค์จะยังคงชีพอยู่ แต่ก็ดูเหมือนคนตาย
แล้ว.” ฝ่ายพวกแพทยกล่าวว่า “นั่นเป็น
หน้าที่ของพวกเรา, พวกเสนาบดีจะรู้เรื่อง
ไก่ออย่างไร ? ” และ ความคิด นั้นก็จะเป็น
ของพระบิดาของพระองค์ จึงไม่น่าสงสัยใน
การที่พระองค์ ทรงเหงาหงอย, เพราะใคร
บ้าง เคยไก่อ ยิน ว่า พระกามเทพไม่ เกียวข้อง

สมาคมกับสัตว์?" เมื่อคิดว่าพวกเขาเป็น
อนวนคารี* เช่นนี้ จึงพากันไปเที่ยวหาสัตว์
งามที่สุดในพระนคร, แล้วนำมาถวายพระ
ราชา. แต่การกลืนตรึงข้ามกับ ความคาค
คะเนของเขา, เพราะเหตุที่พระโคกใส่พวก
แพทย์เหล่านั้นด้วยเสียงอันดังๆ พยัคฆ์ร้าย,
และขับไล่เขาไปพร้อมกับยารักษา ซึ่งเป็นรูป
ร่างของสัตว์ที่สลบไสลด้วยนางมีความคึก
ใจเป็นอย่างยิ่ง.

แล้วพวกเสนาบดีพูดว่า "ฮา! บัณฑิต
เจ้าพวกแพทย์ ก็พากันไปไปหมด, เขาได้
ถูกลงโทษสำหรับ ความคิดที่ว่าคนฉลาดกว่า
คนอื่นแล้ว, มีอย่างไหนเขาจะไปไหนกึ่ง,
เอาสัตว์ ถวายพระราช ซึ่งไม่อาจ ทนคิดเห็น
ผู้ใดในพวกนายได้." ดังนั้นเมื่อได้ถูกขยา
กับพวกไพร่แล้ว, ก็ช่วยกันคิดหาวิธีท
อย่างที่ดีกว่าจะเข้าไปใกล้แก้ไข, แต่การก็
ไม่สมปรารถนาอยู่นั่นเอง. เพราะเหตุที่กลั
บหนึ่ง รม อยู่ใน ท้องสมุทรแห่ง การ สำรวม
จิตอย่างเงียบหงอยลงทุกขณะ, ละเลย
แม้แต่การซำซาศพวกเพื่อนว่า, พวกเล่น
กลและพวกคนคด ที่พยายามจะให้เขาเอาใ
ใส่. ดังนั้น เมื่อได้ พยายาม อยู่หลาย วัน,

พวกเขาก็ปล่อยให้การณ์เป็นไปตามบุญตาม
กรรม เพราะ หมดหวัง. แต่ให้ที่ กลอง
ร้องยาวไปทั่วนคร ด้วยเสียงอันว่า "ผู้ใด
อยากได้ ทองคำ หนัก เท่า น้ำหนัก ของ พระ
ราชา, จงมารักษาพระโรคของพระองค์ให้
หายเถิด" และชาวอินทรีกระจายไปทั่วนคร
คุรุไฟ, พลเมือง ต่าง อึ้ง มี เสมือน ตัวฝัง,
เพราะไม่เฉพาะแต่เรื่องรางวัลเท่านั้น; เขา
ทั้งหลายรู้สึกเศร้าใจใน อากาณแห่งพระราช
ของคนที่ด้วย, เพราะทุกคนต่างก็พินใจในพระ
ราชาของตน, ต่างเคารพบูชาเถิดว่าเป็น
พระกามเทพอีกองค์หนึ่ง, ชดเชยให้พวกเขา
เห็นแก่ศัพทรางข้างไปคามนคร, ก็มีความ
ยินดีอย่างล้นเหลือคล้ายกับว่าได้ประสบผล
อันประเสริฐซึ่งพึงจะใคร่ รัยในชีวิตในขณะนั้น.

เมื่อการรบได้ ยิน ชำวัน เขา ก็เลิก ด้วย
ความยินดี แล้วจึงว่า "อะชา! นึกโอกาส
อันใดเลิศที่เรากำลังคอยอยู่, วิญญานแพทย
จะออกจากวัง ซึ่งเป็นที่อยู่ของมึง, ทำให้
สมอง ยืนยวน ด้วย ความไม่ สำเร็จใน การ ที่
พยายามหาว่าสำหรับเรามาแล้ว. บัณฑิต
ไม่ต้อง สงสัยเลย ว่าเราได้ รัยรางวัล นี้ จาก
องค์พระคชพัคคี* ซึ่งได้สะกดคำวิงวอนของ

๑. อนวนคารี- แพทย์ของเทวดา.

๒. พระคชพัคคี= พระคเณศ, เจ้าแห่งความสำเร็จ.

เรา, และไต่บันทึกลเหตุการณ์ขึ้นเพื่อให้ความประสงค์ของเราสำเร็จ”

เขาพูดเช่นนั้นโดยไม่คิดไต่สวน แต่สักวันกว่า พระผู้เป็นเจ้าแห่ง ความ สำเร็จ มิได้มาเกี่ยวข้องกับเลย, อปราชิตต่างหากทำให้เขาได้ รับโอกาส อันนี้. การกระทำของสัตว์โลกเหล่านั้นช่วงประหลาดจริง ๆ! เขาพิศวงเช่นเดียวกับคนตายอยู่ในความมืด ทั้ง

เกษตรและกามรูป ต่างก็ไม่ว่าผู้ใด เป็นเหตุให้เขาทั้งสองได้พบกัน เพราะ พระราชาทั้งหลาย จะมีการ เกี่ยวข้อง อย่างใด กับช่างคิดผสมผู้ต่ำต้อย? หรือใครยังจะคาดคิดว่า เขา จะ ถูก เทียบไป ด้วยกัน เช่นเดียวกับโคคู่หนึ่ง, และถูกขับไปยัง ของสิ่งเกี่ยวกับปฏิภินแลไม่เห็นอันเดียวกัน.

ภายหลังที่โคได้ทรงอยู่นานแล้ว, กามรูปจึงคิดผสมตัวเอง, และแต่งตัวด้วยผ้าสีเหลืองซาก ๆ, เสรีแล้ว ก็ไปก่ประตูพระราชวังอย่างลงมือ. เขากล่าวกับทหารรักษามว่า “จงนำข้าพเจ้าไปเฝ้าพระราชา, เพราะข้าพเจ้ามารักษาโรคภัยของของพระองค์ และได้ นำยานัก โรคมาด้วยแล้ว” พวกทหารยามกล่าวแก่กันว่า “ทำไม, นี่เจ้ากามรูปช่างคิดผสมแท้ ๆ, เขาปลอมมา แต่เมฆระซ่อนกวางอาทิกุ่ยโค้อย่างไร? และ

ช่าง คิดผสมจะมีประโยชน์อะไรในเมื่อพระราชามีประสงค์จะทรงเครื่องใหญ่?” ฝ่ายกามรูปพูดว่า “คนคิดผสมรู้อะไรทุกอย่าง, และมีค่า สำหรับ เหตุการณ์ หลายอย่าง มากกว่าผู้อื่น, เช่นเรื่องของพระราชานั่นเป็นต้น ข้าพเจ้ามีประโยชน์ มากกว่าแพทย์ใด ๆ ในสามภพรวมกัน, เพราะแพทย์เหล่านั้นรักษาคือแต่ร่างกาย, แต่ช่างคิดผสมรักษาได้ถึงวิญญาณ, ยิ่งกว่านั้น, ข้าพเจ้าจะทำกรรักษาราชาโดยไม่รับสินจ้างรางวัล อย่างใด ๆ เพราะทองคำจะมี ประโยชน์ อะไรแก่ข้าพเจ้าซึ่งไม่ข้องแหวในสิ่งใด ๆ นอกจากเรื่องของพระราชา” ดังนั้นไม่นานนักพวกทหารยามก็ยอมตามและพูดว่า “ในที่สุดอินทราจะมีอยู่ที่ไหน? เพราะทุก ๆ อย่าง ก็ไม่ สำเร็จไปแล้ว, สิ่งที่มีค่าคือการลองลูกอีก. ใครเลยจะล่วงรู้? เพราะการเห็นช่างคิดผสมผู้นำอภัยขึ้น อาจจะทำให้พระราชาสลายจากการเหิงหงอยได้, เพราะน่าจะเป็นได้จริง ๆ” ด้วยเหตุนี้ เขาจึงพากามรูป มาอยู่เฉพาะหน้าของเกศพ.

เมื่อ กามรูปได้ ไปอยู่ตรงหน้า พระราชาของตนแล้ว เขาก็ ตั้งตน พ้อนรำโดยไม่รู้วิธี, แต่ก็โยนตัวไปมาตามแต่จะทำได้, เขาสะบัดศีรษะ, กำและแขนไปมา, และ

ร้อง เพลง ซึ่ง เขา คิด ขึ้น เอง ด้วย สำ เนียง
เหมือนกับ เสียง การร้อง. เขาทำเป็นโกรธ
แค้นตัวเอง มากมาย จนทำให้ ผู้ ที่เล่า ชื่อนั้น
หัวเราะด้วยเสียงอันดังต่อหน้า พระราชาของ
คนโดยที่กลั่นไว้ ไม่ไว้. และเกิดพายุทำให้
จิตใจประสงค์ของเขาโดยรู้สึกถูกรบกวน,
เขา จึง มองดู ด้วย ความ โกรธ โป้ รอย ๆ ว่ามี
เหตุอะไรเกิดขึ้น. และในทันทีนั้นเขาก็กลั่น
กำลังเห็นด้วยอย่างเดียวกับคนอื่น, เลย
ผสมหัวเราะกับมหากเล็กด้วย, จึงทำให้

พวกเหล่านั้นเพิ่มการหัวเราะ อย่างขนานใหญ่
จนทั้งหมดหายไป ใน สมุทท์แห่งการหัวเราะ*
เพราะไม่อาจหยุดไว้. เมื่อการฉุนเป็นเช่นนี้
พวกนั้นต่างก็คิดในใจว่า “บัดนี้ เจ้าหมอ
เถื่อนผู้ กำเริบคิดค้น ก็พวยวี้ใช้ ความ พิกการ
ของเขา ซึ่งกลายเป็นเสมือนบ่อทองคำเพราะ
ความ โป้ รศปรานของราชาในครั้งนี้แล้ว.”

ต่อมาอีกสักครู่, เกิดพายุหัวเราะได้
ด้วยความล้ายากยากยิ่ง. เขากล่าวกับกาม
รูป ทั้งน้ำตา กำลังไหลไม่เหือดว่า “ฮา!

๑. ถิ่นพินิจอันดุกล่าวไว้ การหัวเราะมีสีขาวเหมือนกับลูกกลั่น.

ทวิเคราะห์ด้วย ซึ่งมีกายเป็นมนุษย์, เจ้ามี
 ชื่อว่าอะไร ? ” แต่พอ กามรูป ยอกชือ,
 เกศพ ก็หัวเราะ อีก คล้ายกับว่า เขา ระกลาย
 เป็น ขำ. ใน ที่สุด เขา พก อย่าง แล้ว เขา ว่า
 “ กามรูปเอ๋ย ! เจ้ามานเพื่อกิจาเราหรือว่า
 มาฆ่าเรา ? แต่แน่นอนก็เกี่ยวเจ้าเคราะห์ที่
 ทัมชือชื่อนั้น และเหมาะสำหรับเจ้าเช่นเกี่ยว
 กับลักษณะเหมาะกัฏกภาพละนั้น ” กามรูป
 พก ว่า “ ข้าแต่มหาราช, พระองค์ครัดเป็น
 ความจริงที่เกี่ยว, ถึงแม้พระองค์จะไม่ทรง
 ทรหนักในพระ คำสั่ง นั้น ก็ดี เพราะ ชือ
 ของ ข้าพระเจ้า เหมาะ แก่ ข้าพระเจ้าจริง ๆ,
 เหมาะกว่าที่พระองค์ ทรงเข้าพระทัยเสียอีก.
 ภาพเล่มหนึ่งมีผลกลายผลักได้, และเท่า ๆ
 เกี่ยวกัฏมรรธเท่าใดหลายกัฏ ” เกศพพก ว่า
 “ เจ้าพกเป็นชือหา, คล้ายกับว่าทำให้เรา
 งง, แต่หาความหมายไม่ได้ ” กามรูป
 ทอย ว่า “ พระองค์พิจารณาแต่ร่างกาย
 นอก ของ ข้าพระเจ้า ซึ่ง เป็น ของ หลอก เช่น
 เกี่ยวกัฏมรรธที่ภายนอกชือชระ แต่มีสิ่ง
 โอชะอยู่ภายใน. ถึงแม้ข้าพระเจ้าจะมีรูปร่าง
 อกสุไม่นาค, แต่พระผู้สร้างซึ่งใดเสกสรร
 ข้าพระเจ้าได้แก่ใจใหม่, ทำให้ข้าพระเจ้า
 เลิกเลอ, เพราะความไม่เมตตาของพระผู้
 สร้างที่ให้อุปราชข้าพระเจ้าเป็นเช่นนั้น, จึงได้

มีความลับ อย่างหนึ่ง ซึ่ง คนอื่น ระมัดไม่ได้ ”
 แล้วเขาก็พกเขา ๆ ว่า “ ข้าแต่มหาราช,
 เจ้าผู้ซึ่งจะเรียกว่ากามรูปนั้น ก็จะสามารถ
 เปลี่ยนรูปได้ ตาม ความประสงค์ ” เกศพ
 ได้มธอกเขาด้วยความตกและพทว่า “ เจ้า
 กามรูปเอ๋ย ! มันเป็นการไม่น่าเชื่อ เพราะ
 ถ้าเป็น ความจริงว่า เจ้ามีกัฏชื่อนั้น เจ้า
 คง ทำ เสีย นาน แล้ว ด้วยไม่ว่ารูปร่าง
 อย่างไร ๆ ก็กัฏว่าของเจ้าทั้งนั้น ” กามรูป
 ทอย ว่า “ ข้าแต่มหาราช, ขอได้ไปทอยว่า
 ครัด เช่น นั้น เพราะ ถึงแม้รูปร่าง อย่าง
 ข้าพระเจ้า ซึ่งพระองค์ทรงรังเกียจ ก็ยังมี
 ประโยชน์ซึ่งคนอื่น ๆ ไม่ควรได้รัย. ถ้าไม่
 ใช้อย่างอื่นแล้ว, อย่างน้อยข้าพระเจ้าก็คัง
 เป็นหนี้บุญคุณ ของมันที่ทำให้รู้จัก พระองค์
 ซึ่งเป็นการตอบแทน พอเพียง แก่ข้าพระเจ้าที่
 ได้เกิดมาในชาตินี้มีใช้หรือ ? ด้วยพระองค์
 ระทรงสำราญ เพราะสิ่งใดมากไปกว่า ข้าพระเจ้า ! ” เกศพทอย ว่า “ จริงที่เกี่ยว ” แล้ว
 กามรูปพท ว่า “ พระองค์ ทรงเห็นด้วยแล้ว
 และใครจะรู้บ้างว่า เพราะเหตุใดข้าพระเจ้า
 จึง ชอมรูป ของ ตน มากกว่า ของ คนอื่น ๆ ?
 แต่ขอให้เป็นกัฏที่เป็นอยู่, ข้าพระเจ้าทะลุ
 ให้ทรงทราบโดยไม ยักยบ ความลับ อย่างใด
 แก่พระองค์เลย ว่า ข้าพระเจ้า คน เกี่ยว

เท่านั้นที่จะเปลี่ยนรูปของคนได้, จะเป็นสิ่งใดก็ได้ตามปรารถนา, และข้าพเจ้าขอเสนอให้พระองค์ใดเหมือนกัน ถ้าพระองค์ประสงค์จะทรงทราบดีถึงเหตุนี้, แต่ก็ไม่ใช่เป็นอย่างไรเลย, เพราะนอกจากจะเป็นการสนทนาก็ไม่มีอะไรอีก ด้วยจะมีรูปร่างอะไรที่พระองค์ควรจะเข้าสู่เพียงแต่ให้คิดเท่านั้นของพระรูปแทนพระองค์ ?”

แล้วเกศพิไรมองดูการรูปด้วยอาการใคร่รู้, ค้อมาก่อสักครู่จึงพูดว่า “การกลืนดินซึ่งร่างของเจ้าง่าย เท่ากันกับการเข้าไปร่างของคนอื่นหรือ ?” การรูปตอบว่า “ง่ายอย่างเทียบกับการเปลี่ยนภาษาของพระองค์” เกศพิไรมว่า “การนั้นทำได้อย่างไร ?” การรูปตอบว่า “ข้าแต่มหाराช, ยังก่อน, ไม่ใช่ดิน, และไม่ทำเคียว. เพราะความลับมิใช่มีไว้สำหรับทุกคน, และข้าพเจ้าจะไม่ขายให้ผู้อื่น แม้แต่ไว้ราคาทั้งพันล้านสาป, แต่ที่ข้าพเจ้าจะถวายพระองค์เปล่า ๆ ก็เพราะพระองค์เป็นพระราช, และยังมีปัญญา ข้าพเจ้าได้. แต่สำหรับตัวข้าพเจ้าเองแล้วมิได้นำพาข้อสิ่งใด ๆ, มีประสงค์เพียงจะทำให้พระองค์เพลินพระทัยเท่านั้น, ดังนั้นแล้วแต่มหाराชจะทรงตัดสินเอาเอง. ในที่สุดนี้, ด้วยเหตุใดเขาผู้ซึ่งมีรูป

งามจนพระเจ้าไม่เว้นวิยา ถึงแม้ว่าพระกามเทพ ก็เต็มใจสละของพระองค์เข้าแลก, จะประสงค์เปลี่ยนกับรูปอื่น ถึงแม้จะไม่ไว้ด้วยความลำบากอย่างไรเลย.

เกศพิไรมว่า “ทำไม, เขาละ, ยักนั้นเราพิศนุญทุกข้อของเจ้าเอง, เพราะในเวลานี้เรา ก็ไม่มีอะไรจะทำให้ดีกว่า, และ ถ้าหาก เรา จักได้ว่าเจ้าโอชวค เปียบ ๆ, เจ้าจะได้ไว้กับการเขียนอย่างงามเป็นรางวัลในการที่สัญญาสิ่งซึ่งเจ้าทำไม่ได้. แต่ถ้าตรงกันข้าม, เจ้าทำได้อย่างคำพูด, เจ้าจะได้ไว้ราช การ ที่ เหมาะ กับ ความ สามารถ ในพระราช”

เมื่อได้ยินเช่นนั้น, การรูปมีความยินดีจนตัวสั่น, เพาะจะชอบ ความรู้สึก ของเขา, เขาจึงตั้งมั่นพื่อนว่า และ หวังจะกระโดดโลกเทินไปมา แล้วจึงว่า “ขอไหมมหाराช ทรงตัดสิน, ข้าพเจ้า—ฉลองพระเศพระคุณพร้อมด้วยวิญญาณ และ ร่างกาย, ร่างกายและวิญญาณ”

—๑๐—

แต่ในระหว่างนั้น, อยุธยาได้ขึ้นมานั่งข้างสระทุก ๆ วัน เพาะคอยพิศทนางเพาะลงในวิญญาณของ การรูป หวังให้บังเกิดผลด้วยความเขินอายเป็นอย่างยิ่ง, นางกล่าวแก่

ตนเองว่า “นอกจาก เจ้าชาย คัคคัม ผู้นำ
สังเวชนะมีวิญญานงุ่มง่าม เช่นเดียวกับร่าง
กาย, เขาก็จะทำการไม่สำเร็จ เพราะคาคา
นั้นเป็นของที่แน่นแฟ้น แต่จะไม่ให้ผลเสมอไป.
ด้วยมี สิ่งเดียว เท่านั้นที่ไม่อยู่ใน อำนาจของ
เรา จึงจำต้องละไว้ให้เขาทำเอง. นี่ก็สมควร
แก่เวลาแล้ว, แต่ยังไม่ผู้ใดหันกลับมา
หาเราอีก. เราขอกระตือรือร้นว่า เจ้ากามรูปคง
หาวิธีเข้าเฝ้าพระราชาไม่ได้. เพราะถ้าเขา
ทำการครั้งนี้สำเร็จแล้ว, คงต้องไปก็คงทำได้
โดยง่าย, และการสนับสนุนของเราก็มีแค่
ความโปรดปราน ของ องค์ พระ เป็นเจ้าแห่ง
ความสำเร็จ ซึ่งอาจจะทำให้มีการพยายกัน
ไถ่แม่แต่ ระหว่าง หนูอยู่ในรู และดวงอาทิตย์
บนสวรรค์”

ดังนั้นวันหนึ่งขณะที่นางนั่งตรองอยู่, นาง
ก็เงยหัวฟัง, ในทันใดเมื่อใด ยืนเสียงคล้าย
กับคนวิ่งมาโดยเร็ว, ครั้นนางโผล่มองลอด
พุ่มไม้ออกไปก็เห็นกามรูปวิ่งมาแต่ไกล. ทัน
ใดนั้น นาง กล่าว แก่ตน ด้วยความค้นเค้นว่า
“ฮา! ในที่สุดก็คือเขา, วิ่งมาอย่างเร่งร้อน
ทีเดียว, เป็นเขาแน่มิใช่คนอื่น, บัดนี้เรา
จะเห็นว่าอุบายของเราได้สำเร็จหรือไม่. แต่
เราคิดว่าสำเร็จ, เพราะตาข้างขวาเขม่นยอก
ล่งหน้า. ยิ่งกว่านั้น, ถ้าเขาได้ผิดที่หมาย,

เขาคงไม่กลับมามีโดยอาการวิ่งแถมเดินอย่าง
นั้น, แต่มาด้วยอาการเฉื่อยช้าหรือว่าไม่มา
เสียเลย. เพราะถ้าความพยายามของเขา
ไม่สำเร็จ ก็ต้อง นำความ แดก สลวย มาส่ง
เขาเท่านั้น”

ครั้นแล้วนาง ก็กลับมายังที่เดิมริมสระ
โดยเร็ว, และในทันใดนั้น เขาก็เข้ามาถึง
ด้วยอาการวิ่งซุกซุนมาตามคันไม้. เมื่อได้
เห็นนาง แล้วเขามีได้ชักช้ารับทอกลายลงไป
ข้างๆ นางและร้องว่า “โปรดอย่าเขินอายตา
ของท่าน เพราะมันเป็นคนขี้ขลาดกลัว
ท่าน. ข้าพเจ้ามิใช่กามรูป, มิใช่ช่างคัคคัม
ผู้นำยัยคนนั้น, แต่เป็นพระราชาซึ่งเขายืน
ในร่างกายของเขา เพราะร่างกายของข้าพ-
เจ้าได้ถูกชะโมะไป ด้วยอาการโศกโศก และ
ไม่มีเกียรติยศโดยกลอุบาย. และบัดนี้ความ
หวัง อัน เดียว ของ ข้า พ เจ้า อยู่ที่ ท่าน ผู้ ซึ่ง
ข้าพเจ้าวิ่งมาหาเพื่อยกเห็นขอ, เพราะทุกๆ
คนได้สลัดข้าพเจ้าทิ้ง” เมื่อได้ ยืนเช่นนั้น
อปราณีคิดว่าพึงด้วยความยินดีว่า “ทุก ๆ สิ่ง
ได้ดำเนินไปอย่างงามตามที่เราคิดไว้ และ
การเปลี่ยนร่างกายได้ สำเร็จ เรียบร้อยแล้ว”
แต่นางพูดด้วยเสียงอันดังว่า “ท่านเป็นใคร,
ข้าพเจ้าไม่รู้จัก ท่าน จริงๆ, ในชีวิต ของ
ข้าพเจ้ายังไม่เคยเห็นท่านเลยสักครั้ง. ถ้า

ท่านเป็นพระราชวังอย่างท่านบอก, ท่านควรรู้ว่าพระราชวังไม่ต้องหาที่พัก แต่เป็นที่พึ่งของคน. และท่านเป็นพระราชวังอย่างไร, เพราะถ้าเป็นพระราชวังของนครนี้แล้ว ข้าพเจ้าเคยเห็นพระองค์มาก่อน. นั่นนอนที่เดียว, ท่านจะเป็นพระองค์ไม่ได้ เพราะลักษณะของพระองค์แตกต่างกับท่าน เช่นเดียวกับคอกนิโลบลผลิกขโยไม้แห้ง.”

เมื่อไค ยินนางพุกเช่นนั้น ผู้ที่อยู่ในร่างกายของช่างตีเหล็กก็รวบรวมนิ้วด้วยเสียงอันกึก, และพุกด้วยความสิ้นหวังว่า “คอกนิโลบล! ขอร้องไคพุกเรื่องคอกนิโลบลแก่ข้าพเจ้า, เพราะคอกนิโลบลของท่านนั้นแหละเป็นเหตุแห่งการแตกสลายของข้าพเจ้าในครั้งนี้. โอ้เอ๊ย อปราชิต, ข้าพเจ้าออก

จะสงสัยว่า ตัวกลาย เป็นข้า หรือ ว่ากำลังสิ้นอายุ. เพราะคุณเลื่อมเห็นว่า ข้าพเจ้ามิใช่เทพซึ่งเป็นพระราช และไม่ใช่กามรูปช่างตีเหล็ก, แต่กระนั้น ก็เป็นทั้งสองอย่างในเวลาเดียวกัน. และจะเป็นไมไคเลยที่ว่าข้าพเจ้าไคนอนหลับตลอดเวลา โดยไม่รู้สึกรู้สีก่อนแล้วเกิดฝันร้ายขึ้น” อปราชิตตอบว่า “ข้าพเจ้าไม่เข้าใจ, แต่ท่านจะเป็นใครก็ตาม, คงมีบางสิ่งที่มีลึกลับเกิดขึ้นทำให้ท่านรู้สึกเช่นนั้น. แต่ส่วนคอกนิโลบลนั้นแล้ว, ข้าพเจ้ามิเคยให้ท่าน, แต่ให้แก่พระราช; และท่านจะรู้เรื่องนี้ไคอย่างไรข้าพเจ้าไม่แจ้ง, นอกจากพระองค์จะบอกท่านเอง; เพราะข้าพเจ้าได้บอก ท่าน แล้ว ว่า ท่าน ไม่ใช่ พระราชาองค์นั้น”

ประเพณีแต่งงานของชาติต่าง ๆ

ของ

“เรื่องศิลป์”

มนุษย์เรารู้หลาย บรรดาที่ เกิดมาใน
สากลพิภพอันกว้างใหญ่ไพศาลนี้ จักจำแนก
แยกออกไปเป็นหลายชาติ หลายภาษา แยก
จะกล่มกันให้ถูกถ้วนว่ามีอยู่เท่าใดมิได้ ชาติ
หนึ่ง ภาษาหนึ่ง ก็ดลวิถีธรรม เน้นม เป็น
อย่างหนึ่ง อีกชาติหนึ่ง ก็มี ขนบธรรมเนียม
ประเพณีเป็นอีกอย่างหนึ่งไป ยิ่งมากชาติก็
ยิ่งเพิ่ม จำนวน ความแตกต่าง ระหว่าง ธรรม
เนียม ประเพณี ของชาติ มากขึ้น ทั้งนี้เป็น
เป็นเพราะอะไร ? — ก็เป็นเพราะต่าง ๆ ชาติ
ก็มีความรู้ สึกในจิตที่ใฝ่ลึก ๆ กันไป อย่างอื่น
ไกลเลย สองเอาความรู้ สึกของชาติ
ต่าง ๆ มาเป็นตัวอย่างก็หรือ ว่ากันใน
ส่วนชาย ร่างกาย สักไรโดยเรา ที่มีอายุ
กลาง ๆ คน โดยมากมักไม่ถือในเรื่อง

การแต่งกายให้เป็นระเบียบเรียบร้อย ผ้ามัด
หรือเสื้อใครมีก็ทัว ขอให้มัดอย่างนั้น
เก็บไว้พอ ใครจะเห็นอะไรก็ช่าง ไม่ถือว่ามีกระ
ดาก แต่ส่วนผู้หญิงฝรั่ง เขาถืออย่างกว
ขัน เขาต้อง แต่งตัวอย่าง มีชีวิต อยู่เสมอ
ควายแต่เป็นสาว จนกระทั่ง แก่หง่อม ใคร
เคยเห็น เขา ถอด เสื้อผ้า ให้เห็น อะไรบ้าง ?
พวกผู้หญิงอียิปต์, อาหรับ, เด็ก, แล อินเดีย
ไม่เช่นนั้น เขาอาบหน้าของเขาอย่างเดียว
ก็พอ จะเดินไปไหนตามถนนก็ต้องใช้ผ้า
คลุมหน้า คนไหนไม่ยอมคอย ปลอ่ยให้
ผู้ชายมองเห็นหน้า ซึ่งอยู่ภายใน ผ้าไปงไรได้
คนนั้นก็สีกรรยาและมีอายุมัก เพราะฉะนั้น
เขาจึงต้องระวัง หน้าของเขาหนัก ยิ่งไม่ให้
คนอื่นเห็นเป็นอันขาด นอกจากญาติและสามี

ส่วนร่างกายส่วนอื่น ๆ นั้น เขาไม่ใคร่อาบ
จะให้เห็นขาวแจ่มให้คลอกลปรอกไปรุ่งหรือเห็น
อะไร ๆ เขาก็ไม่ถือ

ประเพณีแห่งการเป็นสวามีเมียของชาติต่าง
ๆ ก็เช่นเดียวกัน ย่อมจะผิดแปลกแตกต่าง
กันไป บางชาติก็มีขนบธรรมเนียมผิดกัน
เล็กน้อย และบางชาติก็ผิดกันมาก ธรรม
เนียม บาง อย่าง ที่ชาติหนึ่ง ถือ เห็นว่าผิด,
เห็นว่า ไม่ดี หรือเป็น ธรรม นีเยมน ที่น่าอาย
แต่ก็มีอีก ชาติหนึ่ง นิยมใน ลัทธิ ธรรมเนียม
นั้น ๆ ชาติที่เจริญแล้วย่อมเห็นว่าการเป็น
สามีภรรยาระหว่างพี่น้องซึ่งเป็นเลือดเนื้อเชื้อ
ไขอันเดียวกัน เป็นสิ่งที่ไม่ควรปฏิบัติ แต่
ก็มีชาติอื่นหลายชาติไม่รังเกียจในประเพณี
อันนี้ ชาวอียิปต์แต่ครั้งโบราณมีประเพณี
พี่น้องเป็นสามีภรรยากันได้ ชาวเปอร์เซีย
โบราณไม่ถือ ใน ข้อ ที่ ลูก แต่าง งาน กับ แม่.

สุครีพชาวเบบิโลเนียน, ในคืนวันแต่งงาน จะ
ทิ้งของม สดระร่างกาย ให้เป็นพลี แก่พระเสี
ยคืนหนึ่ง ก่อน ต่อรุ่งเช้า จึงส่งตัว ออกจาก
โยสถ ให้ไปอยู่ กับ สามี ธรรม นีเยมน อัน
ชาวเกาะ บอลเลอริก ในทะเล เมดิเตอร์เร
เนียน ก็ยังปฏิบัติ กันอยู่ใน ทุกวันนี้ ใน
ราชวันนั้น เขาสาวจะต้องวิ่งรองแขกหรือ
วิ่งเล่นทุก ๆ คน แล้วจึงจะกลับไปพักผ่อน

กับตัวได้. ทางดินแดนอาฟริกาฝ่ายตะวันตก
คนในที่นั้นมีประเพณีว่า บุตรจะต้องควบ
ครองเมียของบิดาทุก ๆ คน เว้นไว้แต่มารดา
ยังเกิดเกล้าคนเดียวกับเท่านั้น. แต่พวกกร
แมนหนักมือ ยิ่งไปกว่านี้ ทั้ง มารดา และ
และเมียบิดาตกเป็นสมบัติของตัวหมด. ใน
ครั้งสมัยโบราณ การให้ขี้มเมีย เป็นธรรม
เนียมที่ปฏิบัติกันแพร่หลายในทวีปอเมริกา,
กรีนแลนด์, ไซบีเรีย, เอเชียกลาง, อาฟ
ริกา, ออสเตรเลีย และ โปลิเนียเซีย แม้
แต่ชาวโรมันก็มีขนบธรรมเนียมอันนี้เคย
กัน คาโตให้เพื่อน ของตน ชังช้อ สอเตน
ซีอัส ขี้มเมียไปเป็นเวลาหลายปี ต่อเมื่อ
เพื่อนตายแล้ว จึงได้รับเมียกลับมาบ้านเรือน
ตน. มีชาวเกาะนิวซีแลนด์บางพวก แลก
เปลี่ยน เมีย กัน ได้ เมื่อ ตน ไม่ ชอบใจ เมีย
ของตน.

มีธรรม นีเยมน ของบาง ชาติ ที่ นิยม ให้ ผู้
หญิงมีสามีให้หลายคน ธรรมเนียมนี้ ปฏิบัติ
กัน ใน ประเทศ ชีเยต, เกาะลังกา, จีน
เคียบแลนเดีย, นิวซีแลนด์ และ โปลิเนียเซีย
สำหรับประเทศชียะตโดยมากผู้ชายหลาย ๆ
คนที่ขี้เมียร่วมกัน มักจะเป็นพี่น้องกัน ใน
คำภีร์มหาภารตะ ก็มีเรื่องนางกฤษณา มี
สามีถึงห้าคน สามีทั้งห้าเป็นพี่น้องกันทั้ง

นั้น มีเรื่องเล่ากันว่าชาวยุโรปซึ่งหนึ่งเดินทางไปในประเทศอียิปต์ พบคนหมู่หนึ่ง เลียงกันว่าใครจะเป็นพ่อของเด็กนั้น มารดาของเด็กมีหน้าตา คึกคักว่าเด็ก คนนั้นเป็น ลูกของสาวคนไหน ของคน. ท่านลิวอิสโคเน ผู้สำรวจภูมิประเทศในทวีปอาฟริกา เล่าว่า พวกผู้หญิงนิโกร, พอได้ บินว่าผู้หญิง ในประเทศอียิปต์มีผิวสีเหลืองคนแก่ขาว, ต่างพากันทำหน้าเข้, สันหัว และ ออก ปาก ว่า พวกเขาจะไม่ ยอมอยู่ในประเทศอียิปต์เป็นอันขาด ขอให้กอบโดยเงินทองมาให้ก็ไม่มีคน.

มีประเพณีแต่งงานอีกอย่างหนึ่ง ซึ่งแพร่หลายในประเทศอินเดียและอาหรับมาก คือ การแต่งงานทกลอง. มีพวกแขกฮินดูพวกหนึ่ง ซึ่งถือธรรมเนียมนี้แต่งงานพร้อม ๆ กันหลายคู่ครั้ง ๆ ผู้ที่สมัครทั้งหญิงชาย มาประชุมในสถานที่แห่งหนึ่ง และอยู่ร่วมกันทั้งหมด, ครั้นพอครบกำหนดวันแล้ว, ก็พากันจับคู่ที่ถูกออกดูใจ คนไปอยู่บ้านเรือนของตัว. ชาวเทโกลมัน ลูกพาหญิงสาว มาอยู่ด้วยกันเกือบครึ่ง แล้วเมื่อเห็นว่าผู้หญิง คนนั้น ลูกใจตน, เหมาะ ก็แล้ว จึงให้ญาติมิตร ไปสู่ขอ ค่อยับมา มารดาหญิง เพื่อทำการแต่งงานกันตามประเพณี. ในเกาะ

ลังกา หญิงสาวกับชายหนุ่มอยู่ด้วยกันครึ่งเดือนเพื่อทดสอบอุปนิสัยใจคอ เมื่อเห็นว่าเป็นที่พอใจก็ยอมอภิเษกมาวราของหญิง เมื่อเห็นว่าเป็นเหมาะใจของตนก็ส่งคืน. พวกชาวเกาะอินคาเม้น, สวีเมย์ ต้องอยู่ด้วยกันจน มีลูก และลูกของตนแล้ว จึงเลิกกันได้ และต่างก็หาคู่ของตนใหม่, มีธรรมเนียมแปลกอีกอย่าง หนึ่ง ซึ่งพวกแขกอาหรับ ชุสธานี เข็นยืมกัน คือภรรยาจะต้องซื้อตรงต่อสามีสามในสี่วัน ในวันที่สภรรยาจะนอกใจสามี หรือจะทำประการใด ๆ ก็ได้ ทั้งสิ้น ในประเทศญี่ปุ่น หญิงสาวซึ่งต้องยอมตนเป็นลูกจ้างในบ้าน ของคน ที่มีชื่อเสียง เพื่อทำงานหนัก กลยลยลัง หนี้สิน ของบิดา คนทั้งหลายจะคงถือว่า หญิงผู้นั้นเป็นผู้บริสุทธิ์อยู่เสมอและไม่เสียหยาอย่างใด.

การ สวีเมย์ ของ คน ใน บุค คึก ค่ายรพ ค่อนข้าง ะทรมาน มาก. ผู้ชาย ที่ ต้องการ ผู้หญิงเป็นเมีย ไม่จำเป็นต้องสู่ขอต่อบิดามารดาหญิงสาว เมื่อเห็นหญิงคนใดพึงใจตน ก็เข้าคุกคว่ำหน้าพาตัว มาเป็นเมีย เหนได้ ะใช้ ุบายเล่ห์เหลี่ยมอันใดก็ได้แล้วแต่การ ขอให้ พาเอาผู้หญิงมาให้ ได้ เป็นพอ. ดังเช่นพวกชาวเกาะออสเตรเลียเป็นตัวอย่าง ผู้ชายที่ต้องการหาเมีย เพื่ยวกับมองหาโอกาสที่

จะพาตัวผู้หญิงไปด้วยกัน พอเห็นผู้หญิง
ที่คนชอบใจ เกิดชอบมา คนก็กรากเข้า
หญิงนั้นกับไปพลองจนสลบ แล้วอุ้มพา
เอาไป หรือมีคนนั้นก็ใช้คนหลาย ๆ คน คม
เป็นสัณนิษฐานพวก พวก เกี้ยวชุกคร่าผู้หญิง
คนเหล่านี้ยังเข้าไปในเพิงที่พวกผู้หญิงนอน
แล้วก็เอาปลายทอกรอศีรษะผู้หญิงที่คนชอบ
ผู้เชื่อว่ากระทานอภัยลงชีวิต หากคนนั้น
หรืออะไรอะไรไว้วางใจคนนั้นรู้ลึก, แล้วก็ยัง
ก็ให้มากับคน. พวกเกาะพืด เมื่อปลายหมู่โค
บ้านโคแพ ก็จับผู้ชายฆ่าเสีย, ส่วนพวกผู้
หญิงเอาไว้นับเมีย. อันประเพณี ชนชาติ
กรีก, โรมัน และ ยิว ก็เคยใช้ผู้ชายวางหนึ่ง
ต่อมาเมื่อมนุษย์เราค่อย ๆ ก้าวขึ้นสู่
บรรทัดแห่งความเจริญ สภาพแห่งความโง่
เขลาที่ถูกชักจูงให้หลงใหลไปทีละเล็กละ
น้อย และมีความเฉลียวฉลาดเข้ามาแทนที่
อันนั้นก็ เป็นเหตุให้มนุษย์เรามีความรู้สึกแค้น
ความผิดก็ขึ้น เห็นชนบทรรมนิยมประเพณี
อย่างเก่าก่อน เป็นสิ่งพึงระอดสู และเป็นสิ่ง
อัปมงคล จึงได้ขยับขยายแก้ไขประเพณี
เดิมให้ดีขึ้นตามควร แต่พยายามมิให้เสีย
ชนบทรรมนิยมของเดิมเสียทีเดียว ยังคง
เลือนหรือ ทำเทียมของเก่าอยู่ ชาวเวลส์
เมื่อมีการแต่งงาน เจ้าสาวกับเจ้าสวาท้อง

ทำเป็นหนีไล่กัน จนกว่าจะจับได้ ในขณะ
พวกเจ้าสาวแลพวกเจ้าสาวก็ไม่ยอมอยู่เปล่า
เหมือนกัน ต่างฝ่ายต่างก็ทำเป็นต่อสู้กัน.
ธรรมเนียมอันนี้ก็แสดงให้เห็นว่า สืบเนื่องมา
แต่โบราณ ประเพณีนี้จะเสื่อมสูญเสียเมื่อ
ร้อยยี่สิบปี. แต่ในอินเดียกลางยังมีคนถือ
ธรรมเนียมนี้อยู่ ชาวชาวหริยพวกเบคคูอิน เมื่อ
ตกลงจะแต่งงานกันในระหว่างฝ่ายชายและ
หญิงแล้ว เจ้าสวาท้องจะพยายามหลบหนีมิ
ให้ผู้ชายจับตัวได้ ยิ่งจับได้โดยลำบากยาก
เย็นเพียงใด เจ้าสาวก็มีความสรวเสียวมากขึ้น
เพียงนั้น ขางคราวเจ้าสาวถึงกับหนีไปตาม
ข้าทามเขา เจ้าสาวต้องออกคิดตามหาเป็น
เวลาหลาย ๆ วัน หากเจ้าสาวผู้นั้นเป็นที่
พอใจเจ้าสาว, เจ้าสาวก็มักจะยอมให้จับตัว
ได้. พวกแขกแกลมุค ผู้หญิงที่มีผู้สว
จะต้องขึ้นม้าหนี ฝ่ายชายก็มาขอแต่งงาน
เป็นผู้ไล่จับ การที่ผู้ชายจะไล่ตามผู้หญิง
ทันหรือมิทันนั้น ก็ต้องแล้วแต่ฝีมือของผู้
หญิง ส่วนพวกขัตุโกเนีย, พวกมลายู
และพวกโซอีเรียน เจ้าสาวไม่ขี่ม้า แต่ใช้
วัววิ่ง หรือ ช้อนคว หรือ อีกที่ก็ให้ผู้หญิง
เลื้อยคู่เขาเอง. ชนชาวยุโรปเป็นชาติที่
เจริญกว่าใคร ๆ จึงได้ยกเลิกชนบทรรม
นิยมของเดิมออกไปมาก แต่ก็มิถึงประ

เพ็ดเดิมให้สัญญาที่เกี้ยว เป็นต้นว่าการไปยื่น
นิมน์ และการสวมแหวนแต่งงาน ซึ่งเนื่อง
มาจาก ประเพณีเดิม กล่าวคือ คนแต่ก่อน
เทียวผุกว่าที่ผู้หญิงมาเป็นภรรยา มิได้สัญญา
ข้อคอบีคามารคา การทงนยอมทำให้พวก
พ้องภรรยาของคนซึกเคอง และเทียวคิกตาม
จึงต้องหนี ออกจาก ทนนั้นไปยทอน อันนี้
เป็นผลให้เกิดธรรมเนียมอันนิมน์ขึ้น ผู้เมีย
เมื่อแต่งงาน แล้วจะต้อง พากัน ออกจากบ้าน
ไปอยู่เสียทอนสามวันบ้าง เจ็ดวันบ้าง หรือ
ถึงเดือนสองเดือนบ้าง แล้วจึงกลัยมาอยู่
บ้าน เรือน ของ คน ส่วน การ ที่ ให้ มี เพื่อน
เจ้าสาวในเวลาแต่งงานนั้น ก็คงสืบเนื่องมา
แต่ประเพณีเดิมเช่นเดียวกัน คือคนแต่ก่อน
เมื่อจะซึกคว่าที่พาคิดผู้หญิงคนใดไปจากบิคา
มารคา แล้ว พวก พ้อง ของ หญิง จำ ต้อง
หาเพื่อน รวมใจเพื่อช่วยกันทำการให้สำเร็จผล
ส่วนวิธี ที่ คนโบราณใช้เชือก หรือเถาวัลย์ผูก
รักขอ หรือข้อเท้าหญิง เพื่อเป็นเครื่อง
หมายว่าหญิงนั้นมีเจ้าของแล้ว คนในสมัย

นี้ก็คิดใช้แหวนสวมนิ้วแทน เพื่อให้สิ้นความ
อุทานยินดีตา.

มนุษย์เรานับวัน แต่จะเจริญขึ้นทุกที จึง
เป็นท่วงใดว่า ประเพณีแต่งงานอันน่าอัศจรรย์
ของบางชาติซึ่งยังคง ประพฤติกันอยู่ทุกวันนี้
คงจะเสื่อม สดุดีไปหมด เป็นแน่ เราท่าน คง
ไม่ ยาก เห็น ผู้ชาย คอยค้อม ๆ มอง ๆ จะ
ผุกว่าที่พาคิดผู้หญิงไปเป็นเมีย หรือเอาไม
กระของคิผู้หญิงสลับ แล้วจึงอุ้มเอาไปไว้บ้าน
คนเป็น นั้นนอน แต่นั่นแหละ อัน ชนยชรรวม
นิยม หรือประเพณี ซึ่งเคยใช้ กันมานาน
แล้ว ย่อมเป็นการยากที่จะคิดแปลงแก้ไข
ให้ถึงงามขึ้นได้ ในเวลารวดเร็ว เปรียบประ
การหนามซึ่งคำเนอลก ย่อมยากแก่การถอน
ให้หลุดจากเนื้อไม้ และการ แก้ไขประเพณี
ของเกิมนั้น จะกระทำได้ช้าหรือเร็ว ก็ต้อง
แล้วแต่ความเจริญของชาติ แต่ที่จะให้ มี
ประเพณี เป็นอย่างเกี้ยว กันไปหมด ทุก ชาติ
ทุกภาษาในโลกนั้น คงเป็นไปได้ โดยแท้

สิ่งของเก่า

ฉบับระพฤติการณตอแรก

ของ

นายโอรผู้สามารถ

บรรยายเรื่องโดย

พวดี

นายประจักษ์วินธุทโยธิ

“โอ! นี่ยังออกอย่างนี้จะไม่ให้พี่รักไหวหรือ?” เขามักทำด้วยความพิศวงที่เขาไปชวนชานอยู่ในหัวใจ พี่ไม่ลืมพี่ไม่ลืม ในชาตินี้พี่เป็นไม่ลืมเป็นอันขาดได้ขึ้นใหม่ จินา?”

นี่เป็นเทวทัตเท่าไรก็ไม่ทราบแน่ ที่หลวงอุกมณสาร อ่านทบทวนซ้ำซากอยู่ไปมา และในเทวทัตเป็นเทวทัตที่ใดทั้งใจไว้ว่าจะเลิก ไม่อ่านอีกต่อไป ด้อยคำที่ปรากฏอยู่ข้างบนนี้เป็นลายลักษณ์อักษรพิมพ์ด้วยหมึก สีดำ ตัว กระจาง ชัด เจน เห็น ได้ ง่าย ปรากฏอยู่ในหน้ากระดาษของ หนังสือพิมพ์

“ไทยเขมร” ซึ่งมีนามโฆษณแล้วว่าเห็นออกหน้าหนังสือทั้งหลาย เรื่องที่กล่าวถึงนี้คือเรื่อง “สองสาวพี่น้อง” ซึ่งนักประพันธ์ผู้มีนามนี้หนึ่งเป็นผู้แต่ง จะเป็นด้วยข้อความและเนื้อเรื่องจำเจอยู่ในใจของผู้อ่านแล้วหรืออย่างไรก็ตาม แต่หลวงอุกมณสารได้หยิบแน่ ครั้นแล้วความก็เกิดขึ้นแปรไปสู่เรื่องอื่น ๆ

หลวงอุกมณสารเป็นผู้มีนิสัยชอบอ่านหนังสือเรื่องอ่านเล่นโดยมาก ก็จะเห็นได้ว่าคุณหลวงผู้นี้ได้ รับหนังสือมา เกือบทุกชนิด มีอาทิเช่นหนังสือพิมพ์รายเดือน

ไทยเขมรเป็นคน นิสัยชนกันเห็นได้ว่าผิด
แปลกกัน นิสัยธรรมดาของบุคคลทั้งหลาย
ผู้มีฐานะเช่นเดียวกัน เพราะรศกกลาง
หนังสือ “ไทยเขมร” เรื่อง “สองสาว
พี่น้อง” นี้ว่าไม่มีรศกกลางเลย ทั้งนี้
ทั้งสิ่งเกิดไต่จากอาหารที่คนหลวงมักจะเพ่ง
มองข้ามหัวหนังสือตรงไปขียนหน้าต่างผา
เพิม ซึ่งประภัสฐานอยู่ณะพื้นชั้นล่างแห่ง
บ้าน “สมบรูณสิน” ย้อย ๆ อาหารมอง
นั้นมิใช่แสดงว่าเร่รังไรสิ่งหนึ่งสิ่งใดเลย
สักขีพยานแห่งความจริงชนก็ คือแม่แต่ผา
มานแพร่ซึ่งขยอกุทหน้าคาง คุณหลวง
ผู้รวยทรัพย์ก็ยังไม่เห็น

บางครั้งบางครั้งคุณหลวงก็ขึ้นพมพำขึ้น
แก่ตนเอง ดำเนินทั้งแพร่ชอกมาจากภายใน
ไควรมีปากบน ซึ่งหมกทศสากสร้าน
ปราศจากหนวดเคราว่า

“ทั้งสองอาทิตย์มาแล้วที่มันเดินผ่านเรา
ก็เข้รชวลัยในลำเพ่ง มันคงต้องจำเราไว้ก็
แน่ละ, ไอ้คนเปรต ๆ พนันมันไม่มีลิ้มใคร
ง่าย ๆ เลย ถ้ามันต้องมาหาเราเร็วกว่า
นั้นมาก แต่...เอ... แต่ทำไมมันจึงหายหัว
ไปง้อย หรือมันลิ้ม, ฮี! ไม่มีนะ มัน
คงต้องมา... ต้องมาอย่างแน่นอน”

ลำเนียงที่พูดในตอนสุดท้ายนั้น มีกระแส

แสดงความมั่นใจอย่างแน่นแฟ้น ครั้นแล้ว
คุณหลวงชอกก็ ลุก ขึ้น จาก เก้าอี้ นวม ที่นั่ง
เดินไปหยิบยืมหัว ในทวยหวนไว้ตรงกลางห้องขึ้น
ทุกสัปดาห์บุคคลผู้ปราศจากความทุกข์

ความจริงแม้คุณหลวงจะมีอายุ ถึง ๕๐ ปี
แล้วก็จริง แต่ใคร ๆ พากันยกย่องชมเชย
ว่ารูปร่างและลักษณะหน้าตา ยังหนุ่มกว่าอายุ
มาก กล่าวคืออกลายให้ล่งอย่างทหาร
รูปทรงลำสันแข็งแรง มีอากัปกิริยากระฉับ
กระฉวยว่องไว ซึ่งไม่มีที่คนธรรมดาจะ
เป็นไปได้อย่างนี้เลย.

ฉะบັกใจนั้นเอง กิริยาอาการทั้งหลาย
เหล่านี้ของคุณหลวง ได้สั่งย่นหนึ่งไปคล้าย
รูปศีลาลสัก ขยหริศาคาเข้ลซึ่งคยอยใน
ป่ากระหว่างพินก็มี ไต่กระดกกระดิก ทั้งนี้
เพราะคุณหลวงได้ขึ้นเสียงอย่างไต่อย่างหนึ่ง
เกิดขึ้นณะเบื้องภายในอก จึงอยู่แม้เวลา
นั้นนางสาวเคเรชวลัย สมบรูณสินบุตรสาวของ
ท่านจะกำลังเล่นเพลงจิมมอย ในห้องชั้นบนก็
ตาม แต่ลำเนียงเพียงเท่านั้นจะมากลยเสียง
ที่ยังเกิดขึ้นนนั้นเสียไต่หรือ ย่อมไม่ไต่โดย
แต่ไหนแต่ไรมาเหตุเล็กน้อยเหล่านี้ ไม่เคย
ยังคย คุณหลวง ผู้มีอารมณ์เยือกเย็น ประทุ
ษน้ำแข็ง มีอาการเนนิ่งหมกคยไปไต่โดย
แต่ในครั้งนั้นโดนหนอคุณหลวงจึงขึ้นต้องอาว

ไป ทวงตาของท่านทั้งคู่นี้เป็นประกายแวววาว
แวววาวตาแห่งอัยมหาโร ซึ่งขู่เชิญต่อ
ภักษาทารอินทอยู่ภายใต้อำนาจของมื่น
อากาศทายนนเอนคิมะ ล้อออกไปข้างหน้า
คว้นบุหรืสีขาว นวลพองเป็นสายและเคลื่อนไหว
ตามกันไปเป็นทางคดเคี้ยวขึ้นสู่เพดาน

“กริ่ง.....กริ่ง.....กริ่ง.....”

เป็นเสียงกระดิ่งไฟฟ้าซึ่งถูกกดทางข้าง
นอกก็เข้ามาภายใน หลวงอุคมดอนใจใหญ่

“จริงก็เกือบ” ท่านว่าพึ่งแก่ตนเอง
“นกแลว่าอย่างงี้โรเสียงก็ออกมา มันก็มา
จริง ๆ”

เพียงชั่วอึกใจเกือบ หลวงอุคมก็บ่ง
กรวยไปท่อน้ำต่าง แหวกม่านแพรออกมอง
ไปข้างนอก สิ่งที่อยู่แลเห็นได้ทั้งหมดก็
ก็อความมืดแห่งรัตติกาล และในระหว่าง
ความมืดทึบนั้น มัวหน้าของชายผู้หนึ่ง

ปรากฏอยู่นอกหน้าต่างด้วยอาการแอมข้าง ๆ
คุณหลวงเย็บหน้าต่างออกจนเต็มที แล้วชาย
ผู้นั้นก็สำแดงตนปรากฏเข้ามาในชั้นทาง
ช่องหน้าต่าง

“ขอโทษที่แกอกุส่าหัดอันรีย” ผู้เป็น
อาคันตุกะเอ่ยขึ้น “และขอโทษที่กันกด
กระดิ่ง แต่ก็งั้นเข้าหานี้”

พวกเขาก็เดินไปกลางห้อง อย่างโรก

ตามชายผู้นั้นไม่น่าจะนับว่าเป็นบุคคลชั้นเลว
ทรมานเกินไปนัก แม้จะแสดงตนเข้ามาใน
บ้านของคุณหลวง ด้วยอาการอย่างไรก็จริง
รูปทรงของเขา ล้ำสัน กระตือรือร้นไปด้วย ความ
คมขำสมลักษณะ ใบหน้าสวดยกแสดงเป็น
คนเจ้าปัญญา และมีความคิดอกปักษ์วิยา
กำกวมเสียแล้ว ซึ่งจะแสดงว่าเป็นคนคอไซ
หรือชอบทานในเรือนอาหารการกิน ผิวพรรณ
ผุดผ่องบอกให้ทราบถึงตระกูลรุ่มรวยเป็น
อย่างนี้

ครั้นเวลาล่วงไปหนึ่งนาทีแล้ว บุรุษผู้
เป็นอาคันตุกะจึงหันหน้ากลับมามีมือทั้งสอง
ข้างของเขายืบและถูกันอย่างพึงพอใจ พกว่า
“เราคงพบกันได้นะ หลวงวงษ์”
หลวงอุคมทำควายน เมื่อใดที่ถูกกล่าว
นามก็มึนเช่นนั้น แล้วคุกเข่าทักขยแล้วชวน
สุบใหม่

“นั่งเก้าอี้” เป็นคำเชื้อเชิญอันหวาน
กระแสดเสียง ระคน ไป ด้วย ความ ไม่ ถูก
อารมณ์เป็นอย่างเอก

ชายอาคันตุกะไม่ขัดขืน เหลือยศอาคัน
สู่เพดานพร้อมด้วยคำถามที่ว่า

“นั่นลูกสาวแกละซี ทักชิม ถูกหละ
กันได้อ่าวแล้ว ๆ ว่าเจ้าหล่อนชอบคนตัวนี้
ที่จริงผู้หญิงสวดย ๆ ก็เสียงคนตัวนี้ก็จะไม่

อยู่ต่างกันนะ อ้าว, มันจะแปลกอะไร ก็
กันเคยเห็นตัวเจ้าหล่อนมาแล้วเมื่อคืนสวน
ทางกับแกทั้งสี่พี่น้องนะซี แกไม่คิดบ้าง
หรือหรือว่ากันจะต้องมาหา ? ”

“ ทำไมจะไม่คิด ! ”

“ ก็กันจะต้องตามแกมาภายหลังที่ไป
พบกันแล้วนั่นซิไหม ? ”

“ แน่นนอน กันรู้อยู่แล้วว่าแกจะต้องทำ
เช่นนั้น ”

“ ลูกหละ แต่ขอให้ทำเสียที่พูดให้
เพราะกว่าในสักหน่อยไม่ก็หรือ ? อะไร, พก
ยังกียะโคกเจ้าหักคอ พกใช่, ! เราเป็น
เพื่อนกันแท้ ๆ น้า เป็นเพื่อนที่รักใคร่สนิท
สนมกันจริง ๆ คุ้มย อ้อ, ! ขอด่านวิสก โซก
ล้างคอสักแก้วเถอะนะ ”

“ ไป, ถึงขอร้องยิ่งกว่านี้ก็ได้ ”

ระหว่าง วาระ ที่หลวงอุดมรินเหล้าลงใน
แก้วนั้น สหายเอกอื่นหน้าประหลาดของ
เขาก็นั่งส่ายส่ายตามองตรวไปรอบ ๆ ห้อง
โดยละเอียด

“ กัน ไม่อยากจะพูดเลยว่าแกเป็นคน
ชนิดที่เกียติศรีษะ หลวงวงษ์แกมั่งมีขึ้น
โดยรวดเร็วเกินความคาดหมาย แต่ว่า
คืนมาเห็น ความพม ดานแห่งบ้านเรือนของ
แกเข้า ก็ทำให้กันสงขยาอก้านยังไม่ไ้

แต่อะไร ๆ ก็ไม่เท่าให้กันปลากใบเข้ขึ้นกว่า
ที่โก้ม้าเห็นแก แสดงให้ใครทั้งปวงเข้าใจ
ว่าแกมั่งมีโดยหนทาง.....อ้อ.....นั่นแหละ
อย่าให้กันพูดเลย เมื่อขณะเข้ามานั้น

กันได้เที่ยวซักถามใครต่อใครละทั่วบริเวณ
ได้ความว่า คนเหล่านั้น ต่างเชื่อว่าแกจะรวย
เกือบเป็นเศรษฐีขึ้นได้ คุ้มย อำนาจ ผลกำไร

แห่งการทำเหล้าขายของ แก ยะไรนะ
อ้อ ! ยากาลังทศกัณฐ์ หนอยแน่ คงซอ
สำคัญห้างของแกอยู่ที่ถนนเจริญกรุงไซ้ไหม
เพื่อน ? ”

“ ใช้อย่างที่แกได้ยินมา เฮ้ ! ใครของ
กิมของแกเสีแล้วใจเล่า ? ”

“ ขอบใจหละเพื่อน ” ยุษผู้เป็นอาคัน
ตุกะตอปลาง ยก แก้วเหล้าชนกิม ทมไป
ประมาณครึ่งแก้ว แล้ววางแก้วไว้บนโต๊ะ
เหยียดขาขึ้นตรงไปข้างหน้า ประสาร์มื่อ
หนนศัริยะแล้วเอนหลังพิงพนักเก้าอี้ อากา
รเหล่านั้ยอมแสดงให้เห็นว่าเป็นผู้ ถึงแล้วซึ่ง
ความผาสุกสำราญอย่างวิบุรณ์ แล้วกล่าว

ต่อไปว่า

“ จริง ๆ นะหรือ, กันก็ไวแล้วเถียว
ว่าคนเหล่านั้นคงพากันตายยกไปหมด ”

“ ถ้ายันแกก็คิดผิด ” หลวงอุดม
เขยิบเข้าใกล้ โต๊ะรับแขก และ วาง ขุนหวดลงใน

ไทยเดิม
ทเชยบุตร

“บางทีพระลูกของแถมจะมี แต่อย่าพูด
ให้ทวนเกินเป็นเกย์ คุณหลวง ทำไม การ
ที่กันมาทานทำให้แก่เปลี่ยนนิสัยไปเสีย
แล้วว๊ ก็นึกว่าแถมเลยไปเสียทาง
ประทุหล่นนั้นแล้วอีก กันมาก็อึ้ง ๆ มอง ๆ
อึ้ง ๆ ย้าน ๆ อยู่นาน เห็นเงาแถมแวบ
แวบประหว่างผ้ามัน”

“และเทียนแก่ ก็ได้เข้ามาอยู่ข้างใน
แล้ว”

“ลูก หละ กันเข้ามาถึงใน”

หลวงอุ้มยกแก้วน้ำเย็นขึ้นดื่ม “นั่น
เย็น. แดเป็นมนต์สตันท้ายศาลในโลกที่
กันคือการระพย ขอนแกลงเข้าใจมานาน
แล้ว”

“จริง, แดไม่เป็นของแปลกอะไร ถ้า
แกยังเป็นมหาไรอยู่คงเก่า เป็นเช่นเคย
กับเมื่อครั้งแดได้ทำงานร่วมมือด้วยกัน หลาย
ต่อหลายปีมานี้แล้ว แดจะคองกางขน
ออกกอบคองด้วยกันทันที แต่ฐานะของแด
ที่ปลุกทวีมากำเนินอาชีพอยู่ด้วยวิธีใหม่เช่น
นี้ กันก็ต้องกลายเป็นไอ้ตัวแมงอะไรตัว
หนึ่ง นัยคางแกลงเห็นไปเช่นนั้นอยู่แล้ว กัน
รัก”

“นั่นเป็นแต่แก่ภาดถูกเพียงครั้งเดียว”

“ดังนั้นลองว่าไว้อีกครั้งหนึ่งมาเถิด”

“แถมคิดว่าเราจากกันด้วยอาการอย่างนี้
เมื่อหลายต่อหลายมาแล้ว ตามที่แถมว่า, ใน
นครศรีธรรมราช ความสัมพันธ์ของเราเป็น
การยากที่สุดที่จะเชื่อมให้ติดต่อกันได้ตาม
เดิม กันบอกตามตรงว่ามีเรื่องเกียจในส่วน
ตัวแถมนี้ๆ ประการหนึ่ง กันไม่ต้องการ
จะเอาใจเผื่อแผ่แก่บุคคลผู้ใดซึ่งมีจิตโหด
ร้าย ถึงแก่จะแทงคอชายคนหนึ่งด้วย
มีดพก”

“ใครเป็นคนแทง ?”

“แถมนี้”

“นั่นคือถ้อยคำที่แถมแต่งพูดขึ้นโดยไม่
มีมูล”

“ที่ไหนได้, แดเป็นไอ้ผู้ร้ายฆ่าคน
ทั้งได้เคยลงมือเองมาแล้ว”

อีกคนหนึ่งเปล่งสำเนียงหัวเราะออกมา
ดังก้อง

“ดีหละ” เขาว่า “ถ้าชายคนหนึ่ง
ซึ่งเคยเป็นผู้ร้ายฆ่าคนจะกลับใจเสียใหม่
แปรฐานะมาเป็นพ่อค้าขายเหล้าขายยัง
จะไม่ได้เที่ยว ?”

“อย่ายังควรช้าใจไปก่อน แดคงเป็น
เช่นเคยกับที่เคยเป็นมาแต่เดิมเอง ทั้ง
ยังเห็นได้จากการที่แถมกระดอียดติดตามกัน

มา เช่นเดียวกับหมาที่ไล่ตอมอย่างน้ำข้าว และจากหนทางที่แกเลือกเข้าในบ้านนี้ทาง หน้าต่างก็คอยอยู่ไว้แล้ว แล้วก็...แต่ อีต่อนนี้ ไม่ต้องพูดก็ได้”

เสียงสับช้อนหลุดออกมาจากปากนายเนียน แต่ในซอว์ก็ให้นึกถึงกมล คุ้ม สติได้แล้ว แน่ตามเดิม

“ว่าต่อไปเถอะ” เขาพูด “เฮอ, ลูก หละ กันได้ขึ้นชื่อว่าแกมาทางตัวอยู่กันหลาย ยมาแล้ว”

“ก่อนไปเกาะไม่มีโอกาสได้ขึ้นเรือ รวของกันอีก” หลวงอุทุมพรและชมวด คิว “แกเรียกกันว่ามหาไร กันรับละว่า กันคงเป็นอยู่จริงจนกระทั่งขึ้น ผิดก็แค่ ก่อนอยู่หน่อยในข้อที่ว่าโอกาสคืออย่างหนึ่งนำ อำนาจ ให้ กัน กอบ โภย เงิน ทอง ไว้ ได้ เป็น จำนวนมาก และใช้เงินนั้นให้นำมาซึ่งผล ประโยชน์แก่ ตนได้ โดยสะดวกง่ายง่าย ยิ่ง กว่าอาชีวะแต่ก่อน ๆ ความเดิม เป็นอย่างไร กันยังจำได้ก็ เนียน และกันไม่สามารถจะ กลยไปกินตามทางเก่าได้ เพราะเหตุผล ข้อแรกคือความ ที่มีชีวิตอยู่ด้วยกันคงมีมาก มายขึ้น และคงต้องเข้าเสวยตรงในชั่ว ๓ วัน ๒ วัน เป็นแน่ กันไม่ประสงค์จะคงตัว เป็นมหาไรโดยตรง ๆ เช่นนั้นก่อนไปอีกแล้ว

กันกลยใจเสียใหม่แล้วนี่เป็นความรู้สึกจริง และ ข้อความ ที่กันพูดเหล่านั้นขอให้แกจงจำ ใส่ใจไว้ด้วย กันพยายามโดยรอบคอบเพื่อ ทำลายความชั่วร้ายแต่เดิมให้ลบลาย สูญไปเสีย และจะไม่ยอมให้อายุเนื่องจาก อุปสรรคใดๆ เลยทั้งสิ้น ที่พูดมานี้แกเข้าใจ ทลออกก็แล้วไม่ใช่หรือ?”

นายเนียนก็มึนเหล้าที่เหลือน้อยในแก้วที่ หมด และวางแก้วกระแทกลงบนโต๊ะ

“ก็มาก” เขาว่า “กันเชื่อแกละเพื่อน ที่จริงมันก็น่าแปลกอยู่ข้างเหมือนกัน กันยังไม่เคยรู้สึกมาก่อนเลย ว่า แกะกลยตัว ได้รวดเร็วและแน่วแน่ถึงเพียงนี้ การพูด แนะนำเพื่อให้แกหลงเข้าใจในทางที่ผิดอีก นั้น ไม่เป็นการสมควรที่กันจะกระทำลงไป ได้ไปอันซาค กันขอแยกหมวกดำนั้นแก่ เพื่อนเฮีย, ในเกียรติยศที่แกเป็นโจรกลยใจ ได้ โดยบริสุทธิ์”

“ขอยังละเพื่อน แต่ฉันนะ เนียน ตาม ริง ๆ เอะ แกมาที่นี้ทำไม?” หลวงอุทุม พรจึงถามอย่างเอาการเอางาน

“โดยไรก็ และเกี่ยวกับก็จริง” เพื่อ เชื่อมความ สัมพันธ์ ในระหว่างเราที่ ไรจะมา แล้วให้แนบสนิทยิ่งขึ้น”

“ข้อ ๒ ละ ๒”

“แสดงความยินดีให้แก่โอกาสของแก
ที่กลับตัวได้จนเป็นน้อง ๆ เศรษฐี”

“และข้อที่ ๓ ?”

“เพื่อขอยืมเงินไปใช้ก่อนสักสองสาม
ร้อย เอาค้ำเสียว่าห้าร้อยเที่ยวเอา”

ในขณะที่นายเนียนพุดนั้น ได้เฝ้าหน้าชั้น
แลดูผู้ฟังช้า ๆ แลเห็นกลุ้มเนื่อทุก ๆ มั
กขึ้นเป็นลำดับ ทำท่าทางคล้ายกับจะโลกโผน

เข้าทำการ คบค้อย ผู้เป็น เจ้าของ บ้าน ฉะนั้น
หลวงอุกมมิได้เห็นอาการเหล่านั้น เป็นแต่
นั่งไปสักครู่ แล้วจึงถามทวนคำออกมา
ด้วยความตั้งใจว่า

“ห้าร้อยเที่ยว ?”

“ถูกแล้ว หลวงวงษ์”

บรรดาผู้ถูกออกนามออกไปสักครู่หนึ่ง

“เอากันให้หาพัน”

นายเนียนสั่นอย่างปลากใจและหัวเราะ

“ไม่จริงกระมัง”

“จริงทีเดียว”

บุษณิภาพบุษย์กับขันช่วงจะจิกกัด แล้วนาย
เนียนเอ่ยขึ้นก่อนว่า

“กันพอจะเอาความดีของแกได้บ้างละ
นแกคง คิดว่ากันพยายาม จะทำแต่ดีแค่
แกซี ?”

“ถ้าอะไรเสียอีกเล่า”

“และแกต้องการจะเลี้ยงกันให้ชวนเสีย
ในคราวนี้คราวเดียว เพื่อกันจะได้พอออก
พอใจไม่คิดกลับมารบกวนอีก บังงัน ?”

“กันจะไปนึกเช่นนั้นให้เสียเวลาทำไม
สัจชาติของแกย่อมแตกไม่รู้จักอ้อม ถ้ามี
เลือดตกค้างอยู่ในตัวกันแม้ที่สุดเพียงหยด
เดียว แกก็คงพยายามจะบุกเอาไปกินเสีย
ให้สิ้น”

“แกขรรยายนิสัยของกันอย่างน่าฟัง
ที่สุด” อีกผู้หนึ่งบ่มแสบกล่าวว่า

“แน่ละ เพราะกันยังจำนิสัยอันโหด
ร้ายของแกไว้ได้อยู่ในใจเสมอ”

สีหน้าของนายเนียนคงเครียดขึ้นในทันที
แต่แล้วก็กลับผันทิวาแสวงทำเป็นหัวเราะ
ขึ้นอีก

“โอ! เขาเดชะ ฉันทะยอมออกใจกับ

ไทยให้แก่คำพูดอันก้าวร้าวของ แกนั้นเสีย
กันพอจะซ่มสัดสักความโทษะไว้ได้อยู่ ผล
สิ้นอันมีค่าดังหาพันบาท มีอำนาจพอแล้ว
ที่จะ บังงัน มิให้กระทำการร้าย แกด้วย ความ
ทุนหันพลันแล่น ทั้งเป็นเงินซึ่งมีจำนวนค่อนข้าง
มากพอค้ำสำหรับคนอนาถาเช่นกันอยู่ด้วย
แต่เมื่อไรกันจึงจะได้ รับเงินที่จำแล้ว ?”

หลวงอุกมทำตาตก “จากมือกันนะ
แกจะไม่ไ้สักต่างค่างเคย”

อาการขมขื่นริมฝีปากของนายเนียนได้หายสูญไปสิ้นโดยฉับพลัน เขาทรงกายจนนั่งตรง แล้วพูดว่า

“ขอให้ฉันถามสักหน่อยได้ไหมว่าที่พวกมันแก้มุ่งหมายจะเล่นกล้อทำไรอีก?”

หลวงอุดมหันหน้าไปทางหน้าต่าง “ได้, มันจะขแรงให้สว่างเหมือนกลางวันทีเดียว จงเลิกคิดเสียทีเถอะ และอย่าได้ทวนมานัก ให้เสียเวลาอีกเลยกว่ามันจะหยยยื่นเงินส่งให้แก โดยกลั้วว่าแกระไปเบิกความลับของกันขึ้นในที่หนึ่งทีใด กันไม่ใช่คนฉลาดคาซาวและไม่ใช่ดั่งเพียงนั้น เรืองนแควจะรู้ก็อยู่ก่อนแล้ว ตอนไปแกระอย่าได้เวียนกลั้วมาหาอีกเลย แกระใช้สายคายคอยจ้องมองกันได้อยู่ทุกบ้าน อาทำลายความผาสุกของกันเสียได้ทุก ๆ โอกาสก็ตามกันก็หาเคอะครวญไม่ ความพยายามของแกเหล่านั้น มีพิภพที่มันจะต้องต่อสู้กับบรรดาให้แหลกเหลวไปเอง และอีกประการหนึ่ง มันก็หมดทางพอแล้วที่จะขบปากแกไว้เสีย และระไกรบอกให้รู้เดียงว่ากันจะทำอย่างไรบ้าง ในตู้ข้อกันกับขมหมอง มีเครื่องเพชรอยู่หีบหนึ่ง เป็นเครื่องเพชรส่วนตัวของภรรยาฉัน ถ้าได้ไปตกอยู่ในมือมนัสส์อย่างแกแล้ว แกคงไปขึ้นราคาได้ตั้งหมื่น

โดยสะดวก นั่นแหละ, แกมีสิทธิ์จะได้รัยหีบเครื่องเพชรไป”

นายเนียนแสวงสีหน้าปลากใจ และขยิบระอาปากพูด แต่ถูกหลวงอุดมห้ามไว้ โดยกล่าวว่า

“ข้า—อย่าเพื่อพดแข่งขันมาก่อน ถูกหละ กันว่าแกระได้หีบเครื่องเพชรนั้นจริง ๆ แต่ว่าต้องชะโมยเอา กันต้องการจะให้ความผิกรายนี้ มีคั้วแกไว้เสียอีกชั้นหนึ่งด้วย ขางที่เวลาสัก ๕ ขหรือราว ๆ นั้น ที่แกระต้องเข้าไปนอนตรงจะช่วยให้กันคงอยู่เป็นผาสุกได้ยิ่งกระมัง”

สหายแปลกหน้าขยิบระอาอีก แต่หลวงอุดมโยกมือ คงพูดต่อไปว่า

“อวยของกันเป็นอย่างนี้ คือเมื่อกันเขารินไปตากอากาศทิวหิน พรุ่งนี้กันจะรับส่งเครื่องเพชรขึ้นไปให้ ผู้ที่คุมเครื่องเพชรไปนั้นเป็นคนใช้คนเกียวก่อนนั้น แกระคอยกักเอาแถวทำหักวางหรือแถวโหนดที่ใกล้ ๆ สถานีขางกอนน้อยก็ได้ แดวนั้นแผนที่ ๆ เปลี่ยวทั้งนั้น ใจ, ขาวผ่องหรือยัง?”

อาคันตุกะสยดในคอ “ให้กันตายขีมันเป็นอวยาทริค เคลือบคลุมอยู่ด้วยกันหว่ากันได้ กลั่นมันซอบกลอยู่”

“แกหมายความว่าอย่างไร?” หลวง

อุดมตาม

“ หมายความว่านี่หรือ ง่ายนักเดี๋ยว หลวงวงษ์ เจ้าคนใช้ของแกผู้หนึ่งคงจะสมัครเป็นใจด้วยกับแกตลอด พอเริ่มลงมือมันคงยาก ลูกตะกั่วให้กันกินเสียก่อนเท่านั้นเอง ”

“ ผิดละแก, คนใช้จะไม่มีอาวุธติดไป ด้วยนั้นนา แต่ถึงหากมันมีก็ระแผลอะไร สำหรับแก แกเคยเป็นคนมีโรคหนักแน่น มาแล้วนั ก็นั่นก็ออกเลยที่ว่าทำไมแกถึงจะต้องมาเกรงด้วยเรื่องพรรณัน ”

“ มันจะต้องทำอย่างไรกับคนใช้นั้นบ้าง? ”

นายเนียนถามอย่างครึกครอง

“ ถ้าเช็กหน้าฉันเดี๋ยวช่วยนำยาสลบ หรือ มิฉะนั้นก็อย่างอื่นที่แกเห็นว่าสมควร และ ปรึกษาจากอันตรวย ”

สหายของเขายิ้ม “ แก่คิดเล่นกลกับ เจ้าคนใช้ผู้หนึ่งเข้าท่ามาก และมีมันคงจะขอยใจ แกก็มันน้อย ถ้าหากว่าได้รู้ความประสงค์ อันแท้จริงของแกอย่างนั้น ”

“ นั่นไม่ใช่หน้าที่ ๆ แกจะต้องคิดถึง มันจะแก้ตัวกับเขาเองภายหลัง จงวางใจ เสียเถอะว่าเราไม่มีเรื่องยุ่งยากข้ออะไรอีก ”

“ แก ไม่คิดขังเลยหรือว่า มันอาจทำ หนักมือไปจนถึงกับตายก็อาจเป็นไปได้ ”

“ อะ อย่าให้มันลงอย่างนั้นซิพอ แก ”

ไม่ควรจะแสดงความลำบากให้ยิ่งขึ้นไปกว่า ความจำเป็นเลย ”

“ ถูกแล้ว กันคงไม่ทำลงไปถึงเพียงนั้น แต่เครื่องเพชรทางนี้จะต้องหายไป ถึงแก่ ะไม่พูด คนใช้ของแกก็คงไม่ส่งขปากคำ ึ่งอยู่ได้ เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วกันก็คงต้อง ถูกจับ ”

“ บ้าจริง ทั้งความหนักแน่นและของอา ึ่งเคยมีอยู่แต่ก็หมดเสียหมดแล้วหรือ? แก ไม่ควรจะกลัวในเหตุเล็กน้อยเท่านั้นนา อา, 1 นิสสัยของแกผิดแปลกไปมาก ”

นายเนียนคงต้องใช้ความคิดครองอย่าง สุขุม และก็กล่าวว่

“ มันฟังดูเรื่องมันออกจะอย่างไร ๆ อยู่ บ้าง ที่เหมือนจะแสดงความทุจริตของแก ลับ ๆ ล้อ ๆ อยู่แล้วนา ถ้าหากว่ากันจะไม่ย ใต้แล้วหึหึ... ”

“ กัน ก็ จะ ยัง มีอะไรทำอะไรต่อไปเลย เป็นความจริง แต่ถ้าแกยังรออีกก็มิอาจ ึ่งคอยดู ”

“ กันควรจะคิดใคร่ครวญดูก่อน ”

นายเนียนพูดลาก ๆ

หลวงอุดมทำหน้าเขยิบอย่างซิกะระนั้น “ นี่ คือ โอกาสอย่างหนึ่งที่ แก จะ ้ไว้ ไปได้จาก กันนา ถ้าแกไม่เอาที่ขี้ระยำหมา ”

“ดีเสียว่ากันไม่เอา”

“ก็ตามใจ แต่แะเงไม่ได้สิ่งไรจากกัน
ไทยทางอื่นอีกเลย”

บุรุษผู้เป็นอาคันตุกะนั่งลงไข่พักหงแล้ว
พูดว่า

“ไหนขอคุณไอ้ท๊ยนั้นสักแวยหนึ่งก่อน
ไม่ได้หรือ?”

“ก็ไ้ แะก็ควรจะทำอย่างนั้น”

หลวงอุดมย่างเท้าเข้าไปยังคู้ บ้องกันล้วย
ไข่กุดญแและไข่บ่ประตูออก เอาแขนล้วงเข้า
ไปภายใน หยิบหยิบหนึ่งเล็กแบน ๆ ออกมา
ถือ แล้วเดินมาไข่กัยขึ้นให้สัหายของเขา
ภายในล้วนเป็น เครื่อง เพ็ชรพลอย รูปพรรณ
ต่าง ๆ วางล้าคู้กันอยู่ เหนือพนกามะหะยัส
เซียะซังบ่ค่านในหีบ นอกจากนั้นยังมีเครื่อง
รูปพรรณ ที่ ทำ กัวย ทัย ทัม สร้อยคอ เพ็ชร
แหวนทอง ผังมรกต กับ ต่างหู อีกสองสามคู่
ประกัยคัวยเพ็ชรเป็นราวระย้า นำชาวสะฮาก
ป่านหยากน้ำค่าง แลดูงามยิ่งนัก.

ขณะที่ นายเนียน จ้อง มอง คู้ อยู่ นั้น มี
ประกายอันชุ่มมัว ปรากฏขึ้นในแววตา ทั้ง
ศัรัสระกั๊กมีลงจันไกล ชิดกับเครื่องเพ็ชรพลอย
รูปพรรณเหล่านั้น

“ว่าไ้ แะหรือเทียม?” หลวงอุดม
เอ่ยขึ้น

“แะ ของคู้ทั้งนั้น”

หลวงอุดมบ่คู้ผ่าหีบ “หีบนี้เป็นของ
แะ ถ้าแะยอมทำตามโอกาสคู้กันไ้

“คงจะมีการซุกซลคู้กันยั้ง แต่เอา
แะจะกันยอมคู้กลัง”

“แะจะเป็นไ้ มีทะเลทียาที่สุด ถ้าไม่
คู้กลัง” เจ้าของบ้านพุทกลางเดินไปยั้งคู้
ยั้งกันล้วย.

ณะ วาระ ที่ หลวงอุดมผืนหลังให้นั้นเอง
นายเนียนได้ทรงกาย ผูกลักขึ้นจากเกาะอั้นั่ง
อยู่โดยปราศจากเสียง มีอชวาค้อย ๆ ลัง
ลงสู่กระเ้าลือ และยั้งกรัยตามหลังหลวง
อุดมเรื่อยไป ประกายในแววตานันคมฉาย
เป็นท่นาเกรงขามอย่างยั้ง เขายันมีอชวาท
ลือยันตรงออกไปข้างหน้า ในขณะท่หลวง
อุดม ยันกั้มตัวเอาหีบ เครื่องเพ็ชร วางไว้ ในคู้
บ้องกันล้วยตามเดิม นั้น ล้าคู้ของคู้ดหลวง
เจ้าเล่ห์ อยู่ห่าง จาก ปาก กระบอ ยันไม่ ถึง
๔ นิ้ว ชั่วคู้ของคู้ผู้เป็นเจ้าบ้านอาพาพินาคู้ไปใน
นาทีก่อไ้ คู้ด้วยอีกผู้หนึ่ง ขยิบยัวแต่
เพียงนิ้วเดียว

แต่พอหลวงอุดมบ่คู้ตัวคู้จัน นายเนียน
ก็ โคก เข้า โกล่ กระ ทำ อา การ ประ ทูจ แมว
ตะคุบหนุ และก่อนท่จะบ้องกันคู้ไ้ อย่างไร
ปากกระบอ ยัน แท้งผู้เป็น อาคันตุกะไ้จ้อง

เล็งตรงระดับน้าออกทันที

“ถึงกับข้างละเพื่อน” นายเนียนคำความ
หลวงอุดม ยืน ค้าง ค้วย ความ ประหม่า
ยกมือขวาขึ้นป้องหน้า

“เฮ้! นั่นแก แกะยิงกันเที่ยว?”
เป็นสำเนียง แห้ง ๆ ทั่วช่อง ออกมา จากลำคอ
ของหลวงอุดม

“แน่ละ ทำไมกันระไม่ยิง” นายเนียน
ตอบ สี่หน้าอ้อมเอียงไปค้วยผลแห่งความมีชัย
“แกสำคัญมาก ช่างพวกนี้! เข้าระพวกอะไร
อีกกว่ามา”

“กันว่าจะมีเสียถึงขั้น”

“อ้าย ช่างมันเถอะน้า หียหียนั้นมา
อีกทีเถอะ อย่าอย่าไม่ต้องหันไป ยิงนั้น ว่า
ง่าย ๆ หน่อย อ้า-คิละ ขอยใจแก หลวงวงษ์”
หียเครื่องเพชร กลยตกมาอยู่ในมือนาย
เนียนอีกวาระหนึ่ง และโคกกลงไปในนอนอยู่
ในกระเป๋าสื่อที่สวมในขณะทีพูดว่า

“ก็แล้ว กันนะเป็นสุริยาศาสตร์ของเพชร
นี่เอง และระไม่กลั้มารบกันแกอีกเลย
ลาก่อน”

ระหว่างประโยคแห่งคำพูดสุดท้าย นาย
เนียนได้ ก้าว เท้า ถอย หลัง ออก มา ปลาย
กระบอกกระบอกเล็งอยู่ตรงกายมีเป็นเจ้าของ
บ้าน จนกระทั่งถึงหน้าคางเพมมิ่ง ได้กระทำ

คนห่างล้วยไป

หลวงอุดม ทั้งตัวตึงตึง ยืนเกาะ ตัวตึง
ปล่อยแขน ทั้งสองข้าง ห้อยตัวลงโดยปราศ
จากกำลังพยุง ก็มีหน้าลงจนคางแทบจะตก
หน้าออก อากา ระ ทั้ง ย่อมแสดงให้ เห็นว่า
หลวงอุดมเป็นผู้เสียเปรียบอย่างรังที่ที่สุด และ
กำลัง ตกอยู่ในห้วง แห่งความ เกือกร้อน เป็น
อย่างยิ่ง

เสียงซิมโกลิ้วยหายไ้ ความสงฆ์แห่ง
สำเนียงคนตรี และการปลาดันการแห่งภาพ
ของ นายเนียน กระทำให้ หือ นั้น เจริญ เสง
ประกายบ้านร้าง

สักครู่ หลวงอุดมเงยหน้าขึ้น ย่นพึมพำว่า
“อีกประเดี้ยวโธ่หมานันคงมาอีก แน่ละ
มันจะมาลวงคอกหลวงอุดมอย่างไรได้” พุด
แล้วก็มีอาการระปรากฏจนที่ ร่มยปาก ทั้ง
นัยน์ตาอันคมก็มีประกายแวววาวยิ่งขึ้น

หลวงอุดม คงนั่ง แน่นง อยู่ ก้อย เช่นนั้น
สั้ไปอีกหลายนาที ความคึกคักแผ่ขยายแหลม
ไคยัคขึ้นเป็นรูปการเฉื่อยอย่างหนึ่ง ซึ่งทำให้
ถึงกับ คอ ยม ขึ้นอีกค้วย ความพอใจ แล้ว
และออกจากห้องไป

ท่านมาพอกับตัวที่เชิงบันได ซึ่งเจ้า
หล่อนกำลังเดินลงมา และกล่าวว่า “คิดน
ไค่ ยินคุดพอกุอยู่กัใครไม่ใช้ระคะ?”

หลวงอุดมยิ้มก้วย ความรักใคร่ คอย
ไกลไปทางหนึ่งว่า

“พอขึ้นมา หมาจะ ฟังเจ้า เล่นเพลงซิม
เคียววี่วี่ เลือกเพลงเพวระ ๆ ติให้พ่อฟังอีก
สักหน่อยเถอะ”

ดังนั้นคนทั้งสอง จึงเดินตามกัน กลยขึ้น
ไปยังห้องชั้นบน หลวงอุดมเอนกายลงนอน
เหยียดขาบนเก้าอี้หวาย กลางห้อง ส่วน
นางสาวเคียววี่วี่ ผู้บริกรรมนั่งลงเริ่มบรรเลง
เพลง ซิม อย่าง ไพเราะที่ เสนาะ โสด ให้ฟัง
ที่ เกือบ

หลวงอุดมแสกตากวาว ประหนึ่งว่าตั้งใจ
คอยสักยี่ ตรี ฟัง เสียง อันเสนาะ ของ คนตรี
และยังมองนิ้วมือ อันเรียวงาม ของ ลูกสาวที่
ซบซึ้งไล่กันอยู่ ไปมาตามทำนอง แต่ความ
จริงในขณะนั้นภาพแห่ง สิริร่างของเจ้าหล่อน
จะได้ประจักษ์อยู่ภายในดวงตาทั้งคู่ หรือคิพที่
สำเนียงแห่งเครื่องดนตรีจะได้แล่นมากระทบ
โสตที่หามิได้ เพราะความมุ่งหวังตั้งใจของ
หลวงอุดมทั้งมวลนั้น คงจ่ออยู่กับการ
การณอันผ่านพ้นมาแล้ว ณ ห้องเบื้องล่างซึ่ง
พี่จะกลับขึ้นมาเมื่อสักครู ส่วนความคึกก็
หมกมุ่นอยู่กับการอ่านสัณนิษฐานสำหรับวาง
ไว้ที่ก้น และทำลาย สัตว์ ผู้ชั่วช้า สำนวนย์ของ
คนนั้น เสีย

ขณะนั้นอุบายที่ราฟงถึงนั้นได้ประจวบกัน
ขึ้นเป็นรูปโครงขึ้นแล้วอย่างบริบูรณ์ ความ
ยี่ก็ปราโมทย์ กระทำให้ ผิวหน้าแดงไป ด้วยสี
โลหิต เขา ค่อย ๆ พยายาม ก้วย ความ
อุทสาหะเพื่อสะกดกลืนมิให้หัวใจเต้นแรงกว่า
ปรกติ แต่ก็เป็นผลสำเร็จไม่ ช้าความ
พอใจที่กล่าวนั้นยังกระทำให้เกิดคิพที่สำเนียง
ขึ้นอย่างอวยอัยที่ล้าคอ.

“อ้ายทำเนิ่น คงต้องกลยมาอีกเป็นแน่
นอน มันต้องกึกเคลือบแคลงสงสัย มัน
ต้องรู้ตัวว่า เรายังได้ให้ หีบเครื่องเพชรที่แท้
จริง หีบที่เขาออกมาให้มันคนนั้นเสีย ที่แท้
หีบที่มันยืมแถมเอาไปเป็นอีกใบหนึ่งต่างหาก
ข้างในไม่มีอะไรเลย หรือจะมียูบข้างที่ปราศ
จากมูลค่า เพราะเหตุนี้เองมันคงจะต้องทวน
กลยมาอีกเพื่อหาโอกาสใหม่ มันคงต้องนำ
หีบที่แถมเอาไปกลยมาคืน แล้วขอเปลี่ยน
เอาอีกหีบหนึ่งไป ก่อนนี้ไปแล้ว—จะเป็นที่
ไหนก็ช่างหัวมันเถอะ พอได้ใบใหม่ไปสม
ประสงค์แล้ว—มันคงต้องเข้ทอออก คงต้อง
จัดการทำลายผ้าหีบนั้นด้วยเครื่องมืออย่างใด
อย่างหนึ่ง และในทันทีนั้นเองชีวิตของมัน
ก็จะ พิณาศ เป็นภคิมุขี ลง เช่นเดียวกับไฟ
เทียนเมื่อถูกลมพัด มันจะไขว่ ไข้อย่างไร
ว่าในหีบอีกใบหนึ่งนั้น คือหีบ คินระเบ็ก ซึ่งจะ

ปลิก เขาชีวิต ของมันให้ ปลิว ออกจากร่างได้
ในชั่วพริบตาเดียว ! ”

ผู้บรรเลงเพลงซิม ยังคงกระคำหน้าท้อ
เรื่อย ๆ ไม่ขาด แต่หลวงอุคมกลับขยับพมพำ
อย่างคนทนกินอะไรไว้

“ ถ้าหากมันพลาดไปแล้ว ถ้ามีเหตุการณ์
อย่างหนึ่ง อย่างใด เกิด ขึ้น ผิด กับ ความ มุ่ง
หมายของเราละ เอ—อีกอนัน. — ”

อา ! หลวงอุคมจะขยับตัวออกนอกท่ามือ
ของนายเนียนได้ละหรือ อกรรมชาติของบ่าว
ย่อมจะปล่อย ศักดิ์ อันเป็น ถักมาหาร ของมัน
เสียโดยง่าย ละหรือ ความคิดคงกล่าว
ออกจะทำให้ กิริยาอาการของหลวงอุคมสทก
สทกันยิ่งขึ้นเป็นอันมาก

“ นี่ โอ เนียน หวนมาอีก และกลับไปเสีย
แล้วกระมัง มันก็มีเวลาพอที่จะทำได้ โดย
สทก ! ” เป็นความคำนึงด้วยความหวาด
กลัวของหลวงอุคม

ถึงความเคลือบแคลง จะเป็นไปได้กล่าว
มานี้ หลวงอุคม ก็ คง ตั้งใจ คอย เฝ้าย หู ฟัง
พร้อมด้วยหยอกเหิงอ้อมออกมาไม่รู้สำ

“ มันคงรู้ตัวว่าถูกอุบายบวช เคารพ
เหลือเกิน ที่ ความตะกละ ของมันมีมากจนไม่
พึงกระต้อง เบ็ดขยับ ออกตรวจดูเสีย ต่อหน้าเรา
ถ้าเป็น เช่น นั้นจริง เราเอง ก็ สัน แด้ม

เหมือน กัน ”

ในที่สุดหลวงอุคม คดลงใจว่าจะ ทำลาย
ความสงสัย สันเทที่ เหล่านั้นให้ สูดสิ้นไป เสีย
โดยที่กระลง ไปตรวจดูว่า อ้ายเลื้อยจะพลัด
ตกหลุมพราง ที่ขุดล่อ หรือ หลักหนึ่ หลุกระดก
ไปใต้เสี้ยอีกแล้ว

“ เออ, พ่อจะลงไปข้างล่างเดี๋ยว เจ้า
เล่นไปก่อนละ ”

หลวงอุคมไม่พึงกระต้องระคอบฟังคำคอย
ออกได้ ก็ เค้น ตรง ลงมา ห้อยชั้นล่าง ที่เคียว
มือข้างหนึ่งคงเกาะอยู่ที่บานประตู ปราศจาก
สำเนียงใด ๆ คง ผิด ประคิ ขึ้น จาก ภายนอก
บ้าน ถึงแม้จะเบียดประตูออกแล้วเบียดสวิทซ์
ไฟฟ้า ทุกสิ่งในท้องคงอยู่เช่นเดียวกับเมื่อ
ออกไป - บานประตูก็ ขยับกันถนัดเบียดแง้ม
อยู่ประมาณ ๒ นิ้ว หรือกว่าไป ยังกี่ ไม่มาก
นัก ม่านแพรที่ขึงของหน้าต่างไม่มีมือรอง
ขึ้นแสดงว่ามีผู้มารบกวน ถ้านายเนียนมา
อีกและกลับไปเสียแล้ว ก็ต้องแปลว่าเขามี
ได้ทั้งร่องรอยอะไรไว้ข้างหลังเลย ซึ่งทั้งนี้
ยังไม่จำเป็นเชื่อว่า เป็นไปได้กันนัก มือหนึ่งลง
เข้าไปในตู้ ขยับกันถนัด เพื่อกระทำความแค้น
ใจในข้อที่ว่า หีบเคืองเพชรปลอมอันยรวรคิน
ระเบิดจะ ยัง คงวาง อยู่ใน ที่ ๆ วาง นั้นหรือไม่
ครั้นแล้วจึงนึกขึ้นได้ว่าเอาคิใส่ไว้ในตู้ โดย

มิได้สังเกตสิ่งใดอย่างไร เพราะเข้าใจว่าใน หมกกำลัง
ขณะ นั้น นายเนียนได้ มา คอย ลอย มอ อยู่
ภายนอกแล้ว

หลวงอุคม หยเอาหยไม่แนน ๆ ซึ่งเป็น
สำหรับขึ้นเครื่องเพชรออกมา มือที่จับลูก
กัญและสั้นอยู่ริ้ว ๆ และกล่าวลูกกัญจะลง
ช่องใต้ ก็ต้อง เสีย เวลา พลาก อยู่รอบ ๆ เป็น
นาน สิ่งที่ต้องการทั้งหมดในเวลาหนึ่งคงเหลือ
อยู่ก็แต่ยี่คนหัวแม่มือรอบเคียวเท่านั้น ลูก
กัญและ ที่ถือ อยู่ใน มือ ยี่คน สำหรับ หย เครื่อง
เพชร และดำหย ที่จะขึ้น เป็นหย ปลอมอัน
ยี่คนกระเชยก็จะได้ขึ้นไม่ออกไปเลย. การ
กระทำเพียงยี่คนหัวแม่มือ และนิ้วช้อยหนึ่ง
นั้นมีใช้เป็นที่ล่ายากยากเย็นอย่างไร. แต่
กระนั้น ก็ ยังดีเหมือน หลวงอุคม แทยหมก
ความสามารถ ที่ จะ กระ ทำให้ สำ เร็จ ไป ได้
นิ้วมือทั้งหมก สั้นอยู่ริ้ว ๆ หัวใจ แทยหย
เด่นคล้ายกับนกเงือกการพนันที่แลเห็นแล้วว่า
ความเป็นเศรษฐี หรือ ความมียศหายากทั้งนั้น
อยู่ระหว่างไฟ โป้ ที่กำลัง ถือ อยู่ใน มือ นั้น
หลวง อุคม รู้สึก เบื่อหน่าย ไป ทั่ว หน้า และ
การ หาย ใจ ก็ สทอน อย่าง ยุค คล ผู้ จวน จะ

เขาละ !

ลูกกัญแหม่นไปรอบ ๆ สลักคานใน
เคียนออกอากาศ ผ่าหยเบ็ดอ้อออก ภายใต
แสงสว่างแห่งโคมไฟฟ้า คือเครื่องเพชรอันมี
ค่าเลิศล้ำ สิ่งวิเศษเป็นประกาย วายวิชัย
สาธิตา อา! นายเนียนกลับมากใหม่จริง และ
ได้กลับไปแล้ว เออ...สั้นเควระที่ ประทับ
ตัวถาวรที่ตกลงสู่หลุมพราง ใต้เสื่อรายคิก
จันแล้วโดยปราศจากปัญหา

หลวง อุคม หัว เวระ มี สำ เนียง คัง ก้อง
พร้อมด้วยเสียงคำรามลั่นออกมาว่า

“ไอเปรต ! แพ็กชีวะ และแพ็กเป็น
ครึ่งสุกท้ายด้วย ”

แต่ในทันใดนั้นเองมือที่ถือหยกลับสั้นอยู่
เทา ๆ สว่างว้าง คลึงนึ่ง เช่นคน เป็นอัมพาต
พลางยกมือข้างหนึ่ง ขึ้นเช็ดเหงื่อที่หน้าผาก
ที่เป็นทางนี้ เพราะว่ากำลังถูขูดอยู่ที่นี่ คือ
หยเครื่องเพชรปลอม ในที่นี้ยังกันด้วย ยัง
เหลืออยู่ อีก หย หนึ่ง แต่ เป็น หย ที่ ยี่น
คินระเข็ด !

เมนูอาหาร

ประจำเดือน ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๖๘

โดย

หลานแม่ครัวหัวป่าก์

ดาว

หวาน

๑ แกงจืด "ต้มกะทิหัวปลี"

๑ น้ำ "กระเทียม"

๒ แกงเผ็ด "แบบแซ่"

๒ แท่ง "ยาสูบพิเศษ"

๓ เครื่องเคียง "เค็ยรสสุกสั๊กมัน"

ของว่าง

๔ ผัก "กั๊ยสั๊กกระเทียมคอง"

๑ น้ำ "เกี๋ยวมัสยขาวดาว"

๕ เครื่องดื่ม "หมูนมหลอด"

๒ แท่ง "ทองคา"

คาร

๑ แกงจืด “ต้มกะทิศกรรฐ์”

เครื่องปรุง ไข่ต้ม, มะพร้าว, หัวหอม,
มะคั้น, น้ำตาลทราย, พริกขี้พริกแดง.

วิธีปรุง ไข่ต้มปอกเปลือกให้หมด ล้างน้ำให้
สะอาดผึ่งไว้ให้เสกก่อนน้ำ จึงชุกมะพร้าว
คั้นหัวกะทิใส่ซาลมไว้ต่างหาก ส่วน
หางกะทิคั้นใส่หม้อตั้งไฟให้เดือดแล้ว
จึงใส่ไข่ต้มไปให้สุกจนตัวแดง. ซอย
หัวหอม, มะคั้น, และแกะพริกแดงล้าง
น้ำให้เมล็ดออกให้หมดคั้นให้เป็นฝอย
เตรียมไว้ หัวหอมนั้นต้องซอยให้
มาก ๆ พอสุกก็แล้ว แบ่งหัวหอม
ผสมลงกับไข่ ตักครึ่งหนึ่ง เทยาะ
น้ำตาลทรายลงเล็กน้อย ชิมดู ถ้าไม่
เค็มพียงเทยาะเกลือลงไปให้มีรสหวาน
และเค็มไว้เผื่อเปรี้ยวมะคั้น เมื่อรส
เหมาะแล้ว จึง ภาวหัวกะทิลงไป คนให้
ทั่วแล้วปลงลง. ตักลงซาลมจึงโรย
หัวหอม, มะคั้น, และ พริกแดงที่คั้นไว้
นั้นลงเป็นชั้น ๆ. (ข้อสำคัญต้องใช้
หัวกะทิให้มาก, พอราดลงไปคนทั่วกัน
แล้วจึงปลงลงทันที จนเกือบเป็นกะทิสก
ส่วนหางกะทินั้นจะเนพอดัมปลุกเท่านั้น

อย่าให้หาง กะทิ มาก น้ำแกงจะใสไป.
ระวัง อย่าให้มะคั้นสุก สีจะตกไม่งาม
ต้องให้ตัวไข่สีแดง, มะคั้น คงสีเขียว
อยู่จึงจะงามก็.)

๒ แกงเผ็ด “แบบแจ”

เครื่องปรุง มะพร้าว, พริกแห้ง, หัวหอม,
กระเทียม, ลูกผักชี, ขี้หว่า, พริกไทย,
ข่า, ตะไคร้, เกลือ, น้ำปลา, เต้าหู้
เหลือง, ใบมะกรูด, พริกหยวก, ใบ
โหระพา.

วิธีปรุง ชุกมะพร้าวคั้นกะทิ. แกะพริกแห้ง
ล้าง น้ำให้เมล็ดออกให้หมด, ปอกหัว
หอม, กระเทียม, ล้างลูกผักชี, ขี้หว่า,
พริกไทย, ซ่อนขึ้นสิ่งให้เสกก่อน, หั่น
ข่า, ตะไคร้, แล้ว รวมลง ครก ตำไป
คั่วยกลั่นเกล็ดจนละเอียด จึงช้อน
หัวกะทิใส่หม้อที่จะแกง ตั้งไฟเคี่ยวไป
แล้วผ่านเต้าหู้ ให้หมดผิวเหลือง ตัก
เป็นชั้นใส่เกล็ดมพอคำ พริกหยวก
เลือกเอาสีเขียว ๆ ตักเป็นคำ ๆ ล้างน้ำ
ให้หมดเมล็ด. ถักใบมะกรูด, เติบใบ
โหระพาล้างน้ำเตรียมไว้. เมื่อ หัว
กะทิแตกมันแล้ว จึง ตักน้ำพริก ผักลง
ไปให้หอม เค็มหางกะทิลงพอควร

เมื่อออกแล้วจึงใส่เท้าที่, เทียน้ำ
ปลาฉันทินทอย ชิมก ถ้าไม่เค็ม
เค็มเกลือบลงข้าง. เมื่อเสร็จเหมาะ
แล้วใส่ พริก หยอก คนให้ทั่วปลง ลง
โรยใบมะกรูด, และใบโหระพา.

๓ เครื่องเคียง "เสียบสุกรสดคัมน์"

เครื่องปรุง หัวหมู, คินประสว, ใบผักกาด
หอม, ต้นหอม, ต้นคันทาย, แดงกวา,
ผักชี, หัวขีทรูท (หัวผักกาดแดง),
แครอท (หัวผักกาดเหลือง), พริก
แดง, งาตัก, ถั่วลิสงคั้, งาขี้,
กระเทียมคียบ, น้ำมันว, น้ำส้ม, น้ำ
ตาลทราย, เกลือบ.

วิธีปรุง ชุกหัวหมูให้สะอาดอย่าให้มีขนติด
แล้วล้างน้ำ เอาขามข้างเกลือบใส่
น้ำ, ถ้าคินประสวคั้กำมือหนึ่งละลาย
ลงไป จึง ยก หัวหมู วาง ลงใน ขาม
หาอะไร หนั ก ๆ ทุบให้หัวหมู รม น้ำ
ระหว่งนี้ จึง คั้ ผักกาดหอม, จัก ต้น
หอม, ต้นคันทาย, และผักเหล่านั้นให้
เป็นรูปต่าง ๆ ตามแต่จะเห็นงาม, และ
พริกแดงให้เป็นรูปดอกไม้บ้าง ปอก
แตงกวา แล้วจักเป็น ร่อง ๆ ผ่านขวาง
ลูก กระเนพองงาม สำหรับประดับ รอย ๆ

จานข้าง และแป้นดอกไม้ ไม้ไม้ข้าง
ลงตะแกรงเตรียมไว้ แล้วจึงยก
หัวหมู ที่ แขน้ำคินประสวไว้ประมาณ
๒๐ นาที ขึ้น เทน้ำคินประสวเสีย
แล้วเปลี่ยนน้ำเปล่าใส่แทน จึงเอา
หัวหมูวางลงใน ขามข้างนั้น ยกขึ้นตั้ง
ไฟต้มไปจนสุก เมื่อสุกแล้วยกลง
เอาน้ำเย็น ล้างเสียให้สะอาด ครึ่งหนึ่ง
ก่อน จึงแกะกระดูกออกเสีย เมื่อห
ติดกระดูกนั้น แกะ ออก ผึ่ง กันไว้ เป็น
ส่วน ใน ตะแกรง ผัก ผึ่ง ให้เสกค้ำ.
แล้วหันหัวหมูนั้นให้เกลือบเป็นชั้นบาง ๆ
กระเนพอเหมาะให้ขนาดเสมอกัน แล้ว
จึงขยำกับเกลือบ และน้ำมันว เพื่อ
ให้ฉอนและขาวสะอาด ลวกน้ำร้อนอีก
แล้วล้างด้วย น้ำ เย็น เกลือบ ลง บน
ตะแกรงผึ่งให้สยหัวเตรียมไว้, จึง
เด็ดพริกแดงลงกรวยขอบแตกล้างน้ำ
ให้เมล็ดออกให้หมด งามาขี้ที่จะใช้
ต้องซอกาที่เขาขี้แล้ว อย่างขาวมาขี้
เอาใหม่ ๆ จึงจะหอม เอาพริกลง
ครกตำไป พร้อมกับ งาตัก ถั่วลิสงคั้
และกระเทียมคียบที่ปอกแล้ว ตำไปจน
ละเอียดละลายด้วยน้ำส้ม, น้ำมันว,
น้ำตาลทราย, เกลือบ, ชิมดูรสตาม

ชอบใจ เมื่อเสร็จแล้วจึงโยนจานไปจนให้ทั่ว สำหรับเป็นน้ำจิ้มหรือจะคลุกกับประทานก็ได้. ส่วนการที่จะจับประคัมลงจานนั้นต้องแล้วแต่ผู้ที่จะประคัมผู้จักให้งามได้เพียงไรเป็นการดี แล้วยกไปให้รับประทานกับน้ำจิ้ม หรือเมื่อถึงเวลาจะรับประทานจะคลุกให้เสร็จก็ได้ แต่อย่าคลุกรอไว้นานจะเสียรส.

๔ ผัด "กุ้งสดกระเทียมคอง"

เครื่องปรุง เนื้อหมู ๓ ชิ้น, กุ้งสด, กระเทียมคอง, กระเทียมคัม, พริกขี้หนู, พริกแดง, พริกเขียว, น้ำตาลทราย.

วิธีปรุง หั่นเนื้อหมู ๓ ชิ้น ล้างน้ำให้สะอาด, ปอกกุ้งหั่นหัวครึ่งมันไว้ต่างหาก ส่วนตัวนั้นซีกใส่แล้วผ่าหลัง ถ้าเป็นกุ้งถ้ามีความก็ตัดเป็นคำ ๆ เป็นกุ้งเล็กให้ใช้ทั้งตัวล้างน้ำสะอาดแล้วเคียวมันไว้, และ กระเทียมคองเป็นกลีบ ๆ ปอกเปลือกแช่ช่อกให้หมัก, กลีบเล็กใช้ทั้งกลีบ ๆ ใหญ่ผ่าเสี้ยวสองซีก ทูบกระเทียมคัม, ผ่าพริกเขียว พริกแดง และเมล็ดข่อยให้หมัก หั่นให้เป็นฝอยจึงเอากระทะตั้งไฟ หยิบหมูที่หมักไว้นั้น

ใส่ กระทะ ผัดไป พอ น้ำมัน ออก เจียวกระเทียมคัมที่ทุบไว้พอหอม จึงใส่กุ้งสด และกระเทียมคอง ลงพร้อมกัน คนพอทั่วก็แล้ว ตักพริกขี้หนู ผัดลงไปให้สุกจึงใส่มันกุ้ง คนให้ทั่ว แล้วโรยพริกเขียว, พริกแดง, น้ำตาลทราย ถ้าอ่อน เค็ม ก็โรย เกล็ดข่อย ลง นึกหน้อย ผัดไปจนทั่วกันชิมดูได้รสดีแล้วจึงตักลงจาน.

๕ เครื่องจิ้ม "หมูแนมหลน"

เครื่องปรุง มะพร้าว, หัวหอม, หมูแนม, น้ำตาล, พริกสวนนอก, ขิง.

วิธีปรุง ชูกลมะพร้าวคั้นกะทิให้ข้น ๆ คำหมูแนมซึบให้กระจาย อย่าให้เป็นก้อนใส่ลงในหม้อกะทิตั้งไฟ. ปอกหัวหอมหั่นไม่ต้องให้ละเอียดนัก แต่ขิงนั้นหั่นให้เป็นฝอย. พอหมูแนมเค็ลก็จึงโรยหัวหอมลงไป แล้วเหยาะ น้ำตาล, เติบพริกสวนนอก ที่มี ทั้ง สี เขียว ขาว เหลือง แดงงาม ๆ นั้น โรยลงไปพร้อมกับขิง ชิมดู ถ้าหมูแนมยังเปรี้ยวไม่พอเหยาะน้ำส้มมะขามลงสักนิดหน้อยชิมให้มี ทั้ง รส เปรี้ยว, เค็ม, หวานเหมาะดีแล้ว ปล่อยให้จากเตาจะจิ้มอย่า

ให้กะทิแตกมันมากไป. รับประทาน
กับผักกึบ, มีขิงสด, ส้มตำ, หอมฝรั่ง,
มะเขือ, แดงกวา, และใบไม้ที่ใช้ใน
พวกผักกึบต่าง ๆ และปลาข่าง หรือ
ปลาทอดก้วยก็ได้.

หวาน

๑ น้ำ “กระจับสด”

เครื่องปรุง กระจับสด, น้ำคอกไม้สัก,
น้ำตาลทรายอย่างขาว.

วิธีปรุง แคะกระจับสดปอกผิวให้ขาวสะอาด
แล้วคั้นคั้วน้ำคอกไม้สักจนสุกตักลง
ชามไว้ แล้วล้างกระจับให้สะอาด เชื่อม
น้ำตาลคั้วน้ำคอกไม้สัก เมื่อเดือด
ก็แล้ว ช้อนฟองให้หมด กรอง คั้ว ผ่า
ขาวขางอีกทหนึ่ง จึงตวงใส่อีกพอเดือด
แล้ว ตัก แต่ ตัว กระจับลงในกระ น้ำ
เชื่อมคั้วไปให้น้ำตาลเข้าเนื้อ ถ้าจะ
รับประทานเย็นเช่นน้ำแข็ง ต้องเคี่ยวให้
น้ำตาลขึ้นหน่อย ถ้ารับประทานร้อน ๆ
อย่าให้น้ำตาล ขึ้น เพราะ จะหวานเกิน
เกินไป.

๒ แห้ง “ยาคูพิมพ์”

เครื่องปรุง ข้าวฮ่อน ทั้ง ข้าวเจ้า และข้าว
เหนียว, ถ้าไม่มีข้าวฮ่อนใช้ข้าวสาร

ก็ได้. ใบเตย, น้ำคอกไม้สัก, มะพร้าว,
น้ำตาลทราย, แป้งท้าวขาวม่อม.

วิธีปรุง ถ้ามีข้าวฮ่อนให้ใช้ข้าวเจ้า ๓ ส่วน
ข้าวเหนียว ๓ ส่วนตำไปคั้วกันทั้งรวง
เพื่อให้เป็นสิ่งนุ่ม คั้วใบ เตยหอม เล็ก
น้อย เหนียวเยือกแล้ว คั้วคั้วน้ำคอก
ไม้สัก (น้ำคอกไม้สักนั้นให้คั้วน้ำ
คั้วใบเตยกรองแล้วทั้งไว้ ให้เย็น จึง
ค่อยลดยาคอกไม้.) เมื่อคั้วน้อยกาก
ขึ้นแล้วจึงกรองคั้วผ้าวขาวขางเทวีย
ไว้. ปอก มะพร้าว คั้ว กะทิ คั้วน้ำ
คอกไม้สักคั้วเอาแต่หัวกะทิไว้คั้วหาก
ส่วนหาง กะทิ นั้น ใช้ เชื่อม น้ำตาลให้
เดือด แล้วกรองให้สะอาด กลั้ว เอา ลง
กะทะเชื่อมให้ขึ้นตักใส่ชามเตรียมไว้.
จึงเทแป้งข้าวท้าวเตรียมคั้วกรองไว้แล้ว
ลงกะทะทอง ละลายแป้งท้าวขาวม่อม
ผสมลงไป สักหน่อย กวนไป จนสุก ก็
แล้วจึงตักน้ำตาลเชื่อมผสมลงกวนให้
เข้ากัน ชิมเค็มเนคตามชอบ รดหวาน
แล้วจึงใส่หัวกะทิลงไป กวนไปจนขึ้น
แข็งตัวในกะทะก็คั้ว อย่านำให้ไฟแรง
นัก แล้วคั้วลงในพิมพ์กดให้เรียบร้อย
พอเย็นแล้วจึงเคาะลงจาน. (ถ้าไม่มี
ข้าว ฮ่อน ใช้ ข้าว สาร ตำ คั้ว ใบ เตยให้

ละเอียก คั้นแทนข้าวอ่อน วิธปรุง
และ ส่วน ของ ข้าว ข้าว เหนียว ก็
เหมือนกันก็ยกกล่าวมาแล้วข้างต้น).

ของว่าง

• น้ำ “เกี้ยวมีสยวาคาร”

เครื่องปรุง แยมส้ม, ปลาตากลาว, เกลือ
ขุ่น, เนื้อมู, ไข่, กระเทียม, พริกไทย,
รากผักชี, ใบ ทั้ง ไข่ หรือใบ คั้นเข้า,
น้ำมัน, กระเทียมเจียว, น้ำมันหมู.

วิธีปรุง กรองแยมส้ม, แล้วปลาตากลาว
ล้างน้ำล้างให้สะอาดแล้วซุกเอาแต่เนื้อ
อย่าให้ก้างออกติดไว้, แล้วจึงโรย
แยมส้มลงไปให้เข้ากัน เกลี่ยบน
โรยนิ่มหน่อย เมื่อโรยแล้วผัดก่อน
กลม ๆ วางบนไม้กระดานซึ่งโรยด้วย
แยมส้ม แล้วใช้ ไม้กลม ๆ คลึงให้
บาง เสม่อกัน จึง ตัก เป็น ชิ้นสี่เหลี่ยม
คละเนื้อ ไข่ พอกำ วาง ซ้อน ๆ กัน
ซีกเดียวอย่าให้ลมเข้าได้กระแฉ่ง. ทำไว้
ให้สากเลาะเนื้อออกให้หมด เอา
กระดูกและหน้าอกต้มลงจนสุก ตัก
หน้าอกขึ้นลวกให้เป็นฝอย, กระดูก นั้น
เคี้ยวไปเป็นน้ำเชื้อ. ส่วนคีย์, กระเพาะ,
และหัวโหนดทั้ง, เนื้อนั้นแบ่งหัวไว้

ข้าง เหลือนอกนั้นสับไปกวนเนื้อหมู
ซึ่งล้างสะอาดแล้ว, ตำกระเทียม, พริก
ไทย, รากผักชี ไป คั่วด้วยกันให้ละเอียด
เคล้าเข้ากับเนื้อที่สับไว้ เพราะน้ำเคี้ยว
คั้นคั้นน้อย แล้วขึ้นเป็นลูกชิ้นเล็ก ๆ
ห่อด้วยแป้งที่ทาไว้. จะห่ออย่างไ
ก็ได้แล้วแต่จะชอบ ถ้าห่อไม่ดีก็ใช้แยม
ส้มละลายน้ำและเสียหน่อยหนึ่ง, ทำ
ไปจนหมด แล้วใส่รังผึ้ง นึ่งให้สุก เสีย
ขึ้นหนึ่งก่อน พอเย็น จึงเอาน้ำมันหมู
ใส่กระทะให้มาก ตั้งไฟให้ร้อน ทอดตัว
เกี้ยวให้เหลืองกรอบผัดพอหายร้อนใส่
ซอชิลล์ อีกไว้. แล้วตำรากผักชี,
กระเทียม, พริกไทย, ให้ละเอียด ตัก
น้ำมัน หมู ลง หม้อ อีก โขย หนึ่ง แต่ นิ
่มหน่อย เจียวกระเทียมพริกไทยที่ตำไว้
ให้หอม หยเนื้อ และเครื่องในไก่
ที่หั่นไว้ผัดลงไป แล้วจึงกรองน้ำเชื้อ
ด้วยผ้าขาววางลงในหม้อ คั้นพอควร
ตั้งไฟไปจนเดือด เพราะน้ำเคี้ยวคั้นค
อย่าให้เค็มมากเพราะตัวเกี้ยวก็เค็ม
อยู่บ้างแล้ว เกิดผักชี และไข่ทั้ง ไข่
ล้างน้ำเคี้ยวไว้, เมื่อจะรับประทาน
จึงหยไข่ทั้ง ไข่ใส่ กันซาม ตัก น้ำเชื้อ
ลงซามโรยหน้าอกไก่, กระเทียมเจียว

คักให้หมกน้ำมัน, ผักชี, พริกไทย
โรยหน้า เวลาจะรับประทานจึงค่อย
ใส่ตัวเกี้ยวลงไป เพื่อไม่ให้หายกรอบ.

๒. แห่ง “ทองถาด”

เครื่องปรุง แป้งสาลี, น้ำมันหมู, หัวกะทิ,
เกลือขุ่น, เนื้อหมู, มันหมูแข็ง, หัวหอม,
กระเทียม, ถั่วลิสง, น้ำส้มมะขาม, น้ำ
เค็ม, น้ำตาลหม้อ.

วิธีปรุง แล้งแป้งสาลีให้หมกตม ๑๑ มลกับน้ำ
มันหมู และ หัวกะทิ โรยเกลือขุ่น นึก
หน่อย นวดให้เข้ากัน แล้วหีบแป้ง
กกลึงพิมพ์ (ทำด้วยทองเหลืองหรือ
เหล็กกล้าขนาดเล็กปรกต่าง ๆ) กด
ไปรอบ ๆ พิมพ์ ให้มันแป้งแต่ที่ก้นพิมพ์
และข้างพิมพ์เท่านั้น ตรงกลางต้อง
มีที่ไว้สำหรับบรรจุไส้ขนม. เสริมแล้ว
ทอดทั้งพิมพ์ พอแป้งสุกแล้วจะล่อน
ออกเอง จึง ข้อนพิมพ์ขึ้น ทอด แป้งไป
จนเหลือง ข้อนจนวางบนกระดาษฟาง
ให้เสกน้ำมันจึงเกล็ดที่คักไว้อย่าให้
ถูกลม. แล้วหั่นเนื้อหมู, และมันหมู
แข็ง เป็นชิ้นสี่เหลี่ยมเล็ก ๆ, ปอก

หัวหอมซอยตามหัว, กระเทียมเล็กหั่น
ขวางหัว, ถั่วลิสงคั่วอย่าให้ละเอียด
นัก (ถ้าไม่ซอยไม่ใช้ก็ได้) เจียว
มันหมูคักน้ำมันออกเสียบ้าง จึงผัด
เนื้อหมูให้สุก คักขึ้นพร้อมกับมันหมู
เหลือนแต่น้ำมันไว้ในกระทะ ๓๓ เจียว
หอมกระเทียม, เมื่อคักจนหมดแล้ว
จึงเจียวหอมและกระเทียมพร้อมกันพอ
เป็นสีน้ำตาล ยกลงบนข้างล่างพอเหลือน
ถ้าคนจนเคาะจะแกลไฟมากไป. คักจน
เกล็ดลงจานให้สวยตัว ตักน้ำมันที่
เหลือนขึ้นเสีย ละลายน้ำส้มมะขาม,
น้ำตาล, น้ำเค็ม เข้าด้วยกัน เทลง
กระทะ คนไปจนเห็นขียว เกือบ เป็น ยาง
มะขามจึงคักจนเกล็ดกับเนื้อหมูมันหมู
ให้เข้ากัน ถ้าซอยถั่วลิสงใส่ลงด้วย
แล้วจึงโรยหอมเจียว, กระเทียมเจียวลง
ที่หลัง (แป้งหอมเจียวไว้ โรยหน้าสัก
หน่อย) ชิมดูให้รสกลมกล่อมคักแล้ว
จนจะใช้รับประทาน จึง หีบ เครื่องที่
คักไว้บรรจุลงในแป้งที่ทอด แล้วเอา
หอมเจียวโรยหน้าลงนึคหน่อยก็ลงจาน

วิงวอนถ้ำ

ความงามอยู่ที่ดวงหน้า

[เผยคำหยาบคายอันเป็นคุณประโยชน์แก่ผู้รู้และสตรีอย่างยิ่ง]

ของ “นวนลวิ”

ยาแก้สัวอย่างศักดิ์สิทธิ์ (อย่างของไทย)

คำหยาบคายนี้ ชาววังใช้กันโดยมาก เพราะ แก่สัวได้ อย่าง ศักดิ์สิทธิ์ ยิ่ง ข้าพเจ้า เคยใช้ เห็นผล มาแล้ว จึง อยากจะอนุเคราะห์ ท่านทั้งหลาย ที่ได้ รับ ความ เกือบ ร้อน ว่า ความ รากโรค สักหาวความงามชนิดนี้

ท่านให้เอาดินทะเลเผาไฟ ๑ ส่วน
เขี่ยจันเผาไฟ ๒ ส่วน ดินสอพอง
เผาไฟ ๑ ส่วน สารส้มสะตุ ๑ ส่วน
ยกให้ละเอียดเข้ากัน แล้วขยี้
มะกรูดหรือมะนาวเคล้าพอชุ่ม ๆ เมื่อ
จะใช้ ท่าน ต้องล้างให้สะอาด (ฟอก
สบู่ด้วย) แล้วใช้ผ้าเช็ดหน้าซับ
หน้าให้แห้ง จึงเอายานนี้ไปทาหน้า

แรง ๆ จนกว่าหน้าจะแห้ง การใช้
เวลาเขี่ยนอนเป็นคี่ ถ้าท่านใช้ยาน
เพียงสามวันเท่านั้น จะรู้สึก ว่า สิว ซึ่ง
ปรากฏบนดวงหน้าของท่าน ลดน้อย
ลงไปมากทีเดียว

ยาน้ำแก้สัว (อย่างชาวยุโรป)

ถ้ามีเงิน ย่นให้ละเอียด ๓ ส่วน

กลีซีเซอริน (สีขาว ชัน รสหวาน ดุ
น้ำเชื่อม) ๑ ส่วน การขยี้

(ให้ แอลกอฮอล์ หรือน้ำหอม สัก
๖-๗ หยด แล้วขยี้ให้ละเอียด)

๕ ส่วน น้ำดอกไม้มะลิ ๔๐ ส่วน

เขย่าอยู่เสมอ ทุก ๆ วัน ทั้งไว้
ประมาณ ๗ วัน แล้วกรองเก็บใส่
ขวดไว้ใช้ เวลาใช้ ให้เทยานี้ลง

ในฝ่ามือแล้วดูหน้าแรง ๆ จนกว่าหน้า
จะแห้ง

วิธีรักษาหน้าย่น

ใช้วิธีนวดหน้า เป็นที่ที่สุด คน
แต่เช้า ควรใช้นิ้วแคะน้ำมันมะกอก
หรือน้ำมันกลี๋ยง นวดหน้าเบา ๆ ประมาณ
สัก ๕ นาที ทุก ๆ วัน วิธีนวดใช้นิ้ว
มือทั้งสอง มือ ซ้ายขวา ตรง กลาง
หน้าผาก แล้ว ค่อย ๆ วนขึ้น ตรง
รอยย่นออกไปทางขมับ แล้วจึงยก
นิ้วขึ้นกลัดมาตั้งคั่นทำไปใหม่ ระวัง
อย่าใช้นิ้วถู วนไป วนมา จะทำให้หน้า
กลัดเป็นริ้วรอย ยิ่งขึ้น ต้อง ระวัง
กลางหน้าผากไปหาขมับทุก ๆ เทียว

วิธีรักษาแก้มตอบ

รักษา ด้วยวิธีข้างบน ผิดกัน แต่ใช้
ฝ่ามือคลึงแก้มแทนใช้นิ้วนวด การ
คลึงให้คลึง แรง ๆ ซ้ำ ๆ จึงจะได้ผล
การทำเช่นนี้เพื่อจะให้กล้ามเนื้อแก้ม
เตี้ยโตขึ้นกว่าเดิม ช่วยให้แก้มที่
ตอบกลัดเต่งตึงเป็นพวงน่ารักขึ้น

ยาปลูกขนคิ้ววิธีที่ ๑

ถ้าท่านต้องการให้คิ้วของท่านยาว
และคิ้วขึ้น จึงหมั่นเล็มขนคิ้วบ่อย
ครั้ง และในเวลาจะเข้านอน ใช้

น้ำมันมะพร้าว หรือน้ำมันละหุ่ง หรือ
น้ำมันแวนิลินทาขนคิ้วทุก ๆ คืน ขน
คิ้วของท่านจะตกดำและยาวงามขึ้น

ยาปลูกขนคิ้ววิธีที่ ๒

เอาซัลเฟต ควินิน ๑ ส่วน ใส
ลงไป ใน แอลกอฮอล์ เข้า เครื่องยา
(คือแอลกอฮอล์ชนิด ๙๐ เปอร์เซ็นต์)
๙๐ ส่วน ใช้ทา คิ้ว เวลาจะเข้านอน
ทุกคืน

ครีมเคอลิงโคลด์

สำหรับใช้ทาแก้หน้าเป็นผื่น, กรัน
หรือถูกแดดถูกลมมากไป ให้เอา
นม สัต ๕ ส่วน น้ำมันาว ๑ ส่วน
แอลกอฮอล์ ๖ ส่วน ใสในภาชนะ
ทั้งไฟพออุ่น ๆ คนให้เข้ากันดี แล้ว
ยกลง เก็บใส่ขวดไว้ ใช้ทาหน้า
หรือทาแขน

ยากำจัดผื่น, กรัน

น้ำมันาว ๒ ผล (เท่ากับหนึ่ง
เอช) น้ำมันประดานทอง ๖ แครม
น้ำคาลทวาย ๖ แครม ผสมกัน
แล้วเก็บใส่ขวดไว้สักสามวัน จึงเอา
ออกใช้ จะทำให้ผื่นพุดผุดผ่องนุ่ม
นวลขึ้นทีเดียว

เขาชาย— หนุหนอย— วัน^{ขึ้น}หน^{ขึ้น}เขียน^{ขึ้น}รูป^{ขึ้น}ขนม^{ขึ้น}ท^{ขึ้น}กระ^{ขึ้น}คาน^{ขึ้น}
แสง^{ขึ้น}นัย^{ขึ้น}คา^{ขึ้น}
หล^{ขึ้น}อัน^{ขึ้น}ส^{ขึ้น}ว^{ขึ้น}าง^{ขึ้น}
ใส^{ขึ้น} แจ^{ขึ้น}่ม^{ขึ้น} มา^{ขึ้น}ร^{ขึ้น}คา^{ขึ้น}— เก^{ขึ้น}ง^{ขึ้น} หน^{ขึ้น}เขียน^{ขึ้น}รูป^{ขึ้น}ขนม^{ขึ้น}อะไร^{ขึ้น}
เหมือน^{ขึ้น}ไฟ^{ขึ้น} หนุหนอย— หน^{ขึ้น}เขียน^{ขึ้น}รูป^{ขึ้น}ท^{ขึ้น}อง^{ขึ้น}ห^{ขึ้น}ย^{ขึ้น}ิ^{ขึ้น} แต่^{ขึ้น}เพ^{ขึ้น}อน^{ขึ้น}
ฟ้า^{ขึ้น} เขา^{ขึ้น}ว่า^{ขึ้น}เป็น^{ขึ้น}รูป^{ขึ้น}ฝ^{ขึ้น}อย^{ขึ้น}ท^{ขึ้น}อง^{ขึ้น}

เขาหญิง— ้วย^{ขึ้น}ค^{ขึ้น}าย^{ขึ้น} ถ้า^{ขึ้น} ย^{ขึ้น}ัง^{ขึ้น}ง^{ขึ้น}ัน^{ขึ้น} ท^{ขึ้น}ด^{ขึ้น}ร^{ขึ้น}ง^{ขึ้น}น^{ขึ้น}ก^{ขึ้น}ไม่^{ขึ้น}
ม^{ขึ้น}ี^{ขึ้น}ค^{ขึ้น}ห^{ขึ้น}ิ^{ขึ้น}ะ^{ขึ้น} เก^{ขึ้น}ย^{ขึ้น}ว^{ขึ้น} ค^{ขึ้น}ุณ^{ขึ้น} พ^{ขึ้น}่อ^{ขึ้น} จะ^{ขึ้น} มา^{ขึ้น}
เห็น^{ขึ้น}เข้า^{ขึ้น}

หนุ่ม— ฌ^{ขึ้น}ม^{ขึ้น}อ^{ขึ้น}ย^{ขึ้น}าก^{ขึ้น} จะ^{ขึ้น}ซ^{ขึ้น}อ^{ขึ้น}แ^{ขึ้น}่ง^{ขึ้น} ง^{ขึ้น}าน^{ขึ้น}ก^{ขึ้น}ั^{ขึ้น}ย^{ขึ้น}ศ^{ขึ้น}ร^{ขึ้น}ิ^{ขึ้น}
ค^{ขึ้น}ุณ^{ขึ้น}พ^{ขึ้น}ื่อ^{ขึ้น}—

ผู้เฒ่า— ก^{ขึ้น}ั^{ขึ้น} น^{ขึ้น}ง^{ขึ้น}ท^{ขึ้น}น^{ขึ้น}— ค^{ขึ้น}ัน^{ขึ้น} ม^{ขึ้น}ัน^{ขึ้น} ย^{ขึ้น}อม^{ขึ้น}แ^{ขึ้น}่ง^{ขึ้น} ก^{ขึ้น}ั^{ขึ้น}
ค^{ขึ้น}ุณ^{ขึ้น}ท^{ขึ้น}ร^{ขึ้น}ือ^{ขึ้น}ย^{ขึ้น}่^{ขึ้น}ล^{ขึ้น}่า^{ขึ้น}

หนุ่ม— หล^{ขึ้น}อัน^{ขึ้น}ย^{ขึ้น}อม^{ขึ้น}ศ^{ขึ้น}ร^{ขึ้น}ิ^{ขึ้น}ย^{ขึ้น}.....

ผู้เฒ่า (กำลังทำงานอยู่)— แ^{ขึ้น}ล^{ขึ้น}ว^{ขึ้น} จะ^{ขึ้น}ให้^{ขึ้น}ค^{ขึ้น}ัน^{ขึ้น}
ย^{ขึ้น}อม^{ขึ้น}แ^{ขึ้น}่ง^{ขึ้น}ง^{ขึ้น}าน^{ขึ้น}ข^{ขึ้น}้าง^{ขึ้น}ท^{ขึ้น}ร^{ขึ้น}ือ^{ขึ้น}น^{ขึ้น}

นายก.— ค^{ขึ้น}ัน^{ขึ้น}จะ^{ขึ้น} ถ^{ขึ้น}อน^{ขึ้น}พ^{ขึ้น}ัน^{ขึ้น} ส^{ขึ้น}ัก^{ขึ้น}ย^{ขึ้น}าก^{ขึ้น} แต่^{ขึ้น}ไม่^{ขึ้น}
ค^{ขึ้น}อง^{ขึ้น}ใ^{ขึ้น}ส^{ขึ้น}ย^{ขึ้น}าก^{ขึ้น}ัน^{ขึ้น}เจ^{ขึ้น}ย^{ขึ้น}หรือ^{ขึ้น}ค^{ขึ้น} ท^{ขึ้น}น^{ขึ้น}ไ^{ขึ้น}้

ช่าง— ไ^{ขึ้น}้^{ขึ้น} ๆ^{ขึ้น} เช^{ขึ้น}ิญ^{ขึ้น}พ^{ขึ้น}ระ^{ขึ้น}เค^{ขึ้น}ษ^{ขึ้น}พ^{ขึ้น}ระ^{ขึ้น}ค^{ขึ้น}ุณ^{ขึ้น}น^{ขึ้น}ัง^{ขึ้น}
ท^{ขึ้น}ัน^{ขึ้น}แ^{ขึ้น}ล^{ขึ้น}ว^{ขึ้น}า^{ขึ้น}ย^{ขึ้น}าก^{ขึ้น}

นายก.— ไม่^{ขึ้น}ไ^{ขึ้น}่^{ขึ้น} ๆ^{ขึ้น} ค^{ขึ้น}ัน^{ขึ้น}จะ^{ขึ้น}ให้^{ขึ้น}ถ^{ขึ้น}อน^{ขึ้น}พ^{ขึ้น}ัน^{ขึ้น}เม^{ขึ้น}ีย^{ขึ้น}
ค^{ขึ้น}ัน^{ขึ้น}ะ^{ขึ้น} ย^{ขึ้น}ัง^{ขึ้น} อ^{ขึ้น}ย^{ขึ้น}ู่^{ขึ้น}ใน^{ขึ้น} ร^{ขึ้น}ด^{ขึ้น} เก^{ขึ้น}ย^{ขึ้น}ว^{ขึ้น}จะ^{ขึ้น}
ข^{ขึ้น}น^{ขึ้น}มา^{ขึ้น}

ว่า^{ขึ้น}ท^{ขึ้น}พ^{ขึ้น}ื่อ^{ขึ้น}คา^{ขึ้น}— แ^{ขึ้น}ก^{ขึ้น} จะ^{ขึ้น}เล^{ขึ้น}ย^{ขึ้น} ล^{ขึ้น}ูก^{ขึ้น} ค^{ขึ้น}ัน^{ขึ้น} เ^{ขึ้น}เหมือน^{ขึ้น} ค^{ขึ้น}ัน^{ขึ้น}
ถ^{ขึ้น}น^{ขึ้น}อม^{ขึ้น}ม^{ขึ้น}ัน^{ขึ้น}มา^{ขึ้น} แต่^{ขึ้น}แ^{ขึ้น}ก^{ขึ้น}ง^{ขึ้น}ไ^{ขึ้น}้^{ขึ้น}แ^{ขึ้น}่^{ขึ้น}ท^{ขึ้น}ร^{ขึ้น}ือ^{ขึ้น}

ว่า^{ขึ้น}ท^{ขึ้น}ย^{ขึ้น}ศ^{ขึ้น}ร^{ขึ้น}เจ^{ขึ้น}ย^{ขึ้น}— ไม่^{ขึ้น}ย^{ขึ้น}าก^{ขึ้น}ค^{ขึ้น}อก^{ขึ้น}ค^{ขึ้น}ร^{ขึ้น}ิ^{ขึ้น}ย^{ขึ้น} อ^{ขึ้น}ย^{ขึ้น}่าง^{ขึ้น}ม^{ขึ้น}าก^{ขึ้น}
ก^{ขึ้น}ั^{ขึ้น} แ^{ขึ้น}่ม^{ขึ้น}น^{ขึ้น}ม^{ขึ้น} พ^{ขึ้น}์^{ขึ้น}เล^{ขึ้น}ย^{ขึ้น} เข^{ขึ้น}้า^{ขึ้น}ก^{ขึ้น}ั^{ขึ้น}
ก^{ขึ้น}ล^{ขึ้น}ว^{ขึ้น}ัย^{ขึ้น} ๓^{ขึ้น} อ^{ขึ้น}ย^{ขึ้น}่าง^{ขึ้น}เท^{ขึ้น}า^{ขึ้น}น^{ขึ้น}

ครู— หน^{ขึ้น}้า^{ขึ้น} แ^{ขึ้น}ก^{ขึ้น} เ^{ขึ้น}ย^{ขึ้น}อน^{ขึ้น}
ค^{ขึ้น}ิน^{ขึ้น}ห^{ขึ้น}ม^{ขึ้น}้อ^{ขึ้น}อ^{ขึ้น}อก^{ขึ้น}ค^{ขึ้น}ำ^{ขึ้น} ท^{ขึ้น}ำ^{ขึ้น}ไม่^{ขึ้น}ล^{ขึ้น}้าง^{ขึ้น}

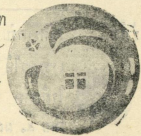
ศิษย์— ฌ^{ขึ้น}ม^{ขึ้น}ก^{ขึ้น}ล^{ขึ้น}ว^{ขึ้น}มี^{ขึ้น}อ^{ขึ้น}ค^{ขึ้น}ำ^{ขึ้น}ร^{ขึ้น}ิ^{ขึ้น}ย^{ขึ้น} เก^{ขึ้น}ย^{ขึ้น}ว^{ขึ้น}เ^{ขึ้น}ย^{ขึ้น}อน^{ขึ้น}
ส^{ขึ้น}ม^{ขึ้น}ุค^{ขึ้น}

ก.— แ^{ขึ้น}ก^{ขึ้น} ว่า^{ขึ้น} แ^{ขึ้น}ก^{ขึ้น} ไม่^{ขึ้น}ให้^{ขึ้น}เจ^{ขึ้น}ิน^{ขึ้น} เม^{ขึ้น}ีย^{ขึ้น} เ^{ขึ้น}ย^{ขึ้น}อน^{ขึ้น}
ว^{ขึ้น}ริง^{ขึ้น}ท^{ขึ้น}ร^{ขึ้น}ือ^{ขึ้น}

ข.— เ^{ขึ้น}อ^{ขึ้น}
ก.— เม^{ขึ้น}ือ^{ขึ้น}เข้า^{ขึ้น} เม^{ขึ้น}ีย^{ขึ้น}แ^{ขึ้น}ก^{ขึ้น} เ^{ขึ้น}า^{ขึ้น}เจ^{ขึ้น}ิน^{ขึ้น}มา^{ขึ้น}จาก^{ขึ้น}

โหน ๓๐ ขาท
ช.— อ^{ขึ้น}้อ^{ขึ้น} ก^{ขึ้น}ัน^{ขึ้น}ไ^{ขึ้น}้

ก.— ก^{ขึ้น}ั^{ขึ้น}ว^{ขึ้น}ำ^{ขึ้น}ไม่^{ขึ้น}ให้^{ขึ้น}
ไ^{ขึ้น}ง^{ขึ้น}ล^{ขึ้น}ะ

ข.— ก็หล่อน บอกว่าจะเอาไปว่า
ทำงานหาความพองอายนาน
แกล้งไม่เข้าใจ กันแทบจะ
ทุลหิวให้อีก ๒๐ เทียบ กัน
บอกหล่อนว่า กันก็ไรเหลือ
เกิน

ก.— แล้วหล่อนไปหาทนายทไหนด

ข.— เปล่า
หล่อน
กลัย
คำกัน
เสียใหญ่

ท่านอุ้ม.— แเกาะตามใจลูกสาวฉันไหวหรือ
ถ้ามันอยากได้อะไรมันจะเอาให้
ไถ่มา นิสสัยมัน

นายออม.— กระผมก็คิดว่าได้ เพราะหล่อน
บอกผมว่า
ใน โลก นั้น
อยากได้อะไร
ผมเท่านั้น

เจ้าจ้อ.— ได้เท่าทวี คุณหญิงให้ผมเอา
เงาะมาให้ ได้เท่า ๓๐๐ ผล ท่าน
ใจดีมาก ผมมาตามทางกิน
เสีย ๕๐ ผล ตกหาย ๒๕ ผล

ลูก ขะโมย ๒๕
ผล ได้เท่าจะ
ไปทยังใจ

ก.— ผมมี

ลูก ๓๓ คน
เหมือนผม

ทุกคน

ข.— ผมยินดี ที่ลูกคุณเหมือนคุณ

ก.— แต่ได้ยวนตายหมดแล้ว

ข.— ผมเสียใจ ที่คุณ ไม่เหมือน

ลูกคุณ

เงิน.

อนาธิ

เดือนมกราคม ซึ่งเป็นเดือน พระราชสมภพพระบาทสมเด็จพระรามาธิบดีที่๑๑ คณะไทย เขมรได้เคยจัดทำเล่มพิเศษ ได้ข้อความ กรณาและเออเพอรรากำนันักประพันธ์ผู้มี ชื่อเสียง ส่งเรื่อง ชื่น เอก ๆ มาบ้าง เป็น การเฉลิมพระเกียรติของพระองค์ ใน พ. ศ. ๒๔๕๓ มีความจำนนวนเช่นนี้ คงเช่นเคย. เป็น พระคุณยิ่ง บรรณาท่านที่ไทย อุปการะ เป็น ส่วนมาก ได้ กรณา ส่งเรื่อง มาอุทิศทุน ส่ง เสริมไทยเขมรสมความปรารถนา เสนอได้ ประสพเหตุอันสดกยิ่ง ยังเกิดแก่ทวยนาคร ทุกชั้น ทุก ภาษา ซึ่ง ได้ พง พระบรม โพธิ สมภาร ตลอดทั้ง พระบรม วงศ์านวงศ์ และ ข้าลของข้าลพระบาท นั้นเมื่อความวิโยค ได้บังเกิดขึ้นเช่นนี้ คณะไทยเขมรจึงจำเป็นต้องเลิกล้มความประสงค์เดิมเสีย ส่วน เรื่องชื่นเอก ๆ ซึ่งได้รวบรวมไว้ ก็จะได้แบ่ง ลงในฉบับต่อไปตามควร

เมื่อมาถึงถึงพระมหากษัตริย์คุณ ของ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวในพระบรมโกศ ซึ่งได้ทวี ความร่มเย็น ประสพ สุข ในฐาน

โพธิ์ฟ้าล้านดินแล้ว พระองค์ได้ทรงพระเมตตาต่อคณะเราเป็นส่วนพิเศษ กล่าวคือ ฉายาสมัยในโอกาสอันควร พระองค์ได้ทรง พระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ราชเลขาณการ ใน พระองค์ ส่ง หนังสือ พระราช นิพนธ์แด่ หนังสืออื่น ๆ มาพระราชทานเป็นอาทิ อันเป็น ผลักให้เห็นว่าคณะของเราได้ช่วยในช่วยแห่ง พระมหากษัตริย์ของพระองค์ คณะไทยเขมร รู้สึกยินดียิ่งใน พระ มหา กรุณาอีกคุณ เป็น ล้นเกล้าฯ

เมื่อระฤกถึงพระมหากษัตริย์คุณทั้งกล่าว แล้วฉนั้น เพื่อหาโอกาสฉลองพระเดชพระคุณ ลอยพิเศษ ประจำ เดือน มกราคม คณะเรา จะได้หันเข้ามาเป็นการให้เป็นอย่างอื่น เนื้อ เรื่องที่ระนำลงในฉบับนี้ จะได้สรรเรื่องเฉพาะ เพื่อเฉลิม พระเกียรติ พระองค์โดย แท้ เมื่อ เล่มนี้ได้ประสพแก่ท่านแล้ว คณะไทยเขมร หวังและเชื่อนั้นโดย เต็มเขมรว่าเป็นเล่มซึ่ง ทุก ๆ ท่านพึงประสงค์ แม้ผู้ใดที่มีความ เห็นแย้งแล้ว คณะเราก็จะไม่มีความแค้นใจใดต่อยท่าน นอกจากจะได้นำคำในหนังสือ

ปลูกสิลคสมิตมาให้ท่านอ่านว่า “แม่เมตมิต
คินต์ ก็ระเจิญณะคลองสาร”

น้องแก้ว ใ้ขายสำนักงาน อยู่ละ ถนน
เพ็ญนคร เลขที่ ๓๒๒๓ หน้าวัดราชบพิธ ทั้งใ้
กล่าวแล้วใน ฉบับประจำเดือน ตุลาคม พ. ศ.
นี้ ท่านบรรณาธิการของเรา ซึ่งม่่าท้อ
นวยการโรงพิมพ์อักษรศิริสมิต ไม่สามารถ
ดูแลกิจการใ้ทั่วถึง หวังในความเจริญ
ของไทยเชม จึงจำเป็นต้องมอบหมายใ้
คนอื่นกระทำการแทน คณะไทยเชมจึงขอแจ้ง
ใ้ท่านทราบว่า ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป รอง
อำนวยการใ้ใช้เรื่องศิลปะ จะใ้ข้ารับหน้า
เป็นบรรณาธิการต่อไป. ในส่วนม่่าเจ้าของนั้น
คณะไทยเชม หวังในความถาวรม่่าคงยั่งยืน
จึงใ้รวบรวมทุนทรัพย์ขอชื้อทะเบียนเป็นทั้ง
หุ้นส่วน สามัญ ตาม พระราชบัญญัติ จักตั้ง
โรงพิมพ์ไทยเชม เพื่อ เป็นการ สนับสนุน
กิจการหนังสือพิมพ์ไทยเชม ฉะนั้นใ้ต่อไป
นี้ โรงพิมพ์ ไทยเชมจะใ้ถือสิทธิเป็นเจ้า
ของหนังสือพิมพ์ไทยเชมต่อไปด้วย

อนึ่งในทสณ คณะไทยเชมขอวิงวอน
ท่านสมาชิกทั้งหลาย ผู้ซึ่งยังไม่ใ้ชำระเงิน

ค่าบำรุงประจำ ขอใ้ ไปรกว่าเงินมาชำระ
เสียใ้เสร็จสิ้น จะเป็นพระคุณยิ่ง และขอ
เรียนว่า หนังสือพิมพ์ ไทย เชม โดย เฉพาะ
ฉบับนี้เกี่ยวเท่านั้นจะยังคงดำรงอยู่ใ้ได้ ก็ด้วย
ท่านสมาชิกทั้งหลายช่วยกันอุหนุน ส่งเงิน
ค่าบำรุงมาเจือจานเสมอเป็นข้อสำคัญ และ
เป็น ความ จริง เพียง นั้น คณะไทยเชม ขอ
เรียนว่า “ไทยเชม” เป็นหนังสือพิมพ์ราย
เดือนฉบับเดียว ซึ่ง คงยืนด้วยทุนทรัพย์
ส่วนตัว ของผู้รักหนังสือ รวบรวมกันตั้งขึ้น

โดยหาใ้คนใ้ถึงผลกำไรอย่างใ้ไม่และทุกๆ
คนใ้ทำงานไทยเชมโดยเฉพาะ ก็ช่วยทำ
โดย มีใ้คิด สิ้นจ้าง หรือ เงิน เกือบ แม่แต่
สาค์แค่เงี้ยว นับว่ากระทำการเป็นงาน
อดิเรกโดยแท้จริง ฉะนั้นถ้าหากค่าบำรุงของ
ท่านไปคนหนึ่งค่าดังของไทยเชมก็ลดน้อย
ลงไปตามส่วน มีใ้มี จักคิดเห็นว่า จะเป็น
ไรก็ช่าง ฉนใ้เงิน เกือบ ก็นเป็นแล้ว ก็นหา
มีใ้ได้ คณะ ไทยเชม จึง ขอ วิง วอน ท่าน
สมาชิก ที่ยังไม่ใ้ชำระ เงิน ค่าบำรุง ซึ่ง มี
ความ หวังก็ต่อ ไทยเชม อยากจะใ้ ดำรง
อยู่แล้ว ข้าเป็นคำรับรองขอใ้ ไปรกว่าเงิน
ค่าบำรุงเสียในเร็ว ๆ ด้วย

สยามภาพยนตร์ บริษัท

รับเป็นนายหน้าจัดการมหรศตต่าง ๆ โทรศัพท ๒๓๖

มีโรงภาพยนตร์ ซึ่ง ทำการ ฉาย ภาพยนตร์ อยู่ใน พระนคร คือ โรงหนัง พัทธนากร,
ช่องกง, สาร, สิงคโปร์, พัทธนากรมณ, นางเลิ้ง, บางลำภู, ยัน, บางกระบือ, นอก
จากนี้ยังได้แยกสาขาเพื่อฉายหนังตามจังหวัดต่าง ๆ อีกหลายตำบล รับให้ลูกค้าไปฉาย
ตามจังหวัดใด ๆ ก็ได้ ทั้งมีเครื่องยนตร์, เครื่องฉาย รับจ้างไปฉายในการมหรศตต่าง ๆ
ก็มีเรือนหนังหลายพันเรื่อง ทั้งหนังเรื่องและหนังเย็บเคล็ดรวมหลายพันม้วนสำหรับให้
เช่าโดยราคาย่อมเยาที่สุด รับจ้างฉายกระโจมประกาศแจ้งความตามโรงหนังทั่วไป.

หนังซีเรียสที่ฉายประจำเดือนนี้ คือ. เต็มกอนเทร มี ๓๕ ตอน ยาว ๓๐ ม้วน
แสดงโดย เฟรททอมสัน กับนางสาว แอนดริตเตล ฉายประจำโรง สิงคโปร์-สาร-บางลำภู
พัธนากรมณ-นางเลิ้ง.

นอกจากนี้ยังมีหนังเพอร์ ขนาดตั้งแต่ ๕-๖-๗ ม้วน ฉายควบอีกทุกโรงแถม.
ท่านมีความประสงค์อย่างไร หรือมีกิจเกี่ยวข้องกับบริษัทนี้ เชิญตกลงกับข้าพเจ้า
ณที่ทำการ ข้างโรงหนังพัธนากร ตำบลสามแยก จังหวัดพระนคร.

นายของอ้วน สิบเจ็ดเรื่อง ผู้จัดการ.

เรื่อง

เสน่ห์ปลายขี้นผู้ปกครองรักจนตาย

เป็นเรื่อง รักนิด, โสภนน้อย, ผจญภัยจิต, ลึกกลับเจ็บตลกจัง.

เรียบเรียงโดย

หลานท่านแม่ครัวหัวบ้าน

คือเกร็ดวิชาครัว ทดสอบจนกระทั่งผู้ปกครองของท่านได้เห็นคุณค่า
อยู่แต่เพียงใดก็ดี ถ้าท่านเป็นผู้ที่สามารถในการครัวเพิ่มขึ้นด้วยแล้วจะ
ยังความเสน่ห์ของผู้ปกครองเพิ่มขึ้นอีกเป็นทวีคูณ

สมุดเนติสังคีตย คือ แบบหัดชิม

เล่ม ๒

ของ นายพุ่ม นันทพล จะออกจำหน่ายได้ ในเร็ว ๆ นี้ เล่มนี้
ได้เพิ่มเติมเพลงเข้าไว้มากกว่าเล่ม ๑ มีเพลง ๓ ชั้น, ๒ ชั้น, ชั้นเดียว
(เถา) แลเพลง ๒ ชั้นเบ็ดเตล็ด นอกจากนี้ก็ยังมีเพลงทับ ๒ ชั้นอีกด้วย
ราคา ๑ บาท ตามจังหวัดไม่คิดค่าส่ง — ฤๅจะส่งล่วงหน้าก็ได้ที่ร้าน อุดม
ภักดีการ ถนนเฟื่องนคร หลังกระทรวงนครบาล จังหวัดพระนคร

รับทำ หัตถ์, หัวกระต่ายเขียนจดหมาย, หัวซอง. อย่าง วิจิตรงดงาม
และทันสมัย โดยราคาถูกที่สุด

รับเขียนป้ายหน้าห้าง, หน้าร้านต่าง ๆ ได้ทุก ๆ ชนิดโดยฝีมือคนไทย
แต่ราคาถูก ถ้าท่านไม่เชื่อ โปรดไปทอดลองดูจะเห็นจริง รับทำแม่พิมพ์
ลายเส้น, ลายสกรีน. รับทำทรายางอวดได้ว่าฝีมือเป็นที่หนึ่ง รับทำการ
ช่างต่าง ๆ ทุกประเภทโดยราคาย่อมเยา

ต้องการ ช่างเขียน ลายเส้น ปากกา ถ้าผู้ใด สนใจ จะ ทำ เชิญ มาที่
สำนักงานนี้

สบู่ยาบริบูรณ์

ห้างได้สั่งให้ เมืองนอกทำ โดยใช้ทวิยารักษาโรคผิวหนังต่าง ๆ
หายอย่างฉับพลัน แลรักษาผิวเนื้อให้อ่อนนุ่มเสมอ. กับมีเครื่องหอม
ผสมหอมอย่างชื่นใจ ทั้งราคาก็ถูกด้วย ขายกิโลละ ๕๐ สตางค์
หีบมี ๓ ก้อน ขาย ๑ บาท ๒๕ สตางค์ มีขายทั่วไปตามตลาด.
ผู้ซื้อใช้ควรเรียกชื่อให้ถูก มิฉะนั้นจะเสียใจ ขายปลีกแต่ละที่

บริบูรณ์ โอเอส.

ถนนเฟื่องนคร.

ใช้สบู่ยา
บริบูรณ์
แล้วรู้สึก
สบายผิว
หนัง แล
หอมติด
ตัว

ฉันชอบสบู่ยาบริบูรณ์
เพราะทำให้ฉันสบาย

บริบูรณ์ โอ เอส
ถนนเฟื่องนคร